ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

ÇAKAL AVI

505
0026.45
0414

THESEUS
yayınevi

2.
BASKI

1. BÖLÜM

2014 / AĞRI

"Kurban gitme," dedi yalvaran sesiyle yaşlı adam.

Üzerinde yaşadığı toprakların yüzyılları anlatan hikâyesi yüzüne yazılmışçasına ince, kalın birçok derin çizginin sebep olduğu suratı kırış kırıştı. Sanki uğraşılsa o yüzdeki çizgilerden bir hikâye çıkacakmış gibiydi.

"Gitmem lazım Ağrılı," dedi kız. "Zamanı geldi, gitmem lazım." Kızın yüzünde hüzün, kalbinde ağırlık vardı.

"Yapma be kurban, emanetsin bana. Sözümü çiğnetme bana," dedi yine yalvararak yaşlı adam.

"Sen emanetini korudun Ağrılı. Sözünü çoktan tuttun. Fazlasıyla tuttun hem de. Kimseye borcun kalmadı merak etme," dedi kız gözleri dolu dolu.

"Etme be kurban, gitme be kurban, ben babana ne derim öteki tarafta?" derken, yaşlı adamın ışığı sönen kapkara gözleri ve sıkı sıkıya kızın ellerini tutan kuru, nasırlı elleri bırakmak istemez gibiydi.

"Bunun böyle olacağını ikimiz de en baştan biliyorduk Ağrılı," dedi kız hüzünlü bir gülümsemeyle. Yüzünde özlem dolu bir ifadeyle devam etti. "Eğer gerçekten öteki taraf varsa bir an evvel gitmek isterim. Sırf babamı görmek için bir an evvel gitmek isterim... Ama sen merak etme, senin başın eğilmez onun karşısında. On bir yıldır tırnağımı incitmedin, gözün gibi baktın; korudun, kolladın. Senin hakkın hiç öden-

mez... Hakkını helal et Ağrılı," dedi kız zorlukla çıkardığı titrek sesiyle.

"O nasıl söz kurban? Senin baban bana bir hayat bağışladı, aş verdi, ekmek verdi. Benim bugün neyim varsa hepsi babanın sayesinde. Bir emanetini bırakmış geride, onun hakkı mı olur? Asıl sen hakkını helal et!" dedi adam boynunu bükerek.

"Helal olsun!" derken, kızdan çıkan ses biraz evvelkinden daha güçlüydü.

"Kurban, biliyorsun değil mi? Ne zaman başın sıkışırsa, ne zaman gel dersen iki elim kanda olsa çıkar gelirim. Haber uçur, ben yanındayım, biliyorsun değil mi?" dedi adam, bu sefer sanki artık durduramayacağını kabul ederek. Yine de tüm desteğini sunuyordu.

Kız başını salladı yukarı aşağı yavaşça. Dolu dolu gözlerinden yaşların akmaması için tüm gücünü kullanıyordu. On bir yıldır yanından bir an olsun ayrılmadığı adamdan bugün ayrılıyordu. Çok emeği, çok hakkı vardı üstünde.

"Her şey hazır İstanbul'da değil mi?" dedi kız, veda sahnesinin ağırlığını üzerinden atmaya çalışarak.

"Hazır kurban. İstediğin gibi bir yer hazırladı yeğenler. Vardığında sana para da teslim edecekler. Sen istemediğin sürece kimse yanına gelmeyecek. Ne zaman ihtiyacın olursa ara, kapında kul olacaklar," dedi karşısındaki ellerini daha çok sıkarak. İki güçlü, kuru el içinde zayıf iki el...

"Sağ olasın," dedi başını yavaşça sallayarak.

"Asıl sen sağ ol kurban. Yolun açık, gazan mübarek olsun," derken sesi titriyordu Ağrılı'nın.

"Eyvallah!" dedi kız hüzünlü bir sesle.

Tam on bir yıldır bugüne hazırlanmıştı. Alacağı intikamın ilk adımı bugündü. Bugünden sonra geri dönüşü olmayan bir yola girecekti. Aceleyle Ağrılı'nın elini öpüp başına koydu. Arkasını dönüp avluyu geçti. Kapıda kendisini bekleyen araca binmeden önce başını kaldırıp, onlarla da vedalaşırcasına etrafı çevreleyen yüksek duvarlara baktı.

Ağrılı'nın konağının yüksek ahşap kapılarının her iki kanadı ardına kadar açılmış, kendisine hüzün dolu gözlerle bakan insanlardan içerisi görünmez olmuştu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Hepsiyle ayrı ayrı vedalaşmıştı zaten. Söylenecek tüm sözler söylenmiş, edilecek tüm laflar edilmişti. Hepsi biliyordu ki on bir yıldır emanetleri olan bu kız durmayacaktı burada. Kimse önüne geçmez, geçse de duramazdı karşısında. Bir daha görürler miydi görmezler miydi bilinmez, hepsinin gönlünde ayrı yeri vardı kızın. Yıllardır içlerinden biri gibi yaşamıştı. Yeri gelmiş tarlaya gitmiş, yeri gelmiş at koşturmuş, yeri gelmiş silah kullanmıştı. Nereye girse, ne yapılıyorsa beş dakika içinde bulunduğu ortama ayak uydurur, yıllardır öyle yaşıyormuş gibi davranırdı. Şimdi bambaşka bir dünyaya gidiyordu. Bir daha geri gelir miydi, kimse tek bir şey bilmiyordu... Bildikleri tek şey vardı, ölüme gidiyordu...

Ya ölecekti... Ya ölüm olacaktı...

* * *

Yirmi bir yaşında herkesin Dağlı dediği bir kız. Hayatının ilk on senesini öksüz geçirmiş, geri kalanını ise hem öksüz hem yetim. Varlığından devletin dahi haberi olmadığı kimliksiz bir kız. Gerçi şimdi onu Ağrı Havaalanı'na götüren arabanın içinde yanında duran çantada, bir insanın isteyebileceğinden daha fazla kimlik belgesi vardı. Farklı isimler, farklı kayıtlar ancak hiçbiri gerçek kimliği değildi. Onun hiçbir zaman gerçek kimliği olmamıştı. Bütün hayatı boyunca... Şu an çantasındaki tüm kimliklere de ihtiyacı vardı. Çıktığı yolda belki tek bir beden olacaktı ama amacına ulaşmak için kim olması gerekiyorsa o olacaktı.

"Beni almak için alana geleceklere söyle, sıradan bir arabayla gelsinler. Lüks bir araçla dikkat çekmeye gerek yok," dedi arabayı kullanan adama.

"Hallettik onu merak etme. Çocuklar biliyor ne yapacaklarını," dedi aracı kullanan.

"Eyvallah," dedi kız neredeyse mırıltıyla. Sonra başını camdan tarafa döndürdü. Hızla geçtikleri yoldan ardında bıraktığı manzaraya bakarken, gözleri aslında hiçbir görüntüyü fark etmiyordu. Zaten uzayıp giden kupkuru topraklardan başka bir şey yoktu manzarada. Tıpkı ruhunda ve bedeninde hissettiği kuraklık gibi...

Kafasında onlarca düşünce, bundan sonra atacağı adımları planlıyordu. Neyse ki Ağrılı ona büyük yardımda bulunmuş, düşmanını takibe aldırmıştı. Bundan sonrası, o itin en ufak bir açığını bulmak ve sonrasında hiç vakit kaybetmeden öldürücü hamleyi yapmaktı. Kafasında, kuyruğu birbirine değmeyen kırk tilki oynatmış, alana vardıklarını fark etmemişti bile. Sırt çantasını omzuna attı ve araçtakiyle vedalaşıp uçağa binmek üzere içeri yöneldi.

2. BÖLÜM

İstanbul... Tam on bir sene önce, bildiği tek hayatı ve ruhunu bırakıp gittiği şehir... Omuzlarında kimsenin bilmediği ağır yükle, enkaz halde terk ettiği şehir... Ettiği büyük yeminin, verdiği sözün yerine getirileceği şehir... Kanla terk ettiği, yine kanla terk edeceği şehir... Geçmişte kan verdiği, şimdiyse kan almaya geldiği şehir... Yürekten kana boyamak istediği şehir... Kalacağı yere kendisini götürürlerken aracın camından dışarıya başını çevirmiş, on bir sene önce terk ettiği şehirdeki değişiklikleri seyrediyordu. Geçen on bir senede daha kalabalıklaşmış, daha kirlenmiş, daha suça bulanmıştı. Fazla araç, fazla insan, fazla bina, her şeyin fazlası olmuştu şehir. Onun içinse sadece tek bir kişi fazlaydı bu şehirde. O fazlalığı yok ettiğinde ancak o zaman tamam olacaktı bu şehir.

Aracın önünde iki genç adam oturuyordu. Aracı kullanan Adil, yanındaki yolcu koltuğunda oturan Kerim. Kızı aldıklarından beri kimse ağzını açıp tek laf etmemişti. Herkesin Ağrılı diye çağırdığı Sadık Ağa'nın emriydi, kız ne isterse yapılacaktı. İkisi de Ağrılı'nın yeğeni, ikisi de Ağrılının kuluydu.

Bir zamanlar yaşadıkları Doğubayazıt'ta horlanan bir aileydi onlar. Ne paraları vardı ne itibarları. Zaten para kimdeyse itibar da ondaydı. Ne zaman ki Sadık Bozduman askerden dönmüştü, Bozdumanlar için her şey değişmişti. Şimdi Bozdumanlar denilince Ağrı titrerdi. Artık hem Ağrı'da hem İstanbul'da birçok iş yapıyorlardı. Hem binlerce dönüm arazileri işletiyor hem sınır ticareti yapıyordu Bozdumanlar.

Hepsine de Sadık Ağa sayesinde sahip olmuşlardı.

Sadık Ağa, on bir sene önce elinden tuttuğu on yaşında bir kız çocuğuyla konağının kapısından girmiş, avlunun ortasında bağırarak hükmü vermişti.

"Bundan böyle bu kızın tırnağının ucu incinmeyecek, saçının tek bir teline zarar gelmeyecek! Kim ki benim topraklarımın üstünde bu kızın isteğini yerine getirmez, karşısında beni bulur! Kendi evladım olsa çeker vururum, bilesiniz... Emanettir bana... Biz ki emanete ihanet etmeyiz, sakın kimse yüzümü yere düşürmesin... Bu kız hepiniz için emirdir, bundan sonra böyle bilene!" diye bağırmıştı herkesin duyabileceği bir sesle. Gök gürültüsü gibiydi adamın her bir kelimesi.

Karısı karşısında şaşkınca bakarken sormuştu.

"Senin sözün emirdir bize Ağam. Gözüm gibi bakarım ben ona, merak etmeyesin. Adı ne ola bu kızın?"

Şefkatle kıza bakmıştı. Kız perişan haldeydi. Üstündeki giysiler kir pas içindeydi. Giysilerin üzerindeki lekelerin kurumuş kan olduğunu herkes anlamıştı anlamasına fakat sebebini kimse sormaya cesaret edememişti. Saçları topak topak olmuştu. O perişanlığında bile yemyeşil gözlerinde korku yoktu ama kanadı kırılmış kuş gibiydi. Zilal Ana'daki de ana yüreği, kızı sarıp sarmalamak istemişti.

Ağrılı başını eğip, hâlâ sıkı sıkı elini tuttuğu kıza bakmıştı. Kız da başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde sanki bir uyarı vardı. Ağrılı içinde bulunduğu riski çok iyi biliyordu. O yüzden kızın adı yoktu, olmayacaktı. Şefkatle kıza gülümsemiş, sonra kendisinden çıkacak cevabı bekleyenlere,

"Adı yok! Herkes 'Dağlı' diyecek ona," demişti. Küçük kızdan rahatladığının alameti bir soluk çıkmıştı.

Kız, o günden sonra herkes için Dağlı'ydı. Bir an bile kendilerinden farklı olmamıştı Dağlı. Sadık Ağa için kız, kendi evlatlarından bile değerliydi. Karısı Zilal kendi evladı gibi bağrına basmıştı kızı. Zaten üç oğlu vardı. Artık o da her zaman sahip olmak istediği kızıydı. Oğulları kendi kardeşleri bilmişlerdi kızı. Sadık Ağa için kız, kırmızı çizgiydi ve kimse aşamazdı onu. Kimse de aşmaya cesaret edememişti. Oğulla-

rı, kıza bilmesi gereken her şeyi öğretmişlerdi. Hiçbir zaman okula gitmemişti kız ama Sadık Ağa, kız için özel hocalar tutmuştu, hiçbir şeyden geri kalmasını istemiyordu onun. Günü gelince kızı yanında tutamayacağını biliyordu, en azından her şeye hazır olmasını sağlamalıydı.

Şimdi de tüm imkânlarını kız için seferber etmişti.

"İstediğin gibi bizim yerlerden birini sana hazırladık Dağlı," dedi Kerim, epey sonra başını hafifçe arkaya doğru çevirerek. "Bizim depolardan biri, ihtiyacın olan her şey tamam. Etrafında bizimkilerin dışında kimsenin binası yok. Diğer yerler de neredeyse hazır. Asıl kalacağın yer depo. Diğerlerinden biri, lüks bir apartman dairesi... Öteki daha mütevazi bir semtte... Sen bugün bir yerleş dinlen, yarın gelip seni alacağız. Hem oraları gösteririz hem sen başlamadan önce şehri iyice bir tanı. Birkaç gün şehirde dolaşırız. Çalışmaya başlayacağın bara da bir bakarız dışardan. Haftaya başlıyorsun. Bar sahibi isteğimizi kırmadı. Bizi geri çeviremez zaten, başı sıkıştığında kime geleceğini biliyor. Bize borcu var. Aracın hazır, depoda... Dediğin gibi göze batmayan bir araç ama işini görecek kadar sağlam."

"Eyvallah... Adamdan haber var mı?"

"Yok! Adam senelerdir dışarı adımını atmamış. Hala çocukların gözü üzerinde, takipteler. Adam kalesinden çıkmıyor, etrafını da etten duvarla örmüş. Eve girmek olanaksız... Görüşmelerinin hepsini kendi evinde yapıyor, senede bir kez çıkacak olsa onlarca araç ve adamla hareket ediyor. Tek ihtimal oğlu gibi görünüyor. Çalışacağın barın müdavimi. Haftada birkaç akşam dışarda takılıyor. Yalnız, adam sağlam pabuç değil. Sayko Necip diyorlar. Adam babasından iki kat psikopat. Kadın düşkünüymüş ama tam bir arıza, kadınları fena dövüyormuş. Hatta birkaç kadını öldürdüğü de söyleniyor ama babasının yardımıyla her şeyi kapatmışlar. Çok dikkatli olman lazım... Adam alışmış her istediğinin olmasına, gerektiğinde zor da kullanıyor. Birçok kadına tecavüz ettiği de söyleniyor ama kimse konuşamadığı için hakkında şikâyette bulunan olmamış. Herkes korkuyor tabii. Herif ar-

kasını babasına dayamış, at koşturuyor şehirde. Baba oğul tam manyaklar."

"Kimse dur diyemiyor mu bu ruh hastalarına?"

"Yok! Sadece bir isim geçiyor. Bıçak sırtı bir durum... Çakal'da uyuşturucu, fuhuş her şey var. Şehri ele geçirmiş. Pay almak isteyenler sesini çıkarmıyor. Herkes parasına bakıyor anlayacağın. Kime ne zalimlik ettiği kimseyi ilgilendirmiyor ancak Ekrem Alaz' a kafa tutamıyor pek."

"Ekrem Alaz!" dedi kaşlarını çatarak. Soyadını duyunca içinde bir şey atmıştı sanki. Bu harfleri yan yana duymayalı seneler olmuştu.

"Ekrem Alaz. En büyük babalardan biri... Tek farkı, Çakal'ın aksine uyuşturucu ve fuhuştan uzak durması... Eski kabadayılardan aslında. Namı büyük. Çakal'dan korkuyorlar ama Ekrem Alaz' a herkesin başka bir saygısı var. Şehrin tüm yeraltı kumarhane ve haraç işi onda... Yasal gece kulüpleri de var. Adam hâlâ eski kafada. Gözü kara biri ama haklının da yanında duruyor her zaman. Başı sıkışan ona gidiyor. Sert bir adaleti var."

"Çakal tırsıyor mu şimdi bu Ekrem Alaz' dan?"

"Yok, tırsma demeyelim. Aralarında geçmişe dayanan bir husumet var. Kimse fazla bir şey bilmiyor ama Ekrem Alaz 'ın oğlunun da bu husumetle bir ilgisi olduğu söyleniyor. Oğlunu seneler önce yurt dışına göndermiş buralardan uzaklaştırmak için ancak çocuk iki ay önce çıkmış gelmiş. O döndüğünden beri de ortalık biraz gerginmiş. Hatta onun dönüşünden sonra Çakal korumayı daha sıkılaştırmış. Bizim işimizi biraz da bu zorlaştırıyor. Hiç açık vermiyorlar. Her ne yaşanmışsa çok ciddi mesele olduğu belli. Şimdilik Çakal da Alaz tayfasından uzak duruyor gibi. Bana sorarsan yakında bir patlak verir. İki aydır kaynıyor ortalık."

"Hiçbir bilgiyi kaçırma Kerim. Bunlarla ilgili olarak her şeyi bilmek istiyorum. Ne duyarsan; doğru yanlış mutlaka bana aktar, içinden bir şey çıkacaktır."

"Tamam Dağlı, sen merak etme. Sadık Ağamın emri... Sen ne istersen ne dersen tamam bil."

"Sağ olasın," dedi kız başını yine camdan dışarı çevirip.

Araç bir zamanlar depo olarak kullandıkları binanın önünde durduğunda hepsi aynı anda kapıları açtı. Kerim öne geçip demir kapının kilidini cebinden çıkardığı anahtarla açtı. Kız, Kerim'in ardından içeri adımını atarken Adil de onun arkasından içeri girmişti. Devasa alana girdikleri anda kızın gözüne ilk çarpan kapıya yakın park edilmiş araç oldu. Siyah bir Toyota Yaris'di. Sonra gözlerini etrafta dolaştırdı. Kocaman alanda hiçbir oda yoktu. Mekânın sol uç köşesinde siyah deriden bir oturma grubu vardı. Ortaya kocaman bir sehpa konulmuştu. Mekânın bir köşesini açık mutfak gibi düzenlemişler, gerekli tüm aletleri yerleştirmişlerdi. Diğer köşede geniş bir yatak ve epey büyük bir giysi dolabı vardı. Kız gözleriyle etrafı tararken Kerim bir yandan konuşuyordu.

"Sana lazım olacak her şeyi getirttik. Zilal yengem tüm eşyalarını gönderdi, dolabına yerleştirdik. Buzdolabını yiyecekle doldurduk. Bizi çok tembihledi aç kalmayasın diye." Cümlesinin sonunda gülümsedi hafifçe. "Aman ha, iyi bak kendine. Lazım olan her şeyi koyduk dolaba. İstediğin gibi kum torbasını da taktık," diyerek eliyle bir köşede tavana asılmış büyük siyah kum torbasını gösterdi. "Fırat abim kendi elleriyle taktı."

"Ne zaman gelecek?" diye sordu kız Kerim'in ardından.

"Halletmesi gereken birkaç iş var ama iki güne burada olacak," diyen Adil cevapladı sorusunu.

Başını salladı kız. Kerim devam etti. "Televizyon burada, çalışma masasını şuraya koyduk. İstediğin gibi bilgisayar ve diğer aletler orada. Şurayı senin için banyo olarak düzenletti Fırat abim," diyerek, mekândaki tek kapının olduğu bölümü gösterdi.

"Sağ olsun," dedi kız gülümseyerek. Fırat her şeyi düşünmüştü.

Ağrılı'nın üç oğlu da kızı kardeşleri gibi benimsemişti. Hepsi de ayrı düşkündü kıza. Kız da hepsini ayrı ayrı severdi ama Fırat hepsinden daha düşkündü ona. Belki hepsinin büyüğü o olduğu içindir bilinmez, en az diğer kardeşlerini

koruyup kolladığı gibi kızı da korur kollardı. Şimdi de İstanbul'daki planı için kızın ihtiyacı olan her şeyi sağlamıştı. Bozdumanlar'ın İstanbul'daki tüm işlerini Fırat takip ediyordu ama sık sık Ağrı'ya da gidiyordu. Diğer kardeşleri Oğuz ve Esat da Ağrı'daki işleri takip ediyorlardı ama Fırat'ın ne zaman ihtiyacı olsa onlar da sık sık İstanbul'a geliyorlardı. Kardeşler birbirine çok bağlılardı. Gerçi bütün Bozdumanlar birbirine bağlıydı. Kuzenlerini de kardeşlerinden ayırmazlardı. Hepsi de bunu bilir, birbirlerini sürekli kollarlardı. Aile büyüktü ama hepsi bilirdi, hepsine aşı ekmeği Sadık Ağa vermişti. Onlar da asla bir dediğini iki etmezlerdi.

"Sen iyice dolaş bak bakalım etrafa, eksik bir şey varsa söyle, hallederiz hemen," dedi Adil bu sefer.

Kız yavaş adımlarla dolaşırken gözlerini etrafta gezdirdi.

"Şimdilik her şey tamam gibi... Olursa bir ihtiyacım haber veririm. İkiniz de sağ olasınız, epey yorulmuşsunuzdur bunlarla."

"Olur mu ya? Ne yorulacağız, ufak işler bunlar. Sen düşünme orasını," dedi Kerim dostça çıkan bir sesle.

"Dağlı?" diyen Adil, araya girdi ciddi bir sesle. "Bak, biliyoruz sen bu yoldan dönmeyeceksin, yanına yaklaşmamızı da istemiyorsun. Eyvallah anladık orasını, illa tek başına halledeceksin ama bak, tehlikeli adamlar bunlar, başına bir iş gelmesinden korkuyorum. İzin ver, hiç değilse yanında duralım."

"Olmaz Adil! Olmaz. Tek başıma halledeceğim dedim. Uzak duracaksınız, hiçbiriniz başınızı belaya sokmayacaksınız. Benim sonumun ne olacağı belirsiz, benim yüzümden kimse zarar görmeyecek."

"E senin başın ne olacak be kınalı kuzu?" dedi, tıpkı Zilal Ana'nın ona seslendiği gibi.

Kız bu hitabı duyunca dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Şimdiden özlemişti Zilal Ana'yı, onun ana şefkatini... Yüzünü toplamaya çalışıp, sert olmasına özen göstererek bir cevap verdi.

"Sen benim başımı düşünme. Ben zaten bu yola baş koy-

dum. Başıma ne gelirse benim için eyvallah ama siz, meseleniz olmayan bir şeye girip tehlikeye kucak açmayacaksınız."

"Nasıl meselemiz olmasın ya? Sen bize emanetsin, emanete hıyanet olur mu?"

"Ben Ağrılı'ya emanettim, size değil. O da yapması gerekenden fazlasını yaptı zaten. Kimse başını daha fazla derde sokmayacak!"

"Amcama emanet, bize emanet! Daha öğrenemedin mi onca yıl kınalı kuzu?" dedi Kerim çocuksu bir ifadeyle.

Kız ters ters ikisine de bakarak çıkıştı.

"Hadi be! Çekin gidin ikiniz de. Başıma bela mısınız? Söz verdiniz, uzak duracaksınız. Yok, durmayız derseniz ararım Ağrılı'yı, biletinizi keserim Ağrı'ya"

"İyi be, tamam tamam," dedi Adil. "ama bak söylüyorum, ne zaman ihtiyacın olursa çak bir telefon." Elini yukarı kaldırıp telefon gibi kullanırken, küçük parmağı ağzını, başparmağı kulağını işaret etmişti. "Anında yanındayız, tamam mı?"

"Tamam, dedim ya. Şimdilik her şey tamam. Zaten bu iş hemen olacak gibi görünmüyor, o yüzden çok etrafımda dolanmayın, dikkat çekmesin ama takibe devam... O şerefsizin ne halt ettiğine dair her gün rapor istiyorum."

"Orasını merak etme sen. Aynen devam. Sen dinlen bugün, yarın sabah gelir, alırız seni. Bilmen gereken her yeri sana göstereceğiz, hadi gittik biz," dedi Kerim kapıya doğru yönelerek. Tam kapıdan çıkacakken aniden durdu.

"Ha Dağlı!" diye seslendi. Kız ona doğru dönmüşken elindekini kıza doğru fırlatıp, "Anahtarları unutacaktım az daha," dedi. Aracın önündeki kapıyı gösterip devam etti. "Ucundaki kumanda bu kapıyı açıyor, girip çıkarken kullanırsın. Aracı dışarda bırakmasan daha iyi olur. Burada ikamet olmadığını herkes biliyor, dikkat çekmesin."

Kız elindeki anahtarın ucundaki minik siyah kumandaya bakarken olumlu anlamda başını salladı. Ansızın işaret parmağını tehdit eder gibi kaldırarak, kaşlarının altından uyarıcı bakışlar gönderip, "Beladan uzak durun!" dedi.

"He yav he," dedi Adil, canı sıkılmış gibi boynunu sağa

sola bükerek.

Dışarıdaki aracın sesi uzaklaşana kadar öylece ayakta dikilip, gidenlerin ardından kapanan kapıya baktı. Sonra ağır ağır etrafında dönerek mekâna tekrar göz gezdirdi. Süresini bilemeyeceği kadar bir zaman boyunca burada yaşayacaktı artık. Son on yıldan sonra ilk defa kendiyle baş başa kalmıştı. Ağrı'dayken kimse yalnız bırakmazdı onu. Etrafında sürekli birileri olurdu. Bu kendisi için de alışması zor bir değişiklik olacaktı.

3. BÖLÜM

Karşısındaki adamın iki eliyle sıkıca tutup sabit durması için göğsünü dayadığı kum torbasına sağlı sollu kombine yumrukları indiren kız, sırtından aşağıya ince bir sel gibi inen tere aldırmadı. Son bir saattir yaptığı çalışma sonucu zaten üstündeki tüm giysiler sırılsıklamdı. "Daha sert!" diye teşvik eder bir sesle bağırdı Fırat.

Kız öfkeyle sağ bacağını kaldırıp attığı tekmeyle, torbayla beraber adamı da geriletmişti.

"İşte böyle, daha sert! Bir kez vurmaya başlayınca, karşındaki sersemleyene kadar nefes aldırma. Tek bir açığını yakalarsa yere serilirsin ona göre. Zayıflığını, hızınla ve seri darbelerle kapamalısın."

Kız sol bacağının üzerinde yüz seksen derece dönüp, havaya kaldırdığı sağ bacağıyla tersten bir tekme daha attı. Torba yine geriye sallanmıştı. Nefes nefese kalmıştı. Eldivenli ellerini dizlerine dayayıp, soluklanmak için eğilerek derin derin nefes aldı.

"Bugünlük bu kadar yeter abi. Bırakalım artık," dedi nefes nefese başı aşağı eğik halde.

"Emin misin?" dedi Fırat olduğu yerde kımıldamadan. Hâlâ torbaya sarılmış vaziyetteydi.

"Evet, evet. Yoruldum. Gece de uyumadım zaten. Akşam pestilim çıkacak yine o salak barda," diye konuşurken, nefesini toplamaya çalışıyordu.

"İyi, peki o zaman. Hadi, sen git bir duş al, ben de kahve yapayım bize," diyen adam, torbayı bırakıp ellerini beline

dayayarak kızı izledi.

"Tamam," dedi kız. Yavaş yavaş dikilirken nefesini toplamıştı neredeyse. Karşısındaki esmer, iri yarı adama baktı.

İkisi de birbirlerine sevgiyle bakıyorlardı. Fırat, kıza doğru yavaşça yaklaşıp yüzünü buruşturdu. "Leş gibi görünüyorsun," derken, yüzündeki muzip ifadeyi saklamaya çabalıyor, tiksiniyormuş gibi bir surat ifadesi oturtmaya çalışıyordu.

Kız ona doğru bir adım atıp kollarını açarak, "Sarılırım bak!" diye tehdit etti.

"Aman geri dur, hiç gelme," dedi Fırat bir adım gerileyerek. Gözlerini irice açmış, aradaki mesafeyi korumaya çalışır gibi iki elini öne uzatmıştı. Birden gülmeye başladı.

"Hadi, git değiş de gel. Biraz laflayalım, konuşamadık ne zamandır doğru düzgün."

"Tamam. On beş dakika ver bana," dedi kız, topuklarının üzerinde geri dönüp mekânın içinde bulunan tek kapıya doğru yollanırken. Bir yandan elindeki eldivenleri çıkarıp kenara atmıştı.

Fırat şefkatle arkasından ona bakıyordu. Mutfak olarak ayrılmış bölüme doğru hareketlendi. Kahve makinesine su ve kahve koyup düğmeye bastı. Son iki aydır Dağlı'yla neredeyse iki günde bir çalışıyorlardı. Ağrı'dayken ona dövüşmeyi öğretmişti, burada da çalışmalara devam ediyorlardı. Kafasına koyduğunu yapacağını hepsi bildiğinden, olabildiği kadar hazır olmasını istiyorlardı. Ayrıca çalıştığı o bar bozuntusu yerde de kendisini korumaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Fırat bir kez gidip bakmıştı ne menem yer diye, sinirden dişlerini sıka sıka yarım saat zor dayanmıştı. Bu kız iki aydır oraya iyi dayanıyordu. Henüz istediği kadar ilerleme kaydedememişti ama en azından epey bilgi edinmiş, her şeye daha vakıf olmuştu.

Çalışma masasının önüne gelip bilgisayar ekranına baktı. Masanın üzeri kâğıtlar ve fotoğraflardan geçilmiyordu. Dağlı adamların getirdiği her bilgiyi belli bir düzene sokuyor, Çakal'a ait olan her şeyi ve her yeri ezberlemeye çalışıyordu. Adam hâlâ hiç açık vermemişti ve nasıl ele geçireceklerine

dair hâlâ bir plan oluşturamamışlardı. Adamın kaldığı kale gibi evin tüm fotoğraflarını, planlarını Dağlı didik didik etmiş, bir açık bulamamıştı.

Aslında adamı, arada çıktığı bahçesinde uzaktan iyi bir atışla indirebilirlerdi. Bunu yapacak keskin nişancıları vardı. Dağlı'nın kendisi de o atışı yapabilirdi ancak kız ısrarla adamla yüzleşmek, tek bir kurşunla ona o lüksü yaşatmamak istiyordu. İstediği adamın saatlerce acı çekmesiydi. Bu kadar kolay bir ölümü hak etmeyen, yeryüzündeki tek varlık oydu kıza göre.

Tek çare, adam dışarı çıkarsa o zaman hamle yapmaktı ancak adamın ne zaman dışarı çıkacağı da belirsizdi. Her şey şu an bir belirsizlikte devam ediyordu fakat Dağlı hiç yılmıyordu. Ne inancını ne de sabrını kaybetmişti. Sanki yavaş yavaş adımlamaktan daha çok zevk alıyor gibiydi. Avına yaklaşan kaplan misali ağır adımlarla ilerliyordu ve bu durumun onu yıldırdığına dair hiçbir işaret göstermemişti. İlmek ilmek örüyordu her şeyi kafasında. Sabretmek zorundaydı ve sırf bir an evvel olsun diye hataya mahal vermek istemiyordu.

Fırat kızın inancına ve azmine hayran oluyordu. Tamam, belki gerçek kardeşi değildi ama kızla gurur duyuyordu. Babasını hiç tanımamıştı ama kendi babasının anlattıklarından bildiği kadarıyla kız tam babasının kızıydı.

Önündekilere daldığından Dağlı'nın başındaki havluyla saçlarını kurutarak yanına geldiğini fark etmedi. Altına siyah bir eşofman, üstüne de beyaz bir tshirt giyinmişti.

"Eee, kahve ne alemde?" dedi başıyla işaret ederek.

"Olmuştur olmuştur. Sen geç otur, ben alıp geliyorum fincanları."

Tezgâha yönelip iki tane fincan aldı. İkisini de doldurduktan sonra iki elinde birer fincanla kıza doğru yöneldi.

"Nasıl gidiyor o salak dediğin bar?" Sırıtıyordu konuşurken.

"Saçma sapan işte. Abuk sabuk bir yığın insan," derken, gözlerini devirdi suratını buruşturarak.

"Neydi adı oranın?" diye sorarken kaşları kalkmıştı Fırat'ın. Elindeki fincanlardan birini kızın önündeki sehpaya

bıraktı. Bir ayağını altına alıp, kıza doğru yan dönerek deri kanepeye oturdu.

"Sin!" dedi kız, fincanına uzanırken manidar bir yüzle gülerek.

"Vaaay, Sin demek. Günah ha!" derken sanki düşünüyormuş gibi yaptı. Kız başını salladı onaylayarak.

"E doğru koymuşlar. Herkes boğazına kadar günaha batmış zaten orada. Yahu ben böyle abuk sabuk bir mekân görmedim. Hiç hoşuma da gitmiyor orada çalışman ama senin yolunda başımız önümüzde, sesimizi çıkarmıyoruz," derken sesi sitemliydi adamın.

Kız sesini çıkarmadan yan gözle baktı uyarırcasına.

"Epey bilgi ediniyorum ama. İtin soyu geliyor sık sık. Kime neyin havasını atıyorsa, ne bok yese ballandıra ballandıra anlatıyor orospu çocuğu," derken, sesindeki öfkeye hâkim olamıyordu.

"Bak yine söylüyorum, çok dikkatli ol. Psikopat o herif. Sakın gözüne çarpma," diyen Fırat'ın sesi endişeliydi.

"Yok, merak etme. Barın arkasındayım zaten, ortalarda dolaşmıyorum. Biraz dolaşmam gerek aslında. Çok uzak kalıyorum. Yaptığım tek şey insanların yaptığı dedikoduları dinlemek. Benim o herife biraz yaklaşmam lazım."

"Acele etme, tedbiri elden bırakma sen yine de"

"Biliyorum, farkındayım... Herif yine bir kadın dövmüş çok fena." Yüzünde hâkim olmakta zorlandığı bir öfke vardı. Biraz evvel saçlarını kurulayıp kucağında tuttuğu havluyu hınçla sıkıyordu. Kaşları çatmaktan neredeyse bir araya gelmişlerdi. "Benim anlamadığım şey, kadınlar bu herifin manyak olduğunu bildiği halde neden hâlâ uzak durmuyorlar? Üstelik adamın öyle ahım şahım bir tarafı da yok, iğrenç bir tip." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Birkaç sebebi var aslında. Öncelikle adam manyak olsa da paralı... Kimi kadınlar sadece para için bu tip adamlarla beraber olurlar. Sonra bir de kadınlarda hep tek olma dürtüsü var. O adamı sadece onlar düzeltmek isterler, vazgeçilmez olmak isterler, ondan başka kimseyi görmesin isterler.

Kadınların en büyük hatası, arızalı birini kendilerinin düzeltebileceğini sanmaları... Oysa bir adam arızalıysa hiçbir kadın o adamı düzeltemez, adam neyse odur."

"O adamı kimse düzeltemez, adamın soyu bozuk. Babası neyse kendi onun iki misli."

"Öyleymiş. O yüzden yakınına kadar sokulmanı istemiyorum. Ayrıca kadınların, parası bile olsa o adamla isteyerek birlikte olduklarını da sanmıyorum. Adam anlatılan kadar varsa zaten, kadınların karşı koymaya güçleri de yetmez."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bence öyle görünüyor. Arkası sağlam kimseye yanaşamıyordur. Genelde yeni yeni parlamaya başlayan mankenler, oyuncular ya da çabucak birkaç basamak atlamaya çalışan sahipsiz, tecrübesiz tipler yanındakiler."

"Orası da doğru," dedi kız düşünceli bir sesle.

"Ha bu arada, yeni bir şey duydum. Dün akşam Ekrem Alaz' ın oğluyla karşılaşmış bir mekânda. Ortalık fena dağılmış. Yalnız Alaz' ın oğlu sağlam çıkmış, bu manyağın üç adamını da dağıtmış. Birkaç tane buna da vurmuş, apar topar kaçırmışlar mekândan."

"Onların ne derdi var bunlarla? O da başka bir muamma. Bir yandan içim ferahlıyor, öte yandan bu durum benim işimi baltalıyor. Oğlu yüzünden açık bulamıyorum. Adamlar öyle sıkılaştırdılar ki her şeyi, tek bir fire vermiyorlar. Bu psikopat neredeyse orduyla geliyor Sin'e.»

"Doğru düzgün kimse bir şey bilmiyor. Ben de öğrenemedim ama geçmişi uzun hikâye, belli orası"

"O herif de geldiği yere gitse ya. Nereden çıkmış gelmiş, ne gerek varmış acaba?" diye sıkıntılı sıkıntılı, neredeyse mızmızlanır şekilde konuştu kız.

"Yok, unut onu. Hiç gidecek gibi değil anladığım kadarıyla."

"Gereksiz aksiyon yani," dedi burnunu büküp, yan yan Fırat'a bakarak.

"Sana gereksiz. Kim bilir onun ne derdi var? Kim bilir onun nasıl canını yaktı ki çocuk peşini bırakmıyor?" dedi Fırat, ona

doğru başını eğip alaycı bir ses tonuyla karşılık vererek.

Kız sıkıntıyla derin bir nefes koyuverip kolundaki saate baktı, neredeyse mırıldanır şekilde, "Vakit yaklaşmış, hazırlanıp çıkmam lazım. Berbat geçeceği belli olan bir gece daha başlıyor," dedi.

"Ben yarın sabah Ağrı'ya gidiyorum. Bir hafta kadar oradayım. Sen bir şeye ihtiyaç duyarsan, biliyorsun tek telefonuna bakar, ara çocukları hemen gelsinler."

"Bir şeye ihtiyacım yok, dolanmasınlar etrafımda. Sana da diyorum gelme diye ama dinlemiyorsun," dedi bu sefer aksi bir sesle.

Fırat suratında kocaman bir sırıtmayla, "Gelmezsem kiminle çalışacaksın?" deyip, kum torbasının olduğu tarafı başıyla işaret etti.

"Tek çalışırım ben," derken kızın suratı inatçı bir çocuk gibiydi.

"Tamam tamam, her gün gelmiyorum zaten ama nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Neredeyse her gün konuşuyoruz telefonda"

"Olsun, gözümle görmem lazım. Annem her gün tembihliyor, sen Zilal Sultan'ın insanın başının etini nasıl yediğini bilmiyor musun?"

"Bilmez miyim? Onunla da sık sık konuşuyorum zaten," derken, bu sefer yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Gözlerini devirdi. "Her gün yemek yiyip yemediğimi soruyor, pes valla."

"Üzülüyor o da ne yapsın? Kınalı kuzusu burnunun dikine gidiyor," diye iğneleyici bir sesle konuştu Fırat.

"Abiii," diye uyardı karşısındakini. "Zilal Ana başımın üstünde, onu kıracak hiçbir şey asla yapmam ama bu hesap başka. Ben hesabımı görmeden bana uyku haram! Hiç kimse yolumdan çeviremez beni."

Kızın gözlerinde yine aynı alev vardı. Fırat kimi zaman bu alevin kızın kendisini yakacağından korkardı ama girdiği bu yoldan onu geri çevirmeye kimsenin gücü yetmezdi. Hesabını görmeden hiçbir zaman huzurlu bir uyku uyumayacaktı.

"Uyku sorunların devam ediyor mu?" diye çekinerek sordu Fırat.

Kız omuz silkti, umursamaz bir edayla, "Eskisi kadar değil," diye kestirip attı.

On bir seneden beri deliksiz, rahat bir uyku uyumamıştı. Sürekli kâbuslarla debeleniyor, soluğu kesilerek yataktan fırlıyordu.

Kan... Her yanı kandı kâbuslarında. Sanki görünmez bir kan çeşmesi vardı ve onun üzerine akıyordu. Yağmur toplayıp, sonra da sağanak halde boşaltan kara bulut onun tepesinde dolanıyor ancak yağmur yerine kan boşaltıyordu rüyalarında. Dört tarafı da kan kırmızısı, başka renk hâkim olmazdı rüyalarına. O yüzdendi zaten o günden beri hayatında kırmızı rengin olmayışı. Nefret ederdi kırmızıdan. Kırmızı diye elma bile yemezdi. Kırmızı olan hiçbir şey yemezdi. Kırmızı olan hiçbir şey almazdı. Düşmandı kırmızıya da...

4. BÖLÜM

Barın arkasında yine hızlı hareketlerle içecekleri hazırlıyordu. Yanındaki Serhat, bir yandan hazırladığı kokteyli iki eliyle omuzunun üzerinde tuttuğu shakerda sallıyor bir yandan gözlerini mekânın içinde gezdiriyordu. Üstlerini daha önce tuza batırdığı ve tezgâhın üzerinde yan yana dizdiği minik shotlara, şişeyi hiç kaldırmadan seri hareketlerle tekila doldurdu. Shotları hızla hemen önündeki ahşap servis tablasına dizdi. Limon dilimlerini yine aynı becerikli hareketlerle üzerlerine koyup, önünde bekleyen servis elemanına, "Tamamdır, gerisi sende," dedi elini tezgâhın üzerine vurarak. "Deniz, sen emin misin daha önce hiç barda çalışmadığına?" dedi Serhat, shakerdaki içeceği önündeki kokteyl bardaklarına boşaltırken. Yan gözle kıza bakmıştı.

Bardakilere kendini Deniz diye tanıtmıştı, bu kullandığı kimliklerden biriydi sadece.

"Daha önce dedim sana, ben çabuk öğrenirim." Dudağının ucunu hafif bükerek gülümsedi.

"Bu çabuk öğrenmek değil ki. Sanki yıllardır bu işi yapıyormuşsun gibi. Daha önce hiç bu kadar çabuk uyum sağlayanını görmedim."

"E benim huyum da bu, ne yapacaksın?" dedi aldırmaz bir tavırla.

"Valla, hani bilmesem inanmam. İlk hafta sürekli içkilerin adını soruyordun, daha iki ay oldu, şimdiden birçok kişiyi geçtin. Ben bu meslekte senelerdir çalışıp hâlâ Scotch'la Bourbon'u ayırt edemeyen insanlar biliyorum"

"Geri zekâlıdır onlar," dedi sırıtarak. Suratında küstah bir ifade vardı. Bir yandan elindeki bezle yıkanan bardakları kuruluyor, bir yandan da gözleriyle etrafı tarıyordu. Mekân her zamanki gibi kalabalıktı ve tüm masalar doluydu. Locaların bile teki hariç hepsi dolmuştu.

Çenesiyle boş locayı işaret edip, "Gelmemiş daha Sayko," dedi.

"Bırak ya, Allah'ın belası gelmez umarım," diye karşılık verip, arkadaki raftan hazırlayacağı diğer içkiler için kadehleri aldı Serhat. "Patron, heriften korkmasa almaz içeri de başına iş alacağı korkusuyla ses çıkarmıyor, idare ediyoruz işte."

"Var mı haber, geçen hafta dövdüğü kadından?"

"Yok, ne haber olacak ki? Sanki kadın gidip şikâyetçi mi olacak? Yediği dayakla kalacak işte."

"Bakarsın bir gün hesap soracak biri çıkar?" dedi yoklarcasına Serhat'a bakarak.

"Kim çıkacak? Kim bulaşmak ister ki? Herifin babası da manyak. Çakal bu, kim başına bela etmek ister ki?"

"Belli olmaz. Ne demişler; böbürlenme Padişahım senden büyük Allah var.'"

"Bakalım adam Allah'ı tanıyor mu?" diye karşılık verdi Serhat alayla.

"Tanıtırlar bir gün merak etme," dedi kız gözlerinde tuhaf bir ifadeyle boş locaya bakarak.

"Kim tanıtır bilmem ama bahisler açılırsa ben Alazlardan yana oynarım kesin," dedi diğeri sırıtarak. Gözlerinde ışıltılar vardı.

"Sahi ya, nedir bu Alazların olayı?" dedi kız merakla.

"Valla orasını kesin bilen yok ama veliaht Alaz, Türkiye'ye döndüğünden beri bunların kıçına bir şey kaçtı, orası bir gerçek," dedi Serhat keyif aldığı belli bir ifadeyle.

"Gördün mü sen? Nasıl biriymiş?"

"Yok, görmedim, buraya hiç gelmedi. Tabii Sayko'nun buranın müdavimi olduğunu herkes biliyor, muhtemelen baba Alaz oğlunu geride tutuyordur. Zaten mümkünse de gelme-

sin yoksa iki ateş arasında kalır, kim vurduya gideriz Allah muhafaza," dedi gözlerini açarak.

"Bakarsın arada Sayko gider kim vurduya," dedi kız, gözünün önüne gelen manzaradan mest olarak.

"Yok ya, görmüyor musun? Adam orduyla dolanıyor, ona gelene kadar..."

Kız, "Ordu demişken..." diye kaşlarını kaldırıp kapıyı işaret etti başıyla. Sayko yine onlarca adamıyla mekâna girmişti. Yanında bu sefer başka bir kadın vardı.

"Yeni kurban da yanında," dedi Serhat dişlerinin arasından.

"Adamda model takıntısı var bence," dedi kız ifadesiz yüzüyle içeri girenlere bakarken.

"O tiple hiçbir kadını yanında tutamaz da 'Money talks' işte," dedi Serhat kaşlarının altından gruba bakarak. Bir yandan önündeki kadehlere beyaz şarap dolduruyordu.

"E kadınlar manyak. Adamdan aldıkları para, estetik ameliyatlarını karşılamaz muhtemelen"

"Yok, durum senin düşündüğün gibi değil. Adam bir kadına takınca, kadının zaten hayır deme şansı yok ki!"

Kız şaşırarak Serhat'a baktı. "Nasıl yani?"

"Sen bu kadınların bu herifin yanında gönüllü olduklarını mı sanıyorsun? Money talks derken güçten söz ediyordum." Kız soru dolu bakışlarını karşısındaki genç adama dikti.

"Adam birini beğenince, adamlarını gönderip kadını getirtiyor, ret cevabı alırsa kadının hayatını kaydırıyor. Bu şekilde hiç değilse herif kısa sürede bıkıyor. Eh dayağını da atıyor, sonra daha o kadınla uğraşmıyor"

"Yok artık!"

Serhat iyice yanına yaklaşıp, neredeyse kulağına fısıldar gibi sesini alçaltarak devam etti. "Ortadan kaybolan birkaç kadının bu manyağa hayır dediği için olduğunu söyleyenler var."

"Diyorsun?" dedi kız kaşlarını kaldırarak.

"Ben demiyorum, diyenler var dedim."

Kız, yeni gelen siparişleri hazırlarken yan gözle locaya bakıyordu.

Sayko Necip söylediği bir şeyin ardından kaba kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Yanındaki yardakçıları da ona eşlik ediyordu. Yanındaki kadının yüzünde boş bir ifade vardı ve hareketleri bir robotu andırıyordu. Elindeki kadehi otomatik hareketlerle dudağına götürüyor, sonra boş bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Orası dışında her yerde olmak ister gibi bir havası vardı ancak gitmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Adamın dediklerine istemsiz baş hareketleriyle onaylayarak cevap veriyor, sahte olduğu onlardan metrelerce ötede duran Dağlının bile fark ettiği gülüşü, dudaklarına yerleştiriyordu.

Dağlı bu adamın canını yakmayı çok istiyordu. Hem babasının hem bu pislik Sayko'nun canlarını yakmayı hayatı pahasına istiyordu ancak şu an bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. Hâlâ bir açık yakalayamamıştı. Bazen sabredememekten ve bu yüzden bir hata yapmaktan korkuyordu. Onu zafere ulaştıracak olan sabrıydı, bunu biliyordu ve elinden geldiğince gördüklerinden etkilenmiyormuş gibi davranıyordu...

İçinde yaşadığı duygu fırtınalarını belli etmemeyi, yüzüne soğuk, anlaşılmayan bir ifade yerleştirmeyi seneler öğretmişti ona. Oysa gözlerinin ardını görebilen olsa, oradaki büyük yalnızlığın içinde nasıl hezeyanlar yaşadığını, aslında dıştan daima kontrollü görünen ve sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi sakin duruşunun nasıl sahte olduğunu fark edebilirdi.

Ancak hiç kimse karşısındakine gözlerinin ardını görmek ister şekilde bakmazdı. İnsanlar çoğunlukla onlara ne gösterirseniz onu görürlerdi.

Böylesi Dağlı için de bir lütuftu çünkü içinde yaşayan, yerlerde kıvranan o küçük çocuğun çığlıkları birçok kişiyi dehşete düşürebilirdi. İçindeki küçük kızın avuçlarından damlayan kanların, zamanı geldiğinde hak edenlerin üzerlerine akabilmesi için onun yapması gereken tek şey, aynı tepkisizliği devam ettirmek ve insanların sadece görmesi gerektiği kadarını görebilmelerine izin vermekti. İçindeki kırılmışlık, terk edilmişlik ve yalnızlık hissi, parçalanmış ruhu, yaşadı-

ğı korkunç travma, ardından o küçük kızın güven ve şefkat arayışı kırılmasına sebep oluyordu ama kendini o kadar şartlandırmış, o kadar hedefe kilitlemişti ki yaşadığı kırılma anlarını da şahidi olmadan yaşıyordu. O parçalanmışlığını, zayıflığını, kırılganlığını kimsenin görmesine izin vermiyor, bazen o ağır yükün altında ezildiğini hissettiği zamanlarda tek başına yaşıyordu tüm tükenmişliklerini. İşte o zamanlarda dahi ne çığlıklarını ne haykırışlarını ne zavallılığını ne de kalbini dağlayıp geçen acısını ve ardından döktüğü gözyaşlarını kimse görmüyordu.

Nasıl bir yükle geldiyse bu dünyaya, kat be kat fazlasıyla yaşayacak ve ardından aynı yükle hayatını sonlandıracakmış gibi hissediyordu...

1. BÖLÜM

İSTANBUL / 1991

Nermin Tekin, aynada kendine bakarken yüzüne son vuruşları yapan makyöz geri çekildi. Aynada göz göze geldiği kadına, "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsunuz Nermin Hanım," dedi, neredeyse imrenir bir ifadeyle gülümseyerek.

"Teşekkür ederim canım, eline sağlık. Sen de her zamanki gibi beni nasıl büyüleyici göstereceğini biliyorsun."

"Benim çok bir şey yapmama gerek kalmıyor ki. Herkeste sizdeki yüz olsa ben işsiz kalırım vallahi," dedi gözlerini açarak.

"Hadi hadi, bırak zevzekliği. Fırçalarının büyülü olduğunu herkes biliyor, kendini hafife alma," dedi Nermin büyük bir mütevazilikle.

"O fırçalar büyülü de bunun kıymetini bir siz biliyorsunuz. Diğerleri de keşke sizin gibi böyle yüce gönüllü olsa," dedi Sırma, hayranlık ve biraz da kalp kırıklığıyla.

"Sen aldırma onlara. Kendini bilmezdir çoğu. Sen ekmek parana bak, gerisini yolla gitsin kafandan," dedi elini havada sallayarak.

Kaç senedir Nermin Tekin'in makyözlüğünü yapıyordu Sırma. Bir kez bile kendisini aşağılayan ya da azarlayan bir laf çıkmamıştı kadının ağzından. Yüce gönüllü bir kadındı. Zaten o yüzden değil miydi Türkiye'nin en ünlü başrol oyuncusu olması? Kimsenin ardından konuşmaz, kimseyi takmazdı. Etrafında çalışan herkesin hakkını gözetirdi ama bir kez ağzından bir laf çıktıysa da asla geri adım atmazdı. Oyunculuğunun üstüne yoktu. Hangi rolü alsa so-

nına kadar hakkını verir; o rolü oynamaz, oynadığı karakter olurdu. Yeteneği üzerine kimse tek laf edemezdi. Daha uzun yıllar başrolleri de kimseye kaptırmayacak gibi görünüyordu. Hakkında bir kez bile sansasyonel haber yapılmamıştı. Buna asla izin vermezdi. İşine gelir, evine giderdi. İstanbul'un en yakışıklı, en paralıları peşindeydi ama bir kez bile dönüp birine bakmamıştı. Sırma daha mesleğe başladığından beri onu tanıdığından, nedenini de çok iyi bilirdi. İflah olmaz bir romantikti Nermin Tekin. Kalbinin sahibinin dışarıda bir yerlerde olduğunu söyler, "Sadece an meselesi hayatım beni bulması," derdi.

Ne var ki bir kadının, özellikle sahipsiz bir kadının öyle rahat bırakılması da kolay olmuyordu. Kapısına dayananlar mı, oynadığı setleri çiçek bahçelerine çevirenler mi, gittiği restoranlarda önünde diz çökenler mi... Daha nice sorun, nice olay yaşamıştı Nermin Tekin. Yine de kimseye pas vermemiş, bir kez bile dönüp bakmamıştı ayaklarına her şeyi serenlere.

Son zamanlarda Çakal musallat olmuştu Nermin Tekin'e. Bu öyle diğerleri gibi başından kolayca savacağı biri değildi. İlk başlarda Nermin adamın ısrarlarını ciddiye almamış, diğerleri gibi yakında usanır, defolur gider başımdan, diye düşünmüştü. Nermin Tekin'inden her defasında ret cevabı alan adam, ısrarlarının dozunu yükseltmiş, artık neredeyse genç kadını saplantı haline getirmişti. Ne yapıp edip kadına sahip olmak istiyordu nam-ı diğer Çakal. Adı bile kadının ürpermesine yol açıyordu ama korkup da geri adım atıp, adamı başına musallat etmek istemiyordu.

Adam sayesinde hayatında olmadığı kadar çalkantılı bir dönem yaşıyordu. Adam neredeyse kariyerini de bitirmek istiyordu. Hatta birkaç yapımcı son anda kendisiyle çalışmaktan vazgeçmiş, kimse Çakal'la uğraşmak istememişti. Kadın ne yaparsa yapsın yakayı bu manyaktan kurtaramamıştı. Her ne kadar adamın yüzünden sorunlar yaşasa da yine de verdiği karardan dönmüyordu. Hayatı el bebek gül bebek de geçmemişti, zorluklarla nasıl baş edeceğini bilirdi. Öyle kolay lokma olmayacaktı. Herkesin bildiği naif, nazik, sanki kırılıverecekmiş gibi duran bu esmer güzeli kadının, gerektiğinde nasıl gözü kara bir pantere dönüşebileceğini bilmezdi kimse. O öyle kolay kolay Nermin Tekin olmamıştı. Tırnaklarıyla kazıya kazıya gelmişti

bulunduğu yere, kimsenin elinde oyuncak da olmayacaktı. "Nermin Hanım, bu yapımcı da döner mi sözünden sonra?" diye sordu Sırma endişeyle.

Nermin Tekin, akşam yeni bir yapımcıyla yemek yiyecekti dışarıda. Yeni bir sinema filmi için görüşme yapacaklardı. Son birkaç haftada, sözünden dönen onca yapımcıdan sonra birinin görüşmeye çağırması bile iyiye alametti.

"Dönerse dönsün Sırma. Bir itten korkup, iş yapamayacak kadar yürəksizlerle benim zaten işim olmaz!" dedi Nermin aynadan çatık kaşlarla Sırma'ya bakarak.

"Adam tam manyak çıktı. Valla ben de korkuyorum, hakkında hiç iyi şeyler duymuyorum."

"Sırma!" diye uyarıcı bir tonda sesini yükseltti esmer güzeli. "Bırak manyaklığını, evli barklı adamla benim ne işim olur Allah aşkına? Kapatma mı olacağım sırf adam manyak diye? Ateş olsa cürmü kadar yer yakar. Ben kolay Nermin Tekin olmadım, bu saatten sonra kapatma Nermin Tekin dedirtmem kendime. Beni de geçtim, karısına yazık. Bir kadın bile bile başka bir kadına bir kötülüğü yapar mı?"

"Haklısınız. Ben onun için demedim, adam sağda solda abuk sabuk laf ediyormuş, size bir şey yapacak diye korkuyorum." "Ne diyormuş?" dedi kadın kaşlarını çatarak.

"Ya benim olacak ya toprağın diyormuş. Bana yar olmayanı kimseye yar etmem diyormuş, abuk sabuk bir yığın laf," dedi Sırma sesinde samimi bir korku ifadesiyle.

"Korkma Sırma'cığım, bu tipler hep böyle atar tutarlar. Bir halt edemez o!" Umursamaz bir edayla aynanın karşısında oturduğu kanepeden kalkıp, yatağın üzerindeki şalına uzandı. "Hadi, beni lafa tutma, geç kalmayayım, kafana da takma böyle şeyleri. Nermin Tekin çok gördü böylelerini."

Evden dışarı çıkınca şoförü hemen kapısını açtı.

"İyi akşamlar abla, nereye gidiyoruz?" diye sordu hafifçe öne eğilerek.

Nermin gidecekleri yeri söyledi, arkasına yaslandı. Sırma'nın yanında soğukkanlı olmaya çalışmıştı ama Çakal denen herif gün geçtikçe sinirlerini bozmaya başlamıştı. Her şeyi geçmişti ama ek-

meğiyle oynamasına daha çok öfkeleniyordu. Onun kazandığı parayla kaç kişi ekmek yiyordu. Sadece kendinin değil, başkalarının da ekmeğiyle oynuyordu şerefsiz. Yanındaki çalışanlarının hepsini çok severdi Nermin. Hepsinin çoluğu çocuğu, bakmakla yükümlü olduğu insanlar vardı. Onları aç bırakamazdı ama prensiplerinden de ödün veremezdi.

Adamı her aklına geldikçe gözü kararıyor, onu bir kaşık suda boğmak istiyordu. Ne emniyete yaptığı şikâyetleri kar etmişti ne de verdiği onca dilekçe. Kimse adamı durduracak bir şey yapmıyordu. "Allah'ım sen hayırlısını ver Rabbim!" diye dua etti mırıldanarak.

"Bir şey mi dedin abla?" dedi şoförü, kendisine bir şey dediğini sanıp dikiz aynasından arkaya bakarken.

"Yok Halilciğim, öyle kendi kendime konuşuyordum. Sen yoluna bak canım," dedi şefkatli bir sesle.

"Çakal manyağı mı canını sıktı yine abla?" dedi Halil endişeyle.

"Boş ver!" diye elini salladı genç kadın kestirerek. Yüzü taş gibiydi, başını pencereden yola çevirdi.

Halil hem yola bakıyor hem de dikiz aynasından genç kadına arada bakış atıyordu. Beş senedir Nermin Tekin'in yanında çalışıyordu. Daha on sekiz yaşında bir delikanlıydı o zaman. Kimse iş vermemişken bu kadın ona el uzatmıştı. Memleketteki anasına, kardeşlerine bu kadının kendisine verdiği parayla bakıyordu. Bir kez bile kalbini kırmamıştı Halil'in. Kimseye üstten bakmaz, yanında çalışanını tutardı genç kadın. Halil kardeşlerini okutabiliyorsa hepsi Nermin Tekin'in sayesindeydi. Kadın her ikisine de burs vermiş, onların okul masraflarını karşılamıştı. Nermin Tekin öl desin Halil gözünü bile kırpmaz ölürdü. Ablasıydı onun, ailesiydi Halil'in.

Restorandın önüne gelince, Halil araçtan fırlayıp kadının kapısını açtı.

"Ben burada bekliyorum abla."

"Tamam canım, çok sürmez zaten," dedi içeri yönelerek. Geldiğini gören kapı görevlileri, aceleyle mekânın kapısını açıp yol verdiler. Hepsi de kadına hayran gözlerle bakıyorlardı. Kadın içeri girince biri ötekine, "Görmedi oğlum memleket böyle bir kadın. Kadın değil Tanrıça mübarek. Allah özenmiş de yaratmış," dedi.

Diğeri içini çekti kadının ardından. "Oğlum bu kadınsa diğerleri

ne, bilmiyorum valla," diye karşılık verdi.

Halil kapının yakınında kadının arkasından bakarken duymuştu sözleri. Dudaklarının ucu kıvrıldı, gururla şöyle bir dikleşip ceketini düzeltti. Senelerdir alışmıştı bu tip laflara. Nermin Tekin'in güzelliği dillere destandı. Halil şoför kapısına doğru yollanırken kendi kendine mırıldandı. "Kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş da o yüzden," diye mırıldandı gülümseyerek.

Nermin Tekin mekâna girince, hemen kendisini karşılayıp masasına kadar eşlik ettiler. Yapımcı çoktan gelmiş, kendisini bekliyordu. Kadını görünce ayağa fırlayıp, ceketinin önünü iliklediği. Öne doğru hareketlenip elini uzattı ve kadının elini alıp dudaklarına götürdü. Hafifçe öpüp, "Nermin Hanım, hoş geldiniz. Her zamanki gibi büyüleyicisiniz," dedi iltifatları yağdırmaya başlayarak.

Nermin etkilenmezdi bu tip laflardan. Nasıl göründüğünü bilirdi, fazla sözü gereksiz bulurdu.

"Hoş buldum. Çok naziksiniz, teşekkür ederim," dedi nezaketen hafifçe gülümseyerek.

Adam hemen arkasına geçmiş, oturması için sandalyesini tutmuştu. Genç kadın zarif hareketlerle şalını çıkarmış, başında bekleyen görevliye uzattıktan sonra kibarca yerine oturmuştu.

Ünlü yapımcı hemen içki siparişi vermiş, en pahalı şaraplardan birini istemişti. Nermin Tekin bu tip jestlere alışık olduğu için etkilenmeden sakince adamı izliyordu. Adam garsonu yolladıktan sonra kendisine döndü.

"Beni kırmayıp, davetime icabet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi sesinde bariz bir saygıyla.

"Rica ederim, ne demek. Asıl ben sizi cesaretinizden dolayı tebrik ederim," dedi kadın imalı bir gülüşle.

Yapımcı bir an kaşlarını çatmıştı anlamaya çalışarak, hemen ardından yüzü aydınlandı. Nermin Tekin'in ne demek istediğini anlamıştı.

"Siz Çakal'ı ima ediyorsunuz. Haklısınız, piyasada birçok yapımcıya haber gönderdi. Tabii bana da ama ben ne yapacağımı, kiminle çalışacağımı öyle bir adamdan öğrenecek değilim. Siz merak etmeyin, biz sizinle anlaşırsak ben de ona göre tedbirlerimi alacağım. Sizin kendinizi rahat hissetmeniz için elimden geleni yapaca-

ğım. Gerekiyorsa sete güvenlik dikeceğim, yeter ki biz sizinle anlaşalım, siz projeye evet deyin.»

"İlginç," dedi kadın kaşlarını havaya kaldırarak. "Başınızın belaya girmesinden korkmuyorsunuz sanırım?"

"Korksaydık ekmek yiyemezdik," dedi adam sıcak bir gülümsemeyle.

Yemek boyunca adam çekmek istediği film projesinden bahsetmiş, genç kadına olabildiğince ayrıntı sunmuştu. Nermin, adamın bahsettiği konudan hoşlanmıştı. Senaryoyu göndermesi konusunda anlaşmışlar, bu arada da gelen yemeklerini yemeğe devam etmişlerdi.

Tam her şey yoluna girmeye başlıyor diye düşündüğü esnada oldu her şey. Yapımcı, yüzünde hayran bir gülümsemeyle kendisine doğru eğilmiş bir şey anlatıyordu. Ta ki başlarına dikilen adamın gölgesinin üstlerine vurması ve ortamdaki havanın anında değişmesine kadar...

İkisi de başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Çakal tepelerine dikilmişti. Yüzünde yapımcıyı öldürecek gibi cani bir ifade vardı. Hemen arkasında iki adamı, ceketlerinin eteğini yana çekmiş, bellerindeki silahı kendilerine müdahale edecekleri korkutmak için açıkta bırakmışlardı. Garsonlar korkuyla geri çekildiler, diğer masalarda oturanlar usulca yerlerinden kalkıp uzaklaşmaya başladılar.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi adamı Nermin.

"Ben sana demedim mi ulan, benim iznim olmadan kimse Nermin Tekin'le iş yapmayacak diye?"

Çakal, Nermin'e cevap bile vermeden doğrudan yapımcıya gözdağına başlamıştı.

Yapımcı, Nermin'i kendisine hayran bırakacak şekilde cesaretli davranıp, "Kiminle çalışıp, kiminle çalışmayacağımı sana soracak değilim," diye karşılık verdi.

Çakal duyduğu sözlerden sonra, gözü dönmüş halde belindeki silaha sarıldı. Mermiyi namluya verip, silahı adamın başına dayadı. Nermin öfkeyle yerinden fırladı.

"Yeter!" diyen ağzından çıkan çığlık, restorandın içinde kalan diğer herkesin kendisine dönmesine sebep oldu. Kadının gözleri çakmak çakmaktı. Herkesin gördüğünden daha başka bir Nermin Tekin

vardı şimdi. Eliyle Çakal'ın omzunu dürtmüş, adamın açısını bozmuştu.

"Kimsin sen Allah'ın belası? Kimsin? Sen kim oluyorsun da benim hayatıma müdahale ediyorsun?" dedi çığlığı andıran bir sesle.

"Nermin!" diye uyarırcasına Çakal'ın dudaklarından adı döküldü.

"Sen ne laftan anlamaz bir adamsın! İstemiyorum seni anladın mı? İstemiyorum! Bunu sana daha nasıl anlatabilirim? İs-te-miyorum!" Son kelimenin üstüne basarak, neredeyse hecelemişti kadın sinirle.

"İsteyeceksin ulan! İsteyeceksin! Sen isteyene kadar rahat bırakmam seni, hayatın iki dudağımın arasında. Ya isteyeceksin ya da sana ekmek yok Nermin Tekin!"

Kadın öyle öfkelenmişti ki sinirle kaldırdığı tokadı adamın suratında patladı.

"Sen beni kapatman yapamayacaksın Çakal! Ben ölürüm, yine senin kapatmam olmam! Benim evli barklı adamla işim olmaz!" dedi öfkeli gözlerle.

"E sen onu desene be Nermin. Yarın boşarım karımı, bekar bir adam olarak dikilirim karşına," dedi adam pişkin pişkin. Tokattan hiç etkilenmemiş gibiydi.

Adamdaki arsızlık Nermin'in o kadar gözünü döndürmüştü ki, "Sen kendini adam mı sanıyorsun? Bu mu senin adamlığın? Sen değil bir karı, on karı boşasan ben sana yine yar olmam," dedi keskin bir dille.

"Bana olmayıp da kime olacaksın lan!" dedi Çakal sinirle bağırıp. "Seni başkasına yar eder miyim ben? Ya benim olacaksın ya öleceksin Nermin!" diyerek, genç kadının adının son hecesini uzatarak bastırmıştı.

Nermin öfkeden dönmüş gözlerle, hiç kimsenin beklemediğini yapmış, adamın elindeki silahı tutup alnına dayamıştı. Kapkara, kararlı bakışlarını adamın gözüne dikip, "Çek tetiği o zaman şerefsiz! Çek tetiği madem, kurtulayım senden," dedi delirmiş gibi.

Çakal öyle geri adım atacak bir adam değildi. Nermin blöf yapıyor diye düşünüyordu. Kadının bu kadar cesur olabileceğini düşünmemişti ama bakalım nereye kadar cesaretliymiş diye düşünerek

emniyeti açtı. Nermin bir klik sesi duydu ama ne bakışlarını karşısındaki gözlerden çekti ne de en ufak bir korku belirtisi gösterdi. Kararlıydı, bu adamın oyuncağı olmayacaktı. Zaten ha bu adamın oyuncağı olmuş, hayatı elinden alınmış, ha ölmüştü, onun için hepsi aynı anlam ifade ediyordu. Her gün tekrar tekrar öleceğine bir kez ölsündü, ziyanı yoktu.

Çakal'ın, dudaklarında pis sırıtışla elini tetiğe götürdüğü esnada bir el uzanıp silaha yapıştı.

"Yeter Çakal, bu kadar yeter" dedi tok bir ses.

"Ne oluyor ulan!" dedi öfkeyle silahı alan adama dönüp. Yan gözle baktığında arkasındaki iki adamın da silahları alınmış, başlarına silah dayanmış olduğunu gördü.

"Vaaay, Tahir ve Ekrem biraderler!" dedi alayla, suratında pis bir sırıtmayla. "Bak aslanım, benim işime karışma fena olur!"

"Hanımefendi seni istemiyor. Ayrıca haklı, evli barklı adamsın, yakışmıyor," dedi sakince aynı tok ses.

"Ulan sana mı kaldı benim evli barklılığım? Ahlak polisi mi kesildin başıma? Sana ne ulan? Bu kadın benim!" dedi Çakal hiddetle.

"Hanımefendi öyle düşünmüyor, sen de ondan uzak duracaksın!" dedi ses, tehlikeli denecek bir sakinlikle.

"Tahir! Şansını zorlama, çekil yolumdan, sonu fena olur!"

"Çakal, biz böyle tehditlere pabuç bıraksaydık, bulunduğumuz yerde durmazdık," dedi karşısındaki, dudağını bükerek alaycı bir gülümsemeyle.

"Bunu senin yanına bırakmam Tahir!"

"Elinden geleni ardına koyma. Ama bak uyarıyorum, bundan sonra bu kadını rahatsız ettiğini duyarsam, haber gelirse bana işte o zaman sonu senin için fena olur."

"Sen mi beni yolumdan edeceksin?" dedi küçümseyerek Çakal.

"Bu kadın söz konusu olduğunda, ben edeceğim Çakal," dedi karşısındaki, sakince başını sallayarak.

"Yaz bunu bir yere Tahir! Seninle hesaplaşacağız, sana bunu yedirmeyen şerefsizdir"

"Adını bilmene sevindim," dedi diğeri alayla gülümseyerek.

Adam tehdit dolu gözlerle hırsla döndü. Adamlarına başıyla işaret edip, öfkeden kudurarak mekândan çıktı gitti.

Nermin titreyen bacaklarının daha fazla kendisini taşımayacağını hissedip, kalktığı sandalyeye çökercesine oturdu. Kucağında elleri yumruk olmuş, gözlerine ha aktı ha akacak yaşlar dolmuştu. Rezil olduğuna mı yansın, az daha ölmeyi göze alacak kadar delirdiğine mi yansın, bilemedi. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Bütün olay boyunca korkudan suskun ve gergin bir şekilde olanları izlemiş olan yapımcı, aceleyle su bardağını eline alıp, genç kadının yanında diz çöktü.

Bardağı dudaklarına uzatırken, "Nermin Hanım, iyi misiniz?" diye sordu endişeyle.

Kadın hiç sesini çıkarmadan titreyen ellerle suyu içerek başını salladı. Sanki dili tutulmuştu, konuşamıyordu.

Tam o sırada Halil koşarak gelip başında bitti. Hemen genç kadının yanına çömelmiş, ellerini tutmuştu.

"Nermin abla, iyi misin? Manyağı gördüm kapıdan çıkarken, yine sana mı musallat oldu pislik?" dedi kadının perişan haline bakıp.

Kadın hâlâ konuşamıyordu, anlamsızca başını iki yana salladı. Tam o sırada iki güçlü kol kadını kucaklayıp havaya kaldırdı. Kadın itiraz bile edemeyecek vaziyetteydi.

"Aslanım, getir arabayı sen kapıya, ablanı eve götürelim, toparlanır evinde," dedi, ardından hemen ekledi. "Ekrem, o manyağın ne yapacağı belli olmaz. Siz arkadan gelin, bir de birkaç kişi ayarla gelip kapıda nöbet tutsunlar," dedi otoriter bir sesle.

"Sen Nermin hanımı evine götür, gerisini ben hallederim merak etme kardeşim," dedi Ekrem.

Tahir, kucağında Nermin Tekin, kendinden emin adımlarla mekândan çıktı, Halil'in açtığı kapıdan girerek genç kadın kucağında, arka koltuğa oturdu. Kadın neredeyse hissizleşmiş gibi hiç tepki vermiyordu.

Halil aceleyle kontağı çevirirken dikiz aynasından baktı, endişeden çatılı kaşlarla sordu.

"Nermin abla, iyi misin? Kurban olayım bir şey de!"

"Aslanım, sen bas gaza. İyi, merak etme. Şok geçiriyor sadece," dedi arkadaki sakin bir sesle.

"O manyak bir şey yaptı değil mi ablama? Allah belasını versin,

şerefsiz bir rahat bırakmadı ablamı?" dedi hırsla Halil.

"Merak etme, bundan sonra bir şey yapamaz!"

"Nasıl yapamaz? Aylardır çektirmediği kalmadı şerefsizin. Her geçen gün daha da ileri gitti, yetmedi ablamın ekmeğiyle oynamaya başladı, herkese gözdağı verdi iş vermesinler diye."

"Bundan sonra bir halt edemez, takma sen kafana."

"Abi, sen nasıl böyle kendine güveniyorsun, ben anlamadım ki? Adamın adını duyan geri basıyor."

"Benim adımı duyan da geri basar, merak etme."

"Sahi abi, yani çok sağ ol, ablamı kurtardığın için eyvallah da sen kimsin abi?"

"Tahir Yamandağ'lıyım ben," dedi arkadaki keskin bir sesle, Halil'den, "hobaaaa" diyen şaşkın bir ses çıktı yalnızca.

Arkadaki bıyık altı güldü.

6. BÖLÜM

2014

Serhat'ın kız arkadaşı Nil barın köşesinde oturmuş, bir yandan içkisini içiyor bir yandan suratında hülyalı bir gülümsemeyle sevgilisiyle laflıyordu. Altı aydan fazladır birliktelerdi. Uzun, kahverengi saçlı, ela gözlü, ufak tefek çok güzel bir kızdı. Çoğu zaman Serhat'ın yanına gelmek konusunda ısrar etse de her defasında bu isteği Serhat tarafından olumsuz karşılanmıştı. Serhat çalıştığı mekânı tekin bulmadığı için kızın oraya gelmesini hiçbir zaman istememişti. Şimdiyse kızın yaptığı sürprizin tadını kaçırmaya gönlü el vermemişti. Her ısrarı geri püskürtmesi artık kız arkadaşı tarafından yanlış anlaşılmaya başlamıştı.

Nil, son zamanlarda Serhat'ın bu konuda neden ters yaptığına anlam veremez olmuştu ve bunu başka türlü yorumlamıştı. Çalıştığı yere kız arkadaşının gelmemesini isteyen her erkeğin sevgilisi gibi, 'Neden istemiyor? Neden izin vermiyor? Yoksa görmesini istemediği bir şeyleri mi saklıyor?' soruları, Nil'in kafasında da küçük tilkiler gibi dolaşmaya başlamıştı. Onu huzursuz eden, hissettiği sonsuz güven bulutlarını karartan ve neredeyse sağanağa dönüştürüp yok edecek olan düşüncelerden kurtulması gerekiyordu. Sonuçta çalıştığı mekânın bir ünü vardı ve Serhat'ın kendisini aldatıyor olmasından şüpheleniyordu. İçini rahatlatmak, buna da güzel bir isim vererek sürpriz diyerek kılıfladığı ani baskın

denilecek ziyaret, bu sebepleydi ancak şüphelerinin yersiz olduğunu görmüştü.

Serhat, yoğun bir gece olmasına rağmen Deniz'in kendisini idare etmesi sayesinde az çalışıyor, daha çok çalışıyormuş gibi yapıyor, olabildiğince kız arkadaşının yanında duruyordu. Bir ara göz ucuyla Deniz'in barın diğer ucunda hızla siparişleri yetiştirmeye çalıştığını görünce, "Nil, sen biraz tek başına takıl hayatım, Deniz çok sıkıştı, birazdan yanına dönerim," deyip, yardım için barın diğer ucuna gitti.

Serhat'ın uzaklaşmasının üzerinden birkaç dakika geçmedi ki Sayko'nun adamlarından biri bara yaklaştı. Tam Nil'in yanında dikilip, neredeyse ağzından salyalar akıtarak kıza baktı.

"Bir içki ısmarlayayım güzelim?" dedi. Suratında yılışık bir ifadeyle kızı baştan aşağı süzmüştü.

Nil sadece bir saniye başını çevirip yanındaki adamı tersleyerek, "Gerek yok, istemez," dedi.

"Olur mu? Çok gerek var bence. Senin gibi güzel bir kıza çok şey gerek," dedi adam gevşekçe. Bir elini bar tezgâhına koymuş, neredeyse kızın üzerini kapatacak şekilde öne doğru eğilmişti.

Nil hafifçe kendini geri çekip, "Hop, geri bas!" dedi sert bir sesle. Sosyal biri olarak sık sık kız arkadaşlarıyla dışarı çıktıklarından bu tip şeylere alışıktı ve nasıl başa çıkacağını bilirdi ancak bu sefer sert kayaya çarptığının henüz farkında değildi.

Adam kızın terslemesi sıradan bir nazmış gibi hiç istifini bozmadan ısrarla kıza daha fazla yanaştı. Hatta duruşundan anlaşıldığı kadarıyla, bunun onu tahrik ettiği bile söylenebilirdi. Nil, oturduğu taburede inip adamdan uzaklaşmaya çalıştı ancak diğeri kızın koluna yapışıp kendisine doğru çekti. Öyle sert tutmuştu ki kız bileğinin kırılacağını düşündü. Öfkeyle kolunu kurtarma çabasıyla silkelenerek kurtulmaya çalıştı. Sinirle başını kaldırıp adama bakınca, adamın gözlerinde gördüğü şey içine tarifi mümkün olmayan bir korku yerleştirdi. Hiç tekin bir yüz ifadesi yoktu adamın suratında

ve hatta Nil, her zaman rahatlıkla tersleyip başından savdığı tiplerden çok daha başka bir türle karşı karşıya olduğunu hissetti. Yardım ister gibi arayış dolu gözlerle Serhat'ın olduğu tarafa baktı. Bir yandan hala kolunu adamdan kurtarmaya çalışıyordu.

Serhat hızla siparişleri hazırlarken kontrol amaçlı yan gözle sevgilisinin olduğu tarafa baktığında, gördüğü sahneyle dudaklarının arasından çaresiz bir kızgınlıkla sarf edilen "Siktir!" kelimesi döküldü.

"Ne oldu?" dedi Dağlı. Önce Serhat'a sonra genç adamın endişeli bakışlarını takip edip baktığı tarafa gözlerini çevirdi. Çabucak durum değerlendirmesi yapmıştı. O tarafa doğru hızla hareketlenen Serhat'ın koluna yapıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi telaşla.

"Ne yapacağım ya? Kızı alacağım puştun elinden."

"Oğlum manyak mısın, cengâver misin? Sayko'nun adamı, görmüyor musun? Herif kuzu kuzu bırakır mı? Sen araya girersen daha çok hırslanır."

Serhat'ın yüzü kararırken karşısındaki kızın dediklerine inanamazmış gibi sinirle konuştu.

"Lan manyak mısın? Kimin iti olursa olsun, kızı herifin eline mi bırakacağım?"

"Ben öyle mi dedim lan? Atlama hemen. Doğru düzgün şu işi halledelim de kızı kurtaralım diyorum. Ortalık karışırsa Sayko müdahale edecek, sonra mekândan kadın kaldıracak, senin alnına silahı dayayacak. Sen de kuzu kuzu kızın peşinden bakarsın o zaman." Son kelimelerin alaycı çıkmasına gayret etmişti.

"Ne diyorsun sen ya? Ne diyorsan çabuk de. Nil iyi görünmüyor, kız korkudan kitlenmek üzere," dedi Serhat telaşla.

Nil'in yalvaran bakışları Serhat'ın üzerindeydi. Hâlâ adamla itişiyor ancak gücü adamın karşısında ancak sinek kadar etkili görünüyordu. Dağlı süratle planını kafasında tasarlayıp, gözleriyle kıdemli garsonlardan Mehmet'i aradı.

"Mehmet nerede?" dedi etrafa bakmaya devam ederken. Serhat da başını kaldırıp içeriyi taradı. İkisi ileride bir ma-

sadan sipariş alan Mehmet'i aynı anda gördüler. O sırada Mehmet siparişi bitirmiş, yüzünü bara dönmüştü. Hepsinin bakışları karşılaştı. Dağlı başını eğerek gözleriyle Mehmet'i çağırdı. Çocuk soru işaretleri dolu gözlerle aceleyle bara yaklaştı. Dağlı öne doğru eğilip Mehmet'le acele acele konuşurken, bir yandan beline sardığı önlük olarak kullandığı büyükçe bezi çıkarıyordu. Onu gören Serhat da önündeki önlüğü çıkarmaya başladı.

"Mehmet, bara geç. Bizi idare et, zaten her şey yavaşladı, sorun çıkmaz."

Çocuk telaşla soruları peş peşe sıraladı. "Siz nereye be? Ne bara geçmesi? Patrona ne diyeceğim ben?"

"Patron bende merak etme. sen kimseye bir şey deme, bu gece dönmeyiz, yarına Allah Kerim," dedi kız ciddi bir sesle.

Mehmet'in daha fazla ağzını açmasına fırsat vermeden Serhat'a dönerek çabuk çabuk konuştu.

"Arka kapıdan ara sokağa çık, sotaya yat. Biz birazdan hep birlikte çıkacağız. Herifi tepeleyelim, sen kızı al, bas git."

"Nasıl lan? Herifi nasıl tepeleyeceğiz? Herif bugün olmazsa yarın yine takılacak peşimize. Sen bilmiyor musun? Psikopat bunların hepsi," dedi panik dolu gözlerle.

"Bu durumda herifi yok edeceğiz!" dedi kız gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Kafayı mı yedin kızım sen?" dedi Serhat yüzünde açık bir şok ifadesiyle.

"Sen söyle o zaman, başka parlak fikrin var mı? Ya şimdi bu herifi hiçbiri fark etmeden dışarı çıkarıp, orada işini bitireceğiz ya da bu herif bu gece bu kızı götürür. Sen buna okey diyorsan bana hava hoş, beni hiç bağlamaz!" dedi kız umursamaz bir edayla ellerini kaldırıp.

İçten içe çocuğun doğru kararı vermesini diliyordu. Ne Serhat'ın ne de Nil'in bu adamlar tarafından zarar görmesini istemiyordu. İkisi de sıradan, normal, onun asla olamayacağı kadar iyi yürekli ve temiz insanlardı. Bu dünyaya ait değillerdi ve bu pisliklerin onlara en ufak bir zarar verme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Serhat sadece birkaç saniye içinde durum değerlendirmesi yaptı. Deniz haklıydı. Adamın Nil'e yapışması, kızın tüm terslemelerine rağmen geri basmaması adamın kıza taktığını gösteriyordu. Kız hala kolunu adamın pençelerinden kurtarmaya çalışıyor, öte yandan yardım çığlığı atan, ha aktı ha akacak gözyaşlarının parlattığı dolu gözlerini Serhat'a kilitlemiş, kurtuluşunu bekliyordu. Serhat şu an müdahalede bulunsa hiçbir şekilde gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Adamın yanındakiler hızla koşup, olayı içinden çıkılmaz hale getirecekler ve korktuğu gibi belki de kızı zorla da olsa alıp götüreceklerdi.

Serhat çaresizliğine öfkelendi, pislik Sayko 'ya ağzının içinden bildiği en ağır küfürleri etti. Nil'e kaç defa yanına ziyarete gelmemesini söylediği halde yine de gelmiş olmasına kızdı. Öfke, çaresizlik ve korkuyla atan kalbine lanet okudu. Karmakarışık yüzle Deniz diye bildiği kıza döndü.

"Çıkar mıyız bu işin içinden?" dedi güvenmeye çalıştığı belli olan bir sesle. Bu kızı daha yeni tanımıştı ama uzun yıllardan beri tanıdığı insanlardan daha fazla güveniyordu. Kızın hareketlerinde hep bir sakinlik, kendine güven vardı ama öte yandan tarif edemediği garip, tehlikeli bir gizemi de vardı. Bakışlarından hiçbir şey kaçmıyor, gördüklerine diğer insanlar gibi bakmıyor, sanki çok daha derinlerde başka şeyler görüyordu. Kimsenin fark etmediği şeyleri o daha farklı görüyor gibiydi. Ve kesinlikle haklıydı. Diğerleri fark etmeden bu işi halledemezlerse Nil'i bir daha görebileceğini sanmıyordu. Kızı alıp götürürler, kız da zaten bir daha onun yüzüne bakmazdı. Niye baksın? Sevgilisini diğer adamlardan koruyamayan bir adama hangi kız dönerdi? Kızı götürdüklerinde de sağ kalıp kalmayacağının garantisi yoktu, kim bilir başına ne getireceklerdi?

"Bana güven, daha herifin sürüden ayrıldığını fark etmediler. Hepsinde kafa bir dünya. Ya şimdi herifi kaldırır, çenemizi tutarız ya da olay çıkarsa Nil'i unut. Merak etme, yasını bile tutmazlar bu hayvanın," dedi kız Serhat'ın anlamlandıramadığı bir sakinlikle. Sesinin tonunda gizlenen nefreti Ser-

hat fark etmedi bile.

"Dediğin gibi olsun. Sen bu gece bana yardım et, ben bundan sonra sen ne zaman ihtiyaç duyarsan yanındayım," dedi minnettar bir ifadeyle.

"Dramaya bağlama be oğlum, hadi zıpla!" dedi sıkılmış bir sesle ileriyi işaret edip.

Serhat başını onaylarcasına sallayıp, barın diğer tarafından çıkmak için Nil'in olduğu tarafa doğru hareketlendi. Geçerken tezgâhın altından montunu aldı, barın üstündeki kapağı yukarı doğru kaldırıp dışarı çıktı. Nil onun geldiğini görünce rahatlayarak derin bir nefes aldı ancak Serhat, ona tuhaf bakışlarla bakıp yanından geçerken şaşkın şakın sadece, "Serhat!" diyebildi duyulur duyulmaz bir sesle. Yüzünde derin bir hayal kırıklığıyla Serhat'ın ardından bakarken, koluna yapışmış olan pençelerden kurtulmaya çalıştı. Adamın sesi artık sertleşmeye başlamıştı.

"Ee çok nazlandın ama," deyip, kızı silkeledi. Kız neredeyse başının gövdesinden kopacağını sandı. Adam iki eliyle kollarının üst tarafına yapışmıştı. Kelimeler ağzından zorlukla çıktı. Çenesi dişlerine çarpmış, o sarsıntıyla dilini ısırmıştı. Ağzının içinde kan tadı hissetti. "Bırak beni hayvan!" diyebildi zorlukla. Sesi ve çenesi titriyordu. Tutamadığı birkaç damla yanağından aşağı aktı.

"Hop, yakışıklı, burada olmuyor bu ama," diyen ses, adamın arkasından geldi. Adam pençelerini kızdan çekmeden başını yavaşça arkaya doğru çevirdi.

"Sen kimsin ulan? Ne karışıyorsun?" diye yarı kükredi.

Dağlı adama çaktırmamaya çalışırken Nil'e uyarıcı bir bakış attı. Hareketleri inanılmaz derecede kışkırtıcı, yüzünde şuh bir ifade vardı. Hafifçe adama sürtündü,

"Diyorum ki, bu kalabalıkta arkadaşımı utandırıyorsun... Diyorum ki hani arka tarafa geçsek orada beraber..." Cümlesini bitirmeyip, gerisini adamın hayal gücüne bıraktı. Çenesiyle arka kapıyı gösteriyordu. Kızın yüzünde öyle bir ifade vardı ki dışarıdan biri görse hakikaten kızın adamdan etkilendiğini düşünebilirdi. Öyle şuh, öyle arsız bir yüz ifa-

desiyle adama bakıyordu. Nil kaşlarını çattı. Ne diyordu bu kız böyle? Serhat bir de aklı başında diyordu bu kız için. Bu muydu aklı başınalık?

Adamın yüzü aydınlandı, kızın kollarındaki pençeleri haftten gevşedi. Şimdi yanına doğru hareketlenmiş, kızı baştan aşağı süzüyordu. İçinden 'iyi parçaymış bu da' diye geçirdi. Pırıl pırıl parlayan uzun siyah saçları arkasından atkuyruğu şeklinde bağlanmış, üzerine yapışan siyah pantolon ve siyah tişörtle incecik bedenindeki tüm kıvrımlar gözler önüne serilmişti. İçerisinin loş karanlığında kızın gözlerindeki yeşil hareler belli olmuyordu ama uzun kirpiklerin çevrelediği gözlerindeki ışıltı bakışlarına birçok anlam yüklüyordu.

"Öyle desene güzelim," dedi yüzünde pis bir sırıtmayla.

Dağlı gözlerini süzüp adamın eline doğru uzandı. Diğer eliyle adamın üst kolunu tutup, neredeyse okşar gibi kaslarını yokladı.

"Nil, kim bilir böyle güçlü kaslar nasıl sarar bir kadını, nasıl ısıtır değil mi? Hem biraz eğlenmek herkesin hakkı ama." Konuşurken dudakları davetkâr bir şekilde büzülüyordu.

Nil'e çabuk bir bakış atıp, başıyla ara sokağa çıkan barın arka kapısını göstererek, "Daha sakin bir yerde bu kasları tam olarak hissetmek istiyorum, sence de öyle değil mi Nil? Böyle ulu orta... Yapan var yapamayan var ama," deyip, şuh bir kahkaha attı.

Nil kaç aydan beri bu kızı tanıyordu, ilk defa bu halini görüyordu. Birkaç defa üçü kahvaltı yapmış, dışarıda bazen kahve içmeye gitmişlerdi. Deniz'i sevmişti. Her ne kadar biraz insanlardan uzak bir tarafı varsa da aklı başında, ayağı yere sağlam basan bir kıza benziyordu.

Kaşlarını çatıp ne yapmaya çalıştığını çözmeye çalıştı. Adam mı yakışıklıydı? Gözleri adamla Deniz arasında gitti geldi. Adam bir orangutanın hallice haliydi. Bu kızın gözleri mi bozuktu acaba? Yine de kollarındaki pençeler çekildiği için rahatlamıştı. İstemsizce, bir eli orangutanın kolunda bir eli kendi kolunda ikisinin ortasına geçmiş olan Deniz'in, kendilerini arka kapıya doğru sürüklemesine izin verdi.

Yanlarından geçtikleri insanlar hiçbir şeyin farkında değildi. Saat epey geç olduğu için herkes neredeyse zil zurna sarhoştu. Kapıya geldiklerinde, Deniz elini uzatıp kapıyı açarken Nil'i öne doğru hafifçe itmiş, hemen ardından kendi çıkıp en sona adamı bırakmıştı.

Adam aldığı onca alkolün de etkisinde, gözlerinde bin bir fantezi ışığıyla kızların ardından ara sokağa adımını attı. Adımını atmasıyla yüzünün ortasına yediği, ocak ayının kuru soğuğundan ziyade kalın bir kalastı. Darbenin etkisiyle olduğu yerde şöyle bir sallandı. Dudaklarından bir küfür çıktı. Elini kaldırıp yüzünü yoklamaya çalışırken, neler olduğunu anlamak için etrafında dönmeye çalıştı.

O sırada Serhat, "Siktir! Amına koyduğum devrilmedi bile," diye bağırdı.

Kapının dibinde duvara yapışmış olan Serhat, Nil dışarı adımını atar atmaz koluna yapışıp, arkasına almıştı kızı.

Ardından Deniz çıkmış, sokağın ortasında hazır vaziyette bekliyordu. Serhat sokaktaki çöp konteynırlarının dibinde bulduğu ve elinde tuttuğu sopayı, adam çıkar çıkmaz suratına geçirmişti ama adam hafifçe sallanmasının dışında etkilenmiş görünmüyordu. Aldığı darbenin ardından suratında korkunç bir öfke belirmeye başlamıştı,

"Lan orospu, sen bana tuzak mı kurdun?" diye kükredi.

Kız adamı çıldırtacak sakinlikle cevap verdi.

"Orospu anandır! Ne sandın piç kurusu? Hiç mi aynaya bakmadın? Bu tiple hatun mu götüreceğini sandın?"

Serhat, orangutanın birkaç adım uzağında dururken, Nil'i uzaklaştırmaya çalışarak sokağın caddeye çıkan başına doğru ittirdi. "Kaç, git hemen buradan."

"Manyak mısın be? Seni bırakıp hiçbir yere gitmem," diye bağırdı kız.

Serhat'la orangutan birbirlerinin etrafında dönmeye başlamışlardı şimdi. Serhat adamın hiçbir hareketini kaçırmamaya çalışırken, sinirden titreyen bir sesle bağırdı.

"Nil! Bas git buradan dedim!"

Nil, Serhat'ı bırakıp gitmek istemiyordu ve olacaklardan

dehşete düşmüştü.

"Öldürür bu hayvan seni, nasıl bırakıp gideyim geri zekâlı," diye bağırdı gerisin geri.

Tam o sırada Serhat adama vurmak için hamle yaparken, "Ulan sen benim sevgilime ne sarkıyorsun puşt!" diye bağırdı ancak adam gelen hamleden eğilerek kaçtı ve neredeyse Serhat'ın çenesini kıracak şiddette bir yumruk indirdi. Serhat, aldığı darbenin ardından havada süzüldüğünü sandı. Sonra 'çenem yere düştü herhalde' diye düşündü çünkü çenesini hissetmiyordu ve sert bir şekilde sokağın ortasına serildi.

Dağlı kendi kendine, "Eli bardak tutmaya alışmış bir barmenden ne bekliyorsak!" diye mırıldandı gözlerini devirerek. Artık onun sırası gelmişti. Bu herifi bu gece kesin yok etmesi gerekiyordu yoksa bir daha peşlerini bırakmazlardı. Serhat da Nil de bir daha huzur yüzü göremezlerdi.

"Hop, kocaoğlan!" diye seslendi adamın yan tarafından. Adamın kendisine başını çevirmesiyle attığı sert tekme, adamın başını neredeyse boynundan ayırıyordu. Adam birkaç adım sendeledi ama çabuk toparlandı ve kıvılcım saçan gözlerini Dağlıya çevirdi.

"Ulan kaltak! Sen beni devireceğini mi sandın?"

Sesi kızı parçalayacak gibi keskin çıkıyordu. Belindeki silaha uzanırken kız çoktan bir sonraki hamlesine hazırlanmıştı. Adam elindeki silahı öne uzatamadan, sağ ayağının üstünde sekerek sol ayağıyla attığı çapraz tekme, silahın havada uçarak sokağın ilerisine düşmesine neden oldu. Artık adil bir dövüşe hazırdı. Adamın etrafında dönerken Serhat'a seslendi.

"Serhat! Nil'i al, kaybolun buradan."

Serhat bir eliyle hissedemediği çenesini yoklarken diğer eliyle yerden destek alıp kalkmaya çalışıyordu. Nil yanında, kalkmasına yardım ederken ağzına dolan kanı yere tükürürdü, zorlukla konuşmaya çalıştı. Dili dolanıyordu.

"Seni burada, bu hayvanla tek başına bırakmam."

Her ne kadar kızı bırakıp kaçmak istemiyorsa da içinden, "Nasıl yapacaksam?" diye kendi kendine söylendi. Yaptığı

iş nedeniyle çok kavgaya karışmışlığı vardı ancak ilk defa bu kadar iri ve tehlikeli biriyle karşı karşıya kalmıştı. Diğer karıştığı kavgalar hep bir arbede içinde olur, kim kime vururdu, belli olmazdı. Kendi de birkaç yumruk sallar, birkaç yumruk yerdi. Basit bar kavgaları... Oysa şu anda karşı karşıya kaldığı durum basit bir bar kavgasının ötesindeydi.

"Sen merak etme, ben başımın çaresine bakarım," dedi Dağlı, soğuk bakışlarla karşısındaki orangutana bakarak.

Hayatı boyunca kendini buna hazırlamıştı. Attığı her adım, doğduğu günden beri etrafını çevreleyen mengenenin biraz daha çözülmesine neden olacaktı. Şimdiki adım, ataca klarından sadece en minik olanıydı. Karşısında neredeyse kendisinin iki katı iri olan adamdan zerrece korkmuyordu. Onun korkuları bambaşkaydı. Onun korkuları elle tutulmaz, gözle görülmez olanlardı. Tüm bakış açısını kaplamış olan bu yaratık, ona birazcık dahi korku hissettirmiyordu. Ne hayatı boyunca kendini hazırladığı atikliğine ne de hızına yetişebilirdi bu adam. Belki karşısındaki adam ondan çok güçlüydü ancak çok iyi biliyordu ki kof güç hiçbir şeye çare değildi. Gücün yanında kurnazlık, ataklık, çeviklik gerekirdi. Hepsinden önemlisi inanç ve o gücü elinde tutmasına neden olan adanmışlık gerekirdi. O, içinde hissettiği güce adanmıştı. Tüm hayatını bu adanmışlık üzerine kurmuştu. Onlarca saat çalışması, çektiği fiziksel acılar, o acılara rağmen pes etmemesi hep bugün içindi. Bugün artık belki de sonunun başlangıcıydı. İlk kurban, intikamının ilk cinayetiydi...

Orangutan kıza yumruk atmak için öne hamle yaptığında, kız çapraz yaptığı elleriyle gelen yumruğu kilitleyip kolunu arkaya bükerken, hafifçe yana kayıp adamın karnına şiddetli bir tekme savurdu. Adam hem bükülen kolu hem aldığı darbe yüzünden kesilen nefesiyle iki büklüm olmuştu. Kız havaya sıçrayıp dirseğini adamın ensesine indirdi. Adam dizlerinin üzerine çöktü. Kız ufacık bir mesafe bırakıp geri çekildi ve hafif bir esneme yapıp sağ dizini alttan adamın çenesine geçirdi. Adam bacakları altında katlı şekilde geri düştü. Birkaç saniye ters yatmış kaplumbağa gibi debelendikten

sonra koca gövdesini yan çevirdi. Zorlukla dört ayaküstüne durup, çenesine aldığı darbe sonucu ağzına dolan kanları ve kırılan birkaç dişini yere tükürdü. Bir yandan agza alınmayacak küfürler sıralıyordu. Şu noktaya gelmesi birkaç dakika bile sürmemişti. Kız çok hızlıydı.

Kükreyerek ayağa kalktı ve kan oturmuş gözlerini Dağlı'ya dikti. Hırsla kıza doğru gelirken, kız sağ bacağını göğsüne doğru kaldırıp, tüm gücüyle vücudunu öne attı ve adamın tam midesinin üstüne tekmeyi indirdi. Diyaframa aldığı darbeyle adamın yine nefesi kesilmişti ama kızın üstüne gelmeyi kesmemişti. Kız esnek bir hareketle sıçrayıp havada 360 derece döndü ve yukarı kaldırdığı bacağıyla, sert bir şekilde ayağının altını adamın suratına yapıştırdı. Adamın adımları şaşırdı ve tekrar sendeledi ancak yine düşmedi. Kız bu sefer tam ters yönde dönerek, aynı şekilde adamın yüzünün diğer tarafına tekmeyi yapıştırdı. Adamın başı yediği darbeler nedeniyle bir sağa bir sola savruluyordu. Kız adamın karşısında neredeyse bir rüzgârgülü gibi dönüyor, hiç yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Sıkı çalışmasının getirdiği yüzde yüzlük kondisyonu şimdi işine yarıyordu.

Adam darbelerin etkisiyle, iki tarafı binalardan oluşmuş sokakta sendeleyerek duvara doğru yanaşmıştı. Dağlı, iyice sersemlemiş adamın karşısında duruyordu şimdi. Adam, tam olarak hâkim olamadığı kollarını uzatıp tekrar kıza yumruk atmak istedi ancak kız bir gözün takip edemeyeceği hızla, elleri ve kollarıyla hamleyi savuşturup burnunun üstüne yumruğu indirdi. Adamın suratı kan içindeydi ancak gözlerindeki öfke silinmemişti. Kırılan dişleri nedeniyle dili ağzının içindeki boşluklara vura vura konuşmaya çalışıyordu.

"Seni geberteceğim orospu!" Kelimeler zorlukla seçiliyordu adamın ağzından.

"Cidden mi?" dedi Dağlı dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Gözleri buz gibiydi.

Adam yine kollarını ileri atmaya çalıştı. Kız yine inanılmaz bir hızla bertaraf edip, sağ kolunu bir kılıç bir kullanarak, elinin yanı aşağı bakacak şekilde avucu açık, parmakları-

nı dimdik tutup, bir mızrak ucu misali adamın âdemelmasına vurup geri çekti. Darbe süresi en fazla bir saniyeydi ama adamın gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılmış, elleri istemsizce boğazına yapışmıştı. Başını eğip nefes almaya çalıştı. Dağlı birkaç adım geri çekildi.

Duvarın dibinde duran, büyük bir tenekenin yardımıyla sıçrayarak yükseldi. Sağ ayağıyla duvardan güçlü bir destek alıp, sol eliyle bileğine güç vererek büktüğü sağ dirseğini, tüm gücüyle adamın omzu ve kulağı arasında kalan bölgeye indirdi. Adam kuru bir ağaç gibi yana yıkılırken, Dağlı iki ayağının üstünde yere indi. Tüm bunlar olurken Serhat ve Nil çekildikleri köşede, olanları şaşkınlıkla izliyorlardı. İkisinin de dili tutulmuş gibiydi.

Dağlı derin bir nefes koyuverip, sakin hareketlerle arka cebindeki telefonu çıkardı, bir tuşa bastı. Karşı taraf açınca konuşmaya başladı.

"Abi, burada yok edilmesi gereken bir pislik var. Ben halledeyim mi çocuklar halleder mi?" dedi sanki, "Bir çay içelim mi?" der gibi bir sakinlikle.

"Sen bırak, Adil'le Kerim senin yakınında zaten. Geliyorlar," dedi diğeri, o da sanki, "olur içelim" dercesine sakin bir sesle.

"Beni mi takip ediyorlar?" diye diklendi kız.

"Abiciğim, gerçekten şimdi bunu mu tartışacağız?"

"Neyse, şimdi değil ama sonra tartışacağız."

Telefonu kapatıp şaşkınlıktan hala kımıldayamamış olan ikiliye doğru yürüdü.

"Serhat, beklemeyin burada, kaybolun hadi. Ben halledeceğim bunu, siz çenenizi sıkı tutun yeter."

"Deniz, sen kimsin?"

"Sadece kendini iyi korumayı bilen biri."

"Ne iyi koruması be? Dalga mı geçiyorsun? Dağ gibi adamı yıktın!"

"Sen şimdi beni sorguya mı çekeceksin yoksa kıçınızı kurtardığım için teşekkür mü edeceksin?"

"Kızım manyak mısın? Tabii ki teşekkür edeceğim de bu

sıradan birinin yapacağı şey değil. Sen polis misin?"

"Polis olsam adamı yok etmeye çalışmam değil mi? Saçmalama!"

"Serhat, bence haklı. Sorguyu bırak, basıp gidelim buradan. Bunun var bir bildiği, biz hiç karışmayalım," diye Nil araya girdi. Sonra kıza döndü. "Deniz, ben her şey için teşekkür ederim, adam hakikaten manyaktı, Serhat'ın niye ısrarla bura gelme demesini anladım. Bir daha adımımı atmam buraya. Ayrıca merak etme ağzımı da mühürledim," dedi, eliyle ağzına fermuar çeker gibi bir hareket yaparak. Serhat'ın koluna yapışarak genç adamı çekiştirdi. "Yürü, gidelim buradan, bizim başa çıkabileceğimiz şeyler değil bunlar."

Onlar uzaklaşmak için arkalarını dönerken peşlerinden seslendi Dağlı.

"Yarın belki size birileri bir şey sorar, ikiniz de bir şey görmediniz. Nil kötü oldu, sen de onu alıp çıktın bardan, tamam mı? Patron iki bağırır çağırır, sonra unutur gider."

"Merak etme. Sayko'nun manyaklarından biri, hiç bulaşmam zaten," dedi Serhat başını geriye çevirip. "Bir de Deniz? Çok sağ ol. Gerçekten. Ben tek başıma Nil'i alamazdım o manyağın elinden." Gözlerinde minnettar bir ifade vardı.

Kız başını salladı. "Eyvallah," dedi ifadesiz bir yüzle.

Onlar sokağın başından çıktıkları anda sokağın başında iki far parladı. Araç kızın dikildiği yere kadar yavaşça yanaştı. Aracın durmasının ardından iki kapı da peş peşe açıldı. Adil ve Kerim sırıtan yüzlerle ona doğru yaklaştılar.

"Dağlı be, 8 aydan sonra nihayet bir aksiyon oldu valla. İyice canımız sıkılmaya başlamıştı," dedi Kerim. Sanki mahallenin çocukları onu maça çağırmışlar da o da sevinçten koşarak giden bir çocuk gibiydi.

"Kerim, oğlum sen rahatsız mısın? Rahat mı batıyor sana? Bu mu seni bu kadar mutlu eden yani?" dedi Dağlı yerde bilinçsizce yatan adamı gösterip.

"Siktir et ya, acıyacak değilim herhalde buna?" dedi, umursamaz bir yüz ifadesiyle yerde yatan bilinçsiz bedene bakıp.

"Eline sağlık" dedi Adil memnun bir sesle. Adama doğru hareketlendi. "Kerim, hadi tut şunun ucundan, kimse görmeden bir an evvel yok edelim pisliği."

"Nasıl yapacaksınız?" dedi kız sıradan bir şeyden bahseder gibi. Sesinde duygu belirtisi yoktu. Sadece meraktan sorar gibiydi.

"Sıkarız kafasına bir tane, ormana gömeriz. Hem hayatı boyunca olmadığı kadar bir işe yarar, doğaya geri dönüşüm işte. Börtü böcek yesin de hayatta olmadığı kadar dünyaya bir faydası olsun pisliğin," dedi Adil neredeyse bir eğitimci edasıyla.

"E. İyi ya. En güzeli bence... Yalnız bir şey diyeceğim, her nereye gömecekseniz yanına da yedek çukurları hazır tutun, bunun arkası gelecek söyleyeyim," dedi kız havadan sudan konuşur gibi.

"Tamam ya, sıkıntı yok. Sen merak etme orasını," dedi Kerim göz kırparak. "Kendimi tam Mr. Kaplan gibi hissettim lan. Havalı iş he!" dedi Kerim Adil'le adamı zorlukla aracın arkasına taşırken.

"Oğlum, bir ciddi ol be, bir ciddi ol. Adam yılın transferini yapmış gibi seviniyor, " dedi kız sinirle.

İki kuzen zorla adamı bagaja sokup kapağı kapattılar. Kapanan kapağın ardından Kerim, "Ve gol olduuuu!" deyip sağ elini havaya kaldırdı. Diğeri onun havadaki eline bir beşlik çakıp, "Seyirciler çılgına döndü sayın izleyenler" diye uzatarak cümlesini tamamladı.

İkisi de sırıtıyordu.

1. BÖLÜM

1991

Nermin Tekin, o gece sonrası hayatının normal akışına geri döndü. O gece anlaşmasını yaptığı yapımcıyla, son filmi için yoğun bir tempoda çalışıyordu. Her ne kadar yorulsa da bundan hiç şikâyetçi değildi. Geçen aylar içerisinde yaşadığı stres, hayatına yapılan tehdit, kendisini kapana kıstırılmış çaresiz bir hayvan gibi hissetmesine neden olan kıskaç nihayet son bulmuştu.

Kendisine yardım eden Tahir Yamandağlı'nın namını daha önce duymuştu ancak nasıl biri olduğunu hiç merak etmemişti. Öyle ya, yeraltı dünyasında olabilecek her adam gibi acımasız, yaşını başını almış, kaba saba biri olarak düşünmüştü onu da. Hayal meyal hatırlıyor ancak yaşadığı olay nedeniyle adamın yüzünü tam olarak gözünün önüne getiremiyordu. Aklı bambaşka bir dünyadaydı o sıra, etrafındaki hiçbir şeye dikkat edecek durumda değildi.

Adam, sadece ertesi gün gönderdiği geçmiş olsun çiçeklerinden başka ne karşısına çıkmış ne de rahatsız etmişti kendisini ama adamları bir kez bile boş bırakmamıştı etrafını. Doğrusu Nermin Tekin içinden, "Birinden kurtulduk, biri sardı şimdi," diye geçirmemiş değildi. İlk haftalar ne zaman yaptığı iyiliğin karşılığını isteyecek acaba diye tetikte beklemişti.

Aradan onca zaman geçmesine rağmen hala ses çıkmadığı gibi, adamları da korumayı bir an olsun bırakmamışlardı. Çok şükür ki o günden sonra Çakal bir daha karşısına çıkmamıştı. Halil'den haberini aldığı kadarıyla Çakal ve Yamandağlı iki kez kendisi yüzünden

kapışmışlardı. Şimdilik bir kazanan olmamıştı ama İstanbul mekânları bu iki adama dar gelmeye başlamıştı. Tesadüfen aynı mekâna denk gelseler kesinlikle bir olay patlak verecekti endişesi yaşıyordu herkes.

Tahir'in, Nermin'den uzak durması, Çakal'ı da geri tutuyor gibi görünüyordu. Çakal bilse ki Tahir, Nermin'le görüşüyor, olaylar daha da büyüyecekti ancak Nermin'in işi ve evi arasında mekik dokuduğunu bildiğinden o da geride duruyordu. Nermin bir sakinleşsin, ortalık durulsun, Tahir de soyunduğu kahramanlık sendromundan bir çıksın, yine eskisi gibi kadının peşine düşecekti. Çakal şimdiye kadar hangi kadına el uzattıysa almıştı, Nermin Tekin de bir istisna olmayacaktı.

Nermin, o gün neredeyse çekimlerinin sonuna geldiği filmin setinden çıkıp arabasına bindiğinde, uzun zamandan beri yapmadığı keyfi yapmaya karar verip, Halil'e boğaza sürmesini söyledi. Saat neredeyse beşe geliyordu ve eve gitmeden önce boğazda şöyle keyifli bir çay içmek istemişti.

Halil, Tarabya Otel'in önünde arabayı durdurup, aceleyle kapısını açmak için araçtan fırladı. Nermin zarif bir şekilde araçtan indi ve kapının önünde kendisine hayran gözlerle bakıp yol gösteren görevlileri takip etti. Her zamanki denizi gören masasına doğru yürürken, hafifçe arkasını dönüp Halil'e seslendi.

"Halilciğim arabayı bırak, sen de gel canım, beraber çayımızı içelim, bana eşlik et."

"Hemen abla," dedi Halil, aceleyle elindeki anahtarı yakınındaki görevliye teslim edip. Nermin Tekin diğerleri gibi değildi. Şoförüyle herhangi bir mekânda beraber oturmaktan çekinmezdi. Zaten o yüzden değil miydi yanındaki çalışanlarının canla başla ona hizmet etmesi. O kimseyi küçük görmez, önce insan derdi.

Masaya oturduklarında garson hemen başlarında bitmişti.

"Her zamanki gibi, değil mi Nermin Hanım?" dedi. Saygıyla ceketinin önünü tutmuş, hafifçe kadına doğru eğilmişti.

"Evet, canım, her zamanki gibi," dedi Nermin kibar bir gülümsemeyle.

"Hemen efendim," deyip uzaklaştı garson aceleyle.

Nermin yüzünde naif bir ifadeyle gözlerini boğaza dikmiş, dal-

gın dalgın geçen teknelere bakıyordu.

"Biliyor musun Halil? Ne zaman şuraya gelip otursam, ne zaman şu manzaraya baksam, iyi ki başka bir şehirde değil de İstanbul'da yaşıyorum diyorum."

"Haklısın abla, burası başka bir şehir."

"Şu boğaz başka nerede var ki? Şu denizin rengine bak, yazın geliyoruz başka bir renk, kışın geliyoruz başka bir renk. Yazın, içi içine sığmaz çocuk gibi şen şakrak hayta, kışın deli bozguna uğramış, ne yapacağı belirsiz, öfkeden yüzü kararmış bir delikanlı misali."

"Ne güzel söyledin be abla" dedi Halil yüzünde hayranlıkla.

"E söyle bakalım, sence ne zaman şöyle elini eteğini çekmiş, yılların tecrübesini yaşamış, kalbi de ruhu da huzurda ihtiyarlar gibi görünüyor?" dedi Nermin, yandan yandan bakarak Halil'le şakalaşırken.

"Valla abla, ben anlamam ki. Benim gördüğüm; bir durgunluğu kimi zaman böyle çarşaf gibi, bir de deli gibi kıyıya vuran, gelen geçeni ıslatan dalgası." Cümlesini bitirir bitirmez gülmeye başladı Halil.

"Neye gülüyorsun?" dedi Nermin, Halil'in eliyle ağzını kapatmış sarsılan omuzlarına bakıp gülerek.

"Abla, aklıma geldi. Geçen kış geçiyordum boğaz boyu, hatırlamıyorum şimdi nereden geliyordum nereye gidiyordum. Bir iş için dışardaydım, işte böyle tam Hisar'ın önünden geçiyorum..." Eliyle Hisar tarafını göstermiş bir yandan gülerek konuşuyordu. "Yağmur yağmaya başladı. Çiseliyor ama artacak belli. Bir kadın boğaz tarafında kaldırımda yürüyordu. Yağmur çiselemeye başlayınca hafifften koşturmaya başladı. E tabii ıslanmadan hemen bir yere sokacak kafasını ya. Deniz de o gün deli dalgalı... Kadın daha birkaç adım attı, dalga bir geldi, kıyıya vurmasıyla hoopp kadının başından aşağı kadını sırılsıklam yaptı. Ben tam o anda geçtim önünden ama dikiz aynasından bakıyorum arkaya, kadın nasıl zıplıyor yerinde sinirden. Ellerini kollarını sallıyor, saçları yüzüne yapışmış. Arabada kendimi tutamadım bir kahkaha attım ama sonra utandım kadının haline güldüm diye. Gerçi yine gülüyorum, ayıp ediyorum, biliyorum ama çok komikti manzara."

Nermin, Halil'in anlattığı hikâye sonrası şakrak bir kahkaha attı.

Müzikal tınılarını barındıran bir kahkaha idi. Yan masalardan birkaç kişi başını çevirip onlara baktı. Bazılarının yüzünde gülümseme hayranlıkla, bazıları çatık kaşlar kıskançlıkla bakıyordu kadına. Kadın oralı olmadı bile. Tam o sırada garson ince belli bardaklarla çayı getirmiş, büyük bir dikkatle servis yapıyordu. Nermin teşekkür edip çayına uzandı, minik bir yudum aldı, yüzünde gülümseme, yine denize döndürdü başını.

Halil bardağı eline aldı, tam ağzına götürecekken köşedeki masada oturan iki adamı fark etti. İkisiyle de göz göze geldi ve hepsi hafifçe başlarını eğip birbirlerine selam verdiler. Halil bardağını masaya geri koyarken hafifçe öne doğru eğilip, kısık bir sesle fısıldadı.

"Abla, Yamandağlı'yla Alaz da burada."

Nermin kaşlarını çatıp isimleri çıkarmaya çalıştı. Bu da ancak birkaç saniyesini aldı. Bir yandan, "Aman uzak dursun," deyip adamın görüşme çabalarının olmamasından dolayı seviniyor, bir yandan da merak ediyordu. Öyle ya, nasıl bir adamdı ki bu Yamandağlı? Onca yardımına rağmen bir kez bile karşısına çıkmasın, bir talepte bulunmasın?

"Bizi mi takip ediyor sence?"

"Yok, abla, sanmam. Tesadüftür. Öyle bir adam değil. Sen rahatsız olma diye yanaşmıyor ama bak hala adamları peşimizi kolluyor," dedi başıyla yolu işaret ederek.

Nereye gitseler Yamandağlı'nın iki adamının olduğu araç peşlerinden ayrılmıyordu.

"Ben bu adamdan hiçbir şey anlamadım Halil. Bu devirde kimse babasının oğluna yapmaz bu iyiliği."

"Delikanlı adam abla," dedi Halil, ilk defa Nermin dışında birine hayranlıkla bakarak.

Nermin hala başını çevirip adamların olduğu yere bakmamıştı ama merakını da artık gidermek istiyordu.

"Halil, git masaya davet et, en azından tanışıp bir teşekkür edeyim," dedi kararlı bir sesle.

"Emin misin abla?" diye sordu Halil kaşlarını kaldırarak.

"Evet, niye çekinecekmişim? Medeni insanlar gibi tanışıp, teşekkür edeceğim. En azından bu kadarını yapayım, Çakal manyağını çekti başımdan."

Nermin hala o gece eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu doğru dürüst. Bunlerinin kendisini kucağında taşıyıp, yatağına yatırdığını biliyor ancak hiç tanımadığı birinin kollarında o kadar uzun süre taşındığını bilmek de kendisini rahatsız ediyordu. Adama bir teşekkür dahi etmemişti hiç değilse bunu yapabilmeyi istemişti. Adamı arayıp bunu yapmak istememişti. Adam başka türlü anlar, davetiye çıkarmak gibi olur diye, böyle bir teşebbüste bulunmamıştı ama madem tesadüftü buradaki karşılaşmaları, hiç değilse etrafında insanlar varken bunu kibar bir şekilde yapıp içini rahatlatabilirdi. Ayrıca aylardır peşinde olan adamların maaşlarını ödemeyi de teklif etmeliydi. Ne de olsa adamlar gece gündüz onun peşini bırakmıyor, huzurla uyumasını sağlıyorlardı. Özel güvenlik gibi düşünebilirdi bunu ve adama bunu da teklif etmeliydi doğrusu.

Halil yerinden fırlayıp ilerideki masaya yanaştı. Ceketinin önünü iliklevip karşısındaki adamlara yaklaşınca hafifçe öne doğru eğildi, başıyla da selam verip, "İyi günler Tahir Abi, Ekrem Abi," dedi, önce birine sonra diğerine başını çevirerek.

"İyi günler aslanım," dedi Tahir tok sesiyle. Ekrem arkasına yaslanmış, başıyla selam vermişti. Yüzünde sıcak bir gülümseme, Halil'e bakıyordu.

"Ablam size teşekkür etmek istiyormuş abi, zahmet olmazsa masama buyursunlar dedi."

"Estağfirullah aslanım, o ne biçim söz? Teşekküre hacet yok, zahmet de olmaz elbette ama rahatsız etmeyelim kendisini?"

"Olur mu abi? Ne rahatsızlığı? Ablam çok memnun olur."

"E peki o zaman, madem davet etmiş, hanımefendinin davetini geri çevirmek yakışı kalmaz bize." Yan gözle Ekrem'e baktı, başını hadi 'kalk der' gibi salladı. Diğeri kalkmak için hazırlanmıştı bile. Kalkarken, "E tabii, Nermin Tekin bizi masasına davet etmiş, geri çevirmek olmaz," dedi sırıtarak. Tâhir ters ters dostuna baktı.

O geceden beri Ekrem sürekli laf sokar olmuştu kendisine. O gece yine tesadüfen aynı restorandaydılar. Bazı zamanlar sadece iki i dışarı çıkar, uzun uzun laflarlardı. O gece de yine ikisi baş başa vermiş, işlerden ve hayattan konuşurken cereyan etmişti olay.

Çakal'ı bilir, yaptığı işlerden hazzetmez, ondan uzak dururlardı. Çakal birkaç defa ortak iş yapmak istediğini iletmişti onlara ama ne

uyuşturucu ne de fuhuş ikisinin de kalemi değildi. Uzak durmuş, reddetmişlerdi. Çakal reddedilmeye alışık bir adam olmadığından, belli etmese de ikisine de diş biliyordu ama bileklerini bükecek kadar gücü de yoktu. Uzun zamandır âlemde bilindiği gibi Nermin Tekin'e taktığını onlar da duymuşlardı ama karışmak istememişlerdi. Ancak o gece kadının gözü karalığı Tahir'i bir anda oturduğu yerden kaldırmış, müdahale etmesini gerektirmişti.

Kadın güzeldi, hem de çok... Öte yandan kadına saygısı da büyüktü. Herkesin olduğu gibi...Zaten öyle bir kadından etkilenmemek zordu. Yine de Tahir, o gece çok şaşırmıştı. Kadın tam cengâver çıkmıştı. Kim derdi o asil, nazik kadın bir anda kaplan kesilecek? Tüm yol boyu kucağında korkudan titreyen kadının, kuş kanadı gibi çırpınan kalbinin atışını hala göğsünün üzerinde hissediyordu. Kimsenin o kadını bir daha üzmesine izin vermeyecekti.

Öte yandan ayrı dünyaların insanı olduklarını da biliyordu. Zaten bu yüzdendi kadından uzak duruşu. Hem kadının kimse tarafından rahatsız edilmemesini istemiş hem de kendisi de ondan uzak durarak çevresinden gelebilecek zararlardan korumak istemişti. Sonuçta onun ne iş yaptığı belliydi. Düşmanı çoktu. Kadının hedef tahtası haline gelmesini istemiyordu ama bu, o günden beri kadını aklından çıkarmamasına engel değildi tabii. Nermin Tekin'in alnında silah, ateş saçan gözleriyle Çakal'a kafa tutuşunu gördüğü anda vurulmuştu kadına. Hele kollarında perişan bir halde gözlerinden yaşlar akarken gördükten sonra, kadın aklından bir an bile çıkmamıştı. Biraz evvel şen şakrak kahkahasını duyduğunda göz ucuyla bakıp, dudağında çarpık bir gülümsemeyle, «Bu kadına ağlamak değil, yalnızca gülmek yakışıyor," diye düşünmüştü.

Ekrem o günden beri alay ediyordu kendisiyle. "Oğlum, çekinme açıl be." En fazla kullandığı cümleydi. «Benim gönlüm mühürlü olmasa ben bile çıkardım karşısına," diye, sürekli Tahir'i kışkırtıyordu. Tahir'in tek yaptığıysa, ters ters karşısındakine bakıp "Ekrem!" demekti.

8. BÖLÜM

2015

"Ne demek adamlar yok oluyor?" diye sordu oğluna Ekrem Alaz kuşkuyla.

Koca salonun ortasında oğluyla ikisi ayakta dikiliyor, karışmış yüzlerle birbirlerine bakıyorlardı. Duyduklarından sonra Ekrem Alaz oturduğu tekli koltuktan huzursuzca kalkmış, salonda volta atmaya başlamıştı. Oğlu bir eliyle ensesini sıkıntıyla sıvazlarken cevap verdi.

"Diyorum ki birkaç aydır ne zaman herif hakkında daha fazla bilgi almak için adamlarının birini kaldırayım diyorum, adam ertesi gün yok oluyor," dedi sinirle.

"Sayko manyağı mı adamları yok ediyor acaba? Psikopattır o, adamın bir şeyi gözüne batmıştır, çekip vurmuştur, diğerleri de yok ederler cesedi," diye düşünceli bir şekilde kendince açıklama bulmaya çalışırcasına mırıldandı.

"Ben sanmıyorum, onlar da paniklemeye başladı. İlk ikisini ciddiye almadılar ama son üç ay içinde bu beşinci adam. Üstelik sanırım bizden biliyorlar, bir de etrafta öyle konuşuyorlarmış."

"Üç ay içinde beşinci adam?" diye kaşlarını kaldırarak sordu Ekrem Alaz şaşırarak. "O zaman kendileri değilse kim? Kim cesaret eder ki Çakal ve Sayko 'ya bulaşmaya?"

"Bilmiyorum ama çocuklara gözlerini dört açmalarını söyledim. Garip şeyler oluyor. Ben henüz hiçbir şey anlama-

dım ama çözeceğim yakında."

İhtiyar, onaylarcasına ağır ağır başını salladı. "Dikkatli ol! Bu işten bizi sorumlu tutuyorlarsa kapımıza dayanmaları an meselesi. Çakal'ı ele geçirmeden böyle bir şeyle uğraşmak zaman kaybı. Bir de iyice araştırın bakalım, kimin başının altından çıkıyor bu?

"Sen diğer büyüklere bir sorsan mı? Belki onlardan birinin parmağı vardır?"

"Soracağım zaten. Bugün akşamüzeri toplantı var. Hepsine tek tek soracağım. Ne zamandır neyin peşinde olduğumu biliyorlar. Böyle düşüncesizlik etmeleri bana sadece zaman kaybettirir."

"Tamam, ben de şu sürekli Sayko'nun gittiği bara takılacağım bu akşam. Sin'miymiş ne? Adam tam karakterine göre bar bulmuş, düşmanım olmasa tebrik edeceğim neredeyse"

"Bana kalsa gitme derim, gelirse bugün boşuna olay çıkmasının anlamı yok. Sen şimdi Sayko'yu görürsen dayanamaz, gider dalarsın, olay büyür. Bence gitme."

"Yok baba, olay çıkarmaya gitmiyorum. Göze batmayacağım. Hatta adamlardan kimseyi de yanıma almayacağım, sadece bir ön araştırma. Bu adamın sürekli oraya takılmasına sebep olan ne, onu merak ediyorum. Anlayacağın düşmanımı daha iyi tanımaya çalışıyorum."

"Dediğim gibi dikkatli ol, bulaşma kimseye. Bu kadar hazırlık yabana gitmesin. En ufak bir yanlışlarında tepelerindeyiz biliyorsun. Sen bu arada sakın aklımın sende kalmasına sebep olacak bir şey yapma."

"Merak etme, uslu duracağım. Söz!" dedi oğlu, pek de güven telkin etmeyen, içinde alevlerin dans ettiği kara gözleriyle.

Ekrem Alaz, çoğu zaman oğlunun gözlerine baktığında, korkarak delilik emareleri arardı. O geceden sonra Yaman eski Yaman değildi. Hiç beklenmeyen anlardaki gözü kara çıkışları, öfke nöbetleri, ölüm korkusu taşımaması ve ölebileceğinden en ufak bir şüphe duymadan ortaya kendini atması, yaşanan en kritik ve zor anlarda dahi geri adım atmaması

sürekli oğlunu kollama ihtiyacı doğuruyordu. Bu dünyadaki tek varlığı Yaman'dı ve her ne olursa olsun onu hayatta tutmak tek isteğiydi ancak oğlu zor bir adamdı ve işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Yaman, babasının düşünceli gözlerle kendi yüzünü inceleyen ifadesini seyretti. Kendisi için endişelendiğinin farkındaydı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O hesabını kapatmadan huzurlu tek bir saniye geçiremezdi ve her an yaşadığı huzursuzluk da aldığı her nefeste kendini belli ediyordu.

"Merak etme baba... Gerçekten... Sadece oturup bir kadeh bir şey içeceğim, biraz da etrafa bakınacağım o kadar," dedi güvence vermeye çalışarak.

Babası pek ikna olmamıştı ama karşısına geçip durdurmayacaktı da. Hiçbir şey demeden arkasını döndü. Düşünceli bir şekilde ellerini arkasında bağlamış, camdan bahçeye bakmaya başlamıştı. Yaman'ın kafaya koyduğunu yapacağını ve hiç kimsenin karşısında durmasına izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Hayatta sevdiği tek varlık babası olmasa onu da ezer geçerdi ki buna rağmen çok kereler ezip geçmişliği de vardı. Yaman'ı, Yaman'dan başka kimse durduramazdı.

* * *

Dağlı her zamanki gibi mekânda gözleriyle etrafı tararken, bir yandan da elindeki bezle bardakları kuruluyordu. Serhat yanında, bir yandan boşalan şişeleri arkasındaki kasalara dizerken, doluları hemen alabilecekleri gibi sıraya koyuyor, bir yandan da bar tezgâhının altına ihtiyaç duydukları malzemeleri yerleştiriyordu. Limonları hızla ince ince dilimleyip kabın içine koydu. Sonra buz torbasını getirip, büyük bir gürültüyle kovanın içine boşalttı.

"Ee nasıl gidiyor sence bu gece?" dedi, bir yandan Dağlı'yla konuşup bir yandan işine devam ederken.

Kız umursamaz bir edayla omuz silkti, işine devam ederken, "Sayko manyağının gecesi değil bugün, biraz daha nor-

mal gidiyor, dedi.

Yüksek sesli müziğin ritmiyle dans eden kalabalığa baktı. İçerisi neredeyse tıklım tıklımdı. Locaların yine hepsi doluydu. İnsanlar su içer gibi içkileri peş peşe yuvarlayıp, gecenin sonunda ayık kalmamaya yemin etmişlercesine içiyorlardı. Sarhoşluğa doğru giden her adımda da davranışlar daha bir kontrolsüz, tavırlar daha bir fütursuzdu. Belli bir saatten sonra kimin eli kimin cebinde belli olmazdı. Kız artık, biriyle gelmiş birinin bir başkasıyla mekândan ayrılıyor olmasına şaşırmaz olmuştu. İnsanlar tüm çılgınlıklarını burada gerçekleştiriyordu.

Mekân iyi iş yapıyordu. Garsonlar her zamanki gibi bir yandan sipariş alıyor bir yandan boşları topluyorlardı. Hepsi arı gibi çalışıyordu. Zaten Sin'de herkes telaş içinde çalışırdı. Başka türlü kalabalıkla baş etmek imkânsızdı. Sayko'nun gelmediği akşamlar çalışanlar daha rahat ederdi. Her an bir olay olacak korkusu olmadan hem gelenlerin hem çalışanların ruh hali çok daha iyi olurdu.

Serhat, barın ucunda tek başına oturan genç adamın işaretiyle o tarafa yönelip siparişi aldı. Becerikli hareketlerle içkiyi hazırlayıp, saniyeler içinde kadehi adamın önüne koydu. Her zaman gelen tiplere pek benzemiyordu. Sin'e genelde ya grup ya da çiftler gelirdi. Tek başına gelen erkek sayısı çok nadir olur, onların da aç gözlerinden avlanmaya çıkmış oldukları çok belli ederdi kendilerini. Genel olarak tanınmış biri değilse, içeri yanında kadın olmayan erkek alınmazdı ama anlaşılan o, bir yolunu bulmuştu.

İçinden 'kim bilir kapıdakilere ne kadar verdi?' diye düşünerek gülümsedi yan gözle köşede oturana bakıp. Bazen insan tek başına da takılmak istiyordu. Gerçi tek başına takılmak isteyenler daha sakin yerleri tercih ederlerdi. Demek ki bazılarının farklı bir anlayışı vardı. Ya da adam sadece ava çıkmış da olabilirdi. Böyle bir yerde bunu bulmak zor olmazdı. Buna rağmen Serhat adamın avcı bir tipe benzemediğini düşündü. Etrafa yoklayarak bakıyordu ancak bu bakışlar sanki sadece mekânı tanımak ister gibiydi. Etrafında kendi-

sini süzen kadınlarla göz göze bile gelmemişti bilinçli olarak. "Gürkan abi yine haşlamış," dedi gülerek boşuyla Doğu'ya köşedekini gösterip. Kız gözünün ucuyla şöyle bir baktı, umursamadan omuzlarını kaldırdı. "Ekmek aslanın ağzında oğlum, ne yapsın? Çoluğu çocuğu var, boş ver, bela çıkarırsa postalarlar dışarı," diye cevap verdi kız, önünde sıraladığı bardakları doldururken.

Kimin gelip gittiği umurunda bile değildi. Tek derdi Sayko oraya geldiği sürece adamın rutinini takip etmekti. Serhat'la Nil'i beladan kurtardığından beri adamın yanındakileri tek tek elemeye başlamıştı. Çakal'dan hala açık çıkmamıştı ama telaşa kapılmaları bile zevkten dört köşe olmasını sağlıyordu. Gerçi indirdiği her adamın yerine bir yenisi geliyordu ama olsun, adamlar şimdi tedirgindi. Üç ay içinde beş adam indirmişti. Orangutanı etkisiz hale getirdikten sonra Kerim'le Adil icabına bakmışlardı ama diğerlerini onlara bırakmamıştı.

Bu süreç içerisinde kendi kendisiyle karmaşaya girdiği birçok an yaşamıştı. Dışarıdan bakan normal bir insan olarak değerlendirdiğinde, yaptığı hiçbir şeyi onaylamıyordu. İnsan öldürmek bu kadar kolay olmamalıydı. Bu eylemi gerçekleştirmenin hemen ardından yaptıklarına karşı tepkisiz kalması, akıl sağlığı ve ruh haliyle ilgili olarak hiç iyi işaretler vermiyordu. O sadece yirmi iki yaşında bir genç kızdı ve bu kadar rahat cinayet işleyebiliyor olması makul görünmüyordu.

Ancak ne zamanki başını çevirip geçmişine şöyle bir baksa, yaptıklarını yetersiz buluyordu. Tüm o yaşananların hesabını sorup, intikamını alacaksa bu cinayetleri çok rahatlıkla işleyebilirdi, işliyordu. İnsanlık tarihi boyunca ruhunu şeytana satan yüzlerce, belki milyonlarca insan olduğunu biliyordu. O da ruhunu bir şeytanı yok etmek için başka bir şeytana satmıştı. On iki yıl önce ruhunu kaybettiğini biliyordu. Şu anda yaşadığı hayatta verdiği yaşamsal tepkiler varsa bile, biliyordu ki bunların hepsi roldü. Onu bu konuda başarıya götüren genlerindeki yetenekti. Onun herhangi bir şeye tepki verecek bir ruhu yoktu. Ruhundan feragat ettiği o gece, şimdi yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık hissettirmiyordu. Bilerek, is-

teyerek ondan vazgeçmişti. Hayattaki en değerli varlığı kurtarabilmek için o ruhtan vazgeçmişti. Ruhu olmayan biri her türlü dehşeti, her türlü rezilliği, her türlü acımasızlığı, her türlü insanlık dışı hareketi yapabilirdi ve bundan pişmanlık duymazdı. Onun da şu anda normal bir insanın hissedeceği herhangi bir pişmanlığı hissetmemesinin nedeni buydu. İşlediği hiçbir cinayet onda pişmanlık hissettirmiyordu. Akıttığı her damla kan, kurak ruhunu beslediği bir su damlasıydı.

Adamlar, geldikleri geceler neredeyse kapanışa kadar kalıyor, hep birlikte çıkıyorlardı. Hepsi zil zurna sarhoş oluyorlar, ona da avlanmak için daha kolay bir alan bırakıyorlardı. Gerçi son zamanlarda artık aralarından birkaçı o kadar içmiyor, diğerlerini toplamaya çalışıyorlardı ama yine de Dağlı yakaladığı hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Sürüden ayrılanı kurt kapar! Senelerce içinde yaşadığı acıyla bilenmiş nefreti, doğadaki en vahşi kurdun dişlerinden bile daha keskindi. Nefreti keskin, acımasızlığı keskin, acısı keskin, merhametsizliği ise en keskin jiletten daha keskindi.

Dağlı zaman içerisinde taktik ve strateji değişikliği yapması gerektiğini biliyordu. Adamı kendi keyfine bıraksa girdiği ininden çıkacağı yoktu. İlk cinayetten sonra yakaladığı her adamı yok etmenin, Çakal'ın huzursuz hissetmesine yol açacağını düşünüyordu ve bunda da haksız sayılmazdı. Sayko ve adamları huzursuzdu, buna rağmen caka satmaktan geri durmuyorlardı. Her defasında gövde gösterisi yapar gibiydi hepsinin tavrı. Bunu daha ne kadar sürdürebileceklerini de merak ediyordu. Son adam kalana kadar devam etmekti niyeti ve belki de o son adam, Çakal olacaktı.

Serhat söz verdiği gibi ihtiyacı olduğunda ona yardım ediyordu. Şimdiye kadar hiç sormamıştı ama kız ne zaman çıkması gerekenden erken çıksa onu idare etmişti. Muhtemelen kızın ne yaptığını tahmin ediyordu ama hiçbir zaman sormamıştı. Sanki aralarında sessiz bir anlaşma var gibiydi. Kız bazen Serhat'ın kendisine attığı tedirgin bakışları yakalıyordu ama hiçbir tepki vermiyordu.

Serhat'la bir yandan laflayıp bir yandan seri hareketlerle

çalışıyorlardı. Gece sakin geçer diye düşünürlerken umma-dıkları bir kalabalık içeri girdi. Rutininin dışına çıkan Sayko, adamlarıyla içeri girdi. Dağlı içeri giren gruba tepki vermeden kaşlarının altından bakarken, omuzlarının kasıldığını hissetti.

"Bunun ne işi var bugün be?" diye Serhat, gergin bir sesle fısıldadı kulağına. Serhat da gerilmişti. En azından bu akşam rahat çalışacaklarını ummuştu. Haftanın birkaç günü güzel bir değişiklik oluyordu doğrusu. Adamı her gördüğünde Serhat geriliyordu çünkü Nil'in başının belaya girdiği geceden beri, sanki ortadan kaybolan adamın sorumlusunun o olduğunu anlayacaklarmış gibi tedirginliği hiç üzerinden gitmiyordu. Yanındaki kızın kendinden emin ve sakin tavırları olmasa belki çoktan korkunun kucağına kendini teslim edebilirdi ancak kız, kendisini her zaman iyi hissettiriyordu.

"Belasını bulmaya geldi herhalde," diye cevap verdi kız dişlerinin arasından.

"Yanında başka hatun var bu defa, diğeri ıskartaya çıktı galiba," dedi Serhat ifadesiz bir sesle.

Adamın birkaç haftada bir kadın değiştirmesine alışmışlardı. Dağlı her defasında bir daha görünmeyen diğer kadınları merak ediyordu. Yaşayıp yaşamadıklarından endişe ediyordu çoğu zaman. Bazılarını uzun bir süre sonra piyasada tekrar görünce rahatlıyordu. En azından hayatta kalmış diye düşünüyor, adama olan nefreti her geçen gün daha çok artıyordu.

Çakal en başlı düşmanıydı ama oğlunu da arada paket yapsa çok daha mutlu olacaktı. 'Belki sonrasında ona da ilgi gösteririm' diye geçirdi içinden, düşünceli bir yüzle adamların her zamanki localarına yerleşmesini seyrederken.

Kimsenin fark etmediği ancak onun göz ucuyla gördüğü, köşede oturan genç adamın tepkisi dikkatini çekti. Hafifçe dönmüş, çok belli etmeden gelenlere bakmıştı. Sonra tekrar önündeki kadehe dönmüş, iki elinin içinde tuttuğu kadehe sanki dünyanın en önemli sorusunun cevabı onun içindeymiş gibi başını eğmiş, dikkatle bakıyordu. Çenesindeki kasların oynamasından dişlerini sıktığı, omuzlarının gerginleşip kasıldığı

üzerindeki siyah gömlekten dahi belli oluyordu. Başını sanki göze batmamaya çalışıyor gibi belli belirsiz aşağıya eğmişti.

Kız kaşlarını çatarak adamın tepkisini seyretti. Adam belli etmemeye çalışarak omuzunun üzerinden ilerideki gruba çabucak bir bakış attı. O sırada yanında oturan çift, Dağlı'ya içkilerini tazelemesini işaret etti. Serhat barın diğer ucuna gittiği için o tarafa doğru iyice yanaşıp, önlerindeki boş kadehleri alıp yenilerini hazırlamaya başladı. Bu arada gözleri, barda tek başına oturan adamla locaya yerleşmiş grup arasında gidip geliyordu. Etrafındaki her şeyi çok iyi gözlemlemeyi öğrenmişti. Olabildiği kadar gözünden bir şey kaçırmamaya çalışırdı. Bunun çok faydasını görmüştü hayatı boyunca. Bir süre sonra da bu kendisinde alışkanlık haline gelmişti. Kimse fark etmese bile o etrafında neler olup neler bitiyor takip ederdi. Her ne kadar bunu yaptığını kimse anlamasa da... Şimdi de bu adamın verdiği tepkiler ilgisini çekmişti doğal olarak.

Loca'nın siparişini alan Mehmet bara yanaştı. Kollarını tezgâha dayayıp ileri doğru eğilerek Dağlıyla konuşmaya başladı. Müzik nedeniyle neredeyse bağırıyordu.

"Deniz, Necip Bey'e her zamankinden hazırlıyorsun. Diğerleri için de her zamanki şişeden aç. Çerezleri unutma."

Kız başını salladı, arkasını dönüp raftan Sayko'nun içkisi için kadeh aldı ve aşağı tezgâha bıraktı. Eline aldığı Chivas Regal Royal Salute şişesinden kadehe bir parmak doldurdu. Diğerlerini çabucak tepsiye dizmeye başladı. Sayko'nun kadehi hala barın altında, tezgâhta duruyordu. İstenilen her şeyi hazırlarken, bir yandan da içindeki şeytanın dürtmesine karşı gelmeye çalışıyordu. Başını kaldırıp, Sayko'nun ağzını açmış kahkahalarla gülüşünü görünce içindeki şeytan galip geldi. Adam bir elini yanında robot gibi oturan kadının omuzuna atmış, yanındaki adamın dediği bir şeye gülüyordu. Denilen neyse, komik bulan sadece Sayko gibi görünüyordu.

Mehmet bir eliyle kıza acele etmesini işaret etti. Kız "Bekle biraz, limonları da koyayım," dedi başını aşağı indirerek.

Bir eliyle limon dilimlerini minik tabağa alırken diğer eliyle çaktırmamaya çalışarak arka cebinden minik bir paket çı-

kardı. Sakin hareketlerle barın altında paketi açıp içinden bir kapsül aldı. Parmaklarının ucunda tuttu ve ikiye ayırıp içindeki tozu Sayko'nun kadehine boşaltı. Başı yukarıda, limon dilimlerini koyuyormuş gibi Mehmet'e baktı. Bir gözünü kırparak 'nasıl gidiyor' der gibi başını salladı. Diğeri gözlerini devirip hiçbir şey demeden başıyla arkayı işaret etti belli belirsiz. Kız çabucak işaret parmağıyla bardağın içindeki sıvıyı şöyle bir çevirdi. Önce limon tabağını yukarı kaldırıp tepsiye koydu sonra Sayko'nun içkisini yerleştirdi.

Mehmet aceleyle tepsiye uzandı. Kız uzaklaşan çocuğun ardından donuk bir yüzle birkaç saniye bakıp tekrar başını işine çevirirken, barın ucunda tek başına oturan adamla göz göze geldi. Adamın oturduğu açı, tezgâhın altını görebilecek durumdaydı ve bakışlarından her şeyi gördüğü belliydi. İkisi de birbirlerini tartarak baktılar. Kız dik dik, adam sakin ve durgun bakışlarla.

Kız birkaç saniye adamın müdahale etmesini bekledi, diğeri hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Kız kaşlarını çattı. O sırada yanına gelen Serhat, bir elini onun omuzuna koyup arkasına uzanarak raftan bir kokteyl bardağı aldı. Kız yan gözle adama baktı tekrar, adam başka yere bakıyordu. "Bu adam ne ayak Serhat?" dedi Dağlı dişlerinin arasından.

Serhat kızın gösterdiği tarafa baktı. Malzemeleri shakera doldururken yan gözle adama tekrar bir bakış attı. "Bilmiyorum ama efendi efendi oturuyor, sıkıntı yok," dedi çabucak.

"Sayko'nun içkisine müshil attım, herif gördü, hiçbir tepki vermedi," dedi kız havadan sudan konuşur gibi.

Serhat, elinde shaker dondu kaldı. Başını çevirip, "Ne yaptın?" dedi panikle Sayko'nun oturduğu locaya dehşetle bakarak.

Kız, Serhat'ın paniğini umursamadan dik dik adama bakmaya devam etti. Diğeri başını çevirip tekrar kıza bakmamıştı bile. Sakince içkisini yudumluyor, bir yandan gözlerini piste dikmiş dans edenleri seyrediyordu. Saçları kısacık kesilmişti. Profili bir erkeğe göre çok düzgündü. Oldukça iri

yarı olduğu belliydi ancak garip bir şekilde iriliği neredeyse hayran olunacak düzgünlükteydi. Geniş omuzlarındaki kaslar, üzerindeki siyah gömleğin altında dahi belli oluyordu. Esmer teni, yüzündeki kirli sakal nedeniyle daha koyu görünüyordu. Her ne kadar sıradan biri gibi görüntü vermeye çalışsa da adamda olağanüstü şekilde hissedilen bir elektrik vardı.

"Kızım manyak mısın? Niye yaptın? Ne olacak şimdi?" dedi Serhat telaştan titreyen bir sesle.

Kız gözlerini zorlukla adamdan ayırıp Serhat'a döndü "Ne var be? Bir bok olmaz ona. En fazla sabaha kadar tuvaletten çıkamaz. Yanındaki kadın rahat bir nefes alır işte," dedi tersleyerek.

Umursamaz halde barın üstüne bırakılmış boşları alıp ayırmaya başladı. Bardakları arkaya koyarken, şişeleri boş kasalara yerleştiriyordu. Serhat titreyen ellerle kokteyli hazırlarken başını kızın kulağına eğip, "Ya anlarsa? İkimiz de hapı yutarız biliyorsun değil mi?" dedi sinirli sinirli.

"Merak etme, bir halt anlamaz," dedi kız rahat bir sesle.

"Deniz, bak demedi deme, belayı başına saracaksın. Bu adamlar tekin değil, anlarlarsa peşini bırakmazlar," dedi hem korku hem uyarı dolu bir sesle.

"Sen takma beni kafana, başımın çaresine bakarım ben," diye cevap verdi sakin sakin.

"Kızım, harbiden manyaksın sen! Nedir bunlarla derdin anlamıyorum ki? Niye durduk yere hayatını tehlikeye atıyorsun?" diye üsteledi Serhat.

"Serhat! Sorma bir şey! İşimize bakalım tamam mı? Beni merak etme, sen çeneni kapalı tuttuğun sürece hiçbir şey olmayacak," dedi kız bu sefer uyaran bakışlarla.

Serhat bir süre ses çıkarmadan kızın gözlerine baktı. Orada gördüklerinden tedirgindi ama kızı da satmayacaktı. Ona büyük iyiliği dokunmuştu. Kız onun için kimsenin yapmayacağını yapmıştı. Kızın bir hesabı vardı belli ki. Karışmak istemiyordu ama kısa zaman olmasına rağmen kızı da sevmişti, başının belaya girmesini istemiyordu. Gözlerini kızın

gözlerine dikti, ciddi bir sesle. "Kendini koru, tamam mı? Tek diyeceğim bu," derken, Serhat aslında çok daha fazla şey demek ister gibiydi, kız da bunu biliyordu. Başını salladı, bir elini kaldırıp çocuğun omuzunu sıktı dostça. "Merak etme... Gerçekten." dedi gülümsemeye çalışarak.

Tam o sırada, tek başına oturan adamın yanındaki çift hesabı istedi. Kız o tarafa doğru hareketlendi. Adamla göz göze gelmemeye çalıştı. Doğrudan çiftle ilgileniyordu. Çift hesabı ödeyip kalktı. Dağlı boşları uzanıp alırken, adam müziğe rağmen sesini yükseltmeden normal bir tonla, "Sence ne zaman etkisini gösterir?" dedi havadan sudan sohbet eder gibi. Ses tonu toktu. Başını kaldırıp kıza bakmamıştı bile. Başı önünde eğik bardağını çeviriyordu eliyle.

Kız duyduklarıyla hareketsiz kaldı. Adam gördüğünü teyit etmiş ama umursamamıştı. Kimseye bir şey de söylememişti. Kız, adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Amacı neydi ki şimdi?

Dağlı tekrar hareketlendi. Bardakları arkaya aldı, eline bir bez alıp barı sildi. Adama hiç bakmadan, "Bir saat içinde tuvalete zor yetişir" dedi. Sesi ifadesiz, sipariş soruyor gibiydi.

Adam başını kaldırmadan hafifçe gülümseyerek yukarı aşağı salladı kafasını. Uzaktan bakan biri müziğin ritmine başını uydurduğunu düşünürdü. Kız başka bir şey demeden işine geri döndü. Adam başka bir şey söylememişti. Bir saat geçmedi ki Sayko ve grubu apar topar ayaklandılar.

Serhat, Dağlı'nın yanına geldi, aceleyle giden grubun arkasından bakarken, "İnşallah bunun bize geri dönüşü olmaz," dedi.

Endişelenmiş gibi görünmeye çalışıyordu ama yüzündeki eğlenir ifadeyi saklamayı beceremiyordu. Kız arsız bir gülümsemeyle ona bakıp, "Bize geri dönüşü olmaz da birazdan içine gireceği arabanın geri dönüşümü olur mu onu bilemem artık," dedi.

Serhat hemen iki shot bardağı çıkarıp Necip'in en sevdiği viskiden doldurdu ikisine de. Birini Dağlı'ya uzatıp, diğerini kendi aldı. Suratında kocaman bir gülümsemeyle kızın

elindeki shota kendininkini hafifçe dokundurup, "O zaman yazık olan arabasına içelim," dedikten sonra, bir yudumda içkiyi boğazından aşağı bıraktı. İçkinin keskin tadıyla başını sallayarak yüzünü buruşturdu.

"Heh şöyleee, gevşe biraz ya. Böyle her şeyden endişelenirsen erkenden yaşlanacaksın."

9. BÖLÜM

Yaman çaktırmadan bardaki ikiliyi seyrediyordu. Kızın numarasından sonra Sayko apar topar çıkmak zorunda kalmıştı. Tuvalete yetişebileceğini o da düşünmüyordu. Gülmemeye çalışarak yerinde oturuyordu. Bütün gece kızı izlemişti. Ne derdi vardı Sayko'yla acaba? Ya da sadece adama uyuz olduğu için de böyle bir şey yapmış olabilirdi. Yine de kız ilgisini çekmişti. Açıklayamadığı bir şeyler vardı bu kızda. Diğer çalışanların onu Deniz diye çağırdıklarını duymuştu. Kız hepsiyle samimi görünmesine rağmen hissedilir bir sınırı da vardı. Yaman bu duyguyu çok iyi bilirdi. O da herkese yakın davranırdı ama aslında dışarıdakilere hissettireceği bir mesafe koyardı çevresine. Kızda da aynı şeyi görmüştü. Kızın etrafında görülmeyen ama hissedilen bir bulut var gibiydi. Kendisini şeffaf bir balonun içine koymuş, kimseyi içine almıyordu. Görünmez kalkanlar çevrelemişti kızı. Sadece birer cümle konuşmuşlardı. Onun dışında her şey işaretlerle halledilmişti. Biten bardağını bir santim önüne itiyor, kız hiçbir şey demeden dolduruyordu. Bu kızla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Çok uzun yıllardan beri ilk defa birisi bu derece ilgisini çekmişti. Bunun peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Biraz evvel karşısındaki çocukla içtikleri shot, Sayko'nun gidişini kutlamak içindi. İleri doğru bakarak, çenesiyle aynısından istediğini belirtircesine kızın elindeki shotu işaret etti. Kızın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sakin hareketlerle istediğini yapmak için arkasını döndü, bir shot aldı. Yine bir

şey demeden doldurup önüne koydu. Yaman bir süre dokunmadı önündeki içkiye. Kız hareket etmeden önünde duruyordu. Gözlerinin üzerinde olduğunu, kendisini çözmeye çalıştığını hissediyordu. Başını kaldırıp kıza bakmıyordu ancak vücudundaki her hücrede kızı hissedebiliyordu. Elini uzatmak, kızı ensesinden tuttuğu gibi kendisine çekmek ve barın üstünden sürükleyerek kollarına almak istiyordu. Vücudu kendisini sıkmaktan gerilmişti. Hayatında ilk defa böyle bir duyguyla boğuşuyordu. Dişlerini sıkarak önündeki boşluğa bakmaya devam etti. Başını kaldırıp kızla göz göze gelirse kendisine hâkim olamayacağını çok iyi biliyordu.

Ara ara içindeki kara kuyudan yüzeye çıkan ve şimdi yine dışarıya çıkma çabasıyla tırmanışa geçen vahşi Yaman, ellerini parçalarcasına bulduğu her kırık dökük girintiyi zorluyor, parçalanmış parmak uçlarını umursamıyordu. Yaman eğer ona izin verirse, önüne geçemeyeceği birçok şeye sebep olabilirdi. Derin bir nefes alıp, gözlerini yumdu. Neredeyse kuyunun başına varmış olan o vahşiye af dilercesine bakıp, bir tekmeyle kuyunun en karanlık, en derin diplerine itti.

O anda kız başka bir müşteri için diğer tarafa döndüğünde, parmaklarının ucuyla shotu tutup içkiyi bir yudumda içti. Cebinden çıkardığı kâğıt mendil paketinde kalan iki mendili cebine geri sokup, minik bardağı çaktırmadan elindeki küçük poşetin içine koydu ve cebine attı.

Bar yine yoğunlaşmıştı ve epey bir süre siparişlere yetişmeye çalıştı kız ve yanındaki barmen. Ara ara bara yanaşan birkaç kişi kıza asılmaya çalıştı. Kız hepsini geri püskürttü. Kimiyle dalga geçerek başından savdı, kimini kızgın yüz ifadesiyle geri gönderdi. Üsteleyen birine epey sert çıktı ama sarhoş adam anlamadı, üstelemeye devam etti.

Yaman müdahale etmemek için kendini zor tutuyordu. Sıkı sıkıya elindeki bardağa yapışmış, yerinde oturmaya devam ediyor ancak her an öne fırlayıp adamın ağzını burnunu kırma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Israr eden adam vazgeçecek gibi görünmüyordu. Bulunduğu yerden yüksek sesli müzik nedeniyle ne konuştuklarını anlamıyordu ama ada-

mın yılışık, kızınsa kızgın yüz ifadesi neler olabileceğini belli ediyordu. Yaman nedensizce kızın yaşadığı sıkıntıyı bertaraf etmek istiyor ancak kendini açık etmemek için yumruklarını ve dişlerini sıkıp, oturduğu yerden kımıldamamaya çalışıyordu. Yine de tetikteydi. Biraz daha devam ederse o puşt, Yaman'ı kimse tutamayacaktı. Kendisi bile...

Adam uzanarak kızın elini tutmaya çalıştı. Kız sertçe geri çekerek elini adamdan kurtardı. Yine Yaman'ın duyamadığı bir şeyler söyledi ama karşısındakinin pek anladığı söylenemezdi. Kız geri çekilerek önünde duran buz dolu içkiyi alıp adamın başından aşağı boşalttı. Etraftan gürültü koptu. Adam geri çekilerek hırs dolu bakışlarını kıza dikmiş, küfür olduğu belli olan sözleri sıralarken, bir eliyle de yüzünden akan sıvıyı temizlemeye çalışıyordu. Çevresindekilerden kahkahalar yükselmişti.

Adam bara doğru sinirle hamle yaptı. Arkadaşları adamı tutmaya çalıştıkları sırada Serhat denilen çocuk da kızın yanına gelmiş, omuzundan tutup geri çekerken bir eliyle etraftaki korumalara işaret etmişti. Elini kızın omuzuna atıp barda Yaman'ın olduğu tarafa doğru sürüklerken korumalardan ikisi gelip, adamın başında bitmişlerdi bile. Ufak çaplı bir tartışma ve arbedenin ardından, korumalar adamı yaka paça alıp kapıya doğru sürüklediler. Arkadaşları da onları takip etmek zorunda kaldılar.

Serhat kızla konuşuyordu. Yaman tam olarak duyamıyordu ama çocuk kızı sakinleştirmeye çalışıyordu ancak kızın çatık kaşları çocuğun pek başarılı olamadığını işaret ediyordu. Kız iki elini yukarı kaldırıp avuç içlerini çocuğa çevirdi, "Tamam!" diye bağırdı başını sallayarak. Sinirli hareketlerle arkasını dönüp boş şişeleri kasalara yerleştirmeye başladı. Çocuk kontrollü, kaçamak bakışlar atmaya devam ederek kendi işine döndü. Yaman anlamsız bir gurur duygusuyla kızı izlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra kız sakin hareketlerle işine dönüp, hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam etti.

Geç vakte kadar Yaman barda kaldı. Aslında o kadar çok kalmayı düşünmemişti. Sadece etrafı yoklayacak, Sayko'nun

neden burayı bu kadar çok tercih ettiğini anlamaya çalışacaktı. Anlamıştı da. Çoktan çıkıp gidebilirdi ama bardaki kız ilgisini çekmiş, planladığından uzun süre kalmasına neden olmuştu. Kız bir kez bile dönüp bakmamıştı ona. Sadece işini yapmış, kendi istedikçe kadehini doldurmuştu. Gerçi kız kimseye uzun süreli bakmıyordu. Otomatik hareketlerle işini yapıyor, onun dışında kimseyle iletişime geçmiyordu. Arada Serhat'la laflıyorlardı. Gece boyunca her ikisi de ara sıra birkaç shot atmışlardı ancak ikisinin de hareketlerindeki tutarlık hiç bozulmamıştı. Kızın içkiye dayanıklılığı takdire şayandı.

Yaman kızı izlemeye doyamasa da nihayet kalkması gerektiğine karar vererek yerinde kımıldandı ancak içtiği o kadar içkiden sonra araba kullanma riskini göze almayacaktı. Telefonunu çıkarıp Kürşat'a mesaj attı. Gelen cevap yirmi dakika sonra orada olacağı idi. Bir yolluk daha gider diyerek tekrar kıza işaret etti. Kızın yüzünden sadece bir saniye şaşkınlık geçti, sonra hemen toparlanıp şişeyi aldı. Muhtemelen o kadar içip hala düşmeden taburesinde oturabildiği için şaşırmıştı. Kontrol edemediği gülümseme yüzüne yayıldı.

Kız kadehini doldururken yine hiçbir şey demedi. Kendisi de tek laf etmedi. Kadehini dudaklarına götürürken eliyle hesabı istediğini işaret etti. Kız bir saniye yüzüne bakıp arkasını döndü. Birkaç dakika sonra hesabı önüne koydu. Yaman göz ucuyla şöyle bir bakmasının ardından, cebinden paraları çıkarıp önündeki fişin üstüne koydu. Elindeki tomardan iki yüzlük çekip diğerlerinin üstüne koydu, bir süre işaret parmağını paranın üzerinde tuttu. Başını kaldırıp kıza bakmamıştı ama onun anladığını biliyordu. Elini yavaşça geri çekti.

Kız uzanıp paraları aldı. Bahşiş için teşekkür dahi etmedi. Yaman başını kaldırdı, kızla göz göze geldiler. Kızın gözlerine kilitlendiği anda Yaman bir duraksama yaşadı. Tüm bedeninden ılık bir rüzgâr geçmiş gibi hissetti. Sanki çok tanıdık ancak bir o kadar uzaktı bakışlar. Kız yüzünde küstah bir ifadeyle ona bakıyordu. Teşekkür etmesini bekleyeceğini düşünüyordu muhtemelen ancak etmeyeceği belliydi. Hatta bu tepkisi hoşuna bile gitmişti. Onun kimseye teşekkür etmesini istemiyordu.

Yaman son yudumu alıp kararsına dikti bardağı tezgaha geri bıraktı. Gözlerini bir saniye bile kızdan çekmeden ağır ağır kalkmak için hareketlendi. Ayağını yere basıp yavaşça iki ayağının üstünde doğrulmaya çalıştı. Kız kendisini seyrediyordu. Hafifçe arkaya doğru sallandı ama hemen toparlandı. Kız öne doğru hareketlendi. Bir an elini uzatacak gibi oldu, neden sonra hemen geri çekti. Yine göz göze geldiler.

Nihayet kızdan ses çıktı. "Tek başına gidebileceğinden emin misin? Yardım ister misin?" Düz ve donuktu sesi.

Yaman kısacık bir an kızın gözlerine kilitlendi. Yeşil haleler mi vardı içlerinde? Kendisinden hiç ummadığı kelimeler dudaklarından döküldü.

"Bu gece soğuk duş almak istemiyorum... Hallederim kendim."

Kız kaşlarını çattı, anlamadığı belliydi. Yaman kızın soru dolu bakışlarına bakmaya devam ederken, "Şimdi bu gece tek başıma kalmayayım, bana eşlik et, gel benimle desem, başımdan aşağı soğuk içkiyi boşaltacaksın, o yüzden kendim hallederim," dedi elini sallayarak. Konuşurken galiba birkaç kelimeyi zorlukla çıkarmıştı ağzından.

"Yardımdan kastım, çocuklara taksi bulmalarını söyleyecektim," dedi kız dik dik.

"Ben de öyle düşündüm işte. Sen de benimle gelmiyorsan başka bir şey istemem," dedi dili dolanarak.

"Bütün gece efendi efendi oturup içtin, yıldızlı pekiyi hak etti diyordum... Tam on numara, beş yıldız aldın yani!" Tiksintiyle bakıp, elini sallayarak baştan aşağı Yaman'ı işaret ederek ekledi. "denyoluktan yana!" Sinirle topuklarının üzerinde dönüp işine kaldığı yerden devam etti. Bir an bile arkasına dönüp bakmamıştı.

Yaman bir süre ayakta sallanarak kıza baktı. Kız ciddi ciddi fena haşlamıştı kendisini. Kaşlarını çattı, yavaş yavaş etrafında dönerek çıkışa doğru yöneldi.

Bardan dışarı adımını atınca derin bir nefes alıp, temiz havayı ciğerlerine doldurdu. İçerideki yüksek sesli müzik nedeniyle dışarı çıktığında hala kulakları çınlıyordu. Belki çok

fazla içmesinden de kaynaklanmış olabilirdi. Daha birkaç dakika geçmemişti ki önünde Kürşat'ın kullandığı araç durdu. Başını eğip yolcu kapısından kendisine baktı. Yaman yalpalayarak ileri adım atıp, elini kapıya uzattı. Kürşat'ın içeriden uzanarak açtığı kapıya tutundu, kendini aracın içine attı.

"Abi iyi misin?" diye sordu Kürşat endişeyle. Hiç konuşmadan başını salladı sadece.

"Sen hiç bu kadar içmezdin abi. Hayırdır?" dedi merakla Kürşat.

Yaman ağır hareketlerle cebine attığı shotı çıkarıp ona uzattı. Diğeri ne olduğunu anlamaya çalışarak şaşkınca genç adamın eline bakıyordu. "Bu ne abi? Eşantiyon mu veriyorlar barda?" diye sordu şaşkın şaşkın shotı alırken. Mendil poşetine niye koymuştu ki?

"He öyle yapıyorlar. Oğlum saçmalama ya!"

"E ne o zaman abi? Shotı mı hacıladın?»

"Lan abuk sabuk konuşma! İhtiyacım mı var?" diye tersledi Yaman sinirli bakışlarını ona çevirerek.

Kürşat elindekini çabucak torpidoya attı. Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. "Tamam abi, anlatırsın sonra nasılsa," diye mırıldandı.

Yaman başıyla torpidoyu işaret edip, "Parmak izi var onda, sakın bozmayın. Yarın hallet bakalım, var mı bir kayıt mayıt," diye mırıldandı.

"Kimin parmak izi abi?"

"Sin'de, barda bir kız çalışıyor, araştırın bakalım kimmiş, neymiş?"

"Hayırdır abi?"

"Göreceğiz bakalım hayır mı, değil mi?" diye mırıldanıp, kafasını koltuğun arkasına yaslayarak gözlerini yumdu.

"Abi valla tuhafsın. Sayko'ya bakacağım diye gittin, bardaki kızı kafana takıp geldin. Ne alakası var bunların birbiriyle?" diye söylenerek aracı kullanmaya devam etti Kürşat.

Yanındaki Yaman çoktan sızmıştı.

10. BÖLÜM

Yaman gece eve nasıl vardığını, yatağa nasıl yattığını hatırlamıyordu. Öğlene doğru korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Kendi kendine o kadar içtiği için küfrederek zorlukla yataktan kalkıp, kendini banyoya attı. Soğuk duşun altında epeyce kaldıktan sonra az da olsa kendine gelebilmişti. Beline bir havlu sarıp odasına geri döndü. Üzerine giyecek bir şeyler çıkarırken geceki kız geldi yine aklına. Kendi kendine güldü. Giderayak kız iyi laf sokmuştu kendisine ancak neden Sayko'nun içkisine ilaç koymuş olabileceği konusunda bir fikir yürütemiyordu. Ne derdi olabilirdi ki onunla? Adam daha önce kızı rahatsız etmiş, kız da onun intikamını mı almıştı acaba? Üzerinde biraz düşününce bu fikir pek aklına yatmamıştı. Sayko kıza taksa, kız zaten yaşıyor sayılmazdı.

Kızın Sayko'nun gözünden nasıl kaçtığına da şaşırdı. Kız göze batmamak için özel çaba harcamış gibi her şeyiyle sıradan görünürken bile etrafına garip bir çekim yayan aurası vardı. Yaman, bara ilk oturduğu anda kıza çekilmişti. İçkiye ilacı koyuşunu görmeden çok daha önce bile kızın varlığının farkına varmıştı. Kızın vahşi bir çekiciliği vardı. Buna rağmen kızın bunun farkında olduğunu sanmıyordu. Yüzündeki donukluk, gözlerinin ardındaki cehennem alevleri, Yaman'a çok tanıdık gelmişti. Sanki bir aynaya bakıyordu ve o aynada kendi ruhunun dişisini görüyordu.

Kızın ters tavırları onu daha çok kamçılamıştı. Yaman'ın görmeye alıştığı tüm kadınlardan farklıydı. Akıllı, hazır ce-

yap kadınlar hoşuna giderdi. Kız aslında tam onun kalemiydi ama hissettiği bir şey, kızla pek şansının yolunda gitmeyeceğini söylüyordu. Kızda anlamlandıramadığı bir şey vardı. Bütün gece kızın çalışmasını seyretmişti. Eli çabuk, yaptığı işi iyi bilen bir edası vardı ama Yaman yine de kızın oraya ait olduğunu söyleyemezdi. Önünde çözmesi gereken bir gizem vardı ve bu Yaman'ı heyecanlandırmaya başlamıştı. Tabii ki kızın peşini bırakmayacaktı. Kızla ilgili her şeyi öğrenmeden peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu. Hem son zamanlarda zaten uğraştığı tek şeyin dışında başka şeylere de dikkatini vermek istiyordu. Çok ama çok uzun yıllardan beri içinde hissettiği eksiklik kısmen tamamlanmış gibi hissediyordu. Çakal'ı öyle ya da böyle mutlaka ele geçirecekti ama bu arada ona bunu hissettiren bu duyguyu da göz ardı etmeyecekti.

Gece olanları babasıyla konuşmak, onun da fikrini almak istiyordu. Çabucak çıkardıklarını üzerine geçirip aşağıya indi. Doğruca mutfağa gitti. Kendisine hazırda bekleyen kahveden koydu. Bir yandan ilaçların bulunduğu çekmeceyi açıp ağrı kesici arıyordu.

"Oo, küçük beyimiz uyanmış nihayet" diyen ses, arkasından geldi. Dudaklarında fincan, arkasını döndü.

"Günaydın Halime abla," dedi kendisine sevgiyle gülümseyen yüze.

"Günaydın kuzum, toparladın mı biraz?" dedi kadın gülümsemesi büyürken. "Çocuklar zor taşıdılar yatağına. Ne vardı o kadar içecek ama?" derken, yüzünde alınmış bir küskünlük vardı.

"Aslında içmeyecektim o kadar ama oldu işte." Elindeki hapı ağzına atıp tekrar kahvesinden bir yudum aldı. "Babam evde mi?"

"Salonda kahvesini içiyor." Hareketlenen Yaman'ın önüne geçip durdurdu. "Dur bakalım, önce bir şeyler atıştır, sonra gidersin yanına. Bir yere kaçmıyor, bugün bütün gün evde olacakmış. Sade kahveyle olmaz, iki lokma bir şeyler ye, sonra gidersin," diyerek, masaya sürükledi genç adamı.

"Abla, valla acil bir şey konuşmam lazım. Hem aç değilim,

sonra yerim bir şeyler," diye geri adım atmaya çalışan Yaman'ın koluna yapışan Halime, zorla sandalyelerden birine oturttu.

"Olmaz, azıcık bir şeyler ye, sonra gidersin," dedi Yaman'ın yaptığı hiçbir itirazı dikkate almadan.

Yaman çaresiz masaya oturup kahvesini içmeye devam etti. Halime dolaptan bir şeyler çıkarıp Yaman'ın önüne dizmeye başladı. Bir yandan sürekli bir şeyler anlatıyordu. Yaman başını sallayarak dinlediğini göstermeye çalışır gibiydi ancak aklı hala bir önceki gecedeydi. Nihayet Halime anlatacaklarını bitirip susunca, bir yandan önündekilerden atıştırmaya başlarken cebinden telefonunu çıkarıp Kürşat'ı aradı. Telefon ilk çalmada açıldı.

"Buyur abi?"

"Kürşat gece verdiğim emaneti ne yaptın?"

"Abi, adrese postalandı, bilgi bekliyoruz."

"Adı Deniz. Koyu renk saçlı, koyu kahve de olabilir siyah da. İçerideki ışık yüzünden tam seçemedim. 1.75 boylarında. Ortalama 50-55 kilo var ya da yoktur, ince bir şey işte."

"Abi, maşallah şeceresini de dökseydin," dedi alayla karşıdaki.

"Kes makarayı lan. Ayrıntı veriyoruz işte. Hakkında her şeyi toparlayın. Mutfaktayım, birazdan salona babamın yanına geçeceğim, sen de gel, anlatacaklarım var."

"Tamam abi. Ayrıntıları yerine ulaştırayım, hemen geliyorum"

"Kim bu kız bakalım?" diyen Halime'nin hevesli sesi arkasından geldi. Tepesine dikilmiş, tüm konuşmayı dinlemişti. Dinlediğine dair utandığını belirtir hiçbir işaret yoktu yüzünde. Alışıktı Halime evdekilerin durumlarına. Seneler olmuştu onlarla birlikte yaşamaya başlayalı. O da ailedendi zaten. Yaman'ın birine ilgi duyduğunu düşünmüştü. Hayatında biri olsun istiyordu. O kadar sıkıntıdan, acıdan sonra nasıl olacaktı bilmiyordu ama artık hayatında bir kız olsun istiyordu kuzusunun.

"Önemli biri değil Halime abla" diyerek geçiştirmeye ça-

lıştı Yaman.

"Önemli biri değilse, niye bu kadar ilgileniyorsun o zaman?" diye merakla sordu Halime.

Ağzındaki lokma yüzünden boğuk sesle, "Bilgi alayım, ne kadar önemli olup olmayacağına karar vereceğim işte," dedi.

"Yamancığım, bir kızla ilgilenmek için hakkında bilgi mi toplamam lazım?" derken ayıplar gibiydi.

"Anladığın gibi değil Halime abla. Başka bir konu bu..." Son lokmasını ağzına atıp, telaşla ayağa kalktı. "Ben babamı bir göreyim, konuşacaklarım vardı." Kadının başka soru sormasına fırsat vermeden acele adımlarla mutfaktan çıktı.

Halime, Yaman'ın arkasından üzgün gözlerle baktı. Ne yaparsa yapsın, ona her bakışında o geceyi hatırlıyordu. Şu andaki sağlıklı hali bile hafızasındaki görüntüleri silemiyordu. Kendisi de çok acı zamanlar yaşamıştı. Asla aklından çıkmayan kahredici anlar... Ama on iki yıl önce Yaman'ın kırık bir oyuncak bebek gibi dağılmış vücudunu gördüğü zaman, kendi yaşadıkları bile silinip gitmişti aklından. Hayatında hiç o zamanki kadar korkmamıştı. O gece hiçbir zaman aklından çıkmamıştı... Şimdiyse onu böyle sağlıklı gördüğü her güne şükrediyordu.

Elinde büyümüştü Yaman. Kendi evladı olsa ancak o kadar severdi. Çocuk özlemini Yaman'da gidermişti. Yaman, onun hiçbir zaman sahip olamayacağı evladı gibiydi. Senelerce ayrı kalmıştı ondan. Ekrem, Yaman'ı uzaklara göndermiş, senelerce dönüşünü yasaklamıştı. Giderken paramparçaydı Yaman. Bir araya gelmesi senelerini almıştı. Çok şükür şimdi sapasağlamdı ama bu hiç kolay olmamıştı. Herkes için zor olmuştu ama en çok da Yaman için zordu her şey.

Şimdiyse onu mutlu görmek istiyordu. Bunun ne kadar zor olduğunu bilse de mutlu olmasını istiyordu. Kalbinde sevgiyi hissetsin, huzuru bulsun istiyordu. Hayatında onu sevecek, onun da seveceği bir kadın olsun istiyordu.

Zordu Yaman... Gel gitleri vardı. Yaşadığı onca şeyden sonra, sıradan biri gibi hayatını sürdürmesini kimse beklememişti zaten. Normal bir kız Yaman'la baş edemezdi, bili-

yordu. Mert dürüst bir genç adamdı ama çocukluğunda başlayan öfke krizleri önüne kattığı her şeyi savurur parçalardı. Kayıplarının acısını öfkesinin ardına gizliyordu belki de. Tehlikenin üzerine gider, korku nedir bilmezdi. Bazen sanki ölmek ister gibiydi.

Böyle bir adamla bir kadının baş etmesi zordu elbette ama Halime'nin umudu yine de hiç tükenmiyordu. Yakışıklı, çekici bir adamdı. Döndüğünden beri evdeki korumaların konuşmalarından biliyordu ki kadınlar hayatında vardı Yaman'ın. "Genç adam, tabii ki kadın olacak hayatında," derdi sık sık. Hiçbirini görmemişti gerçi. Hiçbir kadını ciddi anlamda hayatında tutmadığı belliydi. Hatta Halime'ye bu üzüntü verse de muhtemelen hepsi tek gecelik birliktelikler-di. Hayatına giren kadınların uzun vadeli olmayacağını belli ederdi. Halime de en çok buna üzülürdü...

Sıkıntıyla iç geçirip masayı toplamaya başladı. Daha akşam yemeğini hazırlayacaktı, oyalanmanın zamanı değildi. Bir gün nasılsa duaları kabul bulacak, Yaman'ı da gönlüne göre birini bulacaktı inşallah.

* * *

Yaman salona geçtiğinde, babası her zamanki koltuğunda oturuyordu. Elindeki gazeteye bakarken, yanındaki sehpanın üzerinde duran fincana uzanıp kahvesini dudaklarına götürdü. Gözünü gazeteden ayırmamıştı.

"Günaydın baba," dedi adama yaklaşırken. Ekrem Alaz okuduğu gazeteden başını kaldırıp, "Asıl sana günaydın. Saat kaç oldu?" dedi, bir yandan gazeteyi katlayıp sehpanın üzerine koyarken.

Yaman, babasının oturduğu tekli koltuğun çaprazındaki kanepeye oturdu. Yüzünde mahcup bir gülümsemeyle, "Geç olmuş gerçekten. Akşam biraz fazla kaçırmışım."

"Hem tek başına çıkıyorsun hem o kadar içiyorsun?" diyerek kaşlarını kaldırdı yaşlı adam.

Oğluna bakarken sevgisi gözlerinden taşacak gibiydi.

Öyle gurur duyuyordu ki oğluyla, onun için tüm dünyayı karşısına alabilirdi.

"Öyle oldu biraz. Fark etmemişim ne kadar içtiğimi."

"Ben sana dikkatli ol demedim mi Yaman? Niye risk alıyorsun oğlum?"

"Risk almadım baba, kimse beni tanımadı zaten. Tehlikeli bir durum olsa ona göre davranırım, merak etme sen."

"Anlat bakalım, neler yaptın?"

"Gittim, gördüm şu mekânı. Anladım o andaval niye sürekli oraya takılıyor."

"Eee, niye takılıyormuş?"

"Adamın tam hava atacağı yer. Pahalı içkiler, kadınlar, etrafında dönen adamlar... Adamın nabzına göre şerbet veriyorlar, o da atıyor havasını, kafası rahat."

"Yoktu değil mi dün gece? Çocukların dediğine göre dün akşam onun gecesi değilmiş orası için."

"Gittiğimde yoktu ama sonra geldi," dedi sırıtarak.

Ekrem Alaz yerinde dikleşti. Gözleri keskinleşti. "Sen de onun orada olmasına rağmen o kadar içtin? Oğlum niye böyle yapıyorsun? Ayaklarının yere sağlam basması lazım." "Yok, öyle değil. Dur olanları sana anlatayım da öyle kız bana."

Ekrem Alaz ses çıkarmadan oğluna baktı. Yaman gece olanları anlatmaya başladı. O anlattıkça Ekrem Alaz' ın yüzünde birçok ifade gitti geldi. Nihayet sözlerini bitirirken, "Ben çözemedim kız niye böyle bir şey yaptı, sana da bir danışayım dedim," diyerek, açıklama beklercesine babasına baktı.

Ekrem Alaz başını yere eğip, düşünceli gözlerle bir süre ayaklarının ucuna baktı. Ağır ağır kafasını kaldırıp, "Nasıl bir kız bu?" diye sordu sıradan bir sesle.

"Valla, tam olarak nasıl tarif edeyim bilemiyorum. Beyaz tenli... Ortalamanın üstünde boyu var, ince yapılı... Güzel kız doğrusu... Gözleri de yeşil sanırım. Yani yeşil hareler var gözlerinde" diye kaşlarını çatmış, dün geceyi düşünüyordu babasına anlatırken.

"Evlat, kızın dış görünüşünü sormadım. Nasıl bir kız der-

ken tavırları nasıldı dedim," diye çıkıştı oğluna Ekrem Alaz.

"Ohooo, kız almış aklını başından" dedi elini sallayarak.

"Yok ya, öyle değil. Sen nasıl diye sorunca tarif istiyorsun sandım."

"Kızın tarifini ben ne yapayım oğlum? Kızın tavırları nasıldı diyorum?" derken adamın gözlerinde alaycı bakışlar vardı.

Yaman'ın yüzüne ateş bastı. Yerinde kıpırdanıp, zaman kazanmak istercesine tekrar yerleşmeye çalıştı. O sırada Kürşat girdi içeri. Rahatlamış halde ona dönüp baktı.

"Heh Kürşat, geldin mi?" dedi laf olsun diye.

"Yok abi gelmedim, önden ruhumu gönderdim" dedi sırıtarak diğeri.

Yaman yüzünü buruşturup ters ters baktı, sonra zoraki gülümsediği belli olan yüzle, "Çok komik espri," dedi kinayeli bir sesle.

Kürşat sırıtarak Yaman'ın yanına oturdu. Başıyla Ekrem Alaz 'a selam verdi. Diğeri başını salladı aldığına dair. Sonra yüzünü tekrar oğluna çevirdi.

"Anlat bakalım. Nasıl bir kız bu?"

Yaman hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Sonra konuşmaya başladı.

"Kız, dediğim gibi Sayko'nun içkisine ilacı attı ama öyle tırsarak falan değil. Bilerek, isteyerek, gayet rahat hareketlerle. Kimseyi takmayan bir hali var. Böyle erkek Fatma dedikleri türden. Birkaç asılan oldu... E dediğim gibi güzel kız..." Çabuk bir bakış attı babasına, sonra devam etti. "...ama hiç sallamadı. Hatta adamın birinin kafasından aşağı içkiyi boşalttı içindeki buzlarla," derken, manzara tekrar aklına gelince sırıttı. Hoşuna gitmişti.

"Barda çalışıyorsa alışıktır öyle şeylere, başa çıkmasını da öğrenmiştir," diye karşılık verdi babası.

"Heh, onu diyeceğim işte. Kızın eli çabuk, yani yaptığı işte hiç falso vermiyor ama ben sana diyeyim, kız oraya ait değil gibi."

"Nasıl yani?" dedi Ekrem Alaz şüpheyle. Kürşat da me-

rakla kendisine bakıyordu.

Yaman nasıl söyleyeceğini bilemez gibi etrafına bakıp bir an düşündü. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Merakla kendisine bakan babasına bakışlarını çevirip, tam olarak nasıl ifade edeceğini bilemeyerek omuzlarını kaldırdı.

Öne doğru kaykılıp, dirseklerini dizlerine koyup, önde ellerini birleştirdi. "Demek istediğim... Kızın hareketleri mekanik... Yani çalışırken her şeyi kafasına oturtmuş, otomatik hareketlerle işini yapıyor ama gözleri sürekli etrafta, sürekli bir şeyleri inceliyor gibi. Bir ara Sayko 'ya bakışlarını yakaladım, yüzünde acayip bir ifade vardı. Sanki adamı bir kaşık suda boğmak istiyor gibi. Acaba adamın ona bir yamuğu mu oldu diye düşündüm, biraz takip ettim ama öyle bir şey değil. Kızın gözlerinde nefret değil de böyle hesapçı birinin bakışları vardı. Sanki adamın ne yaptığını, nasıl davrandığını hesaplıyor gibi. Hani bir yere girersin, etraftaki tüm verileri toplamaya çalışırcasına gözlem yaparsın ya, öyle bir şey. Ayrıca kızın dış görünüşü o tür barlarda çalışan birine de pek benzemiyor. Yani öyle garip dövmeler, kulakta bilmem kaç delik, garip takılar falan... Öyle şeyler hiç yok. Sıradan biri gibi... Anlatabildim mi bilemiyorum ama garip bir şey vardı işte. İlgimi çekti kızın tavırları."

"Hmm, ilginç," dedi Ekrem Alaz. Düşünceli bir halde avucunu çenesine koymuş, işaret parmağını alt dudağına hafif hafif vuruyordu. "Kürşat, bizden başka bunlarla ilgilenen birileri var mı? Kulağınıza geldi mi bir şey?" diye sordu, diğerine bakışlarını çevirip.

"Yok Ekrem abi, öyle bir şey olsa sana çoktan söylerdik. Ancak birkaç aydır bunların adamlarının ortadan kaybolması dikkat çekici tabii ama bu işte bu kızın parmağı olabileceğini düşünmüyoruz herhalde, değil mi?" dedi şaşkınca.

"Saçmalama lan! Nereden parmağı olsun bu kızın? Başka bir hesabı vardır belki onun," diye atıldı Yaman.

"Neden olmasın?" diye araya girdi Ekrem Alaz. O alışmıştı hayatındaki herkesi sorgulamaya ve şüphe etmeye.

"Baba, bir kız böyle şeylerle nasıl başa çıksın? Üstelik söz

ettiğimiz adamlar psikopatlıkta dünya markası. Böyle bir şey olsa çoktan uyanırlar, kızı parçalara ayırırlar," derken içinden bir ürperti geçmişti. Kendi yaşadıklarının başka birinin başına gelme düşüncesi, özellikle o incecik kızın başına böyle bir şeyin gelebilme düşüncesi tüylerini diken diken etmişti.

Ekrem Alaz, oğlunun yüzünden geçen ifadelerden ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Üzüntüyle oğlunun allak bullak olan yüzüne baktı. Sakin çıkmasına özen gösterdiği bir sesle Kürşat'a döndü.

"Kürşat, kız hakkındaki her şeyi toplayın. Kimdir? Nedir? Nerede yaşar? Ailesi var mı? Ne kadar süredir o işi yapıyor? Kimlerle görüşüyor? Ne yiyor? Ne içiyor? Hepsini öğrenin. Peşine de birilerini takın. Kıza belli etmesinler, nerelere gidiyor, geliyor hepsini rapor etsinler."

"Tamam abi, sen merak etme, o iş bende."

"Parmak izi sonuçları ne zaman çıkacakmış? Gerçi kızın daha önce bir olayı olmadıysa oradan bir şey çıkarmak zor. Ama barlarda çalışıyorsa belki bir olaya denk gelip, daha önce parmak izi sisteme girmiş olabilir. Öyle yerlerde her gün olay çıkıyor," diyerek canı sıkkın bir şekilde elini sallamıştı. Aklından geçenlerden hoşlanmamıştı.

"Emniyetteki kaynaklara sabah erkenden gönderdim emaneti. Akşama kadar mutlaka bir sonuç çıkar, dediler."

"Bu arada birileri bara gitsin. Kız işe başlarken mutlaka dosya açılmıştır. Kimlik bilgilerini falan alsınlar. Yalnız söyle gidene, kızın kulağına bir şey gitmesin. Kimden alacaklarsa, dosyayı veren kişinin ağzını sıkı tutmasını sağlasınlar. Durduk yere huzursuz etmeyin kızı da."

"Bardaki çocuktan bilgi almaya çalışmasınlar. Adı Serhat. Aralarından su sızmıyor, çocuk satmaz kızı," diye atıldı Yaman. İki kafa da kendisine döndü merakla. "Ya bilemiyorum işte, çok samimilerdi. Kız zaten bir tek o çocuğa yakınlık gösteriyordu ama öyle aralarında duygusal bir şey varmış gibi gelmedi. Yakın arkadaşlar belki. İkisi de birbirlerini kolluyorlardı sürekli."

"Maşallah bir gecede epey gözlem yapmışsın," dedi ba-

bası dudağının ucunu kıvırarak. Gözlerinde alay pırıltıları vardı. Bu kızı artık kendi de merak etmeye başlamıştı.

Yaman ses çıkarmadan yan yan baktı babasına. Kürşat yanında sırıtıyordu.

"Başka bir şey var mı Ekrem abi?" dedi Kürşat hareketlenirken.

"Yok, evlat. Gelirse bir bilgi, haber ver, kâfi bugünlük."

Kürşat yerinden kalkıp kapıya doğru giderken arkasından Yaman seslendi.

"Kürşat?"

"Buyur abi?" diyerek arkasına döndü.

"Bir de kızın izinli olduğu günleri öğrensinler," dedi Yaman, çok sıradan bir şey demiş gibi. Başını hemen çevirmiş, sanki elinde toz varmış gibi ellerini silkeliyordu.

Kürşat sırıtarak karşılık verdi. "Tamam abi. Onu da öğreniriz," dedi başını yana doğru sallayarak.

"Eyvallah," diye mırıldandı Yaman başını kaldırmadan.

Ekrem Alaz gülmesini tutmaya çalışarak oğluna baktı, sonra başıyla Kürşat'a git der gibi işaret etti. Diğeri aceleyle salondan çıktı.

11. BÖLÜM

Dağlı, gece bardan çıktıktan sonra düzenlenen ikinci adreste kalmaya gitmişti. Ara sıra orada kalıyor, herhangi bir ihtimale karşı rutin tutturmaya çalışıyordu. Her ne kadar elinden geldiğince açık vermese de ileride ne olacağını kestiremiyordu ve olabildiği kadar işi karmaşıklaştırmaya çalışıyordu. Kaldığı apartman sıradan, orta halli insanların kaldığı bir yerdi. Kimsenin kimseyle ilgilendiği yoktu. Neyse ki kimse komşuculuk oynamaya kalkmıyordu. Nadiren giriş çıkışlarda apartmandakilerle karşılaşsa da sadece selam verip geçiyordu. Sabaha karşı giriş yaptığından o saatte pek kimseyle karşılaşmazdı. Burada kalmayı sevmiyordu ama orada yaşıyor göstermek zorunda olduğu için bu ziyaretlere mecburdu. Depodaki mekânı en sevdiği yerdi. Lüks semtteki son adresi henüz çok fazla kullanmamıştı. Daha vardı onu kullanmaya. Sadece iki kez gitmişti şimdiye kadar.

Yine kâbuslarla dolu uykusuz bir gecenin ardından, benimseyemediği yatakta öğlene doğru gözlerini açtı. Elini uzatıp komodinin üzerindeki telefonu aldı ve ekrana baktı. Sessize aldığı için hiçbir aramayı duymamıştı. Fırat iki kez aramıştı. Zilal Ana bir kez.

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle Zilal Ana'nın cevapsız çağrısına baktı. Doğrularak yatağın içinde oturdu. Geri arama yapıp telefonu kulağına götürdü. İkinci çalışta karşıdan yüreğini rahatlatan, vücudunu gevşeten ses geldi.

"Kınalı kuzum nasılsın?" diyen ses yürekten geliyordu.

Yüzündeki gülümseme büyüdü. "İyiyim anacığım, sen nasılsın?"

Sesini duydum daha iyi oldum kuzum," diyen kadının sesi ağlamaklı geliyordu.

"Yine mi ağlıyorsun anam sen ya?"

"Ne yapayım kuzum? Aklım hep sende. Sürekli seni düşünmekten gözüme uyku girmiyor ki. Bilirim sen de uyumazsın, benim koynumdan uzak. Ne yapar ne eder diye içim içimi yiyor."

"Merak etme anacığım, iyiyim ben. Uyuyorum endişelenme," diyerek kadını rahatlatmak için her zamanki yalanını söyledi.

Ağrı'dayken ne zaman kâbuslarla boğuşsa Zilal ana gelir, koynuna girer, başını göğsüne yasladı mı biraz sakinleşir, birkaç saat huzurla uyurdu hiç değilse. Oysa aylardan beri ondan uzak, tek huzurlu gece geçirmemişti. Kâbuslar asla peşini bırakmıyordu.

Geldiğinden beri uykusuzluktan zayıflamış, gözlerinin altı çökmüştü. Arada gereksiz asabiyet yaptığını da biliyordu. Yorgunluk ve uykusuzluktan sinirleri yay gibi gerilmiş, patlamaya yer arar olmuştu. Uzayan bu sürecin daha ne kadar devam edeceğini bilemiyordu ve her an kontrolü dışında bir sinir krizinin eşiğine geleceğinden korkuyordu en çok.

"Çok özledim kuzum seni."

"Ben de özledim anam."

"Kurban olayım kuzum, ya sen gel birkaç gün de olsa ya da ben geleyim, bir yüzünü göreyim. Bu kadar hasretliği ben kaldıramıyorum."

"Anam, gelemem... Sen de gelme. Her şey bitsin. O zaman söz, geleceğim yanına."

"Kuzum, bu her şey ne zaman bitecek? Yapma bunu kendine kurban olduğum."

"Anam yapma... Deme bana bunu, ne olur. Ben başka türlü iflah olmam. Sadece dua et benim için, başka şey istemem senden.»

"Duam hep sensin kınalı kuzum. Hep sen..."

Birkaç dakika daha konuştular. Kadın sürekli iyi olup olmadığını soruyor, emin olmak istiyordu. Ona kalsa Dağlı hiç bir yere gitmesin, kollarında güvende kalsın istiyordu ama kızı çok iyi tanıyordu. Hiç pes etmeyecekti. Senelerce kendini buna hazırlamıştı, buradan geri dönmezdi. Zaten Sadık Ağa da hiç yardımcı olmuyordu ona bu konuda. Kız kafasına koymuştu bir kere, Sadık Ağa da onu her konuda destekliyordu. Ağzından tek çıkan laf; taş gibi bir suratla, "*Sözüm var Zilal Hanım, geri dönmem!*" idi. O da boynunu bükmüştü Ağa'nın hükmüne ama senelerce o bakıp, büyütmüştü kızı. Öylece bırakmak istemiyordu. Başına bir şey gelecek diye aklı çıkıyordu kadının. Oğullarının kızı kollayıp koruduklarını biliyordu, hepsine de güveni sonsuzdu. O yetiştirmişti aslan gibi üç oğlu da. Gözü arkada değildi ama yine de söz konusu kınalı kuzusu olunca, yüreğine söz geçiremiyordu.

Kadının ettiği dualar ve iyi dilek sözlerinin ardından telefonu kapattı Dağlı hüzünle.

Birkaç dakika başını çevirip, tülün ardından pencereden dışarıya baktı yatağın içinde. Hava yağmurluydu. Cama damlalar vurmuş, ince hatlar halinde aşağı doğru izler bırakıyordu pencerede. Yavaşça yataktan kalkıp pencereye yanaştı. Tülü hafifçe yana çekip aşağı, sokağa baktı. Araçlar sokakta peş peşe park halindeydi. Arada arabalar geçiyordu. Sokağın karşısındaki bakkala giren çıkanlara baktı bir süre. Birkaç kişi ellerinde şemsiyeler, acele adımlarla sokaktan yukarı caddeye doğru yürüyorlardı.

Sıradan hayatlar yaşayan insanlara her zaman imrenmişti. Bazen hayatı aynı o insanlar gibi sıradan olsaydı, kendisinin nasıl biri olacağını merak ederdi. Şu anki benliğinden daha farklı biri olacağı kesindi. O, hayatı boyunca hiç sıradan bir gün geçirmemişti. Hep saklanmalar, korkular, tedbirler; ne zaman, nerede, kimlere karşı ne yapacağı, nasıl konuşacağı, nasıl kendisini koruyacağı ile ilgili talimatlarla yaşamıştı. Hepsi hayatta kalmak içindi.

Şimdi düşününce alaycı bir ifade yerleşti yüzüne, hüzünle dudağının ucu kıvrıldı pencereden dışarı bakarken. Yaşama-

ya çalışmak için öğrendiği şeyler çok ironik geliyordu. Yaşamayan bir insan, nasıl yaşamaya çalışırdı ki? Varlığını kimsenin bilmediği bir insan, neden yaşamak isterdi ki?

Hayatının ilk on senesinde bunu sorguladığı zamanlar olmuştu ama babasının açıklamaları yeterli gelirdi. Babasıyla aralarında hiçbir zaman sırlar ya da yalanlar olmamıştı. Babası hiçbir zaman ona küçük çocuk gibi davranmamıştı. Birbirlerine olan sevgilerini sürekli dillendirirlerdi. Sözcüklerden asla kaçınmazlardı ancak hiçbir zaman bir çocuk gibi de olmamıştı. Kocaman bir adamın karşısında, kocaman bir ruh taşıyan minik bir kızdı o. Babası yetişkin biriyle konuşur gibi konuşurdu onunla. Bunu birçok kez dile getirmişti üzüntüyle.

"İçim acıyor güzel kızım... Çocukluğunu hiç yaşayamadın. Diğer kız çocukları gibi bebeklerle oynayacağına, gülüp eğleneceğine neler öğreniyorsun... Ama hayatta kalman için şart bu bir tanem... Bana bir şey olursa bileceğim ki benim kızım ayakta kalır. Tahir Yamandağlı'nın kızı kimseye boyun eğmez, hayatla başa çıkar..." derdi babası eline silahı verip, tekrar tekrar nasıl kullanacağını anlatırken.

Hüzünle başını cama yasladı. Babasıyla arasında, hiçbir kız çocuğuyla babası arasında olmayan özel bir bağ vardı. Sadece ikisine ait olan bir dünya... Babası günlerce, gecelerce annesini anlatırdı kendisine. Onu nasıl özlediğini, o özlemin içini nasıl kavurduğunu. Nasıl tanıştıkları, neler yaşadıkları, içinde bulundukları duruma nasıl geldikleri... Her şeyi biliyordu o, ta o yaşında bile... Onun masalları olmamıştı. O, annesiyle babasının masalını dinleyerek büyümüştü ve hiçbir masal ona bundan daha büyük bir mutluluk veremezdi.

Şakağında camın soğukluğunu hissediyordu. İçi de öyle soğuktu zaten. Camdan akan damlalar ağır ağır aşağı inerken, diğer damlalarla birleşip pencerenin aşağısına doğru ince bir hat çizerek minik nehirler oluşturuyordu. Bahar yağmuru çabuk biter diye düşündü. Keşke onun yapmak istedikleri de çabuk bitseydi ama öyle yakın zamanda olacakmış gibi görünmüyordu. Yine de kararından dönmeyecekti. Ne kadar sürerse sürsün sabırla bekleyecekti. On iki senedir bek-

liyordu biraz daha beklerdi.

Ağır hareketlerle pencereden uzaklaştı ve banyoya yönelip elini yüzünü yıkadı. Aynada yüzüne bakmak istememişti. Ne göreceğini çok iyi biliyordu. Gerek görmedi. Mutfağa geçip ısıtıcıyı çalıştırdı buzdolabını açtı ama yiyecek hiçbir şey yoktu. Buradaki dolaba zaten bir şey alıp koyduğu da yoktu. Kendine bir kahve yapıp salona geçti. Telefonu tekrar eline alıp bu seferdiğer cevapsız çağrıya dönüş yaptı. Telefon çalar çalmaz açıldı. Karşıdan azara benzer sitemli ses geldi.

"Neredesin sen kuzu? Neden cevap vermiyorsun telefonuna?"

"Abi, sabaha karşı vardım eve. Yorgundum, yattım hemen. Telefon sessizdeydi, duymamışım."

"Hangi evdesin?"

"İki numara," diye cevap verdi sırıtarak. Bu arada kahvesinden bir yudum aldı.

"Hee," diyen ses duraksadı bir an, sonra tekrar devam etti. "E orda yiyecek bir şey yoktur, açsındır şimdi sen."

Kız gözlerini devirdi. "Aç değilim. Kahvemi içiyorum."

"Hadi giyin çık, alayım seni, gidip bir yerde bir şeyler yiyelim beraber."

"Akşam işe gideceğim, biraz evde dinleneyim demiştim."

"Sen orayı sevmiyorsun bile. Ne dinleneceksin orada? Hadi inat etme, hazırlan. Ben yola çıkıyorum, sokağın başından alırım seni yirmi dakikaya," diyen adam, hiç itiraz kabul edecek gibi görünmüyordu. Kız gözleriyle sevimsiz mekâna baktı. Adam haklıydı, hiç sevmiyordu burayı.

"Tamam tamam, bana inatçı diyene bak. Sanki kendi hiç inat değil," dedi sitemle.

"He yav he," dedi karşıdaki, küt diye telefonu kapattı.

Kız gülerek ekrana baktı. Bir yudum daha kahvesinden alıp fincanı mutfağa götürdü. Kalanı lavaboya döktü, fincanı yıkayıp tezgâha bıraktı.

Üzerine rahat siyah bir kot pantolon ve siyah tişört geçirdi. Saçlarını atkuyruğu topladı, parmaklarıyla çabucak örgü yapıp ucunu lastikle tutturdu. Üzerine önü fermuarlı, kapüşonlu

gri montunu geçirdi. Telefonunu cebine attı. Kapıdan çıkmadan önce siyah spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. Daireden çıktıktan sonra kapıyı kilitledi ve merdivenlere yöneldi.

Alt kata indiğinde önünden geçtiği dairenin kapısı açıldı, orta yaşlı bir kadın çıktı. Başıyla selam verirken, ağzının içinden, "İyi günler," diye mırıldandı. Kadın merakla ona bakarken cevap vermişti. Dursa konuşacağı belliydi ama hiç durakşamadan acele adımlarla merdivenleri inip, apartmanın çıkış kapısına yöneldi. Kadının kendisiyle konuşmak için kolladığını biliyordu. Birkaç defa daha karşılaşmışlardı, baştan savma kısa cümlelerle kadını savsaklamıştı. Meraklı biri olduğu belliydi, yakasını hiç kaptırmadan çıktı apartmandan.

Kapüşonu başına geçirip, ellerini montun ceplerine sokarak sokağın yukarısına doğru yürüdü. Tam caddeye çıkan köşeye gelmişti ki Fırat önünde durdu. Kapıyı açıp içeri girdi bekletmeden.

"Ne haber kuzu?" dedi adam sıcak bir sesle.

"İyidir abi. Seni sormalı?" dedi başındaki kapüşonu geri atıp.

"İyi iyi." Yan aynadan gelen arabalara bakıyordu, fırsatı bulur bulmaz aracı hareket ettirdi.

Araç yola çıkınca çabuk bir bakış attı yanındaki kıza. Gözünü yoldan ayırmadan, "Israr etmesek göreceğimiz yok yüzünü," dedi sitemle.

"Ne kadar az görüşürsek o kadar iyi olur, biliyorsun."

"Orasını anladık, tamam ama zaten sık görüşmüyoruz ki."

"Abi, neredeyse her hafta burnumun dibinde bitiyorsun ya."

"He şikâyet ediyorsun. İstemiyorsun yani beni," diye küskün bir ses çıktı adamdan.

"Abi," dedi gözlerini kısan kız uyaran bir tonda. "Yapamıyorsun, olmuyor. Az daha çalış, inandırıcı olacaksın, güveniyorum ben sana," dedi alay ettiği belli bir sesle.

"Yemedi yani diyorsun," diyen adam sırıtıyordu şimdi. Kız çenesini kaldırıp cık diye bir ses çıkardı.

Adam aldırmadan güldü. Bir yandan aynalardan yolu kontrol ediyor, bir yandan direksiyonu çeviriyordu. Sahile

doğru giden yola saptı. Kız nereye gidiyoruz diye sormamıştı. Fırat'la beraberken nereye gittiklerini sormazdı bile. O bilirdi nereye gidileceğini, kız da ona uyardı. Fırat bakışlarını yoldan ayırmadan, "Gece olay çıkmış," dedi sıradan bir konu konuşuyormuş gibi. Fark ettirmemeye çalışarak çabuk bir bakış attı yanındakine.

Kız bir anda gece ona asılan ve sonunda da başından aşağı buzlu içkiyi yiyen adamı hatırladı.

Başını adama çevirdi isyan dolu gözlerle, "Abi, hala mı ya?" dedi.

Fırat başını kıza çevirip, "Ne hala mı?" diye masumca gözlerini ayırdı.

"Yeme beni ya. Hala mı takip ettiriyorsun? Bak söyleyeyim, bir çuval inciri berbat ederseniz bozulacak aramız." Sesinde ciddi tınılı bir tehdit vardı.

"Kuzu, kimse bir şeye müdahale etmeyecek, sadece eğer ihtiyacın olursa yakınlarında birileri olsun istiyorum."

"Bunun gibi çok olay olacak. Biri dayanamayacak, araya girecek, sonra ayıkla pirincin taşını. Kim bunlar? Niye yardım ettiler?"

"Hayır, öyle olmayacak. Güveniyorum ben sana. Sen başının çaresine bakarsın. Bu sadece kırmızı alarm durumlarında olacak bir şey. Sen takma kafana. Rahat," dedi adam güven verircesine göz kırparak.

"Bak ne olursa olsun, kimse müdahale etmeyecek! Uyarmadı deme. Bu benim hesabım! Kimsenin karışmasını istemiyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunda ben zaten istiyorum."

"Biliyorum güzelim. Sıkma sen canını, kimse senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacak. Sözüme güven."

Kız bir süre bakışlarıyla adamın yüzünü inceledi. Neden sonra emin olmuş gibi, "Tamam, sözüne güveniyorum. Uzak dursunlar," diye dişlerinin arasından tıslayarak kestirip attı. Sonra başını camdan dışarı çevirip, dışarıya bakmaya başladı.

Arabanın içini sessizlik kapladı. Fırat, ara sıra başını çevirip kızın profiline bakıyordu. Kız donuk bir yüzle dışarıyı seyrediyordu. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar yine uyu-

yamadığını işaret ediyordu. Sıkıntıyla boynunu büktü. Kızı tanıdığı günden beri, bir gece huzurla uyuduğunu bilmiyordu. Her gece gördüğü kâbuslarla bağırarak uyanırdı. İlk başlarda, geceleri kızdan gelen çığlıklar hepsini de korkutmuştu. Zaman içinde hepsi alışmıştı ama bazen yürek dayanmazdı.

Fırat çok gece yatağında kulaklarını tıkayıp, duymamaya çalışmıştı içi parçalanarak. Geldiğinde küçücüktü. Fırat askerden yeni dönmüş, yirmi üç yaşında bir delikanlıydı. Kız, kimseyi kendisine dokundurmaz, babasının dibinden ayrılmazdı. Sadece Zilal Ana ulaşırdı ona. Zilal Ana ve onun sonsuz şefkati. Kızı bağrına basmıştı ya anası, kız da onda huzur bulurdu. Tüm arızalarına rağmen kızda boyun bükmez bir inat vardı. Hiç yılmamıştı onca sene.

Sadık Ağa, kızı yetiştirirken her türlü eğitimi almasını sağlamıştı. Bu konuda Fırat da üstüne düşeni yapmıştı. Dövüşmeyi kıza o öğretmişti. Kendi özel ders almıştı. Özel kişilerden... Aylarca İran'da kalmıştı. Babası Sadık Ağa hep arkasındaydı. İran'a ziyaretleri belli aralıklarla devam etmişti. İşleri de bunu kolaylaştırmıştı. Kardeşleri Oğuz ve Esat da kıza her türlü yardımda bulunmuştu. Kız iyi silah kullanırdı. Zaten yanlarına ilk geldiğinde de hepsini şaşırtmıştı. Küçücük kızın silahlarla arası nasıl böyle iyi olabilirdi, hiçbiri anlamamıştı, Sadık Ağa konuyu kurcalamamalarını söylemişti, onlar da küçücük kız nasıl olur da silah kullanmayı bilir diye hiçbir zaman sormamışlardı. İyi ata binerdi. İyi araba kullanırdı. Hepsini Bozduman kardeşler sayesinde öğrenmişti. Babaları Sadık Ağa hükmü vermişti. Kız ne derse o olacaktı. Saçının teline zarar gelmeyecekti. Korunup kollanacaktı. Ağa'dan gelen hüküm, ölümle eş değerdi onlar için. Ölümden nasıl kaçılmazsa Ağa'nın hükmünden de kaçamazlardı...

Birlikte boğazda yemek yemiş, epey sohbet ettikten sonra Fırat, Dağlı'yı depoya bırakmıştı. Kız bu akşam arabayla bara gidecekti çünkü gece depoya gelmeyi planlıyordu. Ertesi gün çalışmayacağı için zamanını en sevdiği mekânda geçirip, topladığı bilgiler üzerinde çalışmak istiyordu ve bir de her zamanki ziyaretini yapacaktı.

12. BÖLÜM

"Geldi yine seninki" dedi Serhat, başıyla belli belirsiz arkasını işaret ederek. Kız bakışlarını Serhat'ın işaret ettiği yöne çevirirken, "Benimki kim be?" dedi ters ters. Barın köşesinde oturmuş olan adamı gördüğünde kaşlarını çattı. Sinirli sinirli, "Nereden benimki oluyor?" diye sordu Serhat'a dönerek.

"Kızım, senelerdir bu işin içindeyim. Bin bir türlü insanla karşılaştım. Anlarım ben. Bu adam sana takık, söylemedi deme," diyen Serhat sırıtarak. Elindeki içkiyle diğer tarafa uzaklaştı.

Dağlı öfkeyle onun arkasından bakarken ağzının içinde homurdandı. Önüne dizdiği kadehlere içkileri doldururken sinirle adamın olduğu köşeye çabuk bir bakış attı. İki haftadır her gece geliyordu bara. İlk geldiği geceden sonra hiçbir gece aksatmamıştı.

Diğer çalışanlardan öğrendiği kadarıyla sadece kendisinin izinli olduğu günlerde gelmiyordu, bu da onun ne zaman izinli olduğunu bildiğini gösteriyordu. Bu süre boyunca bir kez bile konuşmamışlardı. Yine sadece bakışlarla anlaşıyorlardı. Her zamanki gibi adam kadehini öne çıkarıyor, kız da içkisini dolduruyordu. Gerçi ilk geceden sonra o kadar çok içmiyordu ama yine de geç vakte kadar kalıyordu.

Durum Dağlı'nın sinirine dokunuyordu çünkü tüm gece boyunca izlendiğini hissediyor, bu durum onu huzursuz ediyordu. Burada birilerini izlemek için bulunan biri varsa o da kendisiydi. Bir başkasının kendisini izlemesine tahammül edemiyordu.

Adamdan yanlış bir hareket gelmediği için saf dışı edecek bir hamle de yapamıyordu. Ne tersleyecek ne de çıkışacak bir hareket için adam koz vermiyordu. Sakin sakin oturuyor, birkaç kadeh içiyor, yüklü bir bahşiş bırakıp gidiyordu. Bıraktığı bahşişler nedeniyle kendisi hariç diğer tüm çalışanlar adamdan gayet memnundular. Kapıdaki Gürkan abi, adam sayesinde ihya olmuştu. Adamın her girişi Gürkan abinin cebini dolduruyordu. Durum böyleyken sırf adam bütün gece kurulduğu yerde oturup, kartal bakışlarını etrafta dolaştırıyor diye çıkışmak mantıklı gelmiyordu. Vereceği cevap o kadar basitti ki; "Ben sadece içkimi içiyorum!"

Bunun dışında Sayko rutinini bozmuş, son iki hafta içinde hiç gelmemişti. Müshil sonrası birkaç gün kendini toparlayamayacağını biliyordu ama bu kadar ara vermesi kıza normal gelmiyordu. Sabırlı olmaya çalışmış, belki bugün gelir, ertesi gün gelir diyerek çocukları aramamıştı ama merak etmeye başlamıştı. Zaten yaptığı iş ona saçma sapan gelirken, burada boşa zaman kaybediyormuş gibi hissediyordu. Yarın mutlaka Kerim ya da Adil'i arayacak ve soracaktı.

Bara yanaşan genç bir çocuk bir bira istedi. Dağlı başını sallayıp, arkasındaki rafta duran büyük bira bardaklarından birini alarak bira musluğunun önüne koydu. Musluğun kolunu kendine doğru çekti. Bardağın dolmasını beklerken bakışları kendisine hayranlıkla bakan çocuğun bakışlarıyla buluştu. Alışıktı bu tür bakışlara. Aldırmaz bir yüzle oralı olmadan tekrar bakışlarını bardağa çevirdi. Çocuk öne doğru başını uzatarak sesini duyurmaya çalıştı.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Kız boş bakışlarla ona bakıp soruyla cevap verdi. "Ne yapacaksın? Madalya mı takacaksın?" dedi ters ters.

"İstersen onu da takarım ama ben başka bir şey takmayı düşünüyordum," dedi çocuk arsız bir sırıtmayla.

Dağlı'nın amazon ormanlarının en karanlık köşelerini hatırlatan yeşil gözlerinde, göz bebekleri o karanlık kuytulara sinmiş vahşi yaratıklar misali tehlike sinyalleri ile yanıp söndü ancak çocuk anlamadı. Hala dayanılmaz cazibesine kapı-

lacağını düşündüğü kızın, kendisine pas vereceğini umarak suratında yılışık bir gülümsemeyle kıza bakıyordu. Her şeyi almaya alışık olan o türlerdendi.

Kız dolu bardağı çocuğa doğru itti ama tam olarak yaklaştırmadı. Çocuk bardağı almak için barın üstüne doğru uzanmak zorunda kaldı. Tam o sırada kız ani bir hareketle çocuğun başının arkasına uzanıp, saçlarına yapışarak yüzünü bara yapıştırdı. Çocuğun sağ yanağı tezgâha çarpmıştı ve başının üzerindeki elin baskısı kafasını oynatmasına müsaade etmiyordu. Çocuk ellerini tezgâha bastırıp debelenirken, kız dudaklarını çocuğun kulağına yaklaştırdı ve dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu.

"O takmaya pek hevesli olduğun aleti keser, eline veririm senin. Sonra boynuna madalya diye takarsın bir tek. Akıllı ol! Almayayım aklını."

Saçlarını kavradığı çocuğun başını birkaç santim yukarı kaldırıp sertçe tekrar tezgâha vurdu. Ardından sert bir hareketle geri itip, "Hadi ikile şimdi" dedi aşağılayan bir yüzle.

Çocuk geri savrulunca bir an dengesini kaybetse de çabucak toparlanarak şaşkın ve öfkeli gözlerle kıza baktı. "Manyak mısın sen be?" diye bağırdı elini boşlukta sallarken.

Kız dik dik ona bakıp, "Hee manyağım, ne olacak?" diye sordu düz bir sesle.

Serhat tam o anda Dağlı'nın yanında bitti. "Deniz, ne oluyor burada?" diye sorarken, bir kıza bir çocuğa bakıyordu.

Kız tehditkâr bakışlarını çocuktan çekmeden cevap verdi. "Bir şey olduğu yok! Birilerine bazı uzuvları fazla gelmiş, nasıl kurtulurum diye bana danışıyordu."

Serhat ne olduğunu çabucak kavradı. Çocuğa dönerek "Arkadaşım, hadi al içkini uza, çalışanlarla sohbet yasak!" dedi.

Çocuk biraz daha ısrar ederse fazlalık gelen uzuvları sahiden eline verilecekti. Neyse ki uzatmadan birasını aldı ve homurdanarak uzaklaşıp, tekrar kalabalığa karıştı. Çetin cevize çattığını anlamış olmalıydı. Barın etrafındaki birkaç kişi gülerek Dağlı'ya bakıyordu. Müdavimler alışmışlardı kızın

çıkışlarına. Dersini alan ikinci kez yeltenmezdi kıza asılmaya ancak arada yeni müşteriler bazen gaflete düşerdi. Birkaç dakika sonra herkes yine kendi eğlencesine dönmüştü.

* * *

Yaman kızın çıkışına elinde olmadan memnun bir ifadeyle güldü. Her gece buraya gelip kızı izlemek son zamanlardaki en büyük zevkiydi. Kız tam bir ateş parçasıydı. Her gece mutlaka bir asılan çıkıyordu ve her defasında kız sert tepkilerle karşılık veriyordu. Bazen içinde sürekli büyüyen bir korkuyla oturuyordu. Ya kız bir an gelir ve ona asılanlardan birine karşılık verirse diye içinde sürekli tetikte bekleyen bir kurt vardı. Saatlerini harcadığı mekânda, bazen içindeki kurdun kendisini kemirmesine engel olamadan izliyordu kızı. O an gelince ne yapacağını bilemiyordu ama kalbinin derinliklerinde şeytanca fısıldayan ses sakin sakin bunu izleyemeyeceğini söylüyordu. İzleyemezdi... İşte o an neler olabileceğine dair kendisi dahi fikir yürütemiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Hiç iyi şeyler olmayacaktı.

Neyse ki şu ana kadar, kız onun içindeki tüm şeytanları azat etmesine neden olacak bir şey yapmamıştı. Bu yüzdendi sakin sakin oturabilmesi, ses çıkarmaması ve sadece gözleriyle konuşması. Varsın kız onunla konuşmasın, yüzüne bile bakmasın... O, artık vücudunun bir uzvuymuş gibi hissetmeye başladığı taburenin üstünde saatlerce oturur, kızı izlerdi, ziyanı yoktu. Yeter ki başkasına bakmasın, başkasıyla konuşmasın, başkasına gülmesindi.

Kız, Serhat dışında kimseye gülmüyor, herkese ters yapıyordu. Onunla tekrar konuşmayı çok istiyordu ancak henüz buna meyletmemişti. Bunu çok istiyordu ama kızın tepkilerinden gözlemlediği kadarıyla ilk hareketinde biletini kesecekti. Şu ana kadar kızın eline bir koz vermemişti. Arada sabırsızlıkla kendisine bakış attığını biliyordu. Bir hata yapsa da üzerine atlasam diyen bakışlarını çokça yakalamıştı ama henüz onu mutlu etmek istemiyordu. O yüzden ilk geceki

ziyaretinden sonra kızla hiç konuşmamıştı.

Buraya geldiği her gece kendini riske attığını biliyordu. Gerçi güzel tesadüf, geçen iki hafta boyunca Sayko gelmemişti mekâna. Birkaç gün müshil yüzünden dışarı çıkamamıştı ama sonrasında Çakal'ın Sayko'yu bırakmadığını biliyordu. Herif yine bir kadını temizlemişti ve ortalık durulana kadar, Çakal oğlunu içeride tutuyordu. Ama er geç gelecekti. O manyağı evde fazla tutamazlardı. Bara geldiğinde de Yaman ancak birkaç gün göze batmazdı ama her gün gelmeye devam ettikçe fark edilecekti, biliyordu.

Fark edildiği anda burada bir savaş çıkacaktı, onu da biliyordu. Buna da aldırdığı yoktu. Nedense tek aldırdığı şey, savaş çıktığında Deniz'in zarar görebilecek olmasıydı. Silahlar çekilecekti. Daha önce yaşamıştı bunu. Silahlar çekildiğinde etraftaki insanlar da zarar görürdü ve kızın zarar görmesini istemiyordu.

Başını bardağına eğmiş kara kara bunları düşünürken önüne bir gölge düştü. Başını ağır ağır kaldırınca, karşısında dik dik kendisine bakan kızın kısılmış, kedi misali yeşil gözleriyle karşılaştı.

Kız kaşlarını çatmış ona bakarken başını salladı. "Senin olayın ne?" diye sordu diklenerek. Sesindeki sorgu ifadesi, alacağı cevapla yapacağı atağın işaretini verir cinstendi. Göremediği ama emin olduğu şey, kızın tek ayağının yerde sinirli sinirli ritim tutuyor olduğuydu.

İlk defa kız gelmiş, doğrudan kendisiyle konuşuyordu. Yaman, kızın henüz hırsını alamadığını, o hızla kendisini de aradan çıkarmayı planladığını anlamıştı. Sakin çıkmasına gayret göstererek normal bir tonla konuştu.

"Anlamadım. Ne olayı?" diye sordu anlamazlığa vererek.

"Bu mudur? Aptalı mı oynayacaksın şimdi?" dedi kız gözlerini kısarak. Vahşi bakışı, büyüyen göz bebeklerinin ardında bunu yapması için yalvarıyor gibiydi.

Yaman bir süre düşünceli bakışlarla kızın yüzünü süzdü. Kızı aptal yerine koymak en büyük hatası olurdu çünkü kız kesinlikle aptal değildi. Bu da şansını azaltırdı. Diğer yan-

dan tam bıçak sırtı bir durumla karşı karşıyaydı. Kendisinin de manyaklıktan yana kızdan aşağı kalır yanı olmadığından, gözlerini dimdik kızın gözlerine kilitleyip konuştu.

"Hırsını alamadığın için bana da sarmak istediğinin farkındayım ama buradan sana ekmek çıkmaz... Her gece buraya geleceğim, tam buraya oturacağım..." Uzun kemikli işaret parmağını tezgâhın üstüne bastırdı. "sen de bunu kabul edeceksin. Seni rahatsız edecek tek kelime çıkmayacak ağzımdan. Şu piç kurularının ağzını burnunu ben de kırmak istiyorum ama burada dişimi sıkıp, tutuyorum kendimi, araya girmiyorum. Sırf sen rahatsız olma diye... Ben gitmeden, sen beni gönderemeyeceksin! Bence varlığıma alışmaya çalış... Ben sabırlı bir adamım."

"Amacın ne senin?" dedi kız şüpheyle, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyordu. İkilim içerisindeydi. Bir yandan adamın buradan gitmesini ve bir daha hiç gelmemesini sağlamak ve bunun için elinden geleni yapmak isterken, öte yandan komik duruma düşmekten korkuyordu. Neden üstüne alınsın ki? Adam onun için gelmiyordu nasılsa. Sıradan bir müşteriye, 'seni sevmedim, bütün gece beni izlediğin hissine kapılıyorum ve bundan hoşlanmıyorum' mu diyecekti?

Adam ona bakmaya devam etti. Kızın nasıl bir çelişki içinde olduğunu görebiliyordu. Onun kendisi yüzünden gerilmesini, sıkıntı yaşamasını istemiyordu ama bırakıp gidemiyordu da. Ağzından çıkan kelimeler yüzündeki ifadeyle birleştiğinde, anlamsız olsa da inandırıcıydı.

"Ben de bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. Yüzünde çaresiz ve bundan ötürü oluşan yılgın bir ifade vardı.

Sahiden amacının ne olduğunu bilmiyordu Yaman. Tek bildiği kızın uzağında fazla duramadığıydı. Bütün günü akşam olsun diye sabırsızlıkla geçiriyordu. Kızın izin günlerinden nefret ediyordu. Kızın tam bir gizem olmasıysa tamamen sinirini bozuyordu. Geçen hafta evde yapılan konuşma tekrar zihninden geçti.

Babasıyla salonda oturmuş konuşuyorlarken Kürşat karışık bir yüz ifadesiyle yanlarına gelmişti. Ekrem Alaz tıpkı oğlu gibi garip bir şey olduğunu anlamıştı elbette. "Söyle!" demişti kestirerek.

Kürşat biraz şaşkın, hala öğrendiklerini hazmedememiş bir sesle konuşmuştu.

"Kız hakkında hiçbir şey bulamadık abi. Adı Deniz Vardar diye geçiyor ama öyle biri yaşamıyor."

"Nasıl yani?" diye soran, kuşkuyla bakan Yaman'dı.

"Abi, durum aynen duyduğun gibi. Kızın kullandığı kimlik seneler önce ölen birine ait. Gerçek değil yani."

"Eee, gerçek kimliği bulamadınız mı?" diye soran bu kez Ekrem Alaz' dı. Durum çok ilgisini çekmişti şimdi. Bu hiç normal değildi.

"Yok abi. Kaldığı yeri öğrenmeye çalıştık, takip ettik ama fark etti, atlattı bizi. Bara verdiği adres başka bir yerde...Sorduk soruşturduk, kız çok nadir gidiyormuş oraya. Bence göstermelik verdi o adresi, orada yaşamıyor bile."

"Bana mantıklı bir açıklama yap! Kız takip edildiğini fark etti? Üstelik bir de sizi atlattı? Bara verdiği adreste askında yaşamıyor?"

Yaman konuşurken sesi tehlikeli bir tona doğru yükseliyordu. Kontrolsüz bir sesle, "Kim böyle bir şey yapar ki? Hem de bir kız? Kim ulan bu kız?" diye bağırdı.

"Abi, inan elimizden geleni yaptık ama merak etme sen, bu gece çıkışında yine peşine takılacağız. Bu sefer daha dikkatli olacağız. Er geç anlayacağız bu kızın kim olduğunu, ne istediğini."

Ekrem Alaz düşünceli düşünceli mırıldandı. Eli çenesindeydi yine. Ne zaman düşünceye dalsa çenesini ovuştururdu.

"Gerçi bize bir zararı yok, Sayko 'ya takmış belli ki. Ama işimize yarayacaksa, onu da kullanabiliriz, yeter ki elimizde bir koz olsun hakkında."

"Tamam abi. Aklın kalmasın, birkaç güne kadar elle tutulur bir şeyler getireceğim," demişti Kürşat. Sonra salondan ayrılıp onları yine yalnız bırakmıştı.

Yama, karanlık gözlerini babasına dikerek konuşmuştu.

"Baba, kızı kullanmak yok!" Sesi yeni bilenmiş bir bıçak kadar keskindi. "Tamam, hakkında araştırma devam etsin. Derdi nedir, kiminledir, şimdi daha çok merak ettim ama kızı kimseye karşı kul-

lanmak yok! Uzak duracaklar kızdan!" Sesinin tonu değişmiş, uyarı bir tona bürünmüştü.

Ekrem Alaz, oğlunun gözlerine bakınca görmüştü göreceğini. İtiraz etmenin, tartışmanın hiç faydası yoktu. Kabul ederek başını sallamıştı.

"Tamam, dediğin gibi olsun. Kızı kullanmak yok!"

Yaman başını sallayarak derin bir nefes alıp, bakışlarını bir an bile kendisininkine benzer kara gözlerden çekmeden arkasına yaslanmıştı.

O günden beri kızla ilgili araştırma bir adım bile öteye geçmemişti. Birkaç defa daha kızı takip etmeye kalkmıştı adamları ama kız her defasında atlatmayı başarmıştı. Verdiği adres o günden sonra gitmemişti. Takip edildiğini anlamıştı, bilinen yerlerden uzak duruyordu.

Şu anki öfkesi bunun için de olabilirdi. Her ne dolap çeviriyorsa birilerinin dikkatini çektiğinin farkındaydı ve o yüzden tetikte, o yüzden gergindi belki de ama kendisi de gergindi. Kızla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve onunla sadece bu bar vasıtasıyla bağlantısı vardı. Kızın aklına esse de bir daha buraya gelmese, nerede bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu bilinmezlik sinirlerini bozuyordu.

Kız hala kararsızca iki duygu arasında gidip geliyordu. Adama çatmak için elle tutulur bir sebep bulamamıştı. Adam dediği gibi rahatsız etmiyordu ama sürekli izlendiğini bilmek, zaten peşinde birileri varken iki katı gerginlik yaratıyordu. Adamdan kurtulmalıydı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ters ters adama bakmaya devam etti. Adam başını kaldırıp aynı terslikle cevap verdi.

"Bakma öyle ters ters. Ben de ne bok yediğimi bilmiyorum. Sadece gidemem buradan. Üstelik bunu yaparken başımı belaya sokacağımı bile bile. Yine de gidemem."

Son kelimeler neredeyse mırıltıyla çıkmıştı ancak kız yine de duydu söylenenleri. Şaşırarak adama baktı. Soru sorar gibi kaşlarını çattı. Yaman gözlerini kıza dikip derin bir nefes aldı. Sakin ve ciddi bir sesle sordu.

"Ben şimdi buraya her gelişimde hayatımı tehlikeye atıyo-

rum desem ne dersin?"

"Atıyorsun, ajitasyona başladın derim," dedi kıza alayla.

Yaman inanmayacağını bildiğini belirtircesine usulca başını salladı. Gözlerini kıza dikti.

"Bak, senden bir şey isteyeceğim..." Kızın sinirle ağzını açacağını anladığı anda elini hızla yukarı kaldırdı. "Öyle bir şey değil, atlama hemen," dedi azarlayarak. Yüzünü buruşturmuştu. Kız dudaklarını birbirine bastırıp kızgın gözlerle baktı ona.

"Birkaç gün sonra burada bir çatışma çıkarsa, başını şu tezgâhın altından çıkarma, olur mu?" dedi adeta sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi.

"Sen ne kadar içtin bu gece?" diye soran kız, kuşkulu gözlerle Yaman'ın yüzünü tarıyordu.

Yaman gülerek cevap verdi. "Merak etme, düşündüğün kadar içmedim ama dediğimi sakın unutma." Yavaşça ayağa kalktı. Cebinden çıkardığı desteden tezgâhın üzerine birkaç kâğıt para attı. Arkaya doğru bir adım gerilerken kıza baktı sırıtarak.

"İtiraf et. Hiç de fena sohbet etmiyoruz. Sen bu kadar uyuz olmasan, bence biz bunu becerebiliriz."

"Asıl uyuz sensin! Kendine bak, pis kasıntı!" diye sinirle karşılık verdi adam uzaklaşırken. Diğeri kıza son kez yandan bir bakış atarken sadece gülümsemişti.

* * *

Adam gittikten sonra Dağlı biraz daha sakinleşti. Bütün gece adamın kendisini izlediğini bilmek sinirlerini tel gibi geriyordu. Konuşulanları aklından tekrar geçirdi. Adamın ne demek istediğini anlamamıştı. *'Hayatımı tehlikeye atıyorum'* ne demekti? İçinden 'Salla salla, sırf ilginç olmak için bu manyakların yapmayacağı, denemeyeceği şey yok!' diye geçirdi.

Gecenin geri kalanı olaysız geçti. Sabaha karşı Serhat'la toparlanıp çıktılar. Dağlı gözünü dört açmıştı yine. Takip edilme olasılığı birkaç zamandır yüksekti. Sadece kimlerin takip

ettiğini bilemiyordu. Çakal'ın adamlarının olma ihtimali neredeyse hiç denecek kadar azdı. Sayko sık sık bara gelse de kızla ilgili hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Onun ilgisini çekecek bir tip değildi Dağlı. Sayko göz alıcı tipleri beğenirdi. Dağlı, bardaki paspal haliyle adamın ilgisini çekecek hiçbir şeye sahip değildi ki dikkatini çeksin. Şimdiye kadar ortadan kaybettiği adamlar konusunda da hiç açık vermemişti. Her defasında tek yakalamıştı ve görgü tanığı bırakmamıştı.

Bu gece olur da takip edilirse mutlaka bir şekilde bir bilgiye ulaşması lazımdı. Kaşlarını çatarak telefonunu eline aldı. Kerim'le Adil'i arayıp aramama konusunda kararsızdı. Adamları oyalarken en azından onların bir şeyler yakalayabileceğini düşünüyordu.

Barın arkasından çıkmış, Serhat'la birlikte ara sokaktan caddeye çıkmak için yürüyorlardı. Gayri ihtiyari başını çevirip arkaya, tekinsiz sokağa hızla bir göz attı. Kimse görünmüyordu etrafta. Telefonu tekrar cebine geri koydu. Arabasının olduğunu Serhat bilmiyordu. O yüzden onunla caddeye kadar yürüdü. Ondan ayrıldıktan sonra geri dönüp, alt sokakta bıraktığı aracına gidecekti.

Caddeye çıkınca, Serhat eliyle işaret edip bir taksi çevirdi. Önce onu yollama isteğiyle binmesi için kapıyı açtı. Dağlı, "Sen bin git, ben sonrakini alırım. Şuradan bir şeyler alacağım" dedi, ilerideki yirmi dört saat açık olan tekel dükkânını işaret ederek. İkisi de ters yönde oldukları için ayrı taksilere biniyorlardı. Serhat öne sürülen bahane ile başını sallayıp, "Hadi, eyvallah o zaman," dedi yorgun bir yüzle.

Dağlı aksi yöne doğru ağır adımlarla hareket ederken, başını hafifçe arkaya çevirip taksinin uzaklaşıp uzaklaşmadığını kontrol etti. Uzaklaşan taksinin ardından adımlarını hızlandırıp barın olduğu yöne doğru yürüdü ve alt sokağa yöneldi. Aracı bıraktığı yerde duruyordu. Cebinden anahtarı çıkarıp birkaç adım kala kumandayla kapıları açtı. Hızla başını çevirip etrafa baktı binmeden önce. İçeri girmeden arka koltuğa da hızlı bir bakış attı. "Ne olur ne olmaz?" diye mırıldandı kendi kendine. Paranoyaklık yaptığını biliyordu ancak

yaşadığı hayat böyle olmasını gerektiriyordu.

Arabaya binip kontağı çevirdi ve ardından kapıları kilitledi. Seri hareketlerle aracı pert ettiği yerden çıkardı, yavaşça sokakta ilerlemeye başladı. Dikiz aynasından sürekli arkasını kontrol ediyordu. Birkaç sokak boyunca yavaşça aracı sürdü. Arada başka araçlar önüne çıkıyordu ama hepsi sıradan görünüyorlardı. Muhtemelen caddeye çıkmaya çalışan başkalarıydı. Caddeye çıktığında hızlanacaktı ama şu an düşük hızda sokakları geçiyordu. Tam tüm dikkatini yola vermişken telefonu çaldı. Torpidonun üstündeki telefon kitine dokunup sesi içeri verdi.

"Söyle Kerim."

"Dağlı, sen normal git, takılırlarsa biz peşlerindeyiz."

Demek ki o ne kadar itiraz etse de sürekli arkasını kolluyorlardı. Bunu bir yandan memnuniyetle kabul ediyor, öte yandan suçluluk duyuyordu.

"Bulamadınız mı hâlâ kimlermiş?"

"Yok, geçen sefer geç kaldık. Adamlar bastı gitti. Kaçırdık ama bu sefer çıkarlarsa ortaya, hiç affetmeyiz, merak etme."

"Ben onları atlatırım. Siz hiç değilse plakayı alın, kim olduklarını öğrenelim."

"Tamam. Bizde!"

"He yav he," dedi kız, tekrar ekrana dokunarak telefonu kapadı. Suçluluk duygusunu umursamazlığı ve alaycılığı ile bastırmaya çalışıyordu.

Caddeye çıkmasına son sokak kala, elli metre gerisinde araç ortaya çıktı. Dağlı kemerini taktı, koltukta şöyle bir doğrulup, elleriyle direksiyonu daha sıkı kavradı. Gaza basıp ani bir manevrayla direksiyonu sağa kırdı ve hızla caddeye çıktı. Arakasındaki araç da hızlandı. Önünde az sayıdaki aracı sağlı sollu geçerken, diğer aracın da sokağın başından caddeye çıktığını gördü. Onlar da şimdi hızlanmışlardı. Caddenin kenarında bekleyen Kerim'le Adil sokaktan çıkan aracın peşine takıldılar.

Dağlı tüm yol boyu adamlarla oynadı. Arada hızını düşürdü, arada önündeki araçlara makas yaptı. Otoyola çıkar

çıkmaz gazi iyice kökledi. Bir adamın dahi cesaret edemeyeceği tehlikeli manevralarla, otoyol boyu hızla ilerlemeye devam etti. Birkaç aracı kıl payı sürtünmelerle geçti. Arkasındaki araç hala peşindeydi ama açıklanamaz bir şekilde kendisine fazla yaklaşmıyordu. Sanki dertleri zarar vermek değil de nereye gideceğini bilmek ister gibiydiler. Dağlı dikiz aynasından geriye baktığında kaşlarını çattı. Sabaha kadar bu şekilde dolaşamazdı, kaldığı yeri de bilmelerine izin veremezdi. Telefona dokunup Kerim'i aradı.

"Aldınız mı plakayı?"

"Aldık."

"Tamam, o zaman. Ben artık bunları atlatıp gidiyorum. Bunların derdi zarar vermek değil. Benim nereye gittiğimi merak ediyorlar."

"Valla bize de öyle geldi. Zarar vermek isteselerdi şimdiye kadar dünya kadar fırsat geçtiydi ellerine. Uzaktan devam ediyorlar. Neyse dertleri?"

"Hadi eyvallah," diyerek telefonu kapadı. Ayağı gazdayken en sol şeride geçti, arkasındaki aracı da peşinden sürükledi. İlk çıkış beş yüz metre ilerideydi ama son ana kadar sol şeritte kaldı. Azıcık hız düşürüp araçla arasındaki mesafeyi kapamaya çalıştı. Elli metre kala orta şeritteki araçları kollayıp, ani bir manevrayla direksiyonu sağa kırdı ve üzerine gelen araçları umursamadan son sürat kırk beş derece açıyla önündeki çıkışa girdi. Arkasından uzaklaşan öfkeli korna seslerini duyabiliyordu. "Ben de sizin!" diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Arkasındaki araç aynı hızla direksiyonu kıracakken etraftan korna sesleri yükseldi. Üzerlerine gelen araçtan kaçınmak için ani bir fren yapıp hızla tekrar sol şeride geçmek zorunda kaldılar, bu da çıkışı kaçırmalarına sebep oldu. Artık takip bitmişti. Alakasız bir çıkışa girmelerinin hiçbir anlamı yoktu çünkü zaten kız o çıkışı kaçış için kullanmıştı. Gideceği yer orası değildi.

***

Kürşat küfrederek elini torpidoya vurdu. Yanında sıkı sıkı

yapıştığı direksiyondaki elleri kaskatı halde aracı kullanan Halit'in şakaklarından terler akıyordu.

"Manyak lan bu!" diye bağırdı Halit sinirle. "Öyle hareket mi olur? Az daha gelen araba ortadan dalacaktı. Manyak mı oğlum bu kız?"

"Yaman abi canımıza okuyacak!" dedi Kürşat. Elleri titreyerek telefonu çıkardı ve Yaman'ın numarasını çevirdi.

"Buldunuz mu yerini?" diye sordu Yaman telefonu açar açmaz.

"Abi, atlattı bizi," derken Kürşat'ın suçluluk barındıran sesi düşüktü.

Bir an hatta sessizlik oldu. Yaman, tehlikeli denecek bir tonla sordu.

"Ne dedin?"

"Atlattı Abi." Kürşat'ın sesi korkuluydu. Hatta korkudan neredeyse sesi çıkmıyordu.

"Lan dalga mı geçiyorsunuz benimle? Bir kızı dahi takip edemiyorsanız ne sikime yarıyorsunuz siz?" diye kükrer misali bağırdı Yaman, telefonun diğer ucunda.

Kürşat korkuyla telefonu kulağından uzaklaştırırken gözlerini yummuştu. Telefonu birkaç saniye sonra titreyen ellerle tekrar kulağına koyup, tedirgin bir sesle cevap verdi.

"Abi, kız manyak inan ki. Az daha gelen araba ikiye biçecekti, ayağını çekmedi gazdan."

"Lan bir de kızı tehlikeye atıyorsunuz takip edeceğiz diye. Bırakın geri dönün. Ben halledeceğim anlaşıldı. İki haftadır bir sikim beceremediniz be!"

Yaman'ın sinirli sesi, Kürşat'ın yüzüne kapanan telefonla duyulmaz oldu. Kürşat derin bir nefes koyuverip kaygılı gözlerle dönüp Halit'e baktı. "Oğlum, dönüşte Yaman abi canımıza okuyacak, söyleyeyim sana," dedi başını iki yana sallayarak.

* * *

Dağlı, Bozdumanlar'ın depolarının olduğu yere gelince aracını yavaşlattı ve kendi kaldığı binaya doğru yavaş yavaş

sürdü. Binanın önüne gelince aracındaki kumandaya bastı ve panel kapı ağır ağır yukarı kalkmaya başladı. Aracı içeri sokup tekrar kumandaya bastı. Kapı aşağı inmeye devam ederken araçtan çıkıp, yandaki duvarda bulunan şalteri yukarı kaldırdığında içerisi aydınlandı. Önündeki birkaç basmağı çıkarken üstündeki montu çıkardı. İleriye doğru yürüyüp montu kanepenin üzerine attı ve mutfak olarak kullanılan köşeye gitti, ısıtıcıyı çalıştırdı. Çalışma masasının olduğu tarafa yönelip bilgisayarın açma düğmesine dokundu.

Kahvesini alıp bilgisayarın başına oturdu. Uyuyamayacağını biliyordu, o yüzden en iyisinin her şeyi tekrar gözden geçirmek olduğuna karar verdi. İki saate yakın elindeki tüm verileri tekrar elden geçirdi. Çakal'a ait tüm mülkler, iş yerleri, depolar, ardiyeler, her şey listelenmişti.

Fotoğraflara tek tek baktı. Dikkatini çeken bazı resimleri büyüterek yeniden inceledi. Çakal'ın on iki yıldır bahçe duvarlarının dışına çıkmadığı evini tekrar tekrar gözden geçirdi. Ağrılı'nın adamları sık sık yeni resimleri ekliyorlardı koleksiyonuna. Birkaç yeni yüze dikkatle baktı. Ortadan kaybolan beş adamın yerine yenileri gelmişti.

Dağlı, bir seneden fazla bir süredir devam ettirdiği takipte başka stratejiler belirlemek zorunda kalmıştı. Çakal'ın ininden kendi kendine çıkacağı yoktu. Uzaktan tek bir kurşunla işini bitirmek istemiyordu. Onunla hesabı tek bir kurşunla kapanmazdı. Yapacak tek şey, onu o inden çıkaracak her türlü yolu denemekti. Adamı ne kadar paniğe sürüklerse hata yapma olasılığını o kadar yükseltecekti. O yüzden tek tek adamın etrafındakileri yok etmek ve adamın bu kıskacın içinde hata yapmasını beklemek, şimdilik en doğru hamle gibi görünüyordu.

Dağlı'nın en çok istediği Sayko'nun en yakın adamını kaldırmaktı. Bunu yapabilirse epey panik yaşayacaklardı. Çakal ne kadar panik olur, öfkelenirse hata yapma olasılığı o kadar güçlenecekti. Bu savaşı sabırlı ve sakin olan kazanacaktı. Sabır elindeki tek güçtü. Uyku sorunları nedeniyle bazen kendini kaybettiği oluyordu ama sakinlik konusunda da kendini

eğitmesi gerekecekti.

Yorgunluktan bitap düşene kadar fotoğraflara baktı, haritada tek tek yerleri işaretledi. Yolları ne kadar iyi bilirse manevra kabiliyeti o derece artacaktı. Kolundaki saate bakmanın yedisi olduğunu gördü. Yorgun gözleri düşünce sabahın yedisi olduğunu gördü. Yorgun gözleri düşmanmış gibi yatağa çevrildi.

Çocukların plaka bilgisine henüz ulaştıklarını sanmıyordu. Ancak öğlene doğru bilgi gelirdi. O zaman kadar uyumayı denemeli ve biraz dinlenmeliydi.

Aklına bara gelen adam geldi. Söylediklerinde ciddi olup olmadığını tekrar düşündü. Neden bara takıldığını ya da neden kendisine yaklaşmaya çalıştığını anlayamıyordu. Adamda çözemediği garip bir şeyler vardı. Çözemediği her şey kendisine sıkıntı yaratıyordu. Daha fazla aklını meşgul etmesini engellemeye çalışarak, her zamanki asılmaya kalkan sapıklar işte diye düşündü. Tek değişiklik, bu adam daha farklı taktik deniyordu. Adamın, hiçbir taktiğinin işe yaramayacağını anlaması uzun sürmezdi.

Dağlı'nın konsantre olduğu, kendini adadığı tek bir hedefi vardı, onun dışında hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Çekmemeliydi. Adandığı yolda başarılı olamazsa zaten kendisi var olamayacaktı. Kendisi var olamadığı sürece yeryüzündeki hiçbir şey onun ilgisini çekmeyecekti. İçindeki yanardağın lavları onu gün be gün eritirken, ya o lavların oluşturduğu simsiyah taşlara dönüşecekti ya da o ateşi söndürüp lavların onu taşlaştırmasına izin vermeden geri çekilmesini sağlayacaktı.

Yorgun bacaklarının üzerinde ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. İşini bitirdikten sonra yatmaya hazırlandı. Nefret dolu gözlerle yatağa bakıp üzerine oturdu. Ayaklarında, içeride giyindiği yumuşak ev ayakkabıları vardı. Topuklarıyla ayaklarından ayakkabıları çıkarıp yatağa uzandı. Sol tarafına döndü. Gözleri duvarda, korku dolu bir kâbusun daha başlamasını ertelemek için bir süre duvardaki girinti çıkıntıları izledi. Günün tüm yorgunluğu göz kapaklarına yüklenince, açık tutmaya çalıştığı gözleri istemsizce kapandı.

* * *

Başından aşağı kova kova kan yağıyordu. Yapışkan koyu renkli sıvı, üzerinden silmeye çalıştıkça daha tiksindirici bir şekilde her yerine sıvanıyordu. Her yanı karanlıktaki ne yöne gideceğini bilemez halde, elleri önünde yönünü bulmaya çalışarak adım atmaya çalışıyordu ama ayaklarının dibinde birikmiş olan sıvı yüzünden adımları kayıyordu. Başından aşağı bir şelalenin altındaymışçasına akan sıvı ayaklarının dibinde gölet oluşturuyordu. Kilitli kaldığı o karanlık ve dar yerden çıkıp kurtulabilmek için görmeyen gözler ve kayan adımlarla ilerlemeye, bir duvar bulup tutunmaya, bir çıkış yoluna ulaşmaya çalışıyordu.

Boğazındaki düğümlenmiş çığlık bir türlü çıkmıyordu. Nefes alması zorlaşıyor fakat buna rağmen ağzını açmak istemiyordu. Çünkü ağzını açtığı anda o nefret ettiği sıvının dudaklarının arasından içeriye, vücuduna gireceğini, onu tamamen istila edeceğini düşünüyordu. Başını çaresizce çılgın gibi sallayarak yüzündeki sıvının yok olmasını, biraz da olsa nefes almasına izin vermesini diliyordu. Elleriyle yüzünden akan sıvıyı silmeye, yok etmeye çalıştı. Nafile bir çabaydı. Sildiği yerlerin tekrar ıslanması bir saniyeyi bile bulmuyordu. Saçları kafasına yapışmış, bir kısmı yüzüne doğru dökülmüş ve sanki lanetli bir yılanmışçasına, ıslak ağır tutamlar yanaklarından boynuna dolanmıştı.

Dudakları mühürlü, içinde patlayan çığlığı ciğerlerini acıtıyordu. Hâlâ ağzını açmıyor, dudaklarının arasından içeri sızacağını düşündüğü sıvıyı engellemek için nefes almaktan dahi vazgeçmek üzere olduğunu hissediyordu. Kilitli dudaklarından sadece dehşetli hırıltılar çıkmaya çalışıyor, çaresizce inliyordu. Ciğerleri dışarı atamadığı havayla dolu, daha fazla direnemeyeceğini panik halinde fark etti. Yüzünde yol yol akan sıcak ve saf ıslak sıvının, gözlerindeki yaşlar olduğunu, ağzını açıp o amansız, çaresiz çığlığı koy vereceğini biliyordu artık.

Gözlerinden, durduramadığı sağanak halindeki akan gözyaşlarıyla birlikte, yenilmişliğinin içinde patlayan öfke-

siyle, boğazından kopup gelen çığlık aralanan dudaklarından dışarı fırladı. Aynı anda nefret ettiği kırmızı sıvı da ağzından içeri giriyordu. Bunun farkındalığı, çok daha yüksek sesli, hezeyan dolu bir çığlığa neden oldu. Delirmiş gibiydi çığlıkları. Yatakta debelenen vücudu çıldırmış gibi sarsılıyordu. Kan ter içinde, kendi çığlıklarından korkarak yattığı yerden fırladı.

Ağzını kocaman açmış, uzun süre havasız kalmış olan ciğerlerine panikle hava doldurmaya çalışıyordu. Birkaç dakika yatağın içinde oturur vaziyette nefesinin düzene girmesini bekledi. Sinirden titreyen elinin tersiyle yüzündeki ıslaklığı sildi. Üzerindeki tüm giysiler terden sırılsıklam olmuştu ancak o anda bunun farkında bile değildi. Öfkeyle bağırarak yatağı yumrukladı. Kimsenin duymadığı "Dursun artık!" diyen çığlığı dudaklarından acı bir tonla döküldü. Omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Bir tek gece... Sadece tek bir gece kesintisiz, huzurla uyumak istiyordu. "Baba!" diye bağırarak başını yukarı kaldırdı.

Seslendiği, sanki yukarıda onu görebilecekmiş gibi, medet umarcasına başının üzerindeki yüksek tavana gözlerini dikti. Yaşları hala yanaklarından iniyor, çenesinden süzülerek kucağına damlıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi "Baba!" diye fısıldadı bu kez. Çaresizce başını aşağı indirip, kollarını bedenine dolayarak bir süre iç çekişlerinin kesilmesini bekledi. Neden sonra yatmadan önceki halinden daha yorgun vücudunun zorlukla hareket ettirerek banyoya doğru yöneldi.

Yatmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Bir gece daha aynını tekrarlamıştı. Bir kez daha kâbuslarla uyanmış, asla son bulmayacağı korkusuyla güne başlamıştı. Yine... Yeniden...

Tek ümidi; eğer Çakal'ı kendi elleriyle öldürürse, o zaman bu kâbuslarının da son bulacağı idi. Elinde tutunduğu tek dal bu düşünce, tek umudu bu fikirdi. Yoksa iflah olmayacaktı. Er geç bu kâbuslar onun sonunu getirecek, en sonunda her şeye kendi kendine son verecekti.

13. BÖLÜM

1991

Nermin, hayatının dönüm noktasının o gün olduğunu çok sonra anladı. Hani bir an vardır, öyle bir şeyle karşılaşırsın ki yapacağın seçim tüm hayatının akışını değiştirir. Nermin için hayatının akışını değiştiren bir andı o gün ama seçim değildi. Mecburiyetti. Nefes almasını, kalbinin atmasını sağlayan bir mecburiyet... Nermin'in bakışları, karşısında inanılmaz bir özgüvenle duran o adamın bakışlarıyla karşılaştığı anda, ensesinde bir karıncalanma hissetmiş, sonra midesinde bir şey hop etmiş ve o an, hayatı boyunca yaşamadığı bir telaş duyarken bu adamın hayatına bomba gibi düşeceğini hissetmişti.

Tanışırken tokalaşmak üzere elleri birbirine değdiğinde, neredeyse diğerlerinin bile görebileceği bir kıvılcım çakmış, bir an herkes şaşkınlıkla donup kalmıştı. Nermin kocaman açılmış gözlerle aniden geriye çektiği eline bakarken Tahir, "Çok özür dilerim, canınız yandı mı? Gerçekten anlamadım nasıl oldu bu," demişti telaşla. Kaşlarını çatıp, yardım ister gibi Ekrem'e bakmıştı.

"Allah Allah, elektrik yükünden herhalde, bazen oluyor böyle şeyler," diye gevelemeye başlayıp, ne yapabilirim der gibi omuzlarını kaldırmıştı.

"Mühim değil, iyiyim merak etmeyin, oluyor arada elektriklenme. Endişelenmeyin, iş yoğunluğundan gerginim son zamanlarda, ben sebep olmuşumdur muhakkak," dedi gülümsemeye çalışarak Nermin.

Aklı allak bullak olmuştu. Anlamsız bir hızla atan kalbinin ritmini normale döndürmeye çalışıyordu. Mahcup bir yüzle tekrar başını kaldırıp karşısındakilere baktı. Kısa bir hâl hatır konuşması yaparken. Tahir başıyla işaret etmiş ve telaşla koşturarak gelen garsona, "Çayları tazele Cemalciğim," demişti.

"Emredersin abi, hemen," deyip, hızla topuklarının üzerinde geri dönmüştü garson.

Tahir'in garsona adıyla hitap etmesi Nermin'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Sık sık geliyorsunuz sanırım buraya?"

"Arada sırada uğrarız," dedi Tahir sıradan bir sesle.

"Garsonların adını bilecek kadar sık geliyorsunuz anladığım kadarıyla," dedi Nermin, neredeyse kinayeli bir tonla.

"Tahir'in alışkanlığıdır," diyen Ekrem atılarak araya girdi. "İlk defa bir yere gitse de çalışanların mutlaka adını sorar, hiç unutmaz."

"Ortaya konuşur gibi ayıp oluyor öyle, isimleri bilmek iyidir. Adamların bir adı var sonuçta, o kadar hizmet ediyorlar, isimleriyle de mi hitap etmeyelim?" dedi Tahir yine o tok sesiyle. Anlamsız bir savunmaya geçtiğini düşünüp içten içe kendine kızmıştı.

O an yine göz göze geldiler. Garip bir sessizlik çöktü masaya. Nermin yanaklarında bir yanma hissetti. Utançla gözlerini kaçırdı, diğeri gözünü bile kırpmadan kadının bütün hareketlerini izliyordu. Tahir'in yanında Ekrem, Nermin'in yanında Halil oturuyordu. Ekrem ve Halil'in gözleri adeta pinpon maçı seyreder gibi bir ona bir ötekine gidip geliyordu. Ortamı Ekrem kurtarmaya çalışıp, hafifçe öksürerek lafa girdi.

"Nermin Hanım, o talihsiz akşamdan sonra her şey yolundadır umarım?" dedi samimiyetle. Bakışlarında şefkat vardı. Nermin mahcup gülümseyerek cevap verdi.

"Çok şükür yolunda sayenizde. Size teşekkür edemedim o günden beri. Kusuruma bakmayın ne olur."

"Estağfurullah, o nasıl söz? Öyle bir şeyi hiç yaşamamanızı dilerdik," dedi Ekrem üzüntülü bir sesle.

Nermin'in konuşmasına müsaade etmeden, "Bir daha yaşamayacak zaten," diye kestirip attı Tahir sert bir yüz ifadesiyle. "Evelallah, izin vermeyiz tabii," dedi Ekrem arkadaşını destekleyerek.

"Ben size karşı çok mahcubum," diye söze girdi Nermin. Kucağındaki ellerini sıkı sıkıya birleştirmiş, o kendine güveniyle nam salmış kadın bir anda küçük bir kız çocuğu gibi hissetmişti. "O günden beri de sağ olsun adamlarımız hiç ayrılmadı etrafımdan," diye devam etti zorlukla.

"Siz orasını hiç merak etmeyin, ikinci bir emre kadar da ayrılamazlar zaten," diye yan gözle Tahir'e bakıp, gülen bir yüz ifadesiyle Nermin'e karşılık verdi Ekrem.

"Ben bu konuda da aslında sizinle konuşmak istiyordum," deyip, çekingen bir sesle konuşmaya devam etti Nermin. "Hakikaten kendimi daha güvende hissediyorum ancak böyle karşılıksız hizmet almaya da alışık değilim. Mümkünse onların maaşını ben ödemek isterim," dediği anda, Tahir'den sert bir cevap geldi.

"Mümkün değil efendim," dedi çenesini havaya kaldırıp. Şimdi kadının gözlerine ateş saçan bakışlarını diken o olmuştu.

Nermin sandalyesinde hafifçe kımıldandı.

"Ama..." diye başlayan itiraz olacağı belli cümle, tamamlanamadan yine Tahir tarafından kesildi.

Sert bir hareketle sandalyesini geri iten Tahir ayağa kalktı. Çatık kaşlarını kadına dikti.

"Siz onların maaşı için endişe etmeyin Nermin Hanım. Hiçbir yere gitmiyorlar, bu konu da bir daha açılmayacak!" diye kestirip attı. "Size iyi günler!" diyen sert bir vedalaşmanın ardından, arkasını dönüp çıkıp gitti.

"Siz onun kusuruna bakmayın Nermin Hanım," diye durumu kurtarmaya çalışan Ekrem, sitem dolu gözlerle öfkeyle kalkıp giden arkadaşının ardından baktı.

"Ben kendisini kızdıracak ne dedim ki?" dedi kadın şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez halde.

"Kestiği raconu bozmaya çalıştınız," dedi Ekrem sevimli bir ifadeyle kadına dönüp.

"Affedersiniz, anlamadım?" dedi kadın, yukarı kalkmış kaşlarıyla şaşkın bir halde.

"Tahir size koruma verdi, Çakal'ın önünü kesti, âleme de size kimsenin yaklaşmayacağını bildirdi. Onun koruması altındayken kimse sizi rahatsız edemez. E ama siz şimdi kestiği raconu bozu-

yorsunuz adamların maaşını ödemeler falan derken," diye açıklama yaptı Ekrem.

"Bu kadar kızacağını ne bileyim Ekrem Bey? Kimse kimseye böyle iyilik yapmaz ki," dedi. İki elini yanlara açmış, çaresiz bir yüzle karşısındaki adama bakıyordu.

"Biz yaparız Nermin. Bu arada bana sadece Ekrem dersen sevinirim. Bizim böyle beylerle falan işimiz olmaz," dedi yine sevimli bir suratla Ekrem. Kaşını birini kaldırarak, "Umarım isminle hitap etmemden rahatsız olmazsın," diye çabucak ekledi.

"Rica ederim, ne demek, bilakis memnun olurum," diyerek karşılık verdi kadın, nazik bir edayla.

"Dediğim gibi, biz birine bir iyilik yapıyorsak karşılık beklemeyiz. Böyle şeyler ya gönülden yapılır ya da hiç yapılmaz. Sen tek başına ayakta durmaya çalışan bir kadınsın. Herkesin saygısını, takdirini kazanmış bir şahsiyetsin. Şimdi biri kalkıp, bizim gözümüzün önünde sana bir terbiyesizlik yaparsa müdahale ederiz, bunu da bir karşılık beklediğimizden değil, delikanlılığımızdan yaparız. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Pek anladığımı söyleyemeyeceğim doğrusu, ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum."

"Abla, çok özür dilerim karıştığım için, haddim değil sizin sohbetinize katılmak ..." diyen ses girdi araya. Halil mahcup bir yüzle ikisine bakıyordu.

"O nasıl söz Halil? Varsa söyleyecek bir şeyin elbette söyleyeceksin, duymayayım bir daha böyle laflar," diye çıkıştı Nermin Halil'e dönerek.

". Ben de bunu diyorum işte abla. Sen de aynısını yapıyorsun. Karşılık beklemeden iyilik yapıyorsun, bana verdiğin maaşın iki katını kardeşlerimi okutmak için harcıyorsun," diye çabuk çabuk kelimelerini sıralamaya başladı Halil. Konuşurken sesinde kadına karşı duyduğu sevgi ve saygı belli oluyordu.

"Aaa, Halil! Ne ayıp laf öyle? Bunlar ulu orta denir mi ama? O iyilik mi canım, okumak isteyene burs veriyorum ben. Ne alakası var bununla şimdi? Hem gereksiz bir laf oldu şimdi bu." Kadının yüzü pembeleşmeye başlamıştı. Utançla karşısındaki adama çabuk bir bakış atıp, kızgın bakışlarını Halil'e çevirdi. Hiç hoşlanmazdı yaptığı

yardımları başkalarının yanında konuşmaktan.

"Kusura bakma abla. Çok affedersin, sen böyle şeyleri ulu orta konuşmayı sevmezsin, bilirim ama yeri geldiği için söyledim, aynı şey aslında," diyen Halil'in giltikçe sesi düşmüştü. Mahcup bir yüzle boynunu eğmiş, kadına bakıyordu.

Ekrem gülümseyerek ikisine bakıp, yine şefkatli bir sesle konuşmaya başladı.

"Nermin, insan bazen kendisini görmez. Sende de aynı hamur var ama alışmışsın tek başına hayatla başa çıkmaya, o yüzden sana garip geliyor. Sana diyeceğim şu; kimse senden hiçbir şey için karşılık beklemiyor. İçin rahat olsun. Bizden sana kötülük gelmez. Sen içini karartma, gerisini de merak etme sakın. Biz karşına çıkmayız senin."

"Nasıl yani? Hem adamları sürekli benim etrafımda tutacaksınız hem de hiç hukukumuz yokmuş gibi iki laf edemeyecek miyiz?" Sesinde göstermek istemediği bir panik vardı.

"Sen kendini rahatsız hissetmezsen elbette bir araya gelmeyi çok isteriz. Hatta eşim senin büyük hayranındır, tanışmayı da çok ister," derken Ekrem'in sesi çok dostçaydı.

"Evli misin? Elbette çok isterim eşinle de tanışmayı," dedi Nermin samimiyetle.

"Çok sevinir gerçekten."

"Ne kadar zamandır evlisin?"

"5 sene oldu. İnşallah elliyi de görürüz." Ekrem konuşurken gözleri parlıyordu. Eşine hala âşık olduğu gözlerindeki parıltıdan belliydi.

"İnşallah. Yüzünden karına âşık olduğun belli oluyor. Severek evlendiniz sanırım."

"Hem de çok. Çocukluğumuzdan beri tanışırız. Onu bir gördüm, o zamandan beri bırakmadım peşini."

"Ne kadar güzel..." Nermin imrenerek adama bakıyordu. "Çoluk çocuk var mı peki?" diye sordu gülümseyerek.

"Var. Allah bağışlarsa," derken Ekrem'in yüzünde gururlu bir ifade hâkimdi.

"Allah bağışlasın. Kaç yaşında? Adı nedir?" Heyecanla sorular peş peşe gelmişti, çocukları çok severdi Nermin.

"Üç yaşında. Adı Yaman. Amcası gibi Yaman olacak inşallah. Adını Tahir koydu. İnşallah onun oğlu olunca da ben koyacağım," diye anlatmaya başladı Ekrem hevesle. Oğlu hakkında konuşmayı çok severdi her baba gibi.

"Öyle mi? Çocuğu mu olacak onun da?" derken Nermin, içinde bir şeylerin burulduğunu hissetti. Sesinde diğerlerinin fark etmemesini umduğu bir hayal kırıklığı vardı. Adamın evli olabileceğini hiç düşünmemişti, oysa bir erkek söz konusu olduğunda ilk aklına gelen evli olup olmadığıydı.

"Yok canım. Tahir evli değil. Daha hayatında bile kimse yok. Yani ilerde olursa ben koyacağım, birbirimize sözümüz var," diye kocaman bir kahkaha attı genç adam.

Yüzünde ve sesinde imrenir bir ifadeyle, "Dostluğunuz uzun yıllara dayanıyor sanırım?" dedi Nermin sorarcasına.

"Öyle, çocukluktan beri beraberiz. Hiç kopmadık," diye cevap verdi Ekrem gurura.

"Ne güzel. Uzun yıllar dost kalabilmek güzel şey."

"Öyle, inşallah ikimiz de ölene kadar böyle devam edecek." "Ağzınızdan yel alsın, o nasıl söz? Allah uzun ömür verir inşallah"

"İnşallah." Ekrem kolundaki saate baktı. Aklı dostunda kalmıştı. Yavaş yavaş hareketlenerek, "Ben artık gideyim. İşler beklemez. Çok memnun oldum tanıştığımıza. Umarım en kısa zamanda daha uzun sohbet etme imkânı buluruz," dedi.

"Ben de çok memnun oldum. Tekrar çok teşekkür ederim yardımlarınız için. Ben de isterim tekrar görüşebilmeyi. Hem eşinle ve oğlunla da tanışma imkânı bulurum. Çok selamlarımı ilet eşine lütfen," dedi Nermin hevesle.

"Aleyküm selam. Elbette iletirim, çok hoşuna gider onun da. En kısa zamanda bir program yaparız mutlaka. Hadi sağlıcakla kal."

Ayağa kalkıp ayrılmadan evvel Halil'e döndü. "Halil oğlum, ablan sana emanet, iyi bak kendisine," derken, gözlerinde de uyarı işaretleri vardı.

"Laf mı abi? Başımla beraber. Gözünüz arkada kalmasın, ben varım evelallah," diyen Halil, omuzlarını dikleştirdi. Yüzüne ciddi, sanki savaşa giden cengâver ifadesini takındı.

Nermin ikisi arasında bakışlarını dolaştırıp, hafif bir kahkaha atarak gözlerini devirdi.

14. BÖLÜM

2015

Demir kapının gürültülü şekilde vurulmasıyla, oturduğu kanepede başını geriye çevirerek arkaya baktı Dağlı. Ağır hareketlerle yerinden kalkıp, ayaklarını sürüyerek geniş alanı geçti. Kapıya ulaşmasını sağlayan basamakları indi ve metal kilidi yana çekti.

Kerim ve Adil bütün enerjileriyle içeri daldılar. Yanından geçerken Kerim pırıl pırıl bir yüzle, "Günaydın Dağlı," dedi.

Elindeki paketleri sırıtarak havaya kaldırdı. "Kahvaltı getirdik."

Adil de aynı şekilde selam vererek içeri girdi. İkisi de sanki kendi evleriymiş gibi doğruca mutfak bölümüne yöneldiler.

Adil ısıtıcıyı çalıştırırken, Kerim elindeki paketleri açmaya ve tabaklara koymaya başladı. Bir yandan harıl harıl çalışıyor bir yandan durmadan konuşuyorlardı.

"Dağlı bari bir çay koyaydın ya," dedi Kerim.

"Oğlum, o çay içmiyor ki," dedi Adil. Manasız bir laf etmiş gibi ters ters baktı.

"Ha doğru. Neyse ben demlerim şimdi, içeriz sıcak sıcak aldıklarımızla."

Kız ikisine de geldiklerinden beri tek laf etmemişti. Gözlerinin altında mor halkalar, yorgun bir yüzle ikiliye bakıyordu tatsız tatsız.

Kerim çabuk bir bakış attı kızın yüzüne. Yine uyuyama-

dığı belliydi. Hiçbir yorum yapmadı ama içinde bir yerler sızladı. Kızın bu durumuyla ilgili yorum yapmamayı öğrenmişlerdi. Hepsi durum sanki çok sıradan, normal bir şeymiş gibi davranıyorlardı. Var olan ama sanki yokmuş gibi davranılan, kanıksanmış bir hal. Kızın keyfinin yerine geleceğini düşünüp, iyi haberi önden vermek istedi.

"Plaka bilgisi geldi. İnanmayacaksın valla," dedi çocuk gibi sevinçli bir yüzle sırıtarak.

Kızın aniden ilgisi kabardı. Acele adımlarını diğer ikisine doğru atarak yüzünde meraklı bir ifadeyle "Kimmiş?" diye sordu.

"Önce otur, bir şeyler yemeye başla, söyleyeceğim," dedi Kerim.

"Kerim!" diyen seste, tehlikeli bir uyarı vardı ama diğeri aldırmadı. Kararlı gözlerle kıza bakıp, "Önce yemek! " dedi masayı işaret ederek.

Dağlı, diğerinin yüzündeki kararlığı görünce uzatmanın bir şeyi değiştirmeyeceğini anladı. Çaresiz ve öfkeli bakışlarını Kerim'e dikerken, sinirle masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekip, çökercesine oturdu.

Kerim hemen bir tabak koydu ve getirdikleri simit ve poğaçalardan birer tane tabağa bıraktı. Adil becerikli, çabuk ellerle hazırladığı diğer kahvaltılıkları masaya dizdi. Kaşla göz arası çayı demlemişti. İkisi de aç kurtlar gibi önlerindeki yiyeceklere saldırırken, kız ucundan kopardığı simitten bir parça ağzına atıp, ağır ağır çiğnemeye başladı.

İki genç adam kıtlıktan çıkmış aç kurtlar gibi önlerindekini yerken, kız sabırla onları bekliyordu. Adil ikisine çay, kızın önüne kahve koymuştu.

Kahveyi bırakırken, "Şunu az iç bence. Sinir yapıyor. Fazla kafein iyi değil," dedi bilgiç bir edayla.

Kız ses çıkarmadan ters ters ona baktı kahvesine uzanırken. Nihayet biraz sakinleştiklerinde yeme hızları da düşünce, çaylarından bir fırt alıp arkalarına yaslandılar. Kız da arkasına yaslanıp, kollarını göğsünde kavuşturdu. Soru dolu bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

Kerim çayından tekrar bir fırt alıp, bardağını geri koyarken yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "Seni takip edenler Alazlarmış," dedi pat diye.

Kız şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne alakası var oğlum?"

Kerim omuzlarını silkip, dudaklarını büzdü bilmem der gibi. Kız bu sefer onun bir fikri var mı diye Adil'e baktı. Ondan da aynı karşılığı aldı.

Kerim tekrar çayına hareketlenirken konuştu. "Bence bu iyi haber... Yani en azından düşmanımız değiller. Belki yollarımız kesişti."

"Düşmanımız? Yollarımız? Hayrola?" Kelimeleri bastırarak sarf ederken bir kaşını kaldırmıştı.

Kerim çayını masaya bırakırken anlayışlı gözlerle baktı kendisine. "Sen ne dersen de ne yaparsan yap, yanındayız Dağlı. Boşa nefes tüketme."

Kızın gözlerindeki öfke pırıltıları çoğalınca Adil atıldı bu kez. "Kızım, az anlayışlı ol be. İkimizden de bir bok olmaz. Böyle işe yarıyoruz işte. Ağrı'da kimin başına bela olacağız? Kabul et işte, yanından ayrılmayacağız," dedi farklı bir yol deneyerek. Sesinde neredeyse yalvarır bir ton vardı.

"Anlamıyor musunuz? Benim ne olacağım belirsiz. Başınıza ne gelecek, bilmiyorsunuz?" dedi kız sinirle.

"Biz o yola baş koyduk. Kabulümüz! Sen niye dert ediyorsun?" dedi Adil üsteleyerek.

Kız sinirle sandalyesini geri itip ayağa kalktı, etrafta volta atmaya başladı. İki elinin parmaklarını birbirine doluyor, avuçlarını birbirine sürtüyordu. Hızlı adımlarla masanın yanında gidip geliyordu. Bu arada hiç durmadan hızlı hızlı konuşmaya başladı. Sanki transa girmiş gibi aynı şeyleri tekrarlıyordu endişeli bir sesle.

"Alamam ben bu sorumluluğu... İkinizden birine bir şey olursa ne olacak? Yaşayamam ben bununla. Çok fazla... Çok fazla. Adamların ne kadar manyak olduğunu hiçbiriniz bilmiyorsunuz! Gördüm ben! Gördüm ne kadar acımasız olduklarını... Aynı şeyi bir başkasının daha yaşamasına

dayanamam..." Histeri krizini andırır hareketleri durmak bilmeyecek gibiydi.

Masanın etrafında oturan iki genç ses çıkarmadan onu seyrediyordu. İkisi de kızın uykusuz gecelerinin verdiği yorgunluğun sinirlerini harap ettiğini biliyordu. Bir süre ses çıkarmadan kızın sakinleşmesini beklediler. Kızın hareketleri biraz durulup, kendi kendine konuşur gibi ettiği sözleri tükenince, Kerim kızın içinde bulunduğu gerginliği atmasına yardımcı olmak için düşüncelerini başka tarafa yöneltmeye çalıştı.

"Sence Alazlar neden senin peşinde?"

Kız duyduğu soruyla aniden durdu. Bir süre boş bakışlarla Kerim'e baktı. Sonra yavaşça yaklaşıp kalktığı sandalyeye oturdu. Yüzünde, kafasında düşüncelerin dolaştığını belli eden bir ifade vardı. Başını iki yana sallayarak düşünceli bir sesle konuştu.

"Hiçbir fikrim yok. Tamam, adamların işlerine taş koyuyorum. Onların da Çakal'la bir sorunu var, bunu biliyoruz. Belki onlar da benim gibi avdalar ama hiç iz bırakmadık."

Son kelimeyi çoğul kullanınca, diğer ikisinin yüzündeki gururlu gülümsemeleri yakaladı. Yüzünü buruşturup azarlar bir sesle çıkıştı. "Tamam be! Anladık. Sayenizde becerdim."

Gülümsemeler sırıtmaya dönüştü. "Gevşemeyin hemen. Hiçbir şeyi kabul etmiş değilim," diye tersleyerek devam etti.

İki surat da anında ciddileşti.

Bir süre hiçbirinden ses çıkmadı. Hepsi ayrı ayrı düşüncelere dalmıştı. Neden sonra Adil konuştu.

"Tamam, diyelim ki anladılar. Sonuç olarak, bizim onlarla bir alıp veremediğimiz yok. Belki de ittifak kurmaya çalışıyorlardır. Takipte anladığımız kadarıyla, zarar verme amacında değiller. Olsaydılar daha farklı bir yöntem denerlerdi. Bu demektir ki amaçları zarar vermek değil, iletişime geçmek."

"O zaman niye adam gibi cama vurup konuşmuyorlar da ajan ajan takip ediyorlar?" diye karşı soru yöneltti Kerim.

Dağlı, "Ayrıca bizim yaptığımızı ne biliyorlar ki?" diye üstüne gitti konunun.

Kerim Adil'e dönüp, hadi bakalım, cevap ver bakışı attı.

"O zaman biz gidip kapılarını çalıp soracağız, dertleri ne?" diyerek Adil atak bir cevap verdi.

Dağlı şiddetle itiraz etti. "Kimse bir yere gitmiyor! Uzak duracağız. Dertleri belli olana kadar kimse kimseye bir şey sormuyor. Sonuçta peşimizde olan onlar, dert anlatacak da onlar. Biz niye gidip soralım ki sizin derdiniz ne diye." Kerim bir süre düşünüp, "Bence mantıklı," dedi.

"Öyle ya da böyle çıkacak bunun kokusu yakında. Paşa paşa gelip sorarlarsa dinleriz dertlerini. Yok, canları ajancılık oynamak istiyorsa buyursun devam etsinler. Biz de oynarız karşılıklı çiftetelli," dedi Dağlı.

Adil masaya eliyle vurup, "Tamam o zaman, bu halloldu. Geçelim diğer konuya," dedi.

"Hangi diğer konu?" diye sordu kız merakla.

"Bu Sayko'nun manyaklarından birinin daha açığını yakaladık," dedi sırıtarak.

Kerim aynı sırıtkan yüzle başını sallayarak onayladı.

Dağlı sandalyesinde kıpırdanıp elini sabırsızca salladı. "Anlat bakalım. Hangisi? Nasıl?"

"Bu manyağın yanında dolanan bir tilki surat var ya?" dedi Kerim.

"Şu sağ kolu," derken kız başını salladı. Yüzü aydınlanmaya başlamıştı. Daha sabaha karşı aynı adamı düşünmüştü. İkisi de başlarını salladı.

"Bunun sürekli takıldığı bir mekân var. Tekin bir yer değil. Böyle abuk sabuk sapkınlıkların olduğu bir yer."

"Tam olarak anlat oğlum, ne tür sapkınlık?"

"Ya böyle sado dado mu ne diyorlar ya. Manyak tayfası birbirini dövüyor, adamlar karılardan dayak yemek için gidip para veriyor falan. Hani hayvan mayvan olup tasma taktırıyorlar kendilerine... " Kerim anlatmaya çalışırken, kafası karışmış gibi yüzü kasılmıştı. Suratı kızarırken yardım dilenir gibi Adil'e baktı. Uygun kelimeleri bulamamış, nasıl anlatacağını bilememişti. "Oğlum, sen anlatsana ya...Sen daha iyi biliyorsun böyle şeyleri."

"Ne demek istiyorsun lan sen? Daha iyi biliyorsun falan," diye dikkendi Adil.

"Ya işte anlatmayı daha iyi biliyorsun, dedim. Abuk sabuk konuşma! Üstüne mi al dedim? Ne alınıyorsun?"

Kız hırsla ellerini masaya vurunca ikisi de yerlerinden sıçradılar. "Ulan başlatmayın sen biliyon ben biliyoma, adam gibi anlatın biriniz. Nereye takılıyor bu adam?"

Adil ters ters Kerim'e bakıp, Dağlı'ya döndü. "Şimdi şöyle anlatayım... Bu adam haftada bir kez bir mekâna gidiyor ama mekân, yeraltı bir mekân...Öyle herkes giremiyor. Epey bir ücret ödemek gerekiyor buraya girmek için. Özel müşterileri var. Üyelik sistemiyle çalışıyor." Bir an susup nefes aldıktan sonra hızlıca ekledi "Bunları anlatıyorum diye oralara takılıyorum anlaşılmasın, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, dersimi iyi çalıştım," dedi Kerim'e sinirli bir bakış atıp.

Sonra başını tekrar Dağlı'ya çevirip, "Neyse, adam normal değil. Zaten bunların tayfadan kimse normal değil. Onu anladık," dedi ters bir sesle. "Adam buraya takılıyor işte. Gidiyor, derileri geçiriyor, para verip kendini bir güzel dövdürtüyor. Fantezi miymiş neymiş. Sapık sapık takılıyorlar işte... Evlerden uzak," deyip masaya vurdu işaret parmağının tersiyle. Kerim hemen onu taklit etti aceleyle.

"Nasıl giriliyor bu mekâna?" diye gözlerini kısarak sordu Dağlı.

Adil başını salladı. "Heh, ben bunu soracağını bildiğim için onu da hallettim. Referansla üye olunuyor. Sana referans olacak birini bulduk. Bu bize daha pahalıya mal oldu ama sorun değil, sonuçta içeri girmek önemliydi."

Kızın yüzü hafifçe kızardı. Ağrılı tüm imkânlarını seferber ediyordu ona. Şimdiye kadar para konusunda hiç sorun çıkmamıştı. Kızın ihtiyacı olan her kuruş hemen tedarik ediliyordu. Kız kendini Ağrılı'ya karşı çok borçlu hissediyordu. Bu işi bitirir bitirmez borcunu geri ödemek için var gücüyle çalışacaktı.

Kerim kızın yüzündeki kızıllığı fark edince Adil'e kızgın bir bakış attı. Kızın üstündeki yükü hafifletmek için çabucak

atıldı. "Öyle çok bir şey tutmadı ya. Oğuz abimin bir gece yemekte harcadığı para o!"

Ağrılı'nın ortanca oğlu Oğuz, yemek yemesiyle tanınırdı. İri yarı, pehlivan gibi bir adamdı ve yemek yemeyi çok severdi. Bir oturuşta tek başına bir kuzuyu bitirdiğini anlatır dururdu herkes.

Kız gözlerini devirdi. "Salla salla. Bilmeyen biri de Oğuz abimi tek başına öküz yiyip kalkıyor sanır."

"Yalan mı? Geçen sene Ağrı'da gittiği lokantayı kapatmıştı. Yemekler ona yetmeyecek diye, sen bütün müşterileri kovala. Al işte, bir lokanta kapatmak... Hem de öğlen vakti... Kaça mal oluyor, biliyon mu sen?"

"Oğlum yanında arkadaşı da vardı o zaman. Tek başına yiyecek değil o kadar yemeği herhalde," dedi Dağlı. Olay tekrar aklına gelince sinirleri bozulmuş gibi gülmeye başladı. Bir süre üçü de katıla katıla güldüler.

Kız kendini toparlamaya çalışırken para konusunun daha az canını sıktığını fark etti. Gevşemişti biraz. Kerim, kıza çaktırmadan Adil'e uyaran bir bakış attı. Diğeri yaptığı gafı anlayıp gözleriyle 'tamam' diye karşılık verdi çabucak.

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde devam etti Adil anlatmaya. "Üyelik işlemin yapıldı..." Burada durup muzip bakışlarını Dağlı'ya çevirdi. "Tebrik ederim, sen de artık sapıklar dünyasına katıldın."

Kız ters ters baktı cevap olarak. Adil gülerek devam etti. "Adam çarşamba akşamları gidiyor oraya. Ufak çaplı bir araştırma yaptık. Herif kızıllardan hoşlanıyor. Yani anlayacağın artık top sende," dedi sözlerini bitirerek arkasına yaslandı.

"Üyelik işlemi dedin... Hangi kimliği kullandın onun için?" diye sordu, önündeki simitten bir parça koparıp ağzına atarken. O sırada Kerim kalkıp çayları tazeledi.

"Doğru, onu söylemeyi unuttum. Manyak mekânında sen Özge Demir'sin," dedi gülerek.

Kız düşünceli gözlerle Adil'e bakıyordu. Kafasında planlar oluşmaya başlamıştı. Tek sıkıntı bardaki izin gününü çarşambaya almaktı. Onun da çok büyük problem olacağını

sanmıyordu. Serhat'a bahane bulmak daha büyük sorundu. Kararlı bir yüzle karşısında oturan ikiliye baktı.

"Tamam. Bu çarşamba akşamı şu iti de eleyelim o zaman."

* * *

Ertesi gün Dağlı tekrar iş başı yaptı. Günlerden Cuma'ydı. En yoğun gecelerden birini daha yaşıyorlardı. Ne Serhat ne kendisi, nefes alacak zaman bulamadılar tüm gece.

Tek tabanca, yine gelip her zamanki yerine kurulmuştu barın köşesinde. Kız adamın geldiğini gördüğü anda gerildi ancak yoğunluk nedeniyle kafasına takacak zaman bulamadı.

Adam bütün gece yine oturduğu yerden kalkmadan içmeye devam etmişti. Ara sıra kadınlar yanına geliyor, bariz şekilde adama asıldıkları belli oluyordu ancak adam hiçbirine pas vermiyordu. Aralarında çok ısrarcı olanlar olduğu gibi herhangi birinin reddedemeyeceği kadar güzel kadınlar da oluyordu. Buna rağmen o, hiçbirine ilgi göstermemiş, hatta kadınları yanından uzaklaştırmış, ifadesiz gözlerle Dağlı'yı izlemeye devam etmişti.

O gece aralarında hiçbir diyalog geçmemişti. Ertesi gece Cumartesi, bar yine doluydu. Hafta sonu yoğunluğu da işin içine girince, bir önceki geceyi arar oldular. Aynı sahneler tekrar filmi gibi yaşandı. Bu sefer daha fazla kadın gelip gitmiş, başka adamların çoktan peşlerine düşmesine sebep olacak şekilde adamla ilgilenmişler ama hiçbiri yüz bulamamıştı.

Dağlı umursamamaya çalışsa da içinde isimlendiremediği rahatsızlık ve huzursuzluktan kurtulamıyordu. Adama asılmalarından ona neydi ki? Bu durum onu neden rahatsız ediyordu, anlayamıyordu? Böyle hissettiği için öfkeleniyor, kafasının içinde sürekli, *'Sana ne? Seni ne ilgilendirir ki başka kadınların onunla ilgilenmesi?'* diye kendi kendine konuşuyordu. Öte yandan, adamın tavırlarına da anlam veremiyordu. Kim böylesine fırsatları kaçırırdı ki?

Serhat'la seri şekilde yan yana çalışırlarken, Dağlı başını kaldırmadan sordu.

"Sence gay olabilir mi bu?"

"Kim?"

"Bardaki tek tabanca..."

"Nerden icap etti bu soru?" Serhat çabuk bir bakış atmıştı o yöne.

"Dünden beri asılmayan kadın kalmadı. Adam hepsini gönderdi. Ben bile bazılarını beğendim yani, düşün. Adam hiçbirine yüz vermedi. Gay mi acaba diye düşünmeye başladım," dedi Dağlı gayet doğal bir sesle. Ayıpladığından öyle demiyordu. Adamın o kadar kadını geri püskürtmesinden sonra ciddi ciddi aklına gelen bir düşünceydi bu.

"Kızım bazen hakikaten inanılmaz saf oluyorsun," dedi Serhat gözlerini kısarak.

"Ne saflığı be? Olabilir yani. Öyleyse de kendine, bana ne? Adamı yargılamak için demiyorum. Öylesine bir tespitte bulundum sana söylüyorum," dedi şaşırarak.

"Kızım saf mısın? Adam her gece buraya senin için geliyor, niye anlamak istemiyorsun?"

"Asıl saf sensin. Niye benim için gelsin? Dünya kadar adam asıldı burada bana. Yüz bulamayınca yollarına devam ettiler, diğer kadınlara yöneldiler. Bu da yüz bulamadı, normal şartlarda ertesi gün başka kadınlarla bakardı eğlencesine. Oğlum, görmüyor musun? Acayip hatunlar oluyor burada, adamın hiç ilgilenmemesi normal mi yani?"

"Demek ki ilgisini çekmiyorlar."

"Onu diyorum işte, belki de gaydir."

"Değil canım! Emin ol değil. Bana da çok asılan oldu burada. Gay olsa anlarım, merak etme."

"Bana ne ya? Laf olsun diye söyledim, nereye getirdin lafı." Elindeki bardakları tezgâhın üzerindeki tepsiye dizdi çabucak. Serhat'a ters ters bakarak barın adamdan uzak köşesine gidip, oradaki siparişleri almaya başladı.

* * *

Yaman iki gecedir yine bara geliyor, kızı seyrediyordu tüm gece. Hâlâ tek kelime etmemişlerdi. Kızın hiç oralı olduğu yoktu. Mekanik hareketlerle içkileri hazırlıyor, boşları

alıp verleştiriyor, arada Serhat'la laflıyordu. Bunun dışında kimseye ilgi gösterdiği ya da konuştuğu yoktu.

Yaman gittikçe sabırsızlanmaya başladığını hissediyordu. Genelde sabırlı bir adamdı ama bu kız sabrını epey sınamıştı. Sayko hala bara gelmediği için rahattı ama bu rahatlık kısa zaman sonra bitecekti. Adamın haftaya tekrar gelmeye başlaması gecikmezdi. O zaman da Yaman, barda böyle rahat rahat oturamazdı. Er geç dikkatlerini çekecekti. İçerisi her ne kadar kalabalık olsa da onu orada fark edeceklerdi. O andan itibaren silahların çekilmesi an meselesiydi. Bununla ilgili sıkıntı yaşamıyordu. Kapıdaki Gürkan artık onu iyice tanıyordu ve verdiği paralar işe yarıyordu. Son birkaç gündür boş girmiyordu içeri. Belindeki silahı her an çıkabilecek bir aksiliğe karşı kendini hazır hissettiriyordu.

İnadı başka bir mevzuydu. Gerçi kızın da kendisinden aşağı kalır yanı yoktu. Kız düşündüğünden daha inatçı çıkmıştı. Şimdiye kadar, en zor kadını tavlaması iki günü geçmemişti. Oysa şimdi neredeyse bir ay geçmişti, kız hala tek laf etmemişti onunla. Üstelik sırf onun için buraya geldiğini bildiği halde. Bir an, "yanlış yolda mıyım?" diye şüphe etti.

Kız şimdiye kadar bütün adamları terslemişti. Eh, hareketleri de hiç kibar bir kadına yakışacak kadar yumuşak değildi. Gerçi Yaman da kibar kadınları sevmezdi, o ayrı. Acaba lezbiyen falan mıydı? O yüzden yüz vermiyor olabilir miydi?

Yaman bu şüpheyle kaşlarını çatıp kızı daha dikkatli izlemeye başladı. Bu konuda öyle bir tecrübesi de yoktu. Lezbiyen biri nasıl anlaşılırdı ki? Kızın diğer kadınlara karşı olan tavırlarını gözlemlemeye başladı. Uzun süre izlemesine rağmen herhangi bir yargıya varamadı. Kız, kadın erkek herkese aynı tavırla yaklaşıyordu. Sert, suratsız, aksi... Ama içine kurt düşmüştü bir kere. Bu sorunun cevabına en kısa zamanda ulaşıp, kafasından bu olasılığı atması gerekiyordu.

Yeni bir içki almak için Serhat'a işaret etti. Çocuk başını sallayıp çabucak içkisini hazırladı ve ona doğru hareketlendi. Kadehi önüne koyduğu anda, içerideki gürültüden sesini duyurmak istercesine öne doğru hafifçe eğilip, işaret parma-

giyla Serhat'a kendisine doğru yaklaşmasını işaret etti.

Serhat tezgâha ellerini koyup ona doğru iyice eğildi, "Buyur abi?" dedi.

Yaman kaşlarının altından çocuğa bakıp, "Sana bir şey soracağım. Garip gelebilir ama öğrenmem lazım," dedi sesini hafifçe yükselterek.

Çocuk kulağını ona doğru daha yaklaştırarak başıyla onayladı. "Sor tabii abi. Cevap verebileceğim bir şeyse tabii ki," dedi o da sesini yükseltip.

Yaman çocuğa doğru biraz daha yaklaşıp, çenesiyle arkasındaki kızı işaret ederek, "Bu yanındaki arkadaşının adı Deniz'di değil mi?" diye sordu.

Çocuk arkasına doğru çabuk bir bakış atıp gülerek başını salladı. Yaman tekrar parmağıyla işaret edip kendisine yaklaşmasını istedi. "Peki, bu Deniz'in lezbiyen olma ihtimali var mı?" dedi sırf merakını gidermek istiyormuş gibi.

Sorusunun ardından çocuktan yüksek sesli kahkahalar geldi. Yaman başını hafif geri çekip şaşırarak çocuğun kahkahalarının kesilmesini bekledi. Suratında bozulmuş ifadeyle, soru dolu bakışları çocuğun yüzüne kilitlenmişti.

Çocuk gülmesini tutmaya çalışarak Yaman'a doğru tekrar eğilip, "Kusura bakma abi güldüğüm için. Kendimi tutamadım. Daha yarım saat önce, o da senin gay olduğuna dair bir tespitte bulundu," dedi tekrar gülmeye devam ederken.

Yaman'ın duyduklarıyla yüzü kararmaya başladı. Kaşları çatıldı. Sanki çocuk ona küfretmiş gibi dik dik tehdit dolu bakışlarla bakarak, "Ne diyorsun lan sen?" dedi sert bir sesle.

Adamın yüzündeki öldürücü ifadeyi görünce Serhat'ın gülümsemesi yüzünde dondu, hemen toparlamaya çalıştı. "Yanlış anladın abi. Ben bir şey demiyorum. Günlerdir gelen her kadını geri çevirdin, Deniz de senin gay olabileceğini düşündüğünü söyledi biraz evvel. Ama bak, valla ben karşı çıktım. Sana bakınca öyle bir şey asla aklımdan geçmez. Ona da dedim inan."

Yaman'ın gözlerinden ateşler çıkmaya başlamıştı. Sinirle Serhat'a bakıp, "Başıma üşüşen kan emicileri geri postaladım

diye gay mi oluyormuşum yani?" dedi.

"Abi, olur mu öyle şey ya? İnan ona da dedim, beğenmiyordur. ilgisini çekmiyordur, zorla değil ki yani bu işler," diye gevelemeye başladı Serhat.

Yaman öfkeyle kıza baktı. Başkası dese kafasına sıkma sebebiydi bu. *Kızın aklından geçenlere bak sen*' diye düşündü sinirle. Başını ters ters sallayıp Serhat'ı uzaklaştırdı tepesinden.

Gergin bakışlarla kızı izlemeye başladı. Serhat birkaç defa başını arkaya çevirip adama bakarak barın içinde hareket etmeye devam etti. Dağlı her şeyden habersiz, yoğun bir çalışmayla diğer uçtaki siparişleri hazırlıyordu.

Gecenin ilerleyen saatleri aynı yoğun koşturmayla geçti. Yaman son zamanlarda içtiğinden daha fazla içti. Sinirini çıkaracak bir şey arıyordu. Sabaha karşı gitmek için hareketlendi. Her zamanki gibi Kürşat'a mesaj attı. Son yirmi dakika diye düşündü. İçinde her an patlamaya hazır bir bomba vardı. İçkisinin son yudumlarını alırken kıza öfkeli bakışlarla hesabı işaret etti. Kız kaşlarını çattı, adamın ona niye sinirle baktığını anlamamıştı. Hesabı hazırlayıp önüne koydu.

Yaman sert sert kıza bakıp elini cebine atacakken, tam o sırada biri elini omuzuna koyup kulağına cilveli bir şeyler söylemeye başladı. Ne dediğini duymamıştı bile, bakışlarını kızdan çekmiyordu. Sadece kadının sesinden her zamanki saçma klasik girişlerden birinin daha olduğunu anlamıştı.

Yaman hafifçe başını çevirince, önce kadının neredeyse göbeğine kadar açık olan dekoltesi nedeniyle iki göğüsle karşılaştı. Sonra başını ağır ağır kaldırınca, tiksinmesine neden olacak kadar bolca ruja bulanmış kırmızı dudakları ve istekle kendisine bakan takma kirpiklerin çevrelediği, koyu renk makyajlı kahverengi gözleri gördü. Boş boş kadına baktı. Kadın seksi olduğunu düşündüğü göz kırpışlarıyla, kırmızı kapısı olan bir mağara benzeri ağzıyla, tüm dişlerini ortaya çıkaracak bir gülümseme eşliğinde kendisine bakıyor, bir eli ni de Yaman'ın gömleğinin üzerinden göğsüne koymuş yukarıya doğru okşayarak çıkıyordu.

Dağlı önündeki manzaraya bakıyordu tiksintiyle. Yaman

bir deste parayla cebindeki elini çıkarıp, bakmadan tezgâhın üstüne bir tomar attı, sonra elini uzatıp kadının belinden tutarak kendisine çekti hızla. Hafifçe yan dönüp kadını iki bacağının arasına aldı. Kadının beline eğim verip bara yasladı. Hiçbir şey demeden doğrudan kadının dudaklarına uzandı ve öpmeye başladı.

Dağlı, kitlenmiş gibi önündeki manzarayı seyrediyordu. Adam o kadar ani ve beklenmeksizin hareket etmişti ki ne başını çevirmeyi ne de oradan uzaklaşmayı akıl edebilmişti. Şaşkın şaşkın önünde şehvetle öpüşen çifte bakıyordu. İçinde yükselen öfkeye mi yoksa karşısındaki manzaraya mı daha fazla şaşırdığını çözümleyememişti.

Etrafta birkaç kişi gülerek öpüşenlere bakıyor, bir yandan da film seyrediyorlarmış gibi gözlerini manzaradan ayırmadan içkilerine devam ediyorlardı.

Yarım dakika süren öpüşme, Yaman tarafından aniden kesildi. Kadın yüzünde şuh bir ifadeyle devamı gelecek beklentisiyle ona bakarken, Yaman ayağa kalkıp kadının yüzüne bir kez dahi bakmaksızın tiksinti dolu bir yüzle, elinin tersiyle dudaklarına bulaşan ruju sildi. Başını Dağlı'ya çevirip öfkeli gözlerle baktı.

"Umarım bu seni tatmin etmiştir!" dedi dişlerinin arasından.

Geriye doğru bir adım atıp işaret parmağını tehdit edercesine salladı. "Dua et..." diye başladığı cümlesinin gerisini getiremedi. Derin bir nefes alıp, başını sağa sola sinirle çevirip tekrar kıza döndü, bakışlarında kor alevlerle yine sadece "Dua et!" dedi öfkeyle.

Sanki cümlenin sonunu 'sen nasıl istiyorsan öyle tamamla' der gibiydi. Topuklarının üzerinde döndü, öptüğü kadını hevesi kursağında kalmış, Dağlı'yı da şaşkın halde geride bıraktı.

Dağlı tezgâhın üzerindeki paraları alırken adamın kaybolduğu noktaya bakıyordu. Yanına gelen Serhat'a, "Manyak mı lan bu?" dedi. Hala şaşkınlığı üzerindeydi. Nedensiz öfkesi de kalbinde.

Serhat gergin bir gülüş attı. Suçlu bakışlarla kıza bakıp, "Eh gay olmadığını ispatlamış oldu işte" dedi.

"Bana ne lan, neyse ne?" dedi kız, hâlâ anlamlandıramadığı bir şaşkınlıkla. "Bana ne şov yapıyor, anlamadım ki?"

Sesi öfkeliydi ancak neye öfkelendiğini o da bilemiyordu. Ne diye şimdi öpmüştü ki bu sürtüğü?

"Hmm. Ece... Ben söylemiş olabilirim..." diye ağzında geveledi Serhat.

"Ne söyledin?"

"Valla senin lezbiyen olup olmadığını sorunca, ben de, senin de onun gay olabileceğini düşündüğünü söyledim," diye çabuk çabuk masum bir suratla konuştu.

"Lezbiyen ne lan?" dedi kız yüzünü buruşturup.

"Ya hani var ya kadınlarda da... Bir kadın bir kadına ilgi..." diye görev aşkıyla açıklamaya çalışıyordu Serhat.

Kız sözünü bitirmesine izin vermeden, "Kes lan, kes! Biliyoruz ne olduğunu. Ne alaka yani demek istedim," dedi çıkışarak.

"Dedim ama sana, adam seninle ilgileniyor diye, dinlemiyorsun ki! Kaç haftadır sen de adama pas vermeyince, o da senin lezbiyen olabileceğinden şüphelenmiş," diye açıkladı.

"Yuh!" dedi kız iki elini öne doğru sallayıp. "Lan bir akıllı da beni bulsun be! Tek bir akıllı! Bu kadar mı zor be?"

Kız eliyle çekil önümden dercesine sert bir hareket yapıp, Serhat'ı yana itti. Söylene söylene işine geri döndü.

"Al sana bir manyak daha!" dedi, dişlerinin arasından boş şişeleri kasalara yerleştirirken. Sırf bunu kanıtlamak için mi öpmüştü o sürtüğü? Hırsla dudağını dişledi. Sinirle gelen siparişleri hazırlarken, içinde adamın eylemine olan öfkesi daha çok kabardı. Sırf böyle bir şeyi ispat etmek için neden öpmüştü ki şimdi o kadını? Ayrıca kalbinin içinde hissettiği bu saçma sızı da neyin nesiydi?

Sinirle kendisine minik bir shot doldurup hızla başına dikti. Aynı sinirli hareketlerle boş shotu tezgâha vurdu.

* * *

Pazar günü tek tabanca gelmedi. İşler geçen iki güne oranla daha sakin geçmişti. Pazartesi yine her zamanki köşesine

gelip kuruldu.

Kız adam yerleşirken yan gözle adama baktı. Serhat daha yakında olduğu için servisini o yaptı. Adam bir an kıvılcım saçan gözlerle kıza bakıp başını çevirdi etrafa. Kız iki saate yakın onun tarafına gidemediğinden, arada sırada birbirlerine sinir bozucu bakışlar atarak geçirdiler süreyi.

Yaman, hala sinirinin geçmediğini biliyordu. Cumartesi gecesi yaptığı şeyden de hoşlanmamıştı ama o an kıza bir ders vermek istemiş, kendisini tutamamıştı.

Pazar gününü evde esip gürleyerek geçirmişti. Evin içinde ve dışındaki bütün adamlar öğlene kadar ruh halini anlayıp, öğleden sonrayı ondan uzak kalarak, neredeyse kendisiyle köşe kapmaca oynayarak geçirmişlerdi. Kimse gazabına uğramak istememişti. Babası ancak öğlene kadar dayanmıştı öfke krizine. Nedeni için üstelediğinde aldığı cevapla, adam yıllardan beri gülmediği kadar gülmüştü.

Babası kahkahalar atarken Yaman'ın yüzü daha da kararmış, hırsını evin altında bulunan spor salonundaki kum torbasından çıkarmaya çalışmıştı.

İnat edip pazar gecesi gelmemişti bara. Resmen bir çocuk gibi küsmüştü. Pazartesi sabah uyandığında hissettiği duygu tam da buydu. Küskünlük. Normal şartlarda ayırt etmeksizin beğendiği her kadını alır, çıkardı bu bardan ama sırf kızın gözünde iyi bir intiba bırakmak için efendi takılmıştı. Oysa kız onun hakkında neler düşünmüştü? Şimdi de küsüyordu kıza. Bir çocuk gibi hem de...

Pazartesi öğleden sonra bu duygusunun yerini yine öfke almıştı. Kendi kendine, *'Tavşan dağa küsmüş, dağın haberi olmamış'* deyip, akşam için hazırlık yapmaya başlamıştı.

Ekrem Alaz, Yaman'daki değişimleri gözlemliyor, içten içe endişeleniyordu. Ragıp'la konuyu tartışmıştı. Ragıp en eski adamıydı. Yıllardır yanındaydı ve nelerin yaşanıp yaşanmadığını yalnızca o bilirdi. Ekrem Alaz çok kayıplar vermişti geçmişte. Birçok adamı ölmüştü. Ragıp da çok defalar yaralanmış, ölümlerden dönmüştü ama hala yanında sağ koluydu Ekrem Alaz'ın.

Bardaki kızın, Yaman için bir saplantı haline gelmesinden korkuyordu ve kız hakkında hala tek bir bilgiye ulaşabilmiş değillerdi. Ragıp da bir yandan araştırıyor ama eli hep boş dönüyordu. İki kurt da bu işe bir anlam verememişti. Bu kız niye böyle büyük bir gizemin içindeydi? İkisi de akla yakın bir açıklama yapamıyorlardı.

Uzun süreli mütalaanın ardından yapacakları tek şeyin beklemek olduğuna karar verdiler. Şu an ellerinden gelen bir şey yoktu. Onlar da mecburen bekleyeceklerdi. Gerçi Yaman'ın Çakal takıntısının önüne hiçbir şey geçemezdi ama bu kız neredeyse onunla yarışır hale gelmişti.

Öte yandan Yaman'ın kafası biraz dağıldığı için memnuniyetsiz de değildi hani. Hala Çakal'ın bütün adamlarını takip ettiriyor, en küçük açıklarında tepelerine binmeyi an meselesi sayıyordu Yaman. Şimdilik kendi haline bırakmaya karar vermesi biraz da bu yüzdendi Ekrem Alaz' ın. Bu bekleyiş esnasında kafasını dağıtacak bir şeyler bulması, belki de en iyisiydi herkesi için.

* * *

Serhat'ın meşgul olduğu bir sıra, tek tabancanın oturduğu kısımdaki iki kadın sipariş vermek için işaret edince, Dağlı isteksiz adımlarla onlara doğru hareketlendi. Kadınlar siparişlerini verirken, kız karşılık vermeden sadece başını salladı. Arkasına dönüp raftan iki kadeh aldı, tezgâhın üzerine kadehleri koyup şişeye uzandı.

Bakışları istemsizce adama kayınca kendisine ters ters baktığını gördü. Aynı ters bakışları gerisin geri adama gönderdi. Adam kadehini elinin arasına almış, sanki parçalayacak gibi sıkıyordu. Dağlı ister istemez kadehin her an adamın elleri arasında parçalanacağına endişe etti. Bakışları adamın eliyle gözleri arasında çabucak gitti geldi. Adam bir an bile gözlerini çekmemişti.

Kız kaşlarını çatıp başını çevirdi, hazırladığı kadehleri kadınların önüne doğru itti. İki kadın da yanlarındaki adama yiyecek gibi bakıyordu ancak adam dönüp onlara bakmadı.

Yaman bir dikişte kadehini boşaltıp tezgâhın üzerinde kıza doğru ileri itti.

Kız bir an duraksadı. Bir kadehe bir adama baktı. Adam dik dik kendisine bakıyordu. Kız 'Ya sabır!' der gibi başını sallayıp adamın her zaman içtiği içkinin şişesine uzandı. Lagavulin şişesinden adamın kadehine boşalttı. Şişeyi tekrar rafa geri koydu.

"İçkiden anlıyorsunuz!" diyen ses, yan taraftan geldi. İkisi de eş zamanlı başlarını çevirip sese döndü. Kadınlardan sarışın olan, baygın gözlerle adama bakıyordu. Konuşmayı başlatmak istediği belliydi.

Adam cevap vermeden Dağlı'ya bir bakış attı. Kız bir kaşını kaldırıp, 'hadi bakalım, cevap ver' der gibi başıyla kadını işaret eder bir hareket yaptı. Adam iki saniye kadına üstün körü bir göz atıp, bakışlarını Dağlı'dan ayırmadan cevap verdi. "Kadından daha iyi anlarım. Mesela senin hiç şansın olmadığını söyleyebilirim," dedi kaba bir şekilde.

Duyduklarıyla kadının yüzü değişti. Çirkin denecek derece yüzünü buruşturup, "Terbiyesiz!" diye karşılık verdi. İki kadın da sinirli tavırlarla kadehlerini alıp, bardan uzaklaşmak için hareketlendiler. Çantalarını alırken kendi aralarında adama karşı birkaç öfkeli söz saydırıp, barın içlerine doğru uzaklaştılar. Adam oralı bile olmadı.

Kız şaşkın şaşkın kadınların arkasından bakıyordu. Sonra kınayan bakışlarını adama çevirdi.

Adam diklenip kızın bakışlarına karşılık verdi.

"Ne? Ne yapayım? Onları da mı öpeyim seni ikna etmek için?" dedi gözlerini açarak.

"Bana ne be? Kimi öpersen öp! Deli midir nedir? Bana ne atar yapıyorsun? Manyak!" dedi. Arkasını dönüp uzaklaştı. İçinden böyle bir şeyi tekrar yapmamasını isteyen sesi duymamazlıktan geldi.

Yaman'ın yine siniri tepesine çıkmıştı. Bunca zaman şu kızın ağzından bir güzel söz duymamıştı. Bu kadar mı zordu bu? Kasılmış elleriyle kadehi alıp başına dikti. Bu gecenin bu şekilde kapanacağı belliydi.

15. BÖLÜM

Dağlı, salı akşamı bara gelir gelmez patronla konuşmuş ve ertesi gün için izin işini halletmişti. Gece boyu, uygun bir ara ertesi gün gelmeyeceğini Serhat'a da söyleyecekti. Muhtemelen çocuk peş peşe sorular soracaktı ama Dağlı, Serhat'ı idare etmeyi öğrenmişti. Yarın geceki iş için gerekli olan malzemeleri Kerim'le Adil'in almasını istemişti. Elindeki bardağı kurularken, liste aklına gelince dudaklarının arasından hâkim olamadığı bir kıkırtı çıktı.

"Sen gülmeyi de biliyorsun yani?" diye, şaşkınlıkla söylenmiş kelimeleri duyunca, başını yana çevirdi. Tek tabanca her zamanki gibi gelip kurulmuştu abone olduğu tabureye. Gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Büyülenmiş gibi kıza bakıyordu.

Dağlı'nın kafası bir sonraki geceyle o kadar doluydu ki adamın geldiğini fark etmemişti bile. Her zaman olduğu gibi mekanik ellerle işini yapıyor, diğer konulara kendini kapatıyordu. Adamın sözlerini duyunca, yüzü yine ifadesiz bir donukluğa büründü. Cevap vermedi. Arkasına dönüp bir kadeh alarak adamın içkisini hazırladı ve önüne koydu.

Adam şimdiye kadar olmadığı derece cüretkâr davranıp öne doğru eğilerek Dağlı'ya, "Seni güldüren şeyin ne olduğunu söylersen, karşılığında ne istersen veririm," dedi. Sesi ciddiydi.

Dağlı ilk anda tepki vermedi. Başını da çevirip bakmadı. Gözlerini yumup birkaç saniye bekledi. Sonra gözlerini açıp ağır ağır adama döndü. Bakışları ciddiydi adamın.

Yaman, kızın gözlerinde yanıp sönen tehlikeli ışıltıları görünce yaptığı hatayı anladı. Kız tam ağzını açacakken elini kaldırıp durdurdu.

"Tamam... Deme hiçbir şey. Duymamış farz et," dedi yabucak, başını egip içkisine dönerken.

"Arıza mısın sen?" dedi kız ters ters.

"Biraz var, tamam ama henüz sana yetişemedim," diye cevap verdi tek tabanca aynı terslikle.

"Arkadaşım, senin derdin ne?" diye çıkıştı kız. Barın üstüne elini koyup, adama doğru tehdide benzer bir tavırla eğilmişti.

"Derdim mi ne?" dedi adam. Şaşırdığı o kadar belliydi ki, adamın safi şaşkınlığı Dağlı'yı da şaşırttı. Bedenini hafifçe geri çekti.

Yaman, gözleri sinirden parlarken konuşmaya başladı. "Haftalardır şuraya geliyorum. Bir kez bile seni rahatsız etmedim. Etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sırf önüne geleni götüren biri olduğumu düşünme diye! Başıma üşüşen tüm orospuları geri çevirdim diye, gay dedin ulan bana. Başkası dese kafasına sıkardım yine de sesimi çıkarmadım! Bu kadar mı izansızsın? Belki de gerçekten seninle konuşmak istediğimi anlamayacak kadar izansız mısın sahiden? Adam gibi bokunu çıkarmadan, sadece konuşmak istediğimi anlamayacak kadar arıza sensin, bana mı soruyorsun derdin ne diye? Asıl senin derdin ne? Nedir seni herkese bu derece düşman eden derdin?" dedi bir solukta.

"Öptün ya kızı, hiç de sesini çıkarmamazlık yapmadın!" diye karşılık verdi Dağlı ters ters.

Genç adam şaşkınlıkla baktı kıza. "Bu kadar laftan sonra bu mudur verdiğin cevap? Bu mudur takıldığın yer? Pes!" dedi. İki elini havaya kaldırıp, geriye doğru bedenini esnetti. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kız bir an bir şey diyecek gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Kafası karışmış gibi adama baktı. Ellerini iki yana doğru açıp, "Ne konuşacaksın ki benimle? Konuşacak bir şey yok ki?" dedi.

Yüzünün ne kadar masum göründüğünün farkında değildi. Söylediği her kelimeye inanarak konuşuyordu.

Yaman kaşlarını çattı. Kızın yüzündeki masum ifadeye baktı. Yeşil gözleri pırıl pırıldı. Kız hakikaten kelimelerin gerçek anlamlarını kullanmıştı. Düz mantık kuruyordu ve o an anladı kızın düşünüş tarzını. Çekinerek sordu.

"Sen şimdiye kadar herhangi birileriyle dışarıda tanışıp sohbet etmedin mi öylesine?"

"Neden yapayım?" diye sordu kız, soru saçmaymış gibi kaşlarını çatarak. "Belli bir amaç yoksa neden tanımadığın birileriyle sohbet edesin ki? Saçma yani," dedi omuzlarını silkerek.

"Arkadaşlık kurmak için. Yani sohbet edersin, tanırsın, sonra belki arkadaş olursun, iyi vakit geçirirsin, eğlenirsin," dedi Yaman, dikkatle.

Kız kesin bir tavırla cevap verdi "Arkadaşa ihtiyacım yok!"

"Arkadaşa mı ihtiyacın yok? Yeni bir arkadaşa mı ihtiyacın yok?"

"Her ikisine de."

Yaman kaşlarını kaldırdı. Başını salladı hafifçe. Kadehini elinde çevirdi düşünceli bir ifadeyle. "O zaman hiç arkadaşın da yok," dedi sakin bir sesle konuşarak.

"Öyle bir şey demedim! Hem bu arkadaşlıktan kasıt nedir, ben onu anlamadım? Kime arkadaş deniliyor?"

"Yani işte sohbet edersin, eğlenirsin, arada beraber ortak bir şeyler yaparsın, yemek yersin, sinemaya gidersin, beraber seyahate gidersin... Ne bileyim? Arkadaşlarla her şeyi yaparsın işte. Sen nasıl olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu sıradan bir sesle. Gözleriyle çabuk bir bakış atıp, başını tekrar eğmişti tezgâha. Hazır kızla ilk defa böyle bir şekilde iletişime geçmişken ürkütmek istemiyordu.

Kız omuz silkti. "Ne bileyim? Ben gereksiz sohbet etmem. Sinemaya yalnız gitmeyi tercih ederim. Yanımda birileri konuşunca dikkatim dağılıyor. Yemek meselesini de büyütmemek lazım. İnsan ne buluyorsa onu yesin, kalksın işte. Se-

remoniye dönüştürmeye gerek yok. Seyahate de işim varsa çıkarım, gereksiz yol yapmak da saçma."

Yaman duyduklarının şaşkınlığı ile, "Arkadaş, sen hangi gezegenden geldin? Dünyalı mısın, başka bir şey misin?" dedi.

"Sordun, söyledik işte!" diye tersledi kız. "Gördüğün gibi sohbet edecek bir konu yok. Boş geyik hiç çekemem," deyip, arkasını döndü. Bardaki işlerine devam etti.

Yaman içkisini yudumlarken kızı izliyordu. Hayatında böyle tuhaf bir kızla karşılaşmamıştı.

Dağlı, geceyi her zamanki gibi geçirdi. Tekrar adamla sohbet etmesi gerekmedi. Zaten tek düşünebildiği ertesi gün birini daha indirecek olduğu idi. Başka hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermek istemiyordu. Yine de arada kaçamak bakışlarla adamı takip etmişti.

Ertesi gün gelmeyeceğini Serhat'a söylemek umduğundan kolay oldu. Yapması gereken birkaç iş olduğunu söyledi, çocuk da üstelemedi. Artık kızın canı ne istiyorsa onu söylediğini, kalan kısım için hiçbir şekilde doğru ya da aydınlatıcı bir cevap alamayacağını öğrenmişti. O yüzden üstelemeyi de bırakmıştı.

* * *

Dağlı gece depoya rahat gitmişti. Bu sefer peşine takılan olmamıştı ancak yine de temkinliydi. Alaz tayfasının neden kendisini takip ettiğini ya da kendisinden nasıl haberleri olduğunu hala çözememişti ama biliyordu ki bir şekilde, bir yerlerde karşılaşacaklardı ve o zaman tüm sorularının cevabını da alacaktı.

Geceyi her zamanki gibi berbat geçirdi. Sabah Kerim ve Adil ihtiyacı olan her şeyi getirmişlerdi. Birkaç saat lafladılar. İkisi de akşam kızın yanında olmaları gerektiği konusunda ısrarcı olmuşlardı ancak Dağlı ikisini de göndermişti. Yalnız halledebileceğine inanıyordu.

Akşam geç vakit hazırlanmaya başladı. Duşunu aldı. Gür,

uzun saçlarını sımsıkı topuz yapıp, başının üzerinde topladı. Tırnaklarına siyah ojeler sürdü. Kırmızıya tahammülü yoktu. Giyeceği giysileri yatağın üzerine sermişti. Önce siyah iç çamaşırlarını giyindi üzerine. Göğüslerini daha da dikleştiren sutyen, saten dantel karışımıydı. Parlak yapay deriden yapılmış mini siyah elbiseyi üzerine geçirdi. Kalçalarını sımsıkı saran eteğin boyu neredeyse kalça çizgilerinin bitimindeydi. Sutyen sayesinde daha dik duran göğüsleri elbisenin üzerinden fırlayacak gibi görünüyordu. Derin dekolte hayal gücüne bir şey bırakmıyordu. Dizinin tam üstüne deri bir bant geçirip, gece işini bitirmesine lazım olacak bıçağı banda tuttu sıkıca. Dizin bir karış yukarısında biten topuklu deri çizmeler, görüntüsünü baş döndürecek boyuta getirmiş, bu arada bıçağı da gizlemişti.

Her erkeğin dönüp bakacağı, ardından da kalp krizi geçirmesine sebep olacak bir görüntü çıkmıştı ortaya ancak Dağlı, ne kadar göz alıcı olduğunun farkında değildi. O sadece tek bir şeye odaklanmıştı. Görüntüsü, yapacağı şeyi kolaylaştırmak için bir araçtı sadece.

Yüzünü buruşturarak açık kızıl, uzun peruğu başına geçirdi. İyice oturduğundan emin olduktan sonra perçemleri ve dalgaları yüzüne ve omuzlarına düşürdü. Aynanın karşısına geçip makyajını tamamladı. Tüm makyaj hilelerini ve nasıl makyaj yapması gerektiğini internette onlarca video seyrederek öğrenmişti. Yeşil gözlerini daha da belirginleştiren dumansı koyuluk, yüzüne merak uyandıran bir gizem katarken, dudaklarına sürdüğü siyah rujla reddedilmeyecek vamp bir görüntüye kavuşmuştu.

Elbisesinin sırt dekoltesi beline kadar açıktı. İnce metal askılar göğüs kısmını tutarken, sırtından çapraz bir şekilde beline iniyordu. Uzun bukleler bembeyaz teninde dans ediyordu. En son parfümü sıktı ve etrafa ağır bir esans kokusu yayıldı. Kokunun keskinliği ile yüzünü buruşturdu ancak biliyordu ki bu kokuyu alan adam, köpek yavrusu gibi peşine düşecekti.

Hazır olduğuna emin olduktan sonra uzun, siyah, etek-

leri bileklerine kadar inen inci pelerini omuzlarına attı. Ç-
nesinin altında tek bir düğmeyle tutturdu. Şimdi yürüdükçe
önü açılan pelerin sayesinde, giyindiği giysi daha çok merak
uyandırıyor, bir an evvel pelerinin altındakini tamamen gör-
me isteğini artırıyordu. Eline minik siyah bir çanta aldı. Çan-
tasına sadece bir ruj, biraz nakit ve Özge Demir kimliğini, en
son gideceği yere yapılan üyelik kartını koydu. Aynada son
kez kendisine baktı. Her şeyin tam olduğuna emin olduktan
sonra arabasının anahtarını aldı ve aracına yöneldi.

Çocukların verdiği adrese ulaştığında saat neredeyse gece yarısıydı. Yüksek duvarların çevrelediği villanın girişindeki ağır demir kapıların önünde iki adam duruyordu. Arabayı kapının önüne gelince durdurup, camı indirdi. Çantasından kartı çıkarıp hiçbir şey söylemeden ve adamların yüzüne bakmadan parmaklarının ucuyla camdan uzattı.

Birkaç dakikalık beklemenin ardından demir kapı açıldı ve aracını içeri soktu. Dev bahçenin ortasında, her iki yandan sarmal merdivenlerin çıktığı villa ihtişamlı görünüyordu. Bahçede birçok araç yan yana park etmişti. Çıkışa yakın bir yer belirleyip, aracını dönüşte manevrasız, bir an evvel gidebilecek bir pozisyonda geri geri park edip, burnunu dışarıya verdi.

Sakin hareketlerle araçtan çıkıp kapıyı kapadı. İçeride çalan müzik, villanın açık kapılarından dışarıya kadar taşıyordu. Tüm pencereler ışıl ışıldı. Villanın ihtişamı, sanki içeride keyifli ve elit bir parti varmış algısı oluşturuyordu. Ağır adımlarla soldaki sarmalı kullanıp merdivenleri çıktı. Açık kapının önünde, beyaz smokinlerin içinde iki görevli vardı.

Kapıdan içeri adım atıldığı an, devasa bir giriş ve içerideki garip kalabalık göze çarpıyordu. Dağlı ilk anda kendini başka bir dünyaya giriş yapmış gibi hissetti. Kapıda tamamen giyinik olan görevlileri saymazsa, içerideki herkes neredeyse çırılçıplaktı.

Girişin sağında ve solunda, villanın üst katına çıkışı sağlayan ahşap merdivenler ve merdivenlerde dahi öpüşen, sevişen insanlar vardı.

Kapı girişinde, üzerindeki pelerini çıkarmak için bir an duraksadı. Gözleri etrafta dolaşırken çenesinin altındaki düğmeyi açtı. Kendinden emin havalı bir tavırda, elinin tek bir hareketiyle pelerini üzerinden çıkarıp yüzlerine hiç bakmadan görevlilere uzattı. Kimseye çaktırmadan aldığı derin bir nefes eşliğinde, ağır adımlarla salonun içine doğru ilerledi.

Gözleri etrafta avını ararken yüzünde küstah bir ifade, sanki 'kimi seçsem?' der gibi bir havada ağır ağır dolaştı. Tamamen oynadığı kişiliğe bürünmüştü. Her zaman istediği kalıba girer, o an olması gereken kişi olurdu. O artık sınırları zorlayan fantezileriyle Özge Demir idi.

Salonun bir köşesinde toplu seks gösterisi vardı. Sevişen çiftlerin etrafında küçük bir kalabalık, ellerinde içkilerle adeta film seyreder gibi sevişenleri izliyorlardı.

Dağlı yürümeye devam etti. O sırada önünden bir çift geçti. Adam çırılçıplak dört ayağının üstünde, boynunda sadece bir tasmayla hareket ederken, üzerinde sadece uzun deri çizmeler ve kırmızı bir string giyinmiş bir kadın, tasmanın diğer ucundan tutuyordu. Sanki köpeğini akşam yürüyüşüne çıkarmış bir edası vardı. Adamın göbeği neredeyse yere değecekti ve bu manzara Dağlı'ya buldog köpeklerini anımsatmıştı. Kendini tutmasa kahkahayı patlatacaktı ama yüzündeki gizem ve küstah ifadeyi korumaya devam etti.

Etrafta çırılçıplak dolanan kadın garsonlardan birinin tepsisinden bir şampanya kadehi aldı ve gözleriyle etrafı taramaya devam ederken bir yudum içti. Sakinleşmek için biraz alkole ihtiyacı vardı.

Seks ile ilgili olabilecek her şey bu villada dönüyordu. Salonda her şeyi aşağı yukarı gördüğünü düşünüp, üst kata yöneldi. Bir yandan içkisini içiyor, bir yandan merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Etraftaki çiftleri bölmemek için adımlarını dikkatli atıyordu. Kimse kimsenin umurunda değildi. Açık seks partisi hiçbir çekince ya da duraksama olmadan devam ediyordu. Kendisi gibi tek başına dolaşanlar olduğundan o da dikkat çekmiyordu. Muhtemelen gelen herkes önce etrafı yokluyor, ilgilerini ne çekerse ona yöneliyorlardı.

Üst kata çıkınca, sağlı sollu kapalı kapılar koridor boyu uzanıyordu. Aşağıda gördüklerinden sonra kapıların ardında ne olabileceğini merak etti. İlkinin önüne gelince, yavaşça kulpu aşağı indirip başını hafifçe içeri uzattı.

Ortadaki büyük yatağın üstünde sırtüstü yatan adamın elleri yatağın başlarına bağlanmış, yüzünün her iki yanından uzanan kemerle başının arkasında tutturulduğu belli olan bir top, ağzına tıkanmıştı. Üzerinde çırılçıplak bir kadın oturuyor, bir yandan adama bağırırken bir yandan elindeki püsküllü kırbacı adamın bacaklarına, kalçalarına, göğsüne vuruyordu. Adamın yüz ifadesinden korkuyor mu zevk mi alıyor belli değildi. Dağlı yavaşça geri çekilip kapıyı kapattı. "Yukarısı biraz daha ağır aksiyonlar için anlaşılan," diye mırıldandı. Açtığı her kapıda manzara bir öncekinin daha sapkın halini yansıtıyordu.

Aradığı avı bulamayınca tekrar geri döndü. Yine dikkatli adımlarla merdivenlerden aşağı indi. Geleli bir saati geçmişti ancak hala eli boştu. Aşağı iner inmez elindeki boş kadehi geçen bir garsonun tepsisine koyup yenisini aldı. Tekrar etrafta turlamaya başladı. Karşısına birkaç kişi çıkıp şansını denedi. Hepsini uygun şekilde başından savdı. Nihayet aradığı avı salonun diğer ucunda gördü.

Adam içeridekilerin durumu göz önüne alınınca şaşırtıcı bir şekilde giyinikti. Elinde bir viski kadehi, etrafı yokluyordu. Dağlı göz ucuyla bakıp, adamı fark etiğini belli etmeden biraz uzağındaki çifte odaklanmış gibi davrandı.

Kanepenin üzerinde, etraftakileri umursamadan sevişen çifte baktı. Dudağının ucuna minik bir küçümseme mimiği kondurdu. Sanki kimsenin farkında değilmiş gibi ağır adımlarla etraflarında dolandı. Bu sırada adamın da önünden geçmiş oldu. Parfümünün kokusunun adamın burun deliklerine girdiğine bahse girebilirdi.

Farkında değilmiş gibi yürümeye devam etti ve önünden geçtiği insanlara umursamaz bir edayla baktı. Bir kadın iki adamla beraber sevişiyordu. Hemen yanlarında başka bir adam dizlerinin üzerine çökmüş, tek kişilik koltuğa oturup

bacaklarını iki yana açmış olan kadına oral seks yapıyordu.

Dağlı bira daha böyle devam ederse kendisine hâkim olamayıp kusacağını hissediyordu. Tüm iradesine sahip çıkmaya çalışarak gücünü yeniden topladı. Göz ucuyla tilki suratın peşine takıldığını fark etti ancak tepki vermeden, sanki farkında değilmiş gibi ağır adımlarına devam etti. Önünden geçen başka bir garson için durdu. Yapabileceği en yavaş hareketlerle elindeki boş kadehi tepsiye bırakıp, yeni bir içki almak için oyalandı. Bu sırada tilki surat da yanına varmıştı. O da kendisi gibi boş kadehi bırakıp, yeni bir viski aldı. Dağlı içkisinden bir yudum alırken adam konuştu.

"Sıkılmış gibi bir haliniz var. Kapıdan girişinizi görmüştüm. Şimdiye kadar eğlenmeye başlamışsınızdır diye düşünmüştüm," dedi ilgiyle.

Dağlı omuzlarını silkti umursamaz bir edayla. "İyi vakit geçiririm diye geldim ancak hayal kırıklığı yaşıyorum," dedi sıkılmış bir tonla.

Adamın yüzüne dönüp bakmamış, gözleriyle sıkıntıdan patlamak üzereymiş gibi etrafa bakıyordu. Giriş yaptığında adamın onu görmesi iyi ancak kendisinin fark etmemesi kötüydü. Boşuna bir saatten fazla zaman harcamıştı bu iğrenç yerde.

"Belki ben hayal kırıklığınıza son verebilirim," dedi adam kendine güvenli bir sesle.

Dağlı ağır ağır adama dönüp, baştan aşağı şöyle bir süzdü. Bakışları etkilenmediğini gösteriyordu.

"Bu halde mi? Siz daha ısınamamışsınız bile," dedi küçümseyerek.

"Sadece beni etkileyecek biriyle karşılaşır mıyım diye bakınıyordum. Isınma turuna çıkmak üzereydim," dedi adam sırıtarak.

"Buldunuz mu bari?"

Adam yiyecek gibi Dağlı'ya bakıp baştan aşağı beğeniyle süzerken, "Buldum sanırım," dedi iştahla.

"Ne mutlu size...Ben henüz dişime göre birini bulamadım," dedi Dağlı tekrar etrafa bakıp. Adamın bakışlarını ve

sözlerini üstüne almamış gibi davranıyordu.

"Nasıl biri sizin dişinize göre olur?" diyen adam, heveslе bakıyordu kıza şimdi.

Dağlı adamın yüzüne bakmadan burun kıvırarak konuştu. "Şunlara bakın. Hep aynı şeyler. Böyle sevişecek olduktan sonra sokaktan da adam bulunur..." Cümlesine bilerek es verdi. Ses tonu vahşi çıkarken, sanki sıradan bir şeyden söz eder gibiydi. "... ben sert severim."

Adamın gözleri parladı. "O zaman dişinize göre biri tam karşınızda. Ben de sertlikten hoşlanırım."

Dağlı adamın cümlesinin ardından, bu kez alıcı gözüyle bakıyormuş gibi adamı tekrar süzdü. Başını kaldırıp, delici bakışlarla adamın gözlerinin içine baktı. Bir süre ses çıkarmadan sadece adamın yüzünü inceledi. Adamın gözleri parlamış, yüzünde sanki piyango çekilişinde hevesle kendisinde olan numaraların çıkmasını bekler bir heyecanla kıza bakıyordu.

Dağlı bir adım öne atıp adamla burun buruna geldi. Gözlerini adamın gözlerine dikip, "Avuçlarım çok kaşınıyor ama. İlk tokatta geleceksen beni yorma... Dayanıklı mısındır?" dedi vahşi bir seksilikle.

Adamın yüzü aydınlanırken, "Tahmin bile edemezsin," dedi. Ağzından neredeyse salyaları akacaktı.

Kız sanki adamı ölçüyormuş gibi tekrar bir baktı. Ani bir hareketle elini uzatıp, adamın hayalarına yapıştı ve dudaklarını neredeyse adamın kulağına dayadı. "Hayal kırıklığına uğratırsan..." dedi beklentiyi yükseltmeye çalışarak. "...bozuşuruz!" diye fısıltılı bir sesle devam etti. Adamın kulağının içine sanki ateş üflemişti.

İçine girdiği rolde kalabilmek için tüm gücünü kullanıyordu. Her an midesinin ağzına gelmesi ve zorlukla yediği birkaç lokmanın dışarı çıkmaması için tüm rol yeteneğini kullanıyordu. Zafere gidecek yolda ne yapması gerekiyorsa yapacağına yemin etmişti ve şu anki yaşadıkları, tüm sınırlarının bile ötesinde olmasına rağmen büyük bir inatla yıkılmamak için direniyordu.

Adam süratle tepki vermişti. Yüzü alev alev yanıyordu. Başını hızla iki yana sallayıp, "Uğramayacaksın!" diye güvence verdi neredeyse telaşla.

Dağlı elini bulunduğu yerden hızla çekip adamın kravatına yapıştı ve biraz evvel gördüğü manzaradan feyz alıp, adamı neredeyse köpek gibi peşinden çekti. Kolunu omuzuna atıp adamı arkasından sürüklerken kalçalarını oynatıyor, ağır ağır yürüyordu. Adamın kravatı kızın elinde, boğazı nefes alamayacak kadar sıkılmıştı. Buna rağmen acele adımlarla, çekiştirilen kravatıyla kızı takip ediyordu.

Dağlı merdivenlere yöneldi. Biraz evvelki ön araştırma gezisinden gördüğü boş odalardan birine adamı sürükledi. Üst kata çıktılar ve koridorun sonuna doğru yürümeye devam ettiler. Nihayet sağdaki bir odanın kapısını açtı Dağlı. Oda hala boştu. Adamı kravatıyla içeri çekip odanın ortasına savurdu. "Soyun!" dedi emreder bir tonda. Arkasını dönüp kapıyı kilitledi.

Adam nefesini toplamaya çalışıyordu. Emri duyunca, boğazını sıkan kravattan başladı ve üzerindekileri neredeyse parçalayarak çıkarmaya devam etti.

Dağlı yüksek topuklarının üzerinde salınarak ileriye doğru yürüdü, odadaki şifonyerin üzerindeki malzemelere baktı. Eline ince bir kamçı alıp adamın etrafında dönmeye başladı.

Adam pantolonunu çıkarmış, üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. Dağlı elindeki ince kamçıyı adamın poposuna hızla yapıştırdı. Adamdan acıdan ziyade zevk çığlığı çıktı. Başını arkaya atmış, titreyen elleriyle beceriksiz bir şekilde düğmeleri çözmeye çalışıyordu ama her defasında elinden kayıyordu düğme.

Dağlı bu sefer adamın sırtına vurdu. Adam irkildi ama yine dudaklarından bir haz sesi çıktı. Dağlı ağır adımlarla adamın etrafında dönmeye devam ediyordu. Bir yandan konuşmaya başladı. "Çok yavaşsın ama..." dedi kelimeleri uzatarak. Dudağını bükmüştü.

Nihayet adamın önünde durup kamçıyı yere attı ve elleriyle adamın gömleğinin her iki yanını tutup, ani bir hare-

ketle gömleği ikiye ayırdı. Düğmeler etrafa saçıldı. Ellerini adamın göğsüne koyup yatağa doğru geri geri itti ve adamın dizlerinin arkası yatağa değince, yine sert bir hareketle iterek adamı yatağa devirdi.

Adam hızla devrilince vücudu birkaç kere yatağın yumuşaklığında havaya sekti. Zevkten dört köşe olmuş halde bir sonraki atağı bekliyordu. Dağlı, şifonyerin üzerinde gördüğü sicimleri almak için dönerken, başını çevirmeden diğer komutu bağırdı. "Yukarı!"

Adam ikiletmedi. Kollarında kalan gömleği çıkarıp yere attı ve dirseklerinin yardımıyla yatağın başına hareketlendi sırt üstü.

Kız elinde sicimlerle adamın tepesine dikildi. Ağır ağır adamın üzerine çıkıp, ellerini yatağın başına bağladı. Adam bu arada iltifatları yağdırıyordu.

"Müthiş bir kadınsın... Büyüleyicisin... Bu gece bu kadar şanslı olabileceğimi düşünmemiştim... Sana hayatının gecesini yaşatacağım."

Kendisinin de hayatının gecesini yaşayacağını düşündüğü belliydi. Böyle güzel bir kadınla olabileceğini tahmin bile edemezdi buraya gelmeden önce. Genelde vasat tipler onunla ilgilenirdi. İlk defa bu kadar güzel bir kadının ilgisini çekiyordu ve hayal kırıklığına uğratmamak için her komuta bekletmeksizin cevap veriyordu.

Kız imalı bir tonla adama karşılık verdi.

"Ben de hayatım... Ben de sana hayatının gecesini yaşatacağım... Ölmek isteyeceksin... Hatta öleceksin!"

Adam haz dolu bir yüzle zevkten öleceğini düşünürken, diğer iki sicimle adamın ayaklarını da yatağın uçlarına bağladı. Adam şimdi yatakta, elleri ve ayakları bağlı X şekline benziyordu.

O andan itibaren Dağlı'nın yüz ifadesi değişti. Artık seksi bakmıyordu. Düşmanca bakışları adama kitlenmişti. Eğilip yerde duran adamın gömleğini eline aldı. Adamın ağzına kendi gömleğini tıkarken, adamdan ilk defa bir şaşkınlık bakışı geldi. Başını ne olduğunu anlamaya çalışır gibi iki yana

sallıyor Dağlı'nın duyamadığı soruları soruyordu.

Dağlı, çizmesinin içine sakladığı bıçağı çıkardı. Öldürücü bakışlarını adama dikip, "Sana öleceksin demiştim. Ben her zaman sözümü tutarım! Cehenneme benden de selam söyle," dedi buz gibi bir sesle.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bağırmaya çalışıyordu ancak dışarıdan duyulan yalnızca alçak homurtulardı. Dağlı hiç tereddüt etmeden, tek hamlede bıçağı adamın karnına saplayıp yukarı doğru çekti. Akan kanlardan kendisini sakınmak için hafifçe geri çekildi. Adam ilk etapta kıvrandı, bağırmaya çalıştı. Adamdan çıkan duyulmayan çığlıklar birkaç dakika sonra kesildi. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılmıştı. Dağlı tiksintiyle adamın cansız bedenine baktı. Yatak örtüsünün ucuyla bıçağın sapını sildi, sonra örtünün ucuyla tutup bıçağı adamın tam kalbine saplayıp orada bıraktı. Parmak izini elbette bulamazlardı ama yine de sistemde kendine dair bir iz bırakmayacaktı.

Villanın içinde kamera zaten yoktu. Bu kadar sapkınlığı kimse kaydedip başını belaya sokmak istemezdi. Odanın içindeki banyoya girip ellerini ve kollarına sıçrayan kanları yıkadı. Aynada kendisiyle göz göze gelmemek için başını hiç kaldırmamıştı. Yüzü taş gibiydi. Odaya döndü, üzerine çeki düzen verdi. Kapıdan çıkmadan önce üzerindeki anahtarı aldı ve yavaşça dışarı çıktı.

Koridor yine manyak kaynıyordu ama kimse onun farkında değildi. Kimseye fark ettirmeden kapıyı kilitleyip anahtarı çizmesinin içine attı. Sakin adımlarla yürüyüp merdivenlerden indi. Çıkış kapısında pelerini aldı, yine asil bir tavırla omuzlarını sararcasına üzerine attı. Geldiği gibi soldaki sarmal merdivenden aşağı indi.

Aracının kapısı zaten açıktı, çantasını da içinde bırakmıştı. Anahtar kontağın üzerindeydi. Soğukkanlı bir şekilde kontağı çevirdi ve aracı villanın çıkışına doğru ağır ağır sürdü. Kapıdaki görevlilere iyi geceler dileyip normal hıza geçti.

Villanın olduğu semtten biraz uzaklaşınca gaza bastı ancak gördüğü sahneler gözünün önünden gitmiyordu. Hayatı

boyunca daha bir erkeğin eli eline değmemiş bir kız için gördükleri kolayca hazmedeceği şeyler değildi. Elleri titriyordu. Midesindeki her şey tsunami dalgaları gibi yukarı kalktı. Gırtlağına kadar gelen safrayı zorlukla yutkundu.

Dayanamayacağını anlayınca, boş karanlık yolda aniden frene bastı, aracı sağa çekti ve acele hareketlerle kapıyı açıp iki adım kadar arabadan uzaklaşabildi. Başını aşağı eğip, yolun kenarına kusmaya başladı. Ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Midesindeki her şeyi çıkarmıştı ama öğürtüleri devam ediyordu. Gözlerinden yaşlar aktı. Birkaç dakika derin nefesler alıp kendine gelmeye çalıştı. Titreyen adımlarla geri dönüp, yine titreyen ellerle torpidodan mendil paketini aldı. Kapının yanındaki küçük su şişesinden bir yudum su içip ağzını çalkaladıktan sonra dışarı tükürdü ve ağzını sildi. O sırada arkasında bir araç durdu.

"Kuzu!" diyen endişeli sesi duydu.

Başını çevirip baktı. Fırat telaşlı adımlarla kendisine yaklaşıyordu. Yüzünü buruşturdu. İçinde hissettiği iğrençliği öfkeye vurdu ve hıncını ondan çıkarmaya başladı.

"Size gelmeyin dedim, değil mi? Rahat bırakın artık!" diye neredeyse çığlığı andırır bir sesle adama bağırdı.

Fırat aldırmadan ona yaklaştı. "İyi misin kuzu?" derken, sesi şefkatliydi.

Kız öfkeli bakışlarını Fırat'a dikti. "Değilim! Değilim! Ne olacak?" dedi yine bağırarak.

Fırat yaklaştı ve ona doğru eğilip, önüne düşen saçlarını geri itmeye çalıştı. Kız hırsla başındaki peruğu çıkarıp arabadan içeri attı. "Bir rahat bırakın be! Rahat bırakın!"

Fırat dikkatli bir adım atıp kıza daha da yanaştı. Kızın öfkesine aldırmadı.

"Hadi gel. Eve bırakayım seni. Çocuklar şimdi gelir, alır arabayı."

"Kendim giderim!"

"Gidebileceğini biliyorum ama inat etme. Gel ben bırakayım."

"Kendim giderim, dedim!"

"Seni bu halde bırakmam, biliyorsun. Boşuna tartışmayalım. Hadi."

Dağlı dişlerinin arasından söylendi. Fırat'ın onu bırakmayacağını biliyordu ama yalnız kalmaya da ihtiyacı vardı.

"Sadece eve bırakacaksın ama. Sohbet edecek halim yok. Yemin ederim, acısını senden çıkarırım."

"Tamam. Eve bırakacağım sadece. Sen bu gece dinlen. Yarın konuşuruz."

Kız sinirle derin bir nefes aldı. Fırat ikna ettiğini anlayınca telefonu çevirdi. "Kerim gelin, Dağlı'nın arabasını alın. Konum atıyorum," deyip kapattı. Bir dakika sonra kıza döndü. Dağlı arabanın kapısını kapattı setçe. Yüksek topukların üzerinde dikkatli adımlarla Fırat'ın arabasına yürüyüp, kendini içeri attı. Vücudunu saran titremeden kurtulmak için üzerindeki pelerine sarındı. Fırat koltuğuna yerleşir yerleşmez, kızın durumunu görünce aracın ısıtıcısını açtı. Direksiyonu kırıp yola çıktı. Beş yüz metre ilerlemişlerdi ki karşıdan gelen Kerim ve Adil'in arabasıyla karşılaştılar. Selektörle birbirlerine selam verip, aksi yönlerde yollarına devam ettiler.

"Bunlar yine yakınlardaydılar, değil mi?" dedi Dağlı aksi bir sesle.

"Sadece ihtiyaç olur diye" dedi Fırat sakin bir sesle, kızın aksileşmesine aldırmadan. Ortamı yumuşatmak için kıza çabuk bir bakış attı. Gülümseyerek, "Maymuna dönmüşsün. Bu ne surat?" dedi.

Dağlı güneşliği indirip aynayı açtı. Kusarken gözlerinden akan yaş nedeniyle rimeli akmış, yüzünden aşağı siyah izler yol yol inmişti.

"Midem kaldırmadı" dedi sıkkın bir sesle. Yüzünün halini umursamadan aynayı tekrar geri kapattı. Pelerine daha sıkı sarındı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Diyorum ben sana, isim ver, kimi istiyorsan ben indirteyim. Böyle kendini bitiriyorsun," dedi Fırat üzüntüyle.

"Abi, ben zaten bitiğim! Anlayın artık! Benden bir bok olmaz! Hepsini kendim indirmeden huzur bulmam ben... Benim adam öldürmekle ilgili derdim yok, merak etme," diye çıkıştı.

"E bu halin ne o zaman? Diğerlerinde böyle olmamıştın."

"Benim derdim adamı öldürmem değil, o iğrenç yerde gördüklerimi hazmedemedim. Midem alt üst oldu."

"Allah Allah. Nasıl bir yer ki?"

"Valla ne sen sor, ne ben söyleyeyim ama sapık çok, ben sana o kadar söyleyeyim."

16. BÖLÜM

1991

Nermin, çekimlerini bitirdiği film projesinden sonra bir süre dinlenmeye karar vermiş, menajerine birkaç ay başka bir projede çalışmak istemediğini söylemişti. Geçen aylar içerisinde çok yıpranmıştı ve bir süreyi dertten tasadan uzak, sadece kendisine ayırmak istiyordu. Çok uzun zamandan beri hiçbir şeyi düşünmeden, hayatın tadını çıkararak, yalnızca kendisine ait sakin ve huzurlu zaman geçirmemişti. Şimdi buna karar vermişti vermesine ama ne yapacağını bilemiyordu.

Kendini, kanatlarını delice bir coşkuyla çırpıp, gökyüzünde istediği yere uçabilecek bir kuş gibi hissediyordu. O coşkuyla hangi yöne gitse daha çok mutlu olacağını kestiremeyen o minik kuş gibi, başını bir o yana bir bu yana çeviriyor ama bir türlü karar veremiyordu. Aklında birkaç alternatifi düşünüyor ancak hiçbirisine tam olarak içi ısınmıyor, hemen başka bir bahane uyduruyordu.

Güney'e inebilir, güzel bir tatil yapabilirdi. Denizin, kumun ve güneşin tadını çıkarabilirdi ama hemen ardından, "Aman, ne yapacağım akşama kadar güneşin altında," diyor, vazgeçiyordu.

Yurt dışına çıkıp, hem tüm gözlerden uzak özgürce dolaşabilir hem de kendisini deli gibi mağazalara atıp, onlarca güzel şey alabilirdi ancak iki dakika sonra bundan da vazgeçiyordu.

Nermin Tekin, kendini oyalayacak birçok şeyi aklından geçiriyordu ama tek bir şeyi kendine itiraf edemiyordu. O, aslında zorla bulmaya çalıştığı planların hiçbirini yapmak istemiyordu. Tek is-

tediği İstanbul'da kalmak ve belki bir ihtimal, tesadüf de olsa Tahir Yamandağlı ile bir kez daha karşılaşmaktı. Bunu henüz kendine itiraf edememişti ama içini sıkan, kabına sığmaz eden, ne yapsa bir türlü üzerinden atamadığı daraltıdan kurtulamıyordu.

Akşama kadar evin içinde volta atıyor, Halil'le dışarı çıkıyor, arada sevdiği ahbaplarıyla zaman geçiriyordu ama hiçbiri yeterli gelmiyordu ona. Açıklayamadığı iç sıkıntısı gün geçtikçe artıyor, kötü bir şeyin olacağı endişesiyle akşama kadar belki on kere, "Hayırdır inşallah." diyordu.

İki adamla da tesadüfen karşılaşıp tanıştığı o günden beri üç hafta geçmişti. Her zamanki gibi adamları peşinden ayrılmıyor, kimsenin onu rahatsız etmesine izin vermiyorlardı. Çok şükür Çakal'ın da başka bir girişimi olmamıştı. Hala adam aklına geldikçe ürperiyor, bütün tüyleri diken diken oluyordu.

Mayıs'ın sonlarıydı ve İstanbul'da hava insanın içini kıpır kıpır edecek güzellikteydi ancak Nermin'in içi, koca okyanusta yelkensiz kalmış ve yönünü tamamen şaşırmış, başıboş sürüklenen bir tekne gibiydi. Ne tarafına bakarsa baksın tüm yönler muammaydı onun için. Son aylarda ne yediklerinden ne de içtiklerinden tat almaz olmuştu. İçinde sürekli bir şey yapacakmış da unutmuş gibi bir his vardı.

Günlerden Cuma'ydı. Evinde çalışan Zehra yanına gelip, kendisine telefon olduğunu söylediğinde, her zamanki gibi içinde sıkıntılarla oflaya puflaya bahçede kahvesini içiyordu.

Yüzündeki sıkıntılı ifade ile en ufak bir merak belirtisi göstermeden sırf laf olsun diye, "Kimmiş?" dedi.

"Ekrem Alaz olduğunu söyledi Nermin Hanım," dedi Zehra.

Biraz evvelki sıkıntılı yüz ifadesinin yerini kocaman bir aydınlık aldı. Nermin telaşla yerinden kalktı. Neredeyse bir çocuğun mutluluktan zıplamasına benzer seken adımlarla içeri girip, telefona yöneldi.

"Ekrem Bey merhaba, nasılsınız?" diye sordu, karşıdan bile anlaşılacak güler yüzlü bir ifadeyle.

"Hala beyli hanımlı mı konuşuyoruz Nermin?" dedi Ekrem Alaz kahkaha atarak.

"Kusura bakma, alışkanlık işte," diye karşılık verdikten sonra,

bu sefer belli belirsiz sitemli bir sesle, "E tabii bir de o kadar uzun zaman oldu bir daha konuşamadık, bir an ağzımdan öyle çıktı," diye ekledi.

"Haklısın, arayıp soramadık seni, kusura bakma. Başımızı işlerden kaldıramadık bir türlü," diye neredeyse özür diledi genç adam, ardından aceleyle ekledi. "Bak, ne demek için aradım? Arayı kapatalım diye düşündüm. Senin de bir programın yoksa bu hafta sonu seni misafir etmek isteriz bizim çiftlikte. Füsun da seni ağırlamaktan çok mutlu olacağını söyledi, heyecanla gelmeni bekliyor kabul edersen. Sana da bir değişiklik olur. Ne dersin?"

"Çok sevinirim. Bir programım yok, ben de ne yapsam diye sıkıntıdan çatlıyordum gerçekten. Çok memnun olurum bir rahatsızlık vermeyeceksem," diye atıldı gelen davetin üstüne.

"O nasıl söz? Ne rahatsızlığı? Başımızın üstünde yerin var. Bak Füsun yanımda, heyecandan ölecek neredeyse. E tamam o zaman, sen hazırlan. Ben çocuklara talimat veririm, seni getirirler çiftliğe"

"Çok teşekkür ederim Ekrem, görüşmek üzere."

"Hadi eyvallah."

Nermin, küçük bir kız çocuğu gibi yerinde zıplamak istiyordu ama kendine hâkim olmaya çalışarak ağır hareketlerle etrafında döndü ama suratına yerleşen kocaman gülümsemeye hâkim olamamıştı. Zehra tuhaf bakışlarla ona bakıyordu. Kadının yüzünde güneş parladığını düşündü.

"Zehra, küçük bir valiz hazırla bana, hafta sonu yokum. Uygun bir şeyler olsun, şöyle rahat, günlük kıyafetler."

"Elbette Nermin Hanım, ben hemen hazırlarım," dedi Zehra, kadının neden bu kadar çok sevindiğine anlam veremeyerek.

Halil'in kullandığı araç öndeki aracı takip ederken, Nermin yüzünde keyifli bir gülümsemeyle arka koltukta, geçtikleri yolları seyrediyordu. Halil arada dikiz aynasından arkaya bakış atıyor, kadının yüzünde gördüğü gülümseme ile kendi de keyifleniyordu. Çok uzun zamandan beri ablasının yüzünde böyle güzel bir ifade görememişti. O mutluysa Halil de mutluydu ve buna sebep oldukları için hem Yamandağlı'ya hem de Alaz'a saygısı gün geçtikçe artıyordu. "İkisi de delikanlı adamlar," diye geçirdi içinden dudaklarının kenarında minik bir gülümsemeyle.

İki saatlik yolculuktan sonra Sapanca'daki çiftliğe geldiler. Nermin'in ilk dikkatini çeken, etrafı yüksek duvarlarla çevrili arazinin giriş kapısından itibaren gördüğü adam kalabalığıydı.

Araçlar peş peşe kocaman bir evin önünde durduğunda, Ekrem Alaz yanında sarışın, mankenlere taş çıkaracak kadar güzel bir kadınla kendisini kapıda bekliyordu. Adamın rahat bir tavırla kadının omuzuna kolunu atmasından ve aralarındaki samimi sevgiden eşi olduğunu hemen anlamıştı. Kadının kolu da Ekrem'in beline dolanmıştı. İkisinin de yüzünde sımsıcak bir gülümseme, arabaya doğru hareketlendiler. O sırada Halil yine hızla araçtan çıkmış, Nermin'in kapısını açıyordu. Kadın dışarı çıkar çıkmaz önünde duran Ekrem kocaman kollarını açıp, sanki uzun yıllardan beri tanışıyorlarmış gibi bir abi sevecenliğiyle kadına sarılmıştı.

"Hoş geldin Nermin," derken, sesinde sıcak bir samimiyet vardı.

"Hoş buldum Ekrem" dedi Nermin aynı samimiyetle. Garip bir şekilde bu adamın yanında kendini çok rahat hissediyordu. Sanki uzun yıllardan beri tanıyor gibiydi ve adamın yanında kendini güvende hissediyordu.

Bu durum aslında Nermin'e garip de geliyordu. O şimdiye kadar kimsenin yanında rahat hissetmemişti. Karşısındaki insanlara hemen güvenmez ancak bunu da belli etmezdi. Kimsenin görmediği duvarları vardı Nermin'in. İnsanlar her zaman onun soğuk bir kibarlık içinde olduğunu, başkalarını küçümsediği için böyle davrandığını düşünürlerdi. Oysa bu, Nermin'in kendini koruma çabasının bir parçasıydı. Kimseyle fazla yakınlaşmazsa insanların ona verebileceği zararları bertaraf ettiğini düşünürdü. Öte yandan hayatında ilk defa, daha yeni tanıştığı birilerine sonsuz bir teslimiyetle güven duyuyordu.

Ekrem, ellerini kadının omuzlarına koyup hafifçe kendisinden uzaklaştırdı ve baştan aşağı kadını süzüp hayranlıkla konuştu.

"Yine her zamanki gibi şahane görünüyorsun," diyen adam, doğal bir kibarlık içindeydi.

"Teşekkür ederim," diye karşılık veren Nermin'in yüzüne, hafif bir pembelik yayılmıştı. Eşinin bu samimi tavrının onu rahatsız edip etmediğini anlamak için göz ucuyla yanındaki kadına acele bir

bakış attı. Sarışın kadının yüzündeki büyük gülümsemeden anladığı kadarıyla, rahatsızlık bir yana memnun görünüyordu durumdan.

Ekrem, "Eşim Füsun'la tanış," diye Nermin'i eşine doğru çevirdi. Kadına bakarken yüzünden adeta sevgi fışkırıyordu. Nermin ikisinin birbirlerine bakan gözlerini görünce kadının neden rahatsızlık duymadığını anlamıştı. Ekrem Alaz' ın gözü karısından başkasını görmüyordu ve Nermin'e karşı olan samimiyeti gerçekten dosttaydı.

Füsun elini uzatarak bir adım ileri attı. "Buna gerçekten inanamıyorum. Nermin Tekin benim evimde. İnanın çok memnun oldum sizinle tanıştığıma," derken, yüzünde güneş parlıyordu sanki.

Nermin kadının uzattığı eli tuttu önce, sonra kendisinin bile şaşırdığı bir şey yaptı. İleri doğru uzanıp Füsun'a sarıldı gülümseyerek. "Asıl ben memnun oldum. Hayatımda gördüğüm en muhteşem çiftsiniz. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Füsun'un her iki yanağını öptü. "Bu hayatımda yaptığım en garip şey, birini görür görmez bu kadar kanımın ısınması. Lütfen sizli bizli konuşma benimle."

Füsun da Nermin'e sarılıp, "Hakikaten öyle değil mi? Sanki uzun yıllardır seni tanıyormuşum gibi hissediyorum şu an," dedi gülerek. Geri çekilip birbirlerine gülümsediler.

"Ben de öyle hissediyorum. Vallahi çok şaşırdım. Füsun bu arada söylemeden yapamayacağım..." Bir es verip hayranlıkla karşısındaki kadına baktı. "Çok güzelsin! Anladım şimdi Ekrem'in senden söz ederken neden gözlerinin parladığını."

Füsun'dan, Nermin'i dahi kıskandıracak enfes bir kahkaha çıktı. Kadının kahverengi gözlerinde parlayan aşk, anlatılamayacak kadar büyüktü. Gülümseyerek elini uzattı ve kocasının elini tuttu. "Bana güzellik katan, bu adam da o yüzdendir belki," dedi tevazuuyla.

Adam avucundaki eli kaldırıp dudaklarına götürdü. Karısının sözlerine karşılık vermedi ama gözleri zaten anlatıyordu demek istediklerini. Elini karısının omuzuna atıp kendi vücuduna yapıştırarak kadını döndürdü, kapıya doğru hareketlendiler.

"Hadi gelin, arka bahçede biz birer kahve içelim, senin eşyalarını da odana yerleştirirler bu arada," diyerek Nermin'e çevirdi başı-

m. Diğer elinde Nermin'i de kendileriyle beraber yürümeye yöneltti.

Nermin adımlarını onlara uydurmaya çalışırken, aklına yeni gelmiş gibi bir an duraksadı ve başını arkaya doğru çevirirken Ekrem'e sordu.

"Halil'i unuttum, ne yapacağını merak ediyordur, geri mi dönsün acaba?" Yüzünde ne yapacağına karar verememiş bir ifade vardı ve cevap bekler gibiydi.

"Sen orasını merak etme, çocuklar ne yapacaklarını biliyor. Rağıp şimdi ona da kalacağı yeri gösterecek. Adamların kaldığı bina evin yanında, rahat eder endişelenme," dedi Ekrem.

"Etrafta niye bu kadar çok adam var?" dedi Nermin merakla. Bir yandan evin içine girmişlerdi.

"Dostumuz kadar düşmanımız da çok Nermin. Gerekiyor işte," dedi adam, sözü uzatmak istemediğini belli ederek. Karısı yanında gülerek gözlerini devirdi. Nermin anlamış gibi basını salladı. Aslında pek anlamış sayılmazdı ama adamların yaptığı işi düşününce, bir sebebi vardır demek zorunda kaldı kendi kendine.

Nermin girdikleri kocaman girişte gözlerini dolaştırdı hayranlıkla. Ev aydınlık, ferah ve sımsıcak döşenmişti. "Yuva gibi," diye iki kelime geçti aklından. Kocaman rahat koltuklar ve oturma grupları açık renkti. Salonun bir duvarı boydan boya cam, ön bahçeye bakıyordu. Bir duvarında şömine, önünde rahat olduğu belli olan geniş, ikili bir kanepe vardı. Üstüne oturanın gömüleceği kadar yumuşak görünüyordu. Ev sade ve kalabalıktan uzak bir zevkle döşenmişti. Duvarlardaki tablolar dahi evin etkileyiciliğine eşlik etmişti. Az ama öz eşya vardı. Rahatlık ve sadelik planlanmış ve bu da büyük bir başarıyla elde edilmiş gibiydi. Nermin hayranlıkla baktı salona.

"Eviniz çok güzel Füsun," derken, sesindeki hayranlık kendini belli ediyordu.

"Çok teşekkür ederim," diyen kadının sesinde gurur vardı. Kendisi de tekrar gözden geçirdi her şeyi. Muhtemelen ilk defa gelen birinin gözüyle bakmaya çalışıyordu.

"İç mimar mı tuttun? Gerçekten işini iyi yapmış," dedi Nermin takdirle.

"Hayır, Füsun her şeyi kendi elleriyle yaptı," diyen Ekrem girdi

araya. Sesindeki beğeni açıktı. Anlaşılan karısının çıkardığı işten o da çok memnundu. Haksız da sayılmazdı. Birçok iç mimar, karısının eline su dökemezdi.

"Vallahi çok zamanımı aldı ama o kadar uğraştığıma değdi. İçime sindi, o yüzden bütün o uğraşları unuttum gitti."

"Değmiş gerçekten. Tam bir yuva olmuş burası. Her şey harika görünüyor"

Salondan çıkıp devasa mutfaktan geçtiler. Her türlü araç gereç vardı mutfakta. Gayet modern, bir kadının asla çıkmak istemeyeceği bir havası vardı mutfağın. Arada sırada mutfağa kendisi girmeyi seven Nermin, böyle bir mutfaktan hiç çıkmayacağını düşündü.

Mutfaktan arka bahçeye açılan kapıdan beraber çıktılar. Kocaman, beyaz kumaş bir şemsiyenin altında, minderleri beyaz kumaştan hasır oturma grubu Nermin'in ilk gözüne çarpan şey oldu.

Her yer yemyeşil çimen, aralıklarla kocaman saksılarda renkli çiçekler bulunuyordu etrafta. "Cennet Bahçesi de ancak bu kadar olur," diye düşünürken, Nermin yandan gelen bir çığlık sesiyle yerinden sıçradı.

17. BÖLÜM

2015

"Abi Tilki Naci bizlere ömür!" diyen Kürşat, suratında geniş gülümsemeyle içeri daldı.

Yaman, babasıyla salonda oturuyordu. Perşembe öğleden sonrasıydı ve dün geceden beri canı çok sıkkındı.

"Nasıl?" dedi Ekrem Alaz.

"Şu abuk sabuk mekânlardan birinde bulunmuş bu sabah. Karnını deşmişler. Bıçağı da hediye diye kalbine saplayıp bırakmışlar."

"Kim yapmış?"

"Faili meçhul!" dedi Kürşat sırıtarak. Yaman'ın yanına oturdu.

Ekrem Alaz, Kürşat'a kaşlarını çatarak, "Oğlum, doğru düzgün anlat şunu," dedi.

"Biraz evvel aldım ayrıntıları Ekrem abi. Herif dün gece şu sapıkların takıldığı mekâna gitmiş. Cahide'nin evi var ya hani, orası."

"Seks manyaklarının takıldığı yer?" diye sordu Yaman emin olmak için.

"Evet, orası. Gece bunu odada biçmişler ama sabah bulunmuş. Her kim yaptıysa kapıyı kilitlemiş. Gece boyunca da gelen giden oda meşgul sanmış. Sabah herkes çekildikten sonra görevliler temizlik için girmeye çalışırlarken çıkmış ortaya durum. "

"Hiçbir iz bulamamışlar mı?" diye sordu Ekrem Alaz.

"Yok. Bıçak var ama parmak izi yok. Kim yaptıysa adamı kandırıp odaya götürdüğü kesin. Adam yarı çıplak, elleri kolları yatağa bağlıymış. Ağzına da kendi gömleğini tıkmış yapan kişi. Muhtemelen Tilki, fantezinin dibine vuracağını sanmıştır, al sana fantezi. Zevkten öldü dedikleri bu herhalde," deyip, kahkaha attı Kürşat.

"Sayko'nun sağ kolu oğlum. Delirmiştir şimdi Çakal çetesi. Adamın oraya takıldığını biz bile bilmiyoruz. Vay, demek sapıkmış he?" dedi Yaman düşünceli düşünceli.

Ekrem Alaz yine elini çenesine götürüp ovuşturmaya başladı. Sesli düşündüğü belli olan bir halde, "Bu iş gittikçe garipleşiyor. Ben bu işin öyle fantezi sonucu olmuş olacağını sanmıyorum. Adam takip edilip, tuzağa düşürülmüş. Bu işin peşinde kimler varsa çok iyi derslerini çalışıyorlar yalnız," dedi.

Birden ayağa kalktı. Ellerini arkasında birleştirip, salonda dolaşmaya başladı. Karşısında oturan iki gence bakarak konuşmaya başladı.

"Konuşun bakalım, ne düşünüyorsunuz? Bütün bunlar normal mi geliyor size? Son aylarda kaç tane Çakal'ın, Sayko'nun adamı temizlendi? Çakal bizden biliyor. Varsın bilsin ama biz, başka birileri olduğunu biliyoruz. Biliyoruz da bunların Çakal'la ne derdi var da bu temizliği yapıyorlar, onu bilmiyoruz. Bu bilmediklerimiz beni rahatsız ediyor."

İki genç, bir süre tecrübeli adamın dediklerini düşündü. Yaman Kürşat'a dönüp, "Kamera falan yok muymuş?" diye sordu.

"Yok abi. Öyle yere kamera takılır mı? Üst sınıf gidiyor oraya daha çok. Kayda alınmak isterler mi? Öyle bir şey olsa Cahide evi kapatmak zorunda kalır."

"Mobeselerden de mi bir şey çıkmamış?"

"Ev zaten sapada...Ormanın içinden yol geçiyor ama kamera yok o yolda. Ana yoldan itibaren var ama o da herkesin geçtiği üst yol, hiçbir şey çıkmamış, çıkacağını da sanmam."

"Sadece üye girişi olmuyor mu orada? İçeri nasıl girmiş-

ler?" dedi Ekrem Alaz.

"Muhtemelen üye oldular ama üyelik referansla oluyor. Polis şimdi üyeleri kontrol edecektir mutlaka. Tek tek eleyecekler tabii."

"Oraya takip et, kaçırma bir bilgi. Buradan bir şey çıkar sanırım."

"Çakal'dan var mı bir haber? Tepkisi ne oldu acaba? Sayko altına yapmıştır kesin. Dibine kadar girdiler demektir. Heritin sağ koluydu," dedi Yaman.

"Onu bilemiyorum ama bana kalırsa, bu gidişle bu herif o evden çıkacak! Sayko'nun pisliği daha kapanmadıydı, şimdi bu çıktı. Geldi mi dün gece bara abi?" dedi Kürşat başını Yaman'a çevirip.

Yaman başını kaldırdı. "Yok!" dedi. "Gelir bugün yarın ama. Daha fazla tutamazlar onu içeride. Pirelenmiştir iyice."

Ekrem Alaz işaret parmağını oğluna doğrulttu. "Bara gitmek yok artık! Ortalık bu haldeyken o bara gitmeyeceksin!"

"Baba!" dedi Yaman itiraz edercesine.

"Hiç itiraz etme Yaman! O bar mevzusu kapandı!"

"Ben kafamdaki sorulara cevap alana kadar kapanmadı baba. Sen de Çakal'ın manyak oğluna yaptığı gibi beni eve kapatacağını düşünüyorsan, unut gitsin," diye diklendi Yaman ayağa kalkarak. Gözlerinde yine deli bakışlar oluşmuştu.

Ekrem Alaz bu bakışları gördüğü anda hiçbir şey yapamayacağını anlıyor, hep geri çekilmek zorunda kalıyordu. Yaman'ın davranışları hiçbir zaman tahmin edilebilir olmuyordu ve üstüne gittiği anda büyük kriz çıkması olasıydı.

Kürşat'a döndü. "Yalnız bırakmayacaksınız bunu. Şu kız hakkında da bir an evvel bulun her şeyi. Bu iş kabak tadı vermeye başladı."

"Sen hala konuşamadın mı abi?" dedi Kürşat, Yaman'a dönerek.

"Yoktu dün gece" dedi Yaman dişlerinin arasından. Şimdi babası gibi o kalkmış, volta atıyordu salonda.

"E izin günü değildi ki. Niye yoktu? Gelmeyecek mi acaba artık?"

"Nerden bileyim?" diye bağırdı Yaman. Kızın bir daha gelmeyecek olma ihtimali sinirini bozmuştu. Eli kısa saçlarına gitti, çekiştirmeye başladı. Kendini rahatlatmaya çalışarak konuştu. "Bardaki çocuk Serhat, işleri olduğu için izin aldığını söyledi."

"O zaman cuma gecesi gelir yine," diye fikir yürüttü Kürşat. Sonra birden gülmeye başladı. "Ya da bu Tilki'yi hakkamak için izin almıştır. Duyar mıymışız bir de o kız çıkıyordur?" diye dizine vurup, kendi esprisine kendi gülerek kahkaha attı.

Ekrem Alaz kaşlarını çatarak Kürşat'a baktı. "Zevzek zevzek konuşma Kürşat!"

Yaman cevap vermeden Kürşat'a baktı bir süre. Gözleri düşünceliydi. Bir an aklına yatmadı değil fikir. Sonra kafasının içinde düşünmeye başladı. *"Yuh artık. O kız o paspal haliyle o mekâna nasıl girsin? Üye olmak bile dünya kadar paradır. O kadar parası varsa ne diye barda çalışsın? Ayrıca bir adamı kolayca öldürebilecek biri gibi de görünmüyordu kız. Hem niye yapsın ki böyle bir şeyi? Tamam, Sayko'nun içkisine ilaç attı ama o ayrı şey, adam öldürmek ayrı şey."*

Kürşat ayağa kalktı. Yaman'ın dalgın yüzüne, ciddi tutmaya çalıştığı bir ifadeyle bakıp, "Abi kusura bakma. Öylesine aklıma geldi. Saçma tabii. Neyse, ben işime bakayım," dedi. İkisine de başıyla selam verip çıktı salondan.

"Ne diyorsun bu işe?" diye sordu Ekrem oğluna.

"Bir şey diyemiyorum. Sadece sinirleniyorum. Benim peşinde olduğum adamları biri temizliyor. Benim o adamlara konuşmaları için ihtiyacım var. Bu heriflerden birini kullanarak Çakal'a yaklaşabilirdim ama bu durum bütün planlarımı alt üst ediyor. Kimin yaptığını da bulamıyoruz. Böyle kilitlenip kaldık, ben daha fazla nasıl sabrederim bilmiyorum," dedi Yaman sinirle.

"Sabredeceksin! Eğer öfkene teslim olursan hata yaparsın, onlar kazanır. Az kaldı sabret! Her şeyin hesabını bir bir soracağız," dedi Ekrem hırsla.

"Bana yaptıkları bir tarafa ama annemin kanını yerde bı-

rakmayacağım. O herifi ellerimle parçalamadan bana huzur yok baba. O herif benim! Yalnızca benim!" diye dişlerinin arasından tıslayarak karşılık verirken, Yaman'ın gözleri deli deli bakıyordu.

Ekrem başını salladı ağır ağır. Yaman'dan daha fazla istiyordu Çakal'ın leşini. Sadece karısı için değil, daha başkaları için de o intikam alınacaktı. Senelerce içini kemiren kurt onu tamamen yiyip bitirmeden, bu işi bitirmeyi oğlundan daha çok istiyordu. Yaman'ı zapt edebilmek için birçok şeyi ona söylememişti ya da üstün körü geçiştirmişti. Yaman daha fazlasını kaldıracak durumda değildi. Aklı pamuk ipliğine bağlıydı, daha fazlasıyla zorlamak, bile bile oğlunun ipini çekmek olurdu. Sırf dikkatini başka yere versin diye konuyu değiştirdi.

"Hiç mi konuşamadın şu kızla?" dedi sıradan bir sesle. Yan gözle oğluna bakıyordu.

Yaman'dan sadece bir cık sesi çıktı. Ekrem'in yüzünde gülümseme oluştu. Hafif alaylı bir sesle, "Hayret, senin elinden kurtulmazdı, haftasına peşine takardın bir kadını," dedi.

"Bu öyle bir şey değil. Tam manyak! Bu gezegende yaşadığına bile şaşırıyorum. Sanki başka dünyadan çıkmış," diye karşılık verdi aksi bir sesle.

"Nasıl?"

"İlk defa geçen gece birkaç cümle ettik. Tepemi attırdı, efendi takılayım dedim olmadı, sohbet bile etmekten uzak olduğu için çıkıştım biraz. Verdiği cevap; boş geyik hiç çekemezmiş, bizim konuşacak bir şeyimiz yokmuş, konuşacak bir şey olmayınca da birileriyle sohbet gereksizmiş." Yüzünü buruşturuyordu konuşurken.

Ekrem kahkaha attı. Son zamanlarda bu kız mevzusu yüzünden son yıllarda ondan duyulundan fazla kahkaha çıkmıştı. "Ters yapıyor diyorsun?"

"Ne ters yapması baba? Kızın kendisi ters zaten."

"O zaman niye bırakmıyorsun peşini? Baksana, kızın hakkında hiçbir şey bulamıyoruz. Belli ki insanlardan uzak duruyor. Sen de bırak peşini, bir aydan fazla oldu kız yüz

vermedi. Bu saatten sonra da vermez bence." Aklına bir şey gelmiş gibi yüzü düşünceli bir hal aldı.

Yaman fark etmedi babasının yüzünü. İnatçı bir ifadeyle baktı babasına.

"Başka bir şey var o kızda. Çözmeden rahatlamam."

Ekrem cevap vermedi. Dalgın dalgın salonun camından bahçeye bakıyordu.

* * *

Dağlı, Fırat gece kendisini bıraktıktan sonra üzerindeki leri çöpe atmış, doğrudan banyoya girmişti. Kendini hiç hissetmediği kadar kötü hissediyordu. Gördüğü rezillikler gözlerinin önünden gitmiyordu. İnsanların neden böyle şeylere ihtiyaç duyduğunu ise hiç anlayamıyordu.

Kendisi de çoğu zaman duygudan yoksun biriydi, bunu çok iyi biliyordu ancak yine de sevişmenin iki kişi arasında mahrem bir paylaşım olduğunu, iki insanın tüm duygularını sadece sevişirken birbirlerine yansıttıklarını düşünmüştü. Böyle özel bir paylaşım ancak özel yaşanmalıydı ona göre.

Sevişmek sevginin bir başka boyutu, dolayısıyla duyguların evrilmiş haliydi ona göre. İnsanı diğer canlılardan ayıran en büyük özelliklerden biri duygularsa, her canlının sahip olduğu bu yetenek neden insan tarafından daha özel bir şekilde kullanılmasın ki? Hayvani arzuları bu şekilde performe etmek Dağlı'nın aklının almayacağı boyuttaydı.

Öldürdüğü insanları düşününce, kendisinin yaptığı şeyin de doğru olduğunu iddia etmiyordu. Cinayet işlemek, önüne gelenle böylesine sapkın bir şekilde seks yapmaktan daha büyük bir günahtı belki de. Başka bir canlının hayatına son vermek, biliyordu ki günahların en büyüğü idi ama bu uğurda o her günaha boyun eğmişti.

Nefesini kestiği her adamın, bunu sonuna kadar hak ettiğine inanıyordu. Bunun için bir gün hesap vermesi gerekirse buna hazırdı zaten. O adamlar onun hayatını elinden almışlardı. Annesi... Babası... İkisi de o rezil adamlar yüzünden

hayatlarını kaybetmişlerdi. Hem de bir hiç uğruna. Sadece manyak bir adamın egosu yüzünden, saplantıları ve hırsları yüzünden kendisi böylesi berbat bir hayat yaşamak zorundaydı. Kimliksiz... Annesiz... Babasız... Ailesiz... Yapayalnız... Korkunç kâbusların bitmek tükenmek bilmediği, korkunç geceler geçirmek zorundaydı. Hepsi bir manyağın saçma sapan hırsı yüzündendi. Onun nefesini kesmeden geri tek bir adım atmak söz konusu olmayacaktı onun için. Bunun için bin defa cehennemde yanmaya razıydı. O zaten cehennemi bu dünyada yaşıyordu... Yanmaya alışmıştı.

Banyodan çıktıktan sonra, üzerine bir şort ve tişört geçirip eldivenlerini taktı ve bir saate yakın kum torbasında çalıştı. Zaten uyuyamayacaktı, en azından kendini tükenene kadar yorabilirdi. İçinde patlamak üzere olan enerjisini atması hem kendisi hem de karşısına çıkacak ilk kişi için daha hayırlı olurdu.

O kum torbasında çalışırken, çocuklar gelip arabasını bırakmışlardı. İkisi de kızın yüzünü görünce, hiçbir laf etmeyip bırakmışlardı onu kendi haline.

İyice yorulduktan sonra elindeki eldivenleri çıkarıp fırlattı, kendini kanepeye attı. Eline kumandayı alıp kanallar arasında dolaştı bir süre. Ne zaman gözlerinin kapandığını hatırlamıyordu...

Sıçrayarak kendi sesine uyandığında, bir süre kendine gelmek için zaman harcadı yine. Saatine baktı, sadece bir saattir uyuduğunu fark etti. Torbada çalışmak iyi gelmişti. Hiç değilse bir saat deliksiz uyumuştu.

Üzerini değiştirip arabaya atladı ve her zamanki ziyaretini yapmak için yola koyuldu. Bugün özellikle buna ihtiyacı vardı...

Büyük demir kapılardan içeri girip, bir süre daha dar yolda ilerledi. Nihayet arabayla gidebileceği yol bitince aracı durdurup içinden çıktı ve kapıları kilitledikten sonra sessizlik içerisinde ağır ağır ilerledi.

Sabah saatleri olması nedeniyle, esen hafif rüzgârda ağaçların yapraklarından çıkan hışırtılar, sanki ona bir şeyler söy-

lüyorlarmış hissi uyandırdı. Birden adımlarını durdurdu, başını yukarı doğru kaldırıp gözlerini yumdu. Sanki tüm dikkatiyle dinlerse, ne dediklerini anlayabilecekmiş gibi hissediyordu.

Yüzünü okşayan hafif rüzgâr ve ağaçların arasından sızan, yüzünde sıcaklık hissettiren güneş ışınları, sanki hasret kaldığı o dokunuşları hissettirir nitelikteydi. Birkaç dakika kımıldamadan sessizliğin içerisinde yaprakların mırıltılarını dinledi.

Çok seneler önce babasıyla buraya geldiklerinde beraber bunu yapar, sessizliği dinlerlerdi. O zaman eli babasının elinin içinde olurdu. Eğer can kulağı ile dinlerse, yaprakların dediklerini duyabileceğini söylerdi babası. Yaprakların, annesinin sözlerini onlara aktardığına inanırdı. Babası hep şöyle derdi. "Burası annenin mekânı artık...Onları dinle... Annenin sözlerini sana aktarır onlar... Annen konuşurmuşçasına, senin kulağına fısıldarmışçasına dinle onları. Anneni de duyarsın o zaman." Şimdi ikisini birden dinliyordu. Hem annesini hem babasını...

Neden sonra başını yavaş yavaş indirip gözlerini açtı. Ağır adımlarla hedefine doğru ilerledi. Nihayet varınca, sanki ağır çekimdeymiş gibi yavaş hareketlerle önündeki alçak taş duvara oturdu. Bacaklarını toplayıp karnına çekti ve kollarıyla etrafını sardı. Önünde yan yana duran, üzerinde anne ve babasının isimleri yazılı iki mezar taşına baktı...

Tahir Yamandağlı...

Nermin Yamandağlı...

Ve bir de minicik bir taş daha...

Kendi adının yazdığı minik mezar taşı...

Her hafta belirsiz saatlerde gelip ziyaret ettiği iki dolu, bir boş mezar...

Tek kelime bile konuşmamıştı şimdiye kadar çünkü biliyordu ki eğer ağzından tek bir kelime çıkarsa, kendisini bir daha ayağa kaldıramazdı.

Her hafta geliyor, saatlerce mezarların üzerinde oturuyor, sessizlik içerisinde karşısındaki iki isme bakıyordu. Ne za-

man ikisinin de intikamını alırdı, o zaman gelip konuşacaktı onlarla. O zamana kadar tek kelime etmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Suskunluk yemini, intikamının sonunda bozulacaktı ancak.

Her ikisi de kendisi için hayatlarını vermişlerdi... Onlara layık olabilmek için ikisinin de kanını yerde bırakmaması gerekiyordu. Yoksa yaşamak ona da haramdı. Elleri, iradesi dışında mezarların üzerindeki çimenlerde dolaşıyordu. Mezarlar çok bakımlıydı. Ne zaman gelse çiçek eksik olmuyordu. Ağrılı'nın bakım için birilerini ayarladığını biliyordu ancak her zaman mutlaka taze çiçekler de oluyordu mezarların üzerinde. Bakan kişi elinden gelenin fazlasını yapıyordu anlaşılan. Kendisi bir kez bile çiçek getirmemişti...

Babasıyla, annesini ziyaret ettiklerinde getirirlerdi ancak babası her defasında aynı cümleyi kurardı mutlaka...

"Bana bir şey olursa ve hayatta değilsem artık, sakın anneni ve beni ziyarete gelirken çiçek getirme! Hayatta olduğuna dair hiçbir iz bırakma. Benden sonra buraya çiçek gelmeyeceğini bilirler. Kendini açık edecek hiçbir iz bırakma. Bizim çiçeğe ihtiyacımız olmayacak. Senin hayatta olduğunu bilmek, bizim için dünyanın tüm çiçeklerine bedel miniğim."

On bir sene boyunca bir kez bile gelememişti buraya. İstanbul'a ayak bastığından beri her hafta birkaç saatini anne ve babasına ayırıyordu ama yetmiyordu. Özlemini dindirmeye, sessiz taşlara bakarak geçirdiği birkaç saat yetmiyordu. O özlem hiçbir zaman dinmeyecekti. Kendini yapayalnız hissediyordu ve yalnızlığının tek çaresi anne ve babasıydı. Onların sevgilerine, şefkatlerine ihtiyacı vardı. Babasının güçlü ve onu koruyan kollarının arasında uyumaya ihtiyacı vardı. O hayatının ilk on yıllının hiçbir gecesinde babasının kollarından uzak uyumamıştı. O korkunç gecenin ardından bir daha o güveni ve sevgiyi hissedememişti.

"Az kaldı... Yakında ben de sizin yanınıza geleceğim. Az kaldı..."

Aklından geçirdiği sözleri sesli dile getirmedi. Yine ağır hareketlerle yerinden kalktı. İki taşı da şefkatle okşadıktan

sonra, arkasına bakmadan başı öne eğik, yavaş adımlarla arabasına doğru yürüdü.

Belki de bir kez bile başını kaldırıp etrafına baksa, koca mezarlıkta yalnızca iki mezar varmış gibi davranmasa, birçok soruya cevap alacağı başka isimleri görebilecekti kendi anne ve babasının mezarları yanında...

* * *

Öğleden sonra Kerim'le Adil geldiler. Kız onları görünce gözlerini devirdi. İkisi de aldırmadılar. Tüm günü konuşarak geçirdiler. Dağlı gece olanları kestirerek anlattı onlara. Adamın cesedi bulunmuştu. İlk defa geriye bir ceset bırakmıştı. Diğerlerinin hepsini yok etmişlerdi. Polis zanlıyı arıyordu ama elleri boş çıkacaktı. Özge Demir'in verdiği adreste kimse olmayacaktı. O saçma üyeliği yaparlarken göz boyayabilmek için lüks semtteki daireyi kullanmışlardı ama neyse ki sadece birkaç kez gitmişti oraya. Her defasında dikkatli olmuş, farklı kılıklarda girip çıkmıştı. Şu anki haliyle oraya girip çıkarken ki hali arasında hiçbir benzerlik yoktu.

"Harcadık yani bu kimliği o zaman," dedi Dağlı çocuklara.

"Canın sağ olsun. Ağrı'ya haber ederiz. Lazım olursa hallederler başkalarını," dedi Kerim umursamadan.

"Evi tutarken falan iz bırakmadık inşallah," dedi sorgularcasına. Bakışlarını karşısındaki iki adama dikmişti.

Adil bir cık sesi çıkardı. "Emlakçı aracılığıyla, yurt dışı üzerinden yaptık. Hiçbir halt bulamazlar. Her şey sahte..."

Kerim, "Dağlı be, hep iş hep iş, bugün izinlisin nasılsa, biraz da eğlenelim be," dedi araya girerek.

Kız şaşırarak baktı. "Ne eğlenmesi? Ne yapacağız ki?" diye sordu. Şimdiye kadar böyle bir şey aklına bile gelmemişti. Konsantrasyonunu hiçbir şey bozamıyordu.

"Ne bileyim yav? Arkadaşlar eğlenmek için ne yaparlar ki?"

Kız alayla, "Sinemaya giderlermiş, yemek yerlermiş, seyahate çıkarlarmış...» diye saymaya başladı. Bardaki tek taban-

ca aklına gelmişti.

"Bunları kim dedi, Serhat mı?" diye sordu Kerim.

Serhat'ı ikisi de tanıyordu ancak şahsen tanışmamışlardı. Hakkında epey araştırma yapmış, temiz olduğuna inandıklarında Dağlı'yla beraber çalışmasına aldırmaz olmuşlardı.

"Yok be o demedi. Onun eğlencesi kız arkadaşı Nil'ledir. Bunları diyen bara gelen bir denyo."

"Nasıl bir denyo?" diyerek yerinde dikildi Adil. "Sana mı sarkıyor? Varmış sürekli gelen biri. O mu bu?"

"Saçma sapan konuşma Adil. Bana ne sarkacak? Sarksa alırım façasını aşağı. Takılıyor sürekli işte. Şimdilik zararsız."

"Eee o zaman bu muhabbet nereden çıktı?"

"Geçen gün dedi işte," dedi kız, elini aldırmadığını gösterir gibi boşlukta sallayarak.

"Ne dedi? Niye dedi?" diye üsteledi Kerim.

"Başlayacağım ama şimdi ikinize de. Sorguya mı çekiyorsunuz? Niye dediyse dedi. Geyikmiş işte," diye çıkıştı.

"Sen geyikten hazzetmezsin ki!" dedi Kerim gözlerini şaşkınca açarak.

Kız gözlerini devirdi. Kaykıldığı yerden tek bir hamlede kalktı.

"Hadi kalkın. Nasıl yapılıyorsa eğlenelim bakalım. Bak, bu muhabbette geyiğe sarmaya başladı. Sıkıldım."

Kerim'le Adil de ayağa kalktılar. Bir süre üçü birbirine 'Eeee?' der gibi baktılar. Ne yapacaklarına karar verememişlerdi.

"Ne yapsak lan?" dedi Kerim Adil'e.

Adil omuz silkti. "Bir yere mi gitsek?"

"Nereye?" dedi Kerim'le Dağlı aynı anda.

Adil "Ne bileyim yav. Gidip eğlencesine birilerine mi sıksak?" dedi kaşlarını kaldırıp, çocuk gibi hevesli bir yüzle.

Dağlı sinirle elini öne salladı. "Lan bir akıllı gelsin be. Tek bir akıllı... Bu kadar mı zor?"

Kerim kınayan bakışlarla baktı Adil'e. "Bu mu eğlence anlayışın?" Dağlı'ya döndü. "Ya zaten akşam oldu, gidip bir meyhanede kafaları çekelim en iyisi" dedi.

Kız, eliyle küçümsercesine Adil'i göstererek, "E iyi ya. En azından bu manyağın fikrinden daha iyi," dedi.

Üçü birlikte hazırlanıp çocukların arabasıyla çıktılar depodan.

Dağlı sabaha karşı zil zurna sarhoş döndü. En azından sızıp birkaç saat deliksiz uyuyacağını düşündüğünden, hiç çekinmeden kadehleri yuvarlamıştı peş peşe. Çocukların da kendisinden aşağı kalır yanı yoktu. Yatağına doğru yalpalayarak ayaklarını sürürken, "Eh eğlenmek böyle bir şey herhalde," diye mırıldandı kendi kendine.

Gece boyu çocukların abuk sabuk konuşmaları, kimi zaman sinirlendirse de epey güldüğünü inkâr edemiyordu. Ağrılı'nın hayatında olması onun için bulunmaz bir lütuftu.

"Ya olmasaydı?" diye sordu kendine, yatağına çökercesine otururken.

Ağrılı'nın kendisini aldığı gece dün gibi aklındaydı. Adam senelerce baba şefkatiyle kendisini koruyup kollamıştı. O olmasaydı halini düşünmek bile istemiyordu. Babası bir kez daha kendisini feda edip hayatını kurtarmıştı.

Yatağa yavaşça uzanırken, "Çok özlüyorum seni baba," diye mırıldandı tavana bakıp. Gözlerinden akan iki damla yaş, şakaklarından aşağı yuvarlanıp yastığa düştü.

"Affet beni ne olur... Affet beni..." diye mırıldanırken gözleri kapandı. Kalbinde taşıdığı yükün altında, her geçen gün daha fazla eziliyordu.

Cuma günü korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Gece yine kâbuslarla geçmişti. Sabah geç vakit uyanmış, yatağın içinden çıkacak gücü bulamamıştı. Öğlene kadar yatakta döndü durdu. Her dönüşünde beyni sanki kafasının içinde başıboş kalmış, duvara vuran bir top gibi acı veriyordu. Daha fazla dayanamayacağını hissedince ağır ağır yerinden kalktı.

Duşa girip soğuk suyun onu kendine getirmesini bekledi. Çıkar çıkmaz bir ağrı kesici alıp, kendisine bir kahve yaptı. Birkaç saat sonra daha iyi hissetmeye başlamıştı. Gece bara gideceği için bir an evvel toparlanmak istiyordu. Bu kafayla o gürültü ve insan kalabalığı gözünde büyüyordu ancak Say-

ko'nun gelme ihtimaline karşı orada olmak istiyordu. En has adamı tahtalı köyü boylamıştı. Adamın nasıl tepki verdiğini görmek istiyordu.

Bu düşünce bile kendini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Kendi kendine gülüp hazırlanmaya başladı. Arabasını almaya karar verdi. Takip edilirse de bakacaktı çaresine. Gerçi Alazlardan korktuğu yoktu. Onlarla bir alıp veremediği olmadığına göre bir şey yapacak değillerdi. Sadece yaşadığı yeri kimsenin bilmesini istemiyordu, o kadar.

* * *

"Yoktun evvelsi gece!" diyen sesle yana döndü Dağlı.

Cuma akşamı yine her zamanki gibi çılgın bir yoğunluk vardı ve geldiğinden beri hiç durmadan hareket halindeydi.

Tek tabanca birkaç saat önce gelmişti ama Serhat ilgilenmişti. Barın diğer ucunda Dağlı başka siparişlerle uğraşıyordu. Serhat başkalarıyla meşgul olduğundan, saatler sonra ilk defa barın diğer ucuna gitmişti. Adamın yanında oturan birkaç kişi sipariş vermişti, onları hazırlıyordu.

"Eee?" dedi işine devam ederken. Başını sadece bir saniye adama çevirmişti.

"Eeesi, yoktun işte."

"Soru mu, durum tespiti mi?" dedi adama bakmadan.

"Her ikisi de," diye cevap verdi adam.

Bakışlarını kızdan ayırmamıştı. Kaşlarını yine çatmıştı.

Kızı iki gün üst üste görememek kalbinde panikli atışlara sebep olmuştu.

Kız siparişleri hazırlayıp tezgâhın üzerinden adamların önüne doğru itti.

"Hayırdır? Sin'e ortak mı oldun?" dedi. Başını çevirmeden aşağıdan bir bez alıp, tezgâhın üzerindeki ıslaklığı sildi.

"Ne alaka?"

"Patronum bu kadar soru sormuyor. Patron kesildin başıma," dedi kız silmeye devam ederken.

"Bir kez de konuşurken yüzüme baksan ölmezsin," dedi

adam sitemle.

Dağlı silmeyi bıraktı. Elinde bez, yüzünü adama çevirdi. "Senin derdin ne?" dedi aksi bir sesle.

"Seni görene kadar derdim yoktu ama dert ettim işte bir kere, senin sorunun ne diye?"

"Benim de sen buraya takılana kadar sorunum yoktu ama bak dert oldun başıma. Yalnız uyarmadı deme, şansını zorluyorsun."

"Ne gibi?"

"Ne anlamak istiyorsan o... Ama geri bas artık," dedi uyaran bir tonla.

Yaman tam kıza cevap verecekken ilerideki hareket dikkatini çekti. Başını belli belirsiz o tarafa çevirdi ve Sayko'nun adamlarıyla beraber içeri girdiğini gördü. Kahrolası adam, en has adamını kaybetmişken ne diye gece sefasına çıkmıştı ki?

Kafasını yavaşça önüne, oturuşunu da hafifçe yana çevirdi. Kıza baktı. Kız da gelen adamları izliyordu. Tezgâhın altındaki tahtanın üzerine birkaç limon koydu, bir bıçak aldı ve limonları ince ince dilimlemeye başladı. Bir yandan da gözlerinin altından adamlara bakıyordu fark ettirmeden.

Yaman kızın elindeki bıçağa baktı. Hafifçe başını yana çevirip adamların ne yaptıklarını görmek istedi. Sayko'yla göz göze geldi.

Adam yanındaki birine işaret edip yanına çağırdı, kulağına bir şeyler söyledi. Yaman'ı tanıdıklarına hiç şüphe yoktu. Birazdan başına biteceklerdi. Şu an dört adam vardı. Çabucak bir hesap yaptı kafasında, en az ikisi binerdi tepesine. Silahı belindeydi ama bu kalabalıkta ateşlemek istemiyordu. Hiç suçu olmayan insanlara zarar vermek en son isteyeceği şeydi.

Başını tekrar önüne çevirdi. Kız limonları bitirmek üzereydi. Normal bir tonla, "Deniz?" dedi.

Kızın adını ilk defa telaffuz ediyordu. Kız şaşırarak ona baktı. Adamın yüzü bir tuhaftı. Hem oturuşunda bir tehdit vardı hem de garip denecek bir sakinlik.

"Şu bıçağı çok dikkat çekmeden önüme koyar mısın?" dedi. Gözlerinde garip bir parlaklık vardı.

"Ne?" dedi kız ilk anda şaşırarak. Gözünün ucuyla nedensiz Sayko'nun tarafına baktı. İki adam bulundukları yere doğru hareketlenmişti. Adamı ikiletmesi gerekmedi. Kız doğal hareketlerle eline tekrar bezi alıp, tezgâhın üstünü siler gibi yaptı ve bıçağı Yaman'ın önüne koydu.

Yaman bıçağı parmaklarının ucuyla çekip avucunun içinde ters çevirirken gülümseyerek, "İşte benim kızım," dedi.

Kız sinirli bir bakış attı Yaman'a. Yaman birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. Kızın sinirli bakışına aldırmadan konuştu.

"Kafanı tezgâhın altına sok, sakın çıkarma. Bıçakla kalırsak iyi, silahlar çıkarsa ateş hattında kalma, dediğimi yap!"

Dağlı'nın vücudu gerildi. Adamın ciddi olduğunu anlamıştı. Yine de tezgâhın altına falan girmeye hiç niyeti yoktu. Adama cevap veremeden iki adam tepesinde bitiverdi. İkisi de çam yarması gibiydi. Biri elini adamın yanından tezgâhın üzerine koydu, adamın üzerine doğru eğildi. Tehdit dolu bir sesle konuşmaya başladı.

"Vay, küçük Alaz da buradaymış!»

Dağlı çok uzun zamandan beri bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Haftalardan beri adam buraya geliyordu ve asla adını sormak aklına gelmemişti çünkü gerek duymamıştı. Şimdiyse Ekrem Alaz' ın oğlu olduğunu öğreniyordu.

Bu dört harfi her duyuşunda kalbinde bir tekleme oluyordu. Hayat çok garip tesadüflerden oluşuyordu ve onun şansına en kötüsüyle karşılaşmıştı. Sürekli bu ismi duyuyordu ve her duyuşunda canı yanıyordu.

Şaşkınlığını zorlukla yenip, önündeki sahneyi izlemeye çalıştı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Adamların tehditkâr duruşlarından, genç Alaz'ı resimden çıkarmak istedikleri belliydi ancak diğeri hiç oralı değil gibi davranıyordu.

Dağlı bir an adamın kafasının iyi olup olmadığını düşündü. Ne kadar içmişti bu gece? Servisi Serhat yaptığından, kaç tane içtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Tek ümidi fazla içmemiş olmasıydı.

Yaman sakin sakin cevap verdi. "Zoruna mı gitti?" dedi

başını çevirmeden. Kadehine uzandı. Kızla göz göze geldi. Kız kaşlarını çatarak bakışlarıyla uyarmaya çalıştı 'daha fazla içme' der gibi. Umursamadan kadehi ağzına götürürken, kıza göz kırpıp gülümsedi.

Dağlı kaşlarını iyice çattı. Adam tam bir cıvıktı.

Yanında bir eli tezgâhta olan adam, diğer eliyle Alaz' ın ensesini kavradı. Alaz ensesindeki baskıya aldırmadan, kadehini tezgâha koydu ağır ağır. Diğer adamsa öbür tarafına geçmişti. "Naci'yi senin öldürdüğünü bilmiyor muyuz lan? Bunun hesabını vereceksin orospu çocuğu!" dedi yarma.

Yaman tekrar kıza baktı. Gözlerinde uyarı vardı. Kızın aşağı eğilmesini istiyordu ama kız inatla dikiliyordu. Daha fazla oyalanamayacağını biliyordu. Başkalarının da gelmesi için çoktan haber uçurulduğuna emindi. Bir an evvel daha kalabalık olmadan buradan çıkması gerekiyordu. Kıza kızgın bir bakış atıp avucunun içinde sakladığı bıçağı seri bir hareketle çevirip bütün gücüyle adamın tezgâhın üzerinde olan eline sapladı.

"Orospu senin gibi bir piçi doğuran anandır! O itin anasını da sikerdim ama o sırada anası başkalarının altındaymış!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Bıçak yarıya kadar ahşap tezgâha girmiş adamın elini de mahkûm etmişti. Adamdan korkunç bir çığlık çıkarken, Yaman göz açıp kapayana kadar yana dönüp, diğer tarafındaki adamın suratına kafasını gömmüştü.

Kırılan burnun sesi Dağlı'ya kadar ulaştı. Yüzünü buruşturdu. Demek kendi temizliğini onun yaptığını sanıyorlardı. İşi yapan o, primi alan Alaz'dı öyle mi? Bu durum Dağlı'yı kendisini bile şaşırtacak kadar sinirlendirmişti. Küçük Alaz onun rakibi bile olamazdı!

Yaman sinirle kıza dönüp, "Sana eğil dedim. Bir kere olun laf dinle!" diye bağırdı.

Arkadan yaklaşan başka birisini görünce kız, "Arkana bak!" diye uyardı otomatik olarak. Adamın öfkesini umursamamıştı bile. Asıl öfkeli olan oydu.

Bu sırada oli tezgâha yapışan adam, bağırarak elini kur-

tarmaya çalışıyordu. Biraz daha uğraşacağı belliydi ancak o sırada kapıdan diğerleri girmeye başladı.

Yaman kızın uyarısıyla hızla dönüp arkasından gelenin karnına güçlü bir tekme atınca adam geriye savruldu. Diğerleri de peş peşe gelmeye başladı. Yaman seri ve atik hareket ediyordu. Aynı anda dört kişiyle dövüşüyor, üzerine gelenleri kısmen etkisiz hale getiriyordu.

Birkaç saniyelik boşlukta cebindeki telefonu kıza fırlattı "İlk numarayı ara, hemen gelsinler," dedi. Son olaylardan sonra Kürşat'la Halit'in uzakta olmadıklarını biliyordu. Birkaç dakika dayanabilirse birlikte buradan sağ çıkabilirlerdi.

Dağlı avucuna düşen telefonu hiç bekletmeden çevirdi. Belki başka kız olsa tutulup kalabilirdi böyle bir sahneyle ama o şaşırtıcı derecede sakindi. Numara bir kez çalınca açıldı.

"Hayırdır abi, erken mi çıkıyorsun? Kız yine pas vermedi mi?" dedi alaycı bir ses.

"Zevzek zevzek konuşma dallama. Abiciğinin canına okuyorlar. Bir an evvel gelin," dedi aynı alaycı sesle.

"Siktir! Allah kahretsin! Söyle dayansın! İki dakikaya oradayız." Cümlesi bitmeden bir silah sesi yankılandı. Sonra tam bir kaos oluştu. Çığlıklar, bağırtılar, kaçmak için koşturan herkes kapıya yüklenmişti.

"Silah sesi miydi lan o? Abim iyi mi?" diye bağırdı telaşlı ses.

Dağlı tezgâhın altına eğildi. Nihayet adamın dediği olmuştu. Serhat barın diğer ucunda yere eğilmiş, korkuyla kıza bakıyordu. Dağlı eliyle sakin olmasını, aşağıda kalmasını işaret etti, sonra telefona cevap verdi.

"Abin şimdilik iyi de ne kadar dayanır bilmem. Herkes kapıya yüklendi. Sizin girişiniz zor olacak gibi."

"Anasını siktiğimin şerefsizleri! Ulan gerekirse vururum hepsini, üzerlerine basa basa girerim. Abime söyle, dayansın. İki dakika!" deyip telefonu yüzüne kapattı karşıdaki ses.

Dağlı hiç tereddüt etmeden kendi numarasını çevirdi, bir kez çaldıktan sonra arama kaydını sildi, sonra telefonu cebine atıp başını kaldırdı yavaşça. Birkaç silah sesi daha du-

yuldu ancak kalabalıkta kime isabet ettiği belirsizdi. Kapının önünde izdiham vardı.

Alaz dört beş adamın ortasında kızı şaşırtan bir beceriyle dövüşüyordu.

"Vay. Fırat Abimden bile iyi valla. Hakkını yememek lazım," diye mırıldandı.

Kalabalığı yarıp Alaz'a yaklaşan diğerlerini fark etti. Biri silahını kaldırdı, uygun bir pozisyon aradığı belliydi. Dağlı daha fazla sabredeceğini sanmıyordu. Bu bar işi iyice patlamıştı zaten. Bu herifin Sayko'nun adamlarına heba olmasına izin vermeyecekti.

Tezgâhın altından ince uçlu bıçağı aldı, diğer eline de açık tirbuşonu geçirdi. İki ayağının üstüne dikilip bağırdı.

"Alaz! Eğil!"

Adam başını bile çevirmeden ikiletmedi lafını. Süratle vücudunu aşağı bırakırken ayağıyla yerde bir kavis çizerek ikisini yere indirdi.

Dağlı'nın elindeki bıçak bir ok gibi fırlayıp Alaz' ın önündeki adamın göğsüne saplandı. Adam yere düşerken elindeki silahtan çıkan kurşun tavana saplandı. Tam o esnada Yaman sağ tarafında yere düşenin göğsüne, vücudunu hafifçe yukarı kaldırıp güç alarak dirseğini geçirdi. Kırılan kaburgaların sesini duydu ama hiç vakit kaybetmeden sıçrayarak iki ayağının üzerine doğruldu. Seri bir döner tekmeyle ötekini indirdi. Diğerlerinin yaklaşmasına birkaç adım daha vardı, öfkeyle kıza dönüp, "Sana tezgâhın altından çıkma dedim!" diye bağırdı.

Dağlı, "He yav he," dedi umursamaz bir sesle.

Bir sıçrayışla tezgâhın üzerine çıkıp, tam önünden geçen adamlardan birinin suratına tekmeyi yapıştırdı. Tezgâhın üzerinden sıçrayarak yere atladı. Yere ayakları basar basmaz silahlı bir adamla karşı karşıya kaldı. Adamın şaşkınlığından yararlanıp atik davranarak, nasıl olduğu anlaşılmayan bir hızla elinden silahı kaptı. Tüm hareketleri birkaç saniyeyi geçmemişti. Diğer elinde, parmaklarının arasında tuttuğu açık tirbuşonu adamın göğsüne sapladı.

Hâlâ etraf kalabalık olduğu için göz açıp kapayana kadar silahı arkasına taktı ve hemen gardını aldı. Göğsünde tirbuşon olan adam hırsla üzerine gelirken, minik bir adımla yana kaydı ve elini yanlamasına çevirip keskin bir vuruşla adamın gırtlağına darbeyi indirdi. Âdem elmasını parçaladığına emindi. Adam tamamen etkisizdi artık.

Alaz'la sırt sırta geldiler.

"Kaç dakika?" diye sordu Alaz.

"İki dakika dediler ama bence uzar. Kapı tıkandı," diye cevap verdi.

"Sende bir halt olduğunu anlamıştım. İyi dövüşüyorsun. Sence dayanır mıyız?"

"Başka alternatif var mı?"

"Yok!"

"E iyi o zaman. En fazla indiren," diye başladığı cümlesini tamamlayamadan Alaz atıldı. "... Kızı kapar!"

Dağlı adamın güldüğüne bahse girebilirdi.

"Rüyanda görürsün!" diye tersledi.

"Zaten son günlerde sadece o oluyor," dedi diğeri. Sesinde gülümseme vardı.

"Çenen çalışmasın, ellerin çalışsın," dedi Dağlı karşısına dikilene sıçrayarak çapraz tekme attı. Adam aldığı darbeyle gerilerken, kız yere bastığı sol ayağının üzerinde hafifçe dönerek, sağ ayağının altını adamın suratına indirdi. Adam yana yıkıldı. Tekrar iki ayağının üstüne dikildi Dağlı.

O sırada Yaman ikisini daha indirmişti. Kız iyi dövüşüyordu ama Yaman'ın tek darbeyle bitirdiği işi o birkaç darbeyle bitiriyordu ve bu da çok yorucu oluyordu onun için. Kızı da koruması gerektiği için Yaman'ın daha fazla efor sarf etmesi gerekiyordu. Göz ucuyla birkaç kişinin Sayko'yu çevreleyip kapıdan çıkarmaya çalıştıklarını gördü.

"Kaçıyor şerefsiz!" dedi.

"Adamın başka bir numarası yok zaten. Sürekli kaçıyor!"

Kalan iki kişi artık Yaman'a çocuk oyuncağı gibi gelmişti. Kıza bırakmadan onları da indirdi. Bar tamamen boşalmıştı. Bir dakika geçmemişti ki Kürşat'la Halit, betleri benizleri at-

mış halde ellerinde silahlarla içeri daldılar. Hızla yaptıkları giriş, gördükleri manzara karşısında ani duruşla bitti. Şaşkın şaşkın etrafa bakıyorlardı.

"Abi aşmışsın!" dedi şaşkınlık ve hayranlık dolu bir sesle.

Dağlı onları bırakıp bara doğru koştu ve yukarı sıçradı. Başını aşağı indirip Serhat'ı kontrol etti. Serhat hala sırtını dolaba yaslamış, bacaklarını karnına çekmiş bir halde bekliyordu. Dağlı, "Psstt" yapınca başını kaldırdı.

"Bitti mi?" dedi. Yüzü bembeyazdı. Dağlı başını salladı.

"Bu bitti de ben de bittim. Bar sayfası kapandı bana," dedi sırıtarak.

Serhat ayağa fırladı. "Neden?"

"Adamlar mimledi. Rahat bırakmazlar burada beni. Buradakilerin de başı belaya girer. Sen ne diyeceğini ne yapacağını biliyorsun," dedi uyararak.

Serhat anladığını belirtircesine başını salladı.

"Daha görüşmeyecek miyiz yani?" Sesi üzüntülüydü.

Dağlı ciddi bir yüzle ona baktı.

"Valla istesen de benden kurtulamazsın. Bana bilgi lazım. O yüzden sık sık görüşeceğiz ama seni tehlikeye atmayacağım, merak etme. Haber bekle benden," dedi arkasını dönerken.

Uzanıp tezgâhın altından fermuarlı sweat-shirt'ünü aldı. "Hadi eyvallah," dedi elini kaldırıp.

Serhat arkasından başını sallayarak baktı. Ansızın kıza seslendi.

"Deniz!"

Dağlı dönüp bakınca, "Dikkat et!" dedi. Gözleri çok şey anlatıyordu.

Kız başını salladı. "Merak etme."

Kapıya doğru yürürken aralarında konuşan üç adamın önünde durdu. Arkasındaki silahı çıkarıp uzattı. İçlerinden biri aldı. Şaşkınca kıza bakıyordu. Cebinden telefonu çıkarıp Alaz'a uzattı.

Yaman telefona uzanırken, "Hayrola? Nereye?" dedi.

"Evime," diye cevap verdi.

"Hangi evine?" diye sordu gözlerinde alaycı ışıltılarla.

Kız işaret parmağını tehdit eder gibi sallayarak, "Bana bak! Beni takibi bıraktır yoksa sonu fena olacak!" dedi.

"Fena olsun. Ben de fena olsun istiyorum zaten," diye karşılık verdi arsızca.

Kız ters ters baktı ona. İleri doğru adım attı. Gidiyordu.

"Yarın burada olacak mısın?" diye seslendi peşinden. Kız şaşırarak döndü.

"Sen katayı mı yedin? İşim bitti burada. Sana yardım ettiğimi gördüler. Rahat bırakırlar mı sanıyorsun artık?»

"Nasıl yani? İşi bırakıyor musun?" Sesinde şaşkınlıkla birlikte hissedilir bir panik vardı.

"Bıraktım bile!"

Yaman hızla hareket edip kızın önünü kesti. "Bırakamazsın!"

"Sana mı soracağım be!"

"Tamam, sorma, o zaman telafi etmeme izin ver. Benim yüzümden işinden oldun. Başka iş bakmana yardımcı olayım."

"İstemez! Bakarım ben başımın çaresine."

"Orasını anladık zaten. Baya iyi bakıyorsun. Bari gerçek adını söyle. Adının Deniz olmadığını biliyorum... Bir ölüye göre oldukça hareketlisin maşallah," diyen Yaman, kızı baştan aşağı süzdü.

"Vaaay, araştırmamızı da yapmışız..." Kızın yüzünde alay vardı. "Arkadaşım, benimle zaman kaybedeceğine git başındaki belayı temizle. Bir düş yakamdan," diye ekledi sinirle.

"Adını söyle, düşeceğim yakandan."

"Benim adım yok!" deyip kestirip attı kız.

"Bir isim be! Bir isimden ne çıkar? Nedir yani bu gizem, bu tavırlar?" Yaman sinirlenmeye başlamıştı.

"Sana ne be? Sana ne? Bela oldun başıma zaten. Bir çek git!" Kız eliyle Yaman'ı önünden itip ileri bir adım attı.

Yaman kızın koluna yapıştı. İki duygu arasında gidip geliyordu. Bu kadar inatçı olduğu için kıza hem öfke duyuyordu hem de bir daha kızı göremeyeceği için panik içini sarmıştı.

Kız sinirle kolundaki ele baktı. "Çek elini!" dedi ters ters,

bakışlarını Yaman'a kaldırarak.

"Numaranı ver bari. Gerekirse ararım. İşle ilgili bilgi veririm. Kısa zamanda yeni iş bulursun."

"Ben aldım senin numaranı merak etme. Lazım olursa ararım ben. İşe gerek yok. Dediğim gibi ben bakarım çaresine."

Yaman elini bırakıp telefonunu uzandı. Aranan numaralara baktı. Yeni bir numara göremeyince kıza çevirdi bakışlarını.

"Sildin aradığın numarayı!" dedi gözlerini kısarak.

"Yok artık! Bir de bıraksaydım. Amatör amatör konuşma!" dedi kız küçümsercesine. Tekrar elini önüne uzatıp Yaman'ı kenara itti. Öne adım attı. Kızın inatçılığından Yaman'ın öfkesi tepesine kadar çıkmıştı.

"Manyaksın sen! Bir isim, bir telefon be! Ne sanıyorsun ki kendini? Nedir bu kadar naz? Bilmeyen de dünya güzeli sanacak!"

Kızın canını yakmak istiyordu. Fiziksel bir zarar veremeyeceğine göre en azından kızın bir tepki vermesini sağlayacak bir şeyler yapabileceğini düşünmüştü.

Kız kapıdan çıkarken umursamaz bir yüzle dönüp sadece "He yav he" dedi.

18. BÖLÜM

1991

"Korkma korkma, bizim sıpanın sesi," diye yan tarafta salıncakta sallanan çocuğu gösterdi Ekrem.

Bahçenin biraz ilerisinde küçük bir çocuk parkı kurulmuştu. Salıncak, kaydırak, tahterevalli ve bir çocuğun tırmanabileceği demirden yapılmış ters U şeklinde basamaklar vardı. Çocuk, arkasında kendisini sallayan adamı daha fazlası için teşvik ederken, her yükselmesinde zevkten çığlığı kopartıyordu. Yüzündeki mutluluk anlatılacak gibi değildi.

"Yaman!" diye oğlana seslenen Ekrem, aynı anda eliyle de gel işareti yaparak, "Gel bak, seni kiminle tanıştıracağım," dedi gülümseyerek.

Oğlanın arkasında duran adam salıncağı tutup durdurmuş, çocuğun salıncaktan inmesini sağlıyordu. Nermin, adamı izlerken dudaklarında durduramadığı bir gülümseme vardı. "Takım elbiseyle çocuk sallayan adam da ilk kez gördüm," derken, eğlendiği her halinden belliydi.

Füsun kahkahayı patlatırken, Ekrem şaşkınlıkla başını ona çevirdi, sonra tekrar adamına döndürdü bakışlarını ve kadının gözüyle bakınca, eşinin kahkahasına eşlik etti.

"Haklısın vallahi ama ne yapacaksın, bizde böyle," derken iki elini yana açmış, omuzlarını silkelemişti. Adamlar her an her şey için hazırdı, hepsi temiz pak giyinirdi ve Ekrem hiçbirinin sokak serserisi gibi günlük kıyafetlerle dolaşmalarını istemezdi. Onlar da alışıktı

zaten, her işi yaparlardı ve hepsi de sağlam adamlardı.

Salıncaktan atlayan çocuk minik adımlarının üzerine düşüp, hiçbir şey olmamış gibi acceleyle kalkarken, sanki dünyanın tepesinden atlamış bir adam edasıyla, yüzünde böbürlenmeyle anne babasına doğru koştu. Kollarını açarak dizlerini kırıp boyunu alçaltan adam, kendisine koşarak gelen oğlunu kucaklayıp havaya fırlattı. Çocuktan zevkli bir çığlık çıktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme, kapkara gözlerinden ışıklar saçıyordu etrafa. Mutlu olduğu her halinden belliydi.

Kucağındaki çocuğu yavaşça yere bırakan adam, eliyle yanındaki kadını gösterip, "Nermin ablanla tanış Yaman. Bu hafta sonu bizimle kalacak, seni de çok merak ediyordu," dedi.

Çocuk utangaç bakışlarla önce annesine baktı. Kadın cesaret verircesine oğluna gülümsedi. Sonra meraklı bakışlarını yavaş yavaş babasının gösterdiği kadına çevirdi. Ağır hareketlerle babasının bacağına yaklaşıp, vücudunu neredeyse adamın bacağına dayadı. Nermin yavaşça dizlerinin üzerine çökerek, parlak bir gülümsemeyle oğlana doğru elini uzattı.

"Çok memnum oldum Yaman. Baban senden çok bahsetti, dediği kadar yakışıklıymışsın," dedi, kapkara saçların alnına yapışmış olduğu karşısındaki çocuğa sevgiyle bakarak.

Oğlan önce çekinerek babasına baktı, sonra karşısında parlayan yüze döndü. Üzerinde beyaz pantolonu, pembe keten gömleğiyle, kapkara saçlarını açık pembe bir bantla toplamış kadın, beklentiyle elini uzatmış, kendisine gülümsüyordu. Elinde olmadan yavaşça hareketlenip, kadının omuzlarına dökülmüş kapkara saçlarından bir tutamı minik elleriyle tutup parmağında çevirirken, "Sen de çok güzelmişsin," dedi yarım yamalak konuşmasıyla. Hayran bakışlarıyla kadının yüzünü tarıyordu.

Diğerlerinin kıkırdamalarına eşlik eden Nermin, sımsıcak bir kahkaha ile çocuğa sarılırken, "Bu hayatımda duyduğum en muhteşem iltifat," dedi.

Ekrem önündeki manzaraya bakıp kahkaha atarken, elini karısının omuzuna attı. "Kimin oğlu? Kadının hasından anlıyor tabii," diye mırıldandı yalnız karısının duyabileceği bir sesle. Füsun kocasının sözlerinin ardından gülerek dirseğiyle adamı dürttü.

Nermin çocuğu kucağına alıp, Ekrem'in başıyla işaret ettiği oturma grubuna doğru hareketlendi. Kucağında çocukla birbirlerine hayranlıkla bakıyorlardı. Sanki bir dakika içinde büyük bir aşk doğmuştu aralarında. Rahat minderlerin yerleştirildiği koltuğa otururken, Yaman'ı da dizlerine oturttu. Çocuk minik parmaklarıyla Nermin'in saçlarıyla oynarken, "Sen annemle babamın arkadaşı mısın?" diye sordu.

"Evet hayatım, arkadaşlarıyım," diye cevap verirken, Ekrem atıldı, "Tahir amcanın da arkadaşı," diye ekledi. Nermin aceleyle bir bakış attı adama. Füsun ve Ekrem çocuğa bakıyorlardı. Çocuk, "Tahir amcam nerede baba? Ne zaman gelecek?" dedi başını babasına çevirerek.

"Akşama burada olacak oğlum. Hep birlikte mangal yapacağız, senin sevdiğin köftelerden yapacak amcan," dedi Ekrem şefkatle.

Nermin'in kucağındaki çocuk sevinçle yerinde zıplamış, "Oley" derken, minik yumruğunu havaya kaldırmıştı.

"Tahir Bey'de mi gelecek?" dedi Nermin çekinerek. İstemsizce kucağındaki çocuğun saçlarını düzeltiyordu.

"Gelecek tabii," dedi Ekrem. "Sakıncası yok değil mi senin için? Çok fazla zaman bulamıyoruz, arada çiftlikte böyle zaman geçiriyoruz, Yaman'ın da çok hoşuna gidiyor," diye ardı ardına sıralamıştı kelimeleri.

"Estağfurullah, neden sakıncası olsun? Kendi evin, tabii ki istediğini davet edersin," diye mırıldandı.

"Burası Tahir'in de evi aslında," diye araya girdi Füsun, sevgi dolu bir sesle. "Ekrem'le Tahir sahip oldukları tüm mal varlıklarına ortaklar. Zaten biz hep beraber büyüdük. Bugün neye sahipsek hepsini beraber kullanırız," derken, bu durumdan rahatsızlık bir yana memnuniyet duyduğu açıktı.

Nermin soru dolu bakışlarını ikisine çevirdi. Durum tuhafına gitmişti. Bu devirde kimse kimseye böyle bir güven duymazdı.

Tahir'in adını duyduğu anda kalbi teklemişti. Hem adamı göreceği için içten içe anlamlandıramadığı bir sevinç duyuyor hem de en son karşılaşmalarında adamın gidişi aklına geldikçe tedirgin oluyordu. Tahir'i ne zaman aklına getirse iki duygu arasında sıkışıp kalıyordu. Bir yandan adamdan olabildiği kadar uzağa kaçmak istiyor,

öte yandansa bilemediği bir güç tarafından adama doğru itiliyordu. Nermin kafasında sıralamaya çalıştığı düşüncelerle boğuşurken, Ekrem öne doğru eğilip Yaman'ı kucağına aldı ve oğlunun yüzünü kendine çevirdi.

"Oğlum, hadi sen biraz daha oyna bakalım bahçede, biz de Nermin ablanla kahvelerimizi içelim," dedi gülümseyerek. Başını onaylayarak sallayan çocuk, babasının dizlerinden aşağı inip fişek gibi parkına doğru koştu. Füsun ve Ekrem oğullarının ardından gülümseyerek bakıyorlardı.

"Tabii şimdi senin kafanda epey soru vardır sormak istediğin," diyen Füsun, anlayışla bakıyordu Nermin'e.

"Var elbette ama üzerime vazife olmayan şeylere karışmam ben, siz ne zaman anlatmak isterseniz dinlerim," dedi aynı anlayışla. Başını hafifçe yana eğmiş, hevesli ve aydınlık gözlerle bakıyordu ikisine.

Füsun heyecanla, "Çok şükür, nihayet rahat rahat konuşabileceğim bir kadınla tanıştım," derken, Nermin merakla kaşlarını kaldırdı.

Ekrem karsının sözlerine gülerken Nermin'e açıklama yaptı. "Erkek dünyasında tek kadın kalmıştı ya, seni kendine yandaş belledi sanırım."

"Öyle ama Ekrem," diye yan gözle kocasına sitemli bir bakış attı Füsun. O sırada mutfak kapısından çıkan kızı görünce o tarafa döndü.

"Halime, gel Nermin'le tanış," dedi kendilerine doğru gelen genç kıza.

Yirmili yaşların başında görünen kız onlara doğru yaklaştı gülümseyerek. Çekingen bir havası vardı. Sıradan, günlük kıyafetler üzerindeydi. Dizin hemen altında biten siyah bir etek, gri ince bir hırkanın altında giyindiği beyaz gömlek vücut hatlarını hiç belli etmiyordu. Utangaç bir ifadeyle üçlünün önüne geldiğinde iki elini önünde birleştirmiş, hafifçe başını eğerek selamlamıştı. "Hoş geldiniz Nermin Hanım, çok memnum oldum sizinle tanıştığıma," dedi heyecanı belli olan bir sesle.

"Ben de çok memnun oldum Halime," dedi Nermin sıcak bir gü-

lümsemeyle.

Füsun odayı tanıştırırken, "Halime hem evi çekip çevirmeme hem de Aman'a bakmama yardım ediyor sağ olsun. Bizim elimiz kolumuz kendisi," derken, korumacı ve şefkatli bir ses tonu vardı Füsun'un.

"Estağfurullah abla, asıl sen sağ ol," dedi Halime, başını öne eğip. Utangaç gözleri üçlü arasında gidip geliyordu. Gülümsemeye çalıştığı yüzü utançtan pembeleşmişti.

"Nermin Hanım, eşyalarınızı odanıza yerleştirdim," dedi çekinerek.

"Çok teşekkür ederim Halime. Eline sağlık. Bu arada bana da Nermin abla de lütfen. Yoksa kendimi dışlanmış hissedeceğim," dedi gülümseyerek.

Kız gülerek çabucak diğerlerine baktı, onay almış olmalıydı ki başını salladı.

"Halime kızım, sen bize birer kahve yap, ellerinden şöyle güzel bir kahve içelim hep beraber, Nermin ablan da bakalım başka yerde içmiş mi öyle kahve," dedi Ekrem kızı sevindirerek.

"Hemen Ekrem abi," dedi kız telaşla hareketlenerek. Arkasını dönmüş, hızla içeri yönelmişti bile.

Ekrem kızın ardından yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle bakıyordu. Bakışlarını yavaş yavaş yanındaki kadına çevirdi.

"Halime..."dedi, çenesini en son kızın göründüğü kapıya doğru işaret ederek "...bana emanet kendisi, çocuğum gibi severim. İyi yürekli kızdır, saftır, kötülük nedir bilmez ama ürkektir biraz," diyerek tamamladı sözlerini. Sanki bir şey açıklayacakmış da vazgeçmiş gibi, kafasındaki düşünceleri dağıtmak ister gibi başını iki yana salladı. Füsun elini kocasının dizine koydu, hafifçe sıktı. İkisi de Nermin'in anlayamayacağı bir yoğunlukla birbirlerine baktılar kısa süre.

Nermin en son kızın kaybolduğu noktaya bakıp dalgın dalgın, "Evet, iyi bir kıza benziyor," dedi.

Kızın çekingen ve ürkek hareketleri dokunmuştu kendisine. Ekrem konuyu değiştirerek, "Senin kafandaki sorulara gelelim hadi," dedi deminki melankolik havasından kurtulmuş enerjik bir sesle. "Evet, gelelim," dedi Füsun yerinde dikleşerek. İkisi de Nermin'e bakıyordu şimdi.

"Valla haklısınız, kafamda epey soru var ama dediğim gibi üzerime vazife olmayan şeyleri karıştırmak istemem, merakıma gem vurmaya çalışıyorum," diyen Nermin, sevimli küçük bir kıza bürünmüştü sanki.

Ekrem yüksek bir sesle: "Sor, sor çekinme. Cevaplar zor gelirse ben atlatırım merak etme," dedi sağ elini havada sallayarak.

"Kesin atlatır," derken Füsun, yan gözle bakıp alayla gülümsemişti kocasına.

Nermin ikisinin arasındaki minik didişmeye gülerek baktı. "E o zaman baştan başlayalım," derken, yüzü meraklı çocukları andırıyordu. "Tam olarak ne iş yapıyorsunuz? Bu kadar adam gerçekten gerekiyor mu?" derken, elini şöyle bir sallamış ve etraftaki adamları göstermişti.

Ekrem kaşının birini muzip bir şekilde kaldırdı, hafifçe kadına doğru, başını öne eğerek, "Gerçekleri mi söyleyeyim, yoksa duymak istediklerini mi?" dedi şakacı bir sesle. Dudağının ucu gülümser gibi kıvrılmıştı ama gözlerindeki ciddi ifade, kadının yüzünden geçenleri okumaya çalışır gibiydi.

"Ben her zaman gerçekleri duymak isterim Ekrem," dedi kadın, kendinden emin bir sesle gözlerini adamın gözlerine dikip.

"Her geçen an seni daha çok seviyorum Nermin," dedi Füsun gülerek. Kocasına 'hadi buyur bakalım' dercesine baktı.

Ekrem derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Tam ağzını açıp konuşmaya başlayacaktı ki Halime elinde kahve tepsisiyle kapıdan çıktı. Gözleriyle kızı takip ederken suskunluğunu korudu.

Kız çekingen hareketlerle fincanları önlerine koyarken dudaklarının arasından mırıltıyla, "Afiyet olsun," kelimeleri döküldü. Hepsi gülümseyerek kıza teşekkür ettiler, kız yine utangaç bir yüzle başını sallayıp aceleyle yanlarından ayrıldı. Sonra sanki anlaşmış gibi hepsi de aynı anda fincanlara doğru hareketlendiler. Ekrem kahvesinden bir yudum alıp gözlerini kapadı, başını arkaya atıp, "Kahve konusunda kimse Halime'nin eline su dökemez," dedi. Füsun ters olmasına çalıştığı bir bakış attı kocasına ama bıyık altı gülüşü ciddi olmadığını gösteriyordu.

Nermin dikkatlice bir yudum aldı. Kocaman açılmış gözlerini ikisine çevirip, "Vallahi haklısın, şimdiye kadar içtiğim en iyi kah-

ve,' dedi gülümseyerek.

Füsun fincanını önündeki sehpaya geri koydu. "Bir türlü beceremedim Halime gibi kahve yapmayı," derken bundan hiç de gocunmuş gibi değildi.

"Vallahi ben de beceremem böylesini."

"Ne yapalım canım, artık elimizden de kahve içmeyiversinler o zaman,' diyen Füsun, küçük bir kız çocuğu gibi dudağını kıvırdı.

"Sen nasıl yaparsan yap, ben yine içerim senin elinden," dedi kocası ona dönüp. Adamın karısına duyduğu sevgi hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini gösteriyordu.

Füsun'un bakışlarındaki aşk da en az kocasının bakışlarındaki aşk kadardı. Nermin onlara bakarken böyle bir sevgiyi nasıl yakalamış olabileceklerini düşünüyordu. Öyle nadir bir şeydi ki bu, onca yıllık evlilik ve bir çocuğa rağmen sanki dün başlamış gibiydi ikisinin arasındaki şey. Gıptayla baktı ikiliye. Kendisi de senelerce böyle bir şey yakalamak istemişti ama çevresindeki herkes bunun ancak filmlerde olabileceğini söylemişti. Oysa şimdi bunu, kanlı canlı karşısındaki çiftte görebiliyordu. Vardı böyle büyük bir sevgi.

Ekrem kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra, ağır hareketlerle fincanı önündeki sehpaya bıraktı. Nermin'i hafta sonu davet etmesinin en büyük nedeni, Tahir'in uzun zamandan beri yapmayı çok istediği ancak içinde bulundukları durum nedeniyle kaçındığı hamlenin bir an evvel gerçekleşmesini sağlamaktı. Ama ondan önce kadını yoklamak, karşılaşacakları zorluklarla baş edip edemeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Tahir kardeşi sayılırdı ve onu tanıdığı uzun yıllar boyunca, ilk defa bir kadına karşı şu anki yoğun duyguları duyduğunu görüyordu. Nermin bir an bile Tahir'in aklından çıkmıyordu, bunu çok iyi biliyordu. Her gün adamlardan saat saat rapor alıyordu. Bazen kadının haberi olmadan uzaktan da olsa onu görmeye gidiyordu ama tehlikeye atmamak için geride duruyordu. Ekrem onun yakaladığı bu şansı kaçırmasını istemiyordu. Hayat çok kısaydı ve korkular nedeniyle yaşanacak güzel şeyleri kaybetmelerini istemiyordu.

Tanıştıkları gün Nermin'in de Tahir'den etkilendiğini gözlemlemişti ancak doğal olarak kadın ilk adımı atan olmak istemiyordu. Zaten yakışmazdı da ona. Ancak yine de Nermin'i daha yakından

tanımak istemiş. Tahir'e sormadan bu hafta sonunu planlamışlardı karısıyla. Füsun'a her şeyi anlatmıştı. Zaten karısından hiçbir şeyi saklamazdı. Yaşadıkları ne varsa, Füsun her şeyi bilirdi. Onun arkasındaki dağ, karısı Füsun'du.

Tahir akşamüzeri geldiğinde büyük bir sürprizle karşılaşacaktı, muhtemelen Ekrem'e bozulacaktı ama Ekrem onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu ama önce Nermin'in tepkisini bilmek istiyordu. Duruma göre, ya arkadaşını bir an evvel harekete geçirmek için teşvik edecek ya da kadından uzak durması için telkinlere başlayacaktı.

Ekrem yüzünü yavaşça Nermin'e dönüp, sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Aşağı yukarı ne iş yaptığımızı duymuşsundur. Birkaç tane işlettiğimiz gece kulübü var ama aslında onları diğer yaptığımız işleri göz önünde bulundurmamak için paravan olarak kullanıyoruz. Biz kumarhane işletiyoruz Nermin. Şehirde bizim iznimiz olmadan kimse kumar oynatamaz... Kumar mekânlarının hepsinde biz söz sahibiyiz. Bildiğin gibi bu ülkede kumar artık yasal değil," derken sesi çok ciddiydi.

Kadının yüzünden geçen ifadeyi seyrediyor, hiçbir tepkisini kaçırmak istemiyordu. Füsun yanında, kocasının anlattıklarının Nermin'de nasıl bir etki yaratacağını merak ederek, hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışarak Nermin'inin yüzünden geçen ifadeleri seyrediyordu.

Kadın, adam sanki gayet sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi hiçbir tepki vermeden dinliyordu ve yüzünde ikisini de şaşırtan bir dinginlik vardı. Ekrem içten içe şaşırsa da kadının tavrının ciddi olup olmadığından emin olamıyordu. Sözlerine, "He tabii bir de haraç işi var. Haraç da topluyoruz! Gerçi bunu bizden koruma isteyenlerden alıyoruz. Bir nevi alışveriş!" diyerek, alaycı bir sesle devam etti, bu sefer kesin bir tepki verecek diye düşünerek.

Nermin, adam gayet normal bir iş anlatıyormuş gibi hiçbir tepki vermiyor, düşünceli bir yüzle onu dinliyordu.

Ekrem sözlerine ara vermiş, kadının ne cevap vereceğini merak ederek yüzüne bakıyordu. Füsun da aynı şekilde nefesini tutmuş, Nermin'den gelecek tepkiyi bekliyordu.

Neden sonra Nermin ağzını açıp sakin bir sesle, "Aldığınız tehlikeye değiyor mu bari?" dedi sıradan bir sesle, sırf merakını gider-

mek istercesine.

Ekrem dudaklarını büzdü, şaşırdığı belliydi. Doğrusu başka bir söz beklemişti. Kadının anlattıklarını normalmiş gibi karşılaması her ne kadar şaşırtsa da adam, yüzündeki gülümseme takdir doluydu.

Valla orası biraz karışık...Maddi açıdan dersen epey tatmin edici, ona tek kelime edemem. Manevi açıdan bakarsak, güç herkesin hoşuna giden bir şey, her ne kadar riskleri varsa da... Risk var, evet ama biz başka iş yapabilecek nitelikte adamlar değiliz. Öte yandan, sürekli tetikte olmak yorucu gelse de eh, gülü seven dikenine katlanır artık. Bir kez bu âleme girdiysen ya güçlü olur kalırsın ya da harcanır gidersin ama çıkış hiçbir zaman olmaz," dedi boynunu bükerek. Eliyle etrafı gösterip, "Bu kadar adam da bu yüzden var işte, riskleri olabildiği kadar aza indirgemek için," diye sözlerini tamamladı.

Yanındaki Füsun tüm konuşma boyunca hiç sesini çıkarmamış, onları dinliyordu. O alışıktı bu hayata. Öyle kanıksamıştı ki başka türlüsünü o da bilmiyordu. Kendini bildi bile Ekrem'le beraberdi. Başka türlüsünü asla istememişti. Geldikleri noktaya kolay gelmemiş, çok tehlikeler atlatmışlardı ama hem kocasına hem Tahir'e güveni sonsuzdu. İkisini de çok iyi tanıyordu ve onların başka türlüsünü yapabileceklerine o da inanmıyordu. En başından beri beraber olduklarından, Füsun için doğal gelen her şey başkasına garip gelebilirdi. O yüzden şimdiye kadar bunları anlayacak ya da paylaşacak bir arkadaşı olmamıştı. O erkekler dünyasındaki tek kadındı.

Nermin'in verdiği tepkiler kendisini de umutlandırıyordu. Bu kadında da Füsun'da olan yürek vardı. Füsun ilk defa kendini anlayacak bir kadınla karşılaştığını düşünüyordu ve bunun devam etmesini umut ediyordu. Şimdiye kadar hiç şikâyetçi olmamıştı ama kendi hemcinsiyle vakit geçirmeyi de istiyordu kimi zaman. Bazen bir kadını yalnızca bir kadın anlardı, onun da böyle bir dosta ihtiyacı vardı. Ekrem olanları anlattığında, Tahir için çok sevinmişti. Kardeşi gibi severdi onu, mutlu olmasını çok istiyordu. İçinde bulundukları dünya zordu ve onun yanında duracak kadın da bunun hakkını verebilmeliydi.

Nermin'i ilk gördüğünde bunu hissetmişti. O da güçlü bir kadındı ancak yine de çekinceleri vardı Füsun'un. Hiçbir kadın bile

bile bu zorluğa girmezdi. Her an tetikte, her an eli yüreğinde, her an korkuyla yaşamak her kadının harcı değildi. Tüm bunlara sadece koşulsuz sevgiyle bağlandığı adam sebep olurdu. O Ekrem'i her haliyle, her koşulda seviyordu, hiçbir zaman desteğini çekmezdi kocasından. Ne zaman ihtiyaç duysa Füsun orada olurdu çünkü biliyordu ki ne zaman ihtiyaç duysa Ekrem de onun için orada olurdu. Bunu onlarca kez kanıtlamıştı. Kendi uğruna Ekrem çok tehlikelere girmişti, hiç bırakmamıştı onu. Onlar defalarca sınavlarını vermiş, hepsini de geçmişlerdi sevgileri sayesinde.

Şimdi Nermin'in sınavı başlıyordu. Tahir'e karşı boş değildi, bunu Füsun da Nermin'in Tahir'in adını duyduğu anda verdiği tepkiden anlamıştı. Ama bu her şeyi göz alacak kadar büyük bir aşkı mı olacaktı yoksa genel geçer bir heves miydi? Bunu anlaması gerekiyordu Füsun'un. Kocasının her şeyi bu kadar açık konuşması ilk başta biraz şaşırttıysa da anlamıştı ne yapmaya çalıştığını. Kadının gözünü iyice korkutuyordu ki bu şeye girecekse tam olarak ne olduğunu bilsin istiyordu. İçine gireceği dünyayı iyice anlasın istiyordu. Ya korkup kaçacaktı Nermin ya da her şeyi bilerek, isteyerek sonuna kadar gidecekti. Korkup kaçarsa kimse ayıplamazdı onu, kolay kabul edilir bir dünya değildi onlarınki. Herkes kaldığı yerden devam ederdi fakat kadın her şeyi bilerek bir adım ileri atarsa bu hepsi için yeni bir başlangıcın ilk adımı olacaktı.

Füsun ilk defa karşısındaki kadının cesaretli olması için dua ediyordu. Bencilceydi biliyordu ama bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve onu anlayabilecek birini istiyordu hayatında. Nermin'de bunun işaretlerini görmüştü. Eğer korkup kaçmazsa onlar çok iyi birer arkadaş olacaklardı, buna emindi. Nefesini tutmuş, belli etmemeye çalıştığı bir umutla karşısındaki kadının nasıl tepki vereceğini, ne söyleyeceğini bekliyordu.

Nermin söylenenleri düşünüyormuş gibi başını salladı, duyduklarını kafasında değerlendirdiği belliydi. Kahvesinden sakince bir yudum daha alıp, başını kaldırdı. Neyin muhasebesini yaptıysa sanki sonucu belirlemiş ve bir tik atarak bunu elemiş gibi, "E anlatın bakalım, siz ikiniz nasıl tanıştınız? İlk tanışma hikâyelerini dinlemek hep hoşuma gitmiştir," dedi karşısında oturan ve merakla kendisine bakan ikiliyi şaşırtarak.

Ne yaptıkları iş yüzünden onları yargılayan bir laf etmişti ne de bir yorum yapmıştı. Sanki çok merak ettiği bir sorunun cevabını almış ama o kadar hevesle beklediği cevap, çok sıradan gelmiş gibi bir duruşu vardı. Sonraki soruyu soruş şekli öyle sıradan, öyle art niyetsizdi ki sadece masum bir merakı gidermek istediği belli oluyordu. Yüzünde heves, gözlerinde pırıltılarla sanki güzel bir masal dinlemeye hazırlanan bir çocuk gibi ikisine bakıyordu.

Füsun rahatlamış gibi derin bir nefes alıp, gülümseyerek arkasına yaslandı. Başını çevirip manidar bir ifadeyle kocasına baktı. Kocası dudaklarının ucu hafif kıvrılmış bir gülümsemeyle Füsun'a baktı. O da rahatlamış gibi arkasına yaslanıp, yavaşça başını Nermin'e çevirdi.

"Enteresan bir kadınsın Nermin. Tahir'in senden neden etkilendiğini anlıyorum şimdi," dedi karşısındaki kadının şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşlarını zevkle izlerken.

Bu sefer o, Nermin'i şaşırtmıştı. Kadının yüzüne yayılan kızıllığı izlerken aldığı zevk ikiye katlandı. Kadın ilk defa izlenebilecek bir tepki vermiş, elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı. Titreyen ellerindeki fincanı zorlukla önündeki sehpaya koydu. Gülümsemeye çalıştı ancak çıkacak sesin tonundan emin olamadığı için bir süre toparlanmaya çalışırken suskunluğunu korudu. Neden sonra adamın gözlerinin içine dimdik bakıp, "O yüzden mi uzak duruyor, hiç arayıp sormuyor?" dediği anda, karı kocadan kendilerine hâkim olamadıkları yüksek sesli kahkahalar geldi.

Kaşlarını kaldırıp diğer kadını desteklerken Füsun, "E haklı ama," dedi. Ekrem, "Nermin, inan bana bu hayatım boyunca duyduğum en güzel cümlelerden biriydi," dedi sırıtarak. Nermin soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

Ekrem "Tahir..."diye başladığı cümleye, düşünüyormuş gibi bir es verdi, sonra gözlerini etrafında şöyle bir gezdirip tekrar kadına döndü, bir nefes alıp devam etti. "...aslında sana yaklaşmak istiyor sanırım ancak senin başının belaya girmesini istemediği için uzak duruyor. Malum yaptığımız iş..." derken, yüzünde masum bir çocuk ifadesi vardı.

"Yaptığınız işle ne alakası var?" dedi Nermin anlamaya çalışarak. Tavrı, ilgi bekleyen ama beklediği ilgiyi görememiş kaprisli bir

kadın gibiydi. Gözlerini kısmıştı.

Füsun, "Çok şükür, nihayet beni anlayacak bir kadın çıktı karşıma," dedi başını yukarı kaldırarak. Kadının verdiği her tepki, söylediği her söz Füsun'u Nermin'e daha da yaklaştırıyordu. Nermin bakarken yüzünde koca man, dostça bir gülümseme vardı. Nermin soru dolu bakışlarla diğer kadına baktı. Öte yandan destek bekler gibi bir hali de vardı. Ekrem'in ciddi sesi iki kadın arasındaki bakışmayı böldü.

"Düşmanımız çok Nermin! Sen her zaman Tahir'in zayıf noktası olursun," derken, adamın sesi ve bakışları çok ciddiydi. Salt gerçeği ortaya koyarken kadının da bunu anlamasını istiyordu.

Geldiğinden beri gördüğü en ciddi ifadeyle ona bakıyordu Ekrem. Nermin bir süre ses çıkarmadan adamın yüzüne baktı. Kulağına çarpan kelimeler, içinde filizlenen ümitlerin bir çiçek gibi açılmasına sebep olmuştu. Duyduğu kelimeler, uzun bir süreden beri hissettiği sıkıntıları buhar edip uçurmuş, kendisine bile itiraf etmekten kaçındığı birçok düşünceye aydınlık getirmişti. Kalbinin atışları normal seyrinden çıkmıştı ve başka zaman olsa telaş yapmasına sebep olacak bu his, sanki böğrüne oturmuş bir öküz gibi nefes almasını zorlaştıran bu yük, bir kelebek hafifliğinde uçup yok olmuştu. İçinde çılgınlar gibi havalara hoplayıp zıplayıp dans eden Nermin, dışarıda sakin sakin yerinde oturan Nermin'le büyük bir tezat oluşturuyordu. Diğerlerinin göremediği, onlara bakarken dingin bir deniz gibi kıpırtısız görünen yüzünün altında, ağzı kulaklarına varan kadın, yine ikisini şaşırtan bir hamle yapıp diklenerek konuştu.

"Füsun senin zayıf noktan mı?"

Ekrem şaşırarak yanındaki kadına baktı. Gözlerindeki yoğunluk anlatılacak gibi değildi. Yumuşak bir sesle gözlerini karısından ayırmadan, "Hem en zayıf hem en güçlü noktam," dedi.

Füsun uzanıp kocasının elini tuttu. Diğeri kendine uzatılan eli çevirip, avucuna aldı sıkarak. Füsun eli kocasının avucunun içinde, yumuşak bir ifadeyle yüzünü Nermin'e çevirdi.

"Demek istediği Nerminciğim, içinde bulunduğumuz dünyada birçok tehlike var. Ben en başından beri Ekrem'in yanındayım ve yapılması gereken fedakârlıkların bilincindeyim. Bazen çok zor gelse de kalbin hiç istemese de sadece yapman gerekeni yaparsın. Bazen

günlerce evden dışarı çıkmaman gerekir, bazen günlerce sevdiğinden haber alamazsın ama yine de sabırla beklersin. Lin kalbinde, yüreğin ağzında, gözün kapıda beklersin. Eğer bunlarla ilgili tek bir şikâyet edersen onun da yüreğine ateş düşürürsün. Kafası karışır, hata yapmasına sebep olursun. Bu öyle bir dünya ki bazen tüm bunlara katlanamayacağını düşünürsün..." Bir süre sözlerine ara verdi, gözlerinde sevgiyle, başını kocasına çevirdi. «...ama sonra tüm sıkıntılarını unutturan şey, tek bir bakıştır." Gözlerini kocasının bakışlarından ayırmadan, "O yüzden bazen onun hem en zayıf hem de en güçlü noktası olursun," dedi yumuşak bir sesle.

Nermin kadının sözlerinden sarsılmıştı. Sarsılmıştı çünkü her ne kadar geldiğinden beri ikisi arasındaki sevgiye şahitlik etse de aslında birbirlerine duydukları sevginin bunun çok daha ötesinde olduğunu anlamıştı.

Kıskançlıkla karşısındaki manzarayı seyretti. Şimdi her şey kafasında çok daha net oturmuştu. Aşk denilen şey, sadece seviyorum demekle yaşanmıyordu. Zorluklarla, hayatın çetrefiliyle, fedakârlıklarla, paylaşımla ve dayanışmayla şekilleniyordu. Aşk yaşanmıyor, hak ediliyordu...

Nermin aptal bir kadın değildi. Bu hafta sonu neden davet edildiğini çok iyi anlamıştı. Karşısındaki çift onu yokluyordu. Tahir'e uygun olup olmadığını sınıyorlardı. Sıradan bir hayat yaşamıyorlardı. Yaşadıkları tüm zorlukları onun önüne seriyorlardı ki o da ona göre ayağını denk alsındı. Vadettikleri şey şu idi; yaşayacakların kolay olmayacak ancak kabul edersen koşulsuz ve sınırsız bir sevgi bulacaksın!

Nermin şöyle bir içini yokladı. Füsun'un söyledikleri belki de daha başlangıçtı. Kim bilir daha ne tür zorlukları vardı bu hayatın? Gerçekten bunun içine girmeyi isteyip istemediğinden emin miydi? Gerçi Tahir'den kendisine doğru bir adım görmemişti ama bu ikisi adamı çok iyi tanıyorlardı ve boş umut için davet edilmemişti buraya. Adeta, 'ileriye doğru bir adım atacaksan, bil nereye yürüyorsun' demek istiyorlardı.

Kendisi daha hiç tanımadığı bir adam için gerçekten böyle bir dünyaya girmek istiyor muydu acaba? Daha adamla oturup doğru düzgün iki kelime etmemişti. Belki de adama karşı içinde hissettik-

leri gelip geçici bir beğenmeydi. Adam çok etkileyici, karizmatik ve güçlü birisiydi. Belki de hissettiği şey sade bir beğenmeydi. Belki bir süre sonra böyle kısıtlı hareketlerle, her an tetikte yaşamak ona boğucu gelmeye başlayacak, koşup uzaklaşmak isteyecekti.

Karşısındaki çifte baktı tekrar. İçinden 'İnsan böyle bir sevgiden kaçar mı? Aşk sorunsuz olması gereken çocuk oyuncağı mı?' diye geçirdi. Onun hayatında ne kolay olmuştu ki yaşayacağı aşk da kolay olsun? Ayrıca Nermin gerçekten de kolay bir şey istiyor muydu? Nermin şimdiye kadar yaptığım her şeyin hakkını verdin, bundan mı kaçacaksın? Madem öyle dillere destan aşk istiyordun, buyur kapına geldi, yer misin, yemez misin?' diye düşündü içinden.

Tahir'i gördüğü an geldi aklına. Eli cilde değerken çıkan kıvılcım...Dudaklarının ucu kıvrıldı hafif. Geri adım atmayacaktı. Bu karşısındaki çift onu mu deniyordu? Buyursunlar, ellerinden geleni artlarına koymasınlar bakalım. Daha gerçek Nermin Tekin'i tanımıyorlardı. Hem de hiç tanımıyorlardı.

Düşüncelerini kafasında düzenledikten sonra rahatlayarak, karşısında oturan çifte muzip bir ifadeyle bakıp, "Bunu daha sonra konuşacağız, henüz kapanmadı bu konu ama siz şimdi anlatın bakalım. İlk nasıl tanıştınız?" dedi merakla.

Füsun hevesle yerinde kıpırdanıp oturuşunu değiştirdi. Bir ayağını altına alıp, kolunu koltuğun arkasına attı. Ekrem karısının heveslı yüzüne bakınca, "Ben Yaman'la oynayacağım, siz birbirinize masallarınızı anlatırsınız," derken, kaçmaya çalışarak hareketlendi.

Füsun burnunu kıvırıp, "Sen ne anlarsın romantizmden?" diyerek kocasını süzdü baştan aşağı. Kocası eğilerek yanağından öperken, "Hıhı, hiç anlamam!" dedi azıcık başını geri çekip muzır ışıltılar saçan gözleriyle. Tam uzaklaşmaya başlarken Füsun seslendi.

"Hayatım?"

Adam geri dönüp karısına baktı soran bakışlarla. Füsun o sırada Nermin'e dönüp, "Soğuk birer limonata iyi gider değil mi?" dedi sırıtarak.

Nermin onaylarcasına başını salladı. Füsun tekrar kocasına dönüp, "Halime'ye rica etsene, bize birer limonata getirebilir mi?" dedi yüzünde parlak bir gülümsemeyle. Adam sadece başını salladı gülümseyerek ve mutfak kapısına doğru uzaklaştı.

Nermin de bir ayağını altına toplayıp Füsun'u dikkatle dinler bir pozisyon aldı. Füsun hevesle anlatmaya başladı. Nermin'in tepkilerinden o kadar hoşnut kalmıştı ki rahatlayarak gevşemiş, kafasında romantik kurgular belirmişti. Bundan sonra Nermin'le çok iyi dost olacaklarını biliyordu artık. Sözlerine sıradan bir havayla başladı.

"Biz üçümüz aynı yetimhanede büyüdük. Ekrem'le benim ilk karşılaşmam yok, çünkü kendimi bildim bileli hayatımda Ekrem" derken, karşısındaki kadının şaşkınlıkla kaşları yukarı kalkmıştı. Füsun gülerek başını salladı. "Ekrem benim korumamdı orada. Diğer çocuklardan kim bana zarar vermeye kalksa, Ekrem hemen önüme geçerdi. Sırf çocuklar da değil, yetkililerden de kimse bana dokunamazdı. Ekrem'le Tahir hepsinin burnundan getirirdi. Bunları bir görmeliydin..." deyip kahkaha attı. "...ikisi de tam baş belası. Nasıl asi, nasıl çekilmezler anlatamam," diyerek, neredeyse tüm hikâyeyi hızlı hızlı anlatmaya devam etti.

Arada Halime limonatalarını getirmişti. Füsun sadece ona teşekkür etmek için sözlerine ara vermiş, kız uzaklaşır uzaklaşmaz, kaldığı yerden hevesle anlatmaya devam etmişti.

İki kadın neredeyse bir saatten fazla, hiç aralık vermeden, arada kahkahalar, kıkırdamalarla sohbete devam etmişlerdi. Nermin çekimlerde başına gelen komik anları anlatmış, Füsun anlattıklarına kahkahalarla gülmüştü.

Ekrem, Yaman'ı parkta oynatırken, uzaktan iki kadını seyredip karısının ne kadar uzun zamandır böyle keyifli kahkahalar atmadığını fark etmişti. Bu kadar erkeğin içinde tek başına çoğu zaman yalnız kaldığını, kendini yalnız hissettiğini biliyordu ama hiç şikâyet etmemişti karısı şimdiye kadar. Nermin'in varlığı onun için de çok iyi olmuştu. Bir kadın etrafında her zaman iyi dostu olacak bir başka kadın isterdi.

Sohbete dalan iki kadın, Ekrem'in kendilerine şefkatle baktığını fark etmediler.

19. BÖLÜM

2015

Yaman, kız kapıdan kaybolur kaybolmaz sinirle önüne çıkan ilk şeye bağırarak tekme attı.

Kürşat, "Abi, çıkalım artık buradan. Çok vakit kaybettik. Gelirler birazdan," dedi.

Yaman başını salladı, çıkarken Serhat'a döndü. "Yok değil mi sende Deniz'in numarası, adresi?"

Serhat bilmiyorum der gibi ellerini kaldırdı. Vermeyi düşünmüyordu. Yaman ağzının içinden küfredip kapıya yönelecekken, bir anda geri döndü. Göğsünde bıçak saplı ölü adama yaklaştı ve cebinden çıkardığı mendille bıçağın sapını sildi. Ardından başıyla diğerlerine işaret edip kapıya yönelediler. Kürşat arabayı kapıya kadar getirmişti. Çıkar çıkmaz araca bindiler, Kürşat aceleyle direksiyonu kırdı. Sokaktan çıktıkları sırada polis araçları da gelmeye başlamışlardı.

"Kameraları halledemedik abi," dedi Halit endişeyle.

"Halledecek bir şey yok. Kendileri başlattı, hepsi vardır görüntülerde, ben de kendimi korudum. Yarın polis gelir, gider ifadeyi veririz. İçeri alırlarsa da yatar çıkarız birkaç ay, biter gider."

"Kız ne olacak?"

"Bulurlarsa alırlar ifadesini ama sanmam bulacaklarını. Bir iş var o kızda."

"Abi, sen dedin durdun ama ben bu akşama kadar inan-

mamıştım. Bu akşam içerideki manzarayı görünce kendimi aşığım sandım."

"Manyak mısın oğlum? O kadar adamla tek başına nasıl dövüşeyim? Kız iyi dövüşüyor. Çalışmış belli ama neyin peşinde? Onu anlayamıyorum."

"Bunun da Çakal'la meselesi olmasın?"

"Ne meselesi olacak ya? Nerede görecek de Çakal'ı meseleedinecek?"

"Ya öyle deme. Belki tanıdığı, sevdiği birine zarar vermiştir it, bu kız da peşine düşmüştür."

"Ben pek öyle düşünmüyorum ama artık yapacak bir şey yok. Daha karşılaşır mıyız, sanmıyorum. Arkadaş ne gizemmiş be?" Sinirle dizine vurdu Yaman. Kabullenemiyordu kızın hiçbir tepki vermeden basıp gitmesini.

Hayatında ilk defa karşı cinsten birine böyle saplantı derecesinde tutulmuştu. Bir de çocukluğunda o duyguyu yaşamıştı ama o zaman çocuktu. Küçük erkek çocuklarının hepsinde saplantılı tutumlar olurdu. O zamanlar delicesine bağlı olduğu canlıyı kaybetmişti, acısını da atamamıştı üzerinden ama o acıya alışmıştı da. Zamanla acı içine kök salmış, onunla yaşamayı öğrenmişti. Yaşasaydı nasıl olurdu diye sormadığı tek günü olmuyordu... Şimdiki durum bambaşkaydı. Neredeyse bir buçuk ay kellesini koltuğunun altına almış, sırf kızı görmek için o saçma mekâna takılmıştı. Kız bir kez bile gülümsememişti yüzüne, bir kez bile doğru düzgün laf etmemişti. Sanki tüm duyguları alınmış, içi boş bir varlıktı.

"Ruhsuz manyak!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Kürşat'la Halit belli etmeden Yaman'a baktılar. Sonra göz göze geldiler aynadan. İkisi de 'durum kötü' dercesine başlarını salladılar iki yana.

Eve vardıklarında saat epey geçmişti ancak Ekrem Alaz uyumamıştı ve onları bekliyordu. Kürşat içeri girmeden arayıp haber vermişti kendisine. Adam endişeden delirmek üzereydi, gözleri çakmak çakmak olmuştu. Yaman'ı tek parça görünce sinirli olmasına rağmen sıkıca sarıldı. Adamın oğluna bir şey olacak korkusu aklını çıkarıyordu. Azarlayan bir

sesle konuşuyordu.

"Ben sana dedim değil mi o lanet yere gitme diye. Az daha kalbime indirecektin. Oğlum senin bana kastın mı var? Niye söz dinlemiyorsun?"

"Yok bir şey baba...Endişelenme sen. Bak bir şey olmadı. Hatta iyi bile oldu. İyice tepeledim şerefsiz pislikleri..."

"Kaç kişilerdi?"

"Valla önce dört beş kişiydiler sonra arkası geldi. Ortalık epey karıştı. Yarın sabah polis kapıya dayanır ifade için. Sen Ayşe ablayı ara, haber ver de hazırlıklı olsun."

"Orasını merak etme sen. Ararım şimdi, o her şeyi halleder. O kadar adamla nasıl başa çıktın? İyi misin? Bir yerinde var mı bir zarar?"

"Yalnız değilmiş ki Ekrem abi. İzdihamdan kapı tıkanınca biz zamanında giremedik içeri. Yere serilmiş adamları görünce, abim kendini aşmış dedim ama değil yani," diyen Kürşat'a, ters bir bakış atıp önemsemeyen bir sesle Yaman cevap verdi.

"İyiyim, yok bir şeyim merak etme."

Hep beraber salona yönelip koltuklara oturdular.

"Anlat bakayım baştan, neler oldu? Kim yardım etti o zaman sana?"

"Bardaki kız. Deniz."

Ekrem'in kaşları şaşkınlıktan yukarı kalktı. Adam, yüzündeki şaşkınlık ifadesini düzeltemeden, Yaman yüzünü buruşturdu. Sinirle konuşurken, "Gerçi niye Deniz diyorsak? Gerçek adı bile değil," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Tam olarak anlat oğlum. Nasıl yardım etti?"

Yaman ağır ağır gece olanları anlattı. Son olarak kızın artık ortalarda görünmeyeceğini de ekledi. Ne adını öğrenebilmişti ne de nerede yaşadığını. Artık takip edecek biri de kalmamıştı. Kim bilir nerelere kaybolmuştu kız?

"Sıkma canını. Bir şekilde bulacağız bu kızı. Özellikle kendim ilgileneceğim. En azından bir teşekkür borcum var, onu öderim."

"Zor bulursun. Kız, adım yok dedi. Derken ciddiydi. O

kızın kaydı kuyuda yok bir yerlerde, bak sana söyleyeyim. Hı yalet gibi bir şey..."

"Peki nasıl oldu da sana yardım etti o zaman? Niye durduk yere başını belaya soktu ki?"

"Bilmiyorum. Zaten dik başlının teki. Başını çıkarma tezgâhın altından dedim, sanki ben tam tersini yap demişim gibi tezgâhın tepesine çıktı. Tam manyak! Neyi, neden yapıyor, bir başkasının da anlayacağını sanmıyorum. Takılıyor kafasına göre."

"Ya oğlum tutayım diyorum kendimi ama şu kızdan her bahsetmende sinirlerim bozuluyor, kahkahalar atasım geliyor," dedi Ekrem yüzündeki gülümsemeyi tutmaya çalışarak.

"Bırak peşini o zaman oğlum. Bak kafana takıyorsun, sinir stres, kendini yiyorsun."

"Baba, yemin ediyorum bu akşam her zamanki gibi geçseydi bir daha adımımı atmayacaktım ama kızla sinir bozucu bir şekilde senkronizeydik. Bunu aklım almıyor. Bıçağı istediğimde ikiletmedi. Telefonu fırlattım çocukları arasın diye. Bir saniye tutukluk yap, bir şaşır değil mi? Yok! Arkamdan bana eğil diye bağırdı, bir an düşünmedim, dediğini yaptım. Başımın üzerinden bıçak uçtu, karşımdaki herifin göğsüne yapıştı. Yapmasa zaten adam çekmişti tetiği, vurmuştu beni. Anlatabiliyor muyum demek istediğimi? Kız manyak, biliyorum ama ben gözüm kapalı o kıza güvenirim. Yaslarım arkamı. Derdi ne bilmiyorum ki? Ruh hastası, duygusuz!"

"Övüyor mu, yeriyor mu ben anlamadım. Siz anladınız mı çocuklar?" dedi Ekrem şaşkınlıkla Kürşat'la Halit'e dönüp.

İkisi de ağzı açık Yaman'a bakıyordu.

Halit, "Bana kalırsa Yaman abi ne halt ettiğini kendi de bilmiyor," dedi düşünceli bir sesle.

"Heh, onu doğru dedin," dedi Ekrem Halit'e katılarak.

Bir süre hiçbirisinden ses çıkmadı. Yaman suratı asık, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini önünde birleştirmiş, düşünceli bir halde ayaklarının ucuna bakıyordu. Ekrem üzüntüyle oğlunu seyretti. Yaman taktı mı takardı bir şeye. Dudaklarının ucunda üzüntülü bir gülümseme belirdi.

Geçmişi hatırlamıştı yine. Acı veren geçmişi... Yaman o zamanlarda böyle hastalıklı bir tutku içindeydi. Kayıpların ardından hırçınlığı, ele avuca sığmazlığı üst seviyelere çıkmıştı. Önüne geleni kırar geçirirdi acısından. Atlatması çok zaman almıştı ama çocuktu, unutmuştu. Bu sefer de bu kızı takıntı haline getirirse daha baş edemezlerdi onunla. O zamandan beri başka kimseyi umursamamıştı. Bugüne kadar Ekrem aynı belirtileri oğlunda hiç görmemişti. Kimseyi umursadığı, kimseye aldırdığı yoktu. Bir kadın ancak bir gün aklında kalırdı, sonra unutur giderdi. Şimdi bu kız sürekli aklındaydı. Zaman içerisinde bunu da unutmasını diledi. Kız ortadan kaybolduysa zaten göremezdi. Göremeyince de aklından çıkar gider diye ümit ediyordu.

Uzun süren sessizliği Ekrem'in ellerini dizlerine vurup ayağa kalkması bozdu.

"Haydi bakalım, gidin hepiniz dinlenin. Sabahın kördünde polis damlar, bütün günü emniyette ifadeyle geçirirsiniz. Bari fırsat bulmuşken şimdi dinlenin biraz."

Üçü de birbirine bakıp sessizce ayağa kalktı. Herkes birbirine iyi geceler dileyip salondan çıktı. Yaman omuzları düşük yukarı odasına giderken, Kürşat'la Halit evin yanındaki kendi odalarının olduğu tek katlı binaya yöneldiler.

Ekrem oğlunun ardından baktı düşünceli gözlerle, sonra ağır hareketlerle cebinden telefonu çıkarıp Ayşe'yi aradı. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Hayırdır Ekrem abi? Her şey yolunda mı?" dedi karşıdaki kadın sesi.

"Ayşeciğim, rahatsız ediyorum seni bu saatte kusura bakma."

"Ne kusuru abi? Beni araman için saatin önemi mi olur? Sen anlat... Bir sorun mu var? Sesin sıkıntılı?"

"Yaman..."

"İyi mi Yaman?" dedi endişeli ses.

"İyi iyi, çok şükür...Ama yarını emniyette geçirecek gibiyiz. Sayko'yla kapışmışlar. Ortalık fena dağılmış. Sana işim düştü kızım," dedi Ekrem sıkıntıyla.

"O nasıl söz abi? Ne demek işim düştü? Tabii ki beni ara-

yacaksın. Üzülüyorum böyle dediğinde."

"Seni bunlardan uzak tutmak istiyorum kızım ama Yaman söz konusu olunca, senden daha fazla güveneceğim kimse yok."

"Sen merak etme. Sabah erkenden sizdeyim. Hiç aklın kalmasın. Beni geçmeden alamazlar onu."

"Sağ olasın kızım. Borçlandım sana."

"Ne borcu abi? Aşk olsun... Ben şu anki halimdeysem sizin sayenizde. Senin yanında olmayacağım da kimin yanında olacağım?"

"Öyle deme kızım. Biz sana, gel de bizim pisliklerimi temizle diye yapmadık hiçbir şeyi. Bu durum beni çok üzüyor... Ama dediğim gibi... Yaman söz konusu olunca başka kimseye güvenemem."

"Abi... Ne olur böyle deme! Ben size olan borcumu asla ödeyemem. Yapabileceğim ne varsa her şeyi yaparım. Yaman'ı da merak etme. Ben her zaman yanınızdayım. Sizin her zaman benim yanımda olduğunuz gibi. Sabah erkenden ordayım. Sen git, rahatça uyu. Dert etme hiçbir şeyi kendine."

"Eyvallah kızım. Sabah görüşürüz o zaman. İyi geceler sana."

"Sana da abiciğim."

* * *

Ertesi sabah bekledikleri gibi polis kapıda bitmişti. Ayşe çoktan gelmişti, hep birlikte evden çıktılar. Bütün günü emniyette ifade vererek geçirdiler. Mekânın kameraları bozuk olduğu için polis kayıtları elde edememişti. Olayın sadece kendisini korumak için meydana geldiğini söyledi. Ölen, yaralanan masum kimse yoktu neyse ki. Havaya sıkılan silah seslerinden sonra içerideki insanlar kapıya koşmuş, birkaç ezilmenin dışında kimseye bir şey olmamıştı. Yaman'ın silahı hiç ateşlenmediği için onu suçlayacak bir şey de bulamamışlardı.

Sayko'nun adamlarından ağır yaralananlar vardı. İkisi ölmüştü. Biri Deniz'in attığı bıçakla ölen adamdı. Yaman yalan

söyleyip kimin attığını bilmediği belirtti. Zaten herkes birbirine girmişti, o arbedede kimin ne yaptığını takip edemediğini söyledi. Bıçakta parmak izleri çıkmayınca üstelemekten vazgeçmek zorunda kaldılar.

Ayşe tüm işlemleri soğukkanlılıkla halletmiş, otoriter ve sert bir şekilde, hiçbir boşluk bırakmadan gerekli prosedürleri yaptırıp polislerle işlerini bitirmişti. Emniyet, kadını çok iyi tanıyordu. Sayılı avukatlardan biriydi ve şimdiye kadar hiçbir davayı kaybetmemişti. Herkesin kadının ardından ettiği tek bir cümle vardı. *"Ayşe Korkmaz, adamı ipten alır!"*

Emniyet, barda çalışan herkesin ifadesini de almıştı. Sadece Deniz'e ulaşamamışlardı. Kız hakkında kimse bir şey bilmiyordu. Emniyet kızın bardaki dosyasını almıştı ve Alazların daha önce keşfettikleri gibi sahte isim olduğu meydana çıkmıştı.

Kızla ilgili hiçbir bilgi edinememişlerdi. Akşama kadar sorguları devam etti. Akşam Ayşe'nin yaptığı son işlemlerle Yaman salıverildi ve doğruca eve geçtiler. Bütün gün Ayşe ve babasıyla emniyette zaman geçmişti. Çocukları hiç görmemişti.

Eve vardıklarında Halime çoktan sofrayı hazırlamıştı. Zaten tüm gün aç olduklarından hemen yemeğe oturdular. Bu arada Ekrem de Ayşe'ye son zamanlarda olanları anlatıyordu.

"Niye tüm bunlardan benim haberim yok?" dedi Ayşe.

Otuz beş yaşındaki kumral, ela gözlü kadın, dış görünüşünün naifliğinin aksine sert bir mizaca sahipti. Güzel ve alımlı bir kadındı ancak sert yapısı, çoğu erkeğin cesaretini kırardı. Zekâsı ve soğuk tavırlarıyla insanları kendisinden uzak tutar, bu görünüşünü mesleğinde avantaja çevirirdi. Bunu da bilinçli yapardı.

"Kızım biliyorsun, senin çok fazla bunlara girmeni istemiyorum," dedi Ekrem şefkatle.

"Ne demek bu Ekrem abi? Siz ne yaparsanız yapın, ben her zaman sizin yanınızda olacağım. Onca yıl bütün okul masraflarımı ödediniz, aileme baktınız. Bu benim boynumun borcu. Siz olmasanız zaten ben olmazdım ki."

"Bedelini çoktan ödedin be kızım. Zaten bir can verdiniz. Daha ne vereceksiniz? Asıl biz ne yaparsak yapalım, sana da ai-

lene de olan borcumuzu ödeyemeyiz," dedi Ekrem üzüntüyle.

"O bir kazaydı... Maalesef başımıza geldi. O Çakal itinin yüzünden. Ben bir can verdiysem siz dört can verdiniz. Ben abimle her zaman gurur duydum. Sen de hiç üzülme o konuda, ne olur."

"Nasıl üzülmeyeyim be kızım? Hiç aklımdan çıkmıyor ki. Halil, benim yüreğimde hep bir taş gibi öyle kalacak. O gencecik delikanlı hepimizi ateş gibi kavurdu, hepimizi adamlığımızdan utandırdı," dedi Ekrem gözleri dolu dolu. Utanmasa koskoca adam ağlayacaktı. Kendisini tuttu.

"Bazı adamlar kaderlerini kendileri yazarlar Ekrem abi.

Abim öyle bir adamdı. Kaderini kendi yazdı. Nermin abla ona sahip çıktığında, sonuna kadar ona sadık kalacağını söylemişti. Öyle de oldu. Abim, her zaman kalbimdeki yerini koruyacak. Üzüntüm hafiflemez ama siz çok daha acı olan minicik bir beden kaybettiniz. O talihsiz kazada, yüreğime en çok dokunan o minik bebek oldu her zaman." Ayşe'nin sesi titriyordu konuşurken.

"Bu konuyu kapatın!" dedi Yaman sert bir sesle. Başı önünde, elindeki kaşık asılı kalmıştı.

Hayatı boyunca katlanamadığı tek şey o kazadan söz edilmesiydi. Hiçbir şekilde bu konuyu kaldıramıyor, bahsi açıldığında bile boğazına yumru oturuyordu. Sanki biri kalbini sıkıyormuş gibi eli göğsüne gitti. Kaşlarını çattı, zorlukla yutkundu. Ekrem oğlunun sıkıntılı tepkilerini görünce, konuyu değiştirip tekrar başa döndü ve Ayşe'ye son zamanlarda yaşananların geri kalanını anlatmaya devam etti.

Bir yandan yemeklerini yemeye devam ediyorlardı ancak Yaman'ın bütün iştahı kaçmıştı. Sessizce konuşulanları dinliyormuş gibi yapıyordu, oysa Ekrem göz ucuyla baktığında, oğlunun düşüncelerinin bambaşka bir yerde olduğunu çok iyi biliyordu.

Yemeğin ortasında Halit neredeyse heyecanla içeri daldı.

"Afiyet olsun abi," dedi başıyla selam verip. "Ayşe abla sana da."

"Geç otur," dedi Ekrem. "Sabahtan beri neredesiniz? Em-

niyete bizi bıraktınız, ortadan yok oldunuz? Geç hadi. Geç, sen de yemeğini ye."

Halit heyecanla Yaman'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Ayşe, Yaman'ın karşısında oturuyordu. Halit önündeki tabağa yemekleri doldururken, "Haberler var abi" dedi çabuk çabuk.

Yaman başını çevirip Halit'e baktı. Kaşının birini kaldırıp 'nasıl' der gibi bir işaret yaptı.

Halit acele acele ağzına bir şeyler tıkıp çabuk çabuk yerken, bir yandan ağzı dolu konuşmaya başladı.

"Sizi emniyete bıraktık ama biz de oralardaydık zaten. Şu Tilki Naci meselesini biraz kurcalayalım istedik. Var mı bir gelişme diye." Zorlukla yutkundu. Bir yudum su içti boğazındakileri itmek için.

Ekrem çatalını bırakıp arkasına yaslandı. "Eee. Var mıymış bir gelişme?"

Halit lokmaları ağzına tıkarken başını olumlu anlamda sallayıp yine ağzı dolu konuştu. "Var abi."

Yaman sinirle Halit'e dönerek çıkıştı. "Boğulacaksın lan! Ağzındakini bir yut, adam gibi anlat, önünden alan yok, devam edersin yemeye."

Ekrem bakışlarıyla katıldığını gösterdi. Ayşe gülmemek için kendini zor tuttu.

Halit yine bir yudum suyla boğazındakileri indirince derin bir nefes aldı. "Çok acıkmışım ya. Bütün gün bir şey yemeyince..."

Ağzını önündeki peçeteye silip, sağ dirseğini masaya koyarak yan döndü, her iki adamı da karşısına alınca anlatmaya başladı. "Bu Tilki'nin gittiği sapık mekânına üyeler girebiliyor yalnızca biliyorsunuz. Bunların özel kartları oluyormuş, o yüzden kapıdaki görevliler sorgusuz sokuyor. O kart olmayınca içeri almıyorlar. E kartı almak da çok kolay değilmiş. Hem çok para isteniyor hem de müdavimlerden birinin referans vermesi lazımmış. Adres falan da alınıyor tabii. Genelde de zenginlerin oturdukları yerlerden olunca adres, içleri rahat ediyor. Kendilerince güvenliği bu şekilde sağlıyorlar.

şimdiye kadar böyle bir olay olmamış orada. Referans meselesi de cemiyette tanınan tipler gittiği için orada burada isimlerinin geçmemesi sağlansın diye. Yani 'sen sapıksan ben de sapığım, o yüzden çeneni tut' gibi. Kimse kimseyle ilgili konuşmuyor, üzerine yatıyorlar."

"Eee, sadede gel. Üye mi olacağız da ayrıntı veriyorsun? Bunlardan bize ne oğlum?" dedi Yaman.

"Abi, işte oraya geliyorum. Biri bir hafta önce yeni üye olmuş. Takılan üyelerden biri, referans olması için epey para almış birilerinden. Israrcı olmuşlar! Adam korkmuş. Parayı almış, susmuş. Böyle bir şey olacağı adamın aklına gelmemiş. Şimdi o yeni üyeye ulaşamıyorlar çünkü verdiği adres patlamış!"

"Nasıl patlamış? Bildiğin patlayıcıyla mı?" dedi Yaman şaşırarak.

"Yok, abi ya... Ne patlayıcısı? Aklın fikrin hep aksiyonda," dedi hayrete düşmüş gibi başını iki yana sallayarak.

"Oğlum adam gibi anlat o zaman," dedi Yaman çıkışarak. "Manyak mıyım ben aklım fikrim aksiyonda olsun? Bulaşmayana bulaşmıyorum. Sen dedin patlamış diye."

Ayşe gülmeye başlamışken, Ekrem eliyle masaya vurdu. "Didişmeyi bırakın!" Yüzünü Halit'e döndü. "Devam et!"

"Üyenin verdiği adres zengin semtinde. Buraya kadar her şey tamam...Amaaa..." diye merak uyandıran bir şekilde durdu.

Yaman, "Amaaa...???" diye sabırsızca başıyla devam etmesini işaret ederek merakla tekrarladı.

Halit, "Tahmin edin bakalım" dedi sırıtarak.

Yaman ansızın ensesine bir şaplak yapıştırdı. "Dalga mı geçiyorsun lan? Adam gibi anlatsana şunu," dedi öfkeyle.

Halit eliyle kafasının arkasını ovuştururken şikâyet etti. "Abi hiçbir şeyin tadını çıkarttırmıyorsun yeminle. Elinin ayarı da yok."

Ekrem'den tehdit dolu bir ses çıktı. "Halit, adam gibi anlat gerisini, ben Yaman'a benzemem, sıkarım ensene bir tane," dedi sinirlendiği belli olan bir sesle.

Halit toparlandı ancak küskün bir havası vardı.

"Evi tutan kişi birkaç defa gitmiş o eve. Tanıyan, gören

yok. Emlakçı vasıtasıyla tutulmuş ev. Yurtdışı üzerinden. Göstermelik olduğu belli... En garibi, evi tutan kişinin adı Özge Demir..." Tekrar havaya girmişti. Son cümlesinin ardından bir süre sustu, adamların yüzlerini incelemeye başladı. Ayşe'ye hızlı bir bakış attı. Hevesle bir nefes alıp karşısındaki yüzlerin düşünceli hallerine bakarken devam etti.

"Sorun şu ki polis Özge Demir'i bulamıyor... Çünkü Özge Demir diye biri yok. Yıllar önce ölmüş!"

Yaman anında yerinden fırladı. İşaret parmağını Halit'e sallayıp ağzını açtı, sonra ne diyeceğini bilemez gibi bir an baktı, tekrar kapadı. Parmağı havada birkaç saniye kalakaldı. Sonra eli başına gitti, saçlarını karıştırdı. Neden sonra gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu.

"Düşündüğümü söyleme!"

"Sana da tanıdık geldi, değil mi abi? Ben de ilk duyduğumda aynı tepkiyi verdim. Polis daha farkında değil bu benzerliğin. İki olayı ayrı ayrı ekipler yürüttüğü için henüz jetonları düşmemiş ama yakındır fark etmeleri."

"Sizce aynı kız mı yani?" dedi Ayşe. Şaşırdığı belliydi.

Yaman masanın önünde volta atmaya başladı. Elini yüzüne götürüp yüzünü sıvazladı. Parmaklarının ucuyla hafif çıkmış sakalların gölgelediği yanağını kaşımaya başladı.

"Olabilir mi gerçekten? Yoksa bir tesadüf mü?" dedi sorgulayıcı bakışlarını babasına çevirip.

Ekrem bir süre ses çıkarmadı. Gözlerini masaya dikmiş, düşünüyordu. "Bu sıra bu tesadüfler fazlalaştı. Ve ben tesadüflere inanmam!" dedi başını kaldırıp. Yüzü donuktu.

"Diyelim ki bu kız aynı kız! Ne istiyor bu kız bunlardan? Derdi ne? Biz nasıl oluyor da bu kızı bulamıyoruz? Sokaktaki her adama haber saldık, hala kimse bir şey bulamadı bu kız hakkında. Kimdir bu kız?" diye üst üste sorularını sıraladı. Canı çok sıkkındı. İştahı tamamen kaçmıştı. Tatsız bir yüzle masaya baktı.

"Aslında bu kızın bize zararı yok!" dedi Halit rahat bir sesle. Önündeki yemekten yine ağzına bir kaşık attı. Diğerleri ona bakarken hem yiyip hem konuşmaya devam etti.

"Yani niye biz dert edelim ki? Kızın bize iyiliği var, kötülüğü yok. Eğer aynı kız söz konusuysa, şimdiye kadar yaptığı gibi devam ederse Çakal yakında evden çıkmak zorunda kalır. Bu da bizim işimize gelir. Niye dert ediyoruz ki?"

Ekrem, dudağının katıldığını belirterek omuz silkti. Halit devam etti. "Diyelim ki aynı kız. O zaman bu demektir ki şimdiye kadar yok olanları da bu temizledi. Ve diyelim ki kız tehlikeli ama bize değil! Öyle olsa Yaman abime yardım etmezdi barda. Anladık ki bu kızın bunlarla bir derdi var. Ne olduğundan bize ne ki? Biz işimize bakarız," dedi omuzlarını silkip. Tekrar bir kaşık atmıştı ağzına.

"Aslında doğru diyorsun," dedi Ekrem. Yan gözle Yaman'a çabuk bir bakış attı.

Yaman hırçın bir sesle karşılık verdi. "Saçmalamayın! Aynı kız olamaz! O sapık mekânında işi ne onun? Oraya uygun biri değil ki! Ayrıca o kadar adamı nasıl yok etti? Mümkün değil bu." Sinirden sesi yükselmişti.

Aklına gelen düşünceler vücuduna batan iğneler gibiydi. Kafasının içinde gözünün önüne gelen resimler canını acıtıyordu. O mekânda o kız! Karnında bir sancı hissetti. Elini karnına götürdü dişlerini sıkarak.

Halit, Ekrem'in cesaret edemediği soruyu sordu. Patavatsızlık bazen işe yarıyor diye düşündü Ekrem sorunun ardından, sonra da merakla oğlunu izledi.

"Abi, sen şimdi bu kızın o kadar adamı nasıl öldürmüş olabileceğine mi sinirlendin yoksa kızı sapık mekânında düşününce mi sinir yaptın?" dedi Halit merakla.

"Oğlum sen bardaki kızı, o mekânda düşünebiliyor musun?" dedi Yaman sinirle.

"Belki ona göre giyinmiştir. Deriler falan. Birkaç aksesuara, bir de makyaja bakar," dedi dudağının ucunu küçümseyerek kıvırırken. Omuzlarını silkmişti.

"Halit, attırma benim tepemi! Sikerim belanı!" diyen Yaman çocuğun üzerine yürürken Ekrem'in sesi durdurdu kendisini.

"Yaman!"

Ses salonda yankılanmıştı.

Yaman aniden durup olduğu yerden babasına baktı. Ekrem bu seferki sesini kontrol ederek, "Masada bir kadın var, diline hâkim ol. Ayrıca doğru diyor... Olabilir. Bu olasılığı da düşünmek lazım," dedi daha sakin bir tonla.

"Olamaz! Olmaz öyle şey! Sapık kaynayan yerde o kızın işi olamaz!" diye bağırıp öfkeyle salondan çıktı Yaman. Diğerleri çaresizce arkasından baktılar.

Dışarı çıkıp hava almaya ihtiyacı vardı. Bütün gün emniyette kapalı kalmış, üstüne bir de bu gelmişti. Temiz hava alması gerekiyordu.

Bahçeye çıktı. Burnundan soluduğunu gören bahçedeki adamlar seslerini çıkarmadan ondan uzak durmaya çalışıyorlardı. Yaman'ın sağı solu belli olmuyordu. Patladı mı öfkesi, önüne kimse çıkmak istemezdi. Yaman sinirle bahçede dolaşmaya başladı. Gecenin karanlığında sakinleşip düşünmeye çalışıyordu. Attığı her adım yeri delecek gibiydi. Olan her şeyi kafasından atmış, tek bir noktaya kilitlenmişti aklı.

Eğer Deniz -namı diğer isimsiz- gerçekten aynı kişiyse ve o mekâna girdiyse, onu o mekânda düşündükçe kafasının içinde volkanlar kaynıyordu. Başını iki elinin arasına alıp sıktı. Sanki bunu yapmasa beyni patlayacakmış gibi hissediyordu.

O tür mekânların nasıl yerler olduğunu çok iyi biliyordu. Yurt dışında kaldığı süre boyunca her şeyi görmüş, her türlü deneyimi yaşamıştı. Kızın oradaki halini düşünmek istemiyordu. Yumruklarını sıkıp dişlerinin arasından mırıldandı.

"Yapmamış ol. Sakın böyle bir şeyi yapmamış ol!"

Gidip hesap soracak ne kimse vardı karşısında, ne de nasıl soracağına dair bir fikri vardı aklında.

Bahçenin etrafında ne kadar turladığını bilmiyordu. Omuzları düşmüştü. Ekrem'in salonun boydan boya bahçeye bakan penceresinin önünde, endişeyle kendisini izlediğini fark edince, kimseye bir şey demeden içeri girip, odasına çıktı.

Gün yeteri kadar uzun olmuştu. Özellikle son darbe, göğsüne inip nefesini kesen şiddetteydi.

20. BÖLÜM

Dağlı bardan çıkıp depoya geldiğinde, Fırat arabasına yaslanmış kapıda bekliyordu. Arabadan çıkarken, "Almışsın haberi," dedi tatsız bir sesle.

"İyi misin sen?" dedi Fırat ona doğru hareketlenerek.

"İyiyim abi. Yok bir şeyim. Sadece bar sayfası kapandı artık."

"Siktir et. Uzamıştı zaten. Biz her türlü bilgi toplarız, merak etme sen. Yeter ki sana bir şey olmasın."

"Kim söyledi?"

"Vardı adamlar içeride. Ama bak... Söz verdiğim gibi müdahale etmediler. Beni de tebrik ettiler," dedi sırıtarak.

"Ne tebriği?" dedi Dağlı şaşırarak.

"Seni iyi yetiştirdiğim için... Canlarına okumuşsun!" dedi, gururla.

"Yok ya, bana bir şey bırakmadı. Herif iyi dövüşüyor. Bak ne yalan söyleyeyim, senden bile iyi" dedi dürüstçe, biraz da araya rekabet koymak ister gibi.

"Vaaay sattın hemen... Haklar diyorsun beni?"

"Valla fena zorlar, diyeyim yani."

"Oğuz'la başa çıkabilir mi?" dedi Fırat eğlenir bir sesle.

Dağlı bir an düşündü. Dağ gibi Oğuz aklına gelince çenesini kaldırıp cıkladı. "Oğuz abimi indirmesine imkân yok. Limon gibi sıkar Oğuz abim onu."

Fırat kahkaha attı. Merakla sordu. "Sen niye müdahale ettin ki? Dertleri neymiş?" derken, Dağlı'yı takip ediyordu.

Dağlı içeri girip şalteri kaldırdı. Mutfak kısmına doğru yürürken başını arkaya çevirip, "Kahve yapıyorum. İçeriz değil mi? Acayip haberlerim var," dedi, sesine esrarengiz bir hava katarak.

Fırat kanepeye doğru ilerledi. "Yap yap içeriz. Merak ettim bak şimdi. Nasıl haberlermiş?"

Dağlı ısıtıcıyı çalıştırıp fincanları hazırladı. Sonra kanepeye gelip Fırat'ın yanına oturdu, yan döndü.

"Kimdi biliyor musun bu gece Sayko'nun soytarılarıyla dövüşen?"

"Yok bilmiyorum. Çocuklar da anlamamışlar kim olduğunu. Bir anda ortalık karıştı dediler."

"Küçük Alaz!" dedi kız, gözlerini açarak pat diye. Süratle devam etti. "Ekrem Alaz' ın oğluymuş meğer. Herif haftalardır geliyor, kim olduğunu sormak aklımıza gelmedi iyi mi?»

"Seni o yüzden mi takip etti bunlar? Küçük Alaz' ın ilgisini çektin, adam peşine adamlarını taktı." Fırat düşünceli bir yüzle fikir yürüttü.

"Neyse artık takip makip kalmadı. Bar sezonunu kapadık. Artık hiçbir yerde bulamazlar."

"Yalnız bu çocuk peşini bırakmayabilir. Kaç hafta takip ettirmeye çalıştı. Demek ki takmış kafasına. Çoktan yapmıştır araştırmasını senin hakkında."

"Yapmış yapmış. Ölü birine göre baya hareketli olduğumu söyledi."

Fırat kahkahayı bastı. Gözlerini kısıp, keyif aldığı bir tonla konuştu. "Nasıl sinir olmuştur şimdi? Seni nerede bulacağını bilemiyor. Kudurmuştur. Ben olsam, bir kadına takacağım, ulaşamayacağım? Peehhh, sinirden çatlardım."

"Ne takması? Bana taktığı falan yok, öyle sanıyor o, tersledim diye hırs yapmıştır."

"Kuzu sen kendinin farkında değilsin. O yüzden seninle bunu tartışmayacağım."

Kız kaşlarını çatıp Fırat'a baktı. Fırat 'boş ver' dercesine bir yan bakış atıp başını çevirdi.

Su ısınınca yerinden kalkıp kahveleri yaptı. İki kupayı bi-

ter cebine atıp kanepenin önündeki sehpaya bıraktı. Fırat kahvesine uzanırken "Senin Deniz Vardar kimliği de patladı. Polis arar şimdi sahte olduğu ortaya çıkar ama merak etme, bir şey bulamazlar" dedi sakin bir sesle. Sadece durumu ortaya koyuyordu.

"Sorma, iki kimlik de gitti. Çakarlar mı dersin? Sapık mekânındaki kimlik de aynı şekilde. Sence bağlantı kurarlar mı?"

"Önünde sonunda kuracaklar. Gerçi yine birkaç haftayı bulur jetonlarının düşmesi. Başka kimlikler ayarlarız, dert değil. Biraz zaman geçsin, o dosyaları da kapattırırız," dedi rahat bir sesle. Arkasına yaslanıp başını kıza çevirdi.

"Eee? Bundan sonraki plan ne?"

"Valla, bu herif evden çıkmıyor ama yakında mecbur kalıp çıkacak. Çıktığı anda da tepesine bineceğim. Neyse bu bar meselesinin kapanması iyi oldu bir yerde. Ben alacağımı aldım. Çok vaktimi alıyordu orası. Ayrıca bir bilgiye ihtiyacım olursa Serhat'tan alırım lazım olanı."

"Çocuğun başını belaya sokma da!" diye uyardı Fırat.

"Olur mu öyle şey? Temiz, iyi yürekli çocuk. Ekmeğinin peşinde. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Geri çekilirim yine de bir masumun başının belaya girmesini istemem."

Fırat kahvesinden bir yudum alırken onaylayarak başını salladı. "Temizliğe devam yani diyorsun?" dedi biraz sonra.

"Yakalayabildiğimi haklayacağım abi. Paniklerlerse mutlaka bir açık verecekler" dedi Dağlı kararlı bakışlarla. İki saniye sonra çekinerek gözlerinin altından baktı. "Yalnız bir şey isteyeceğim."

"İste kuzu. Ne istersen..." dedi Fırat berrak gözlerle.

"Bana bir motosiklet lazım. Arabayla her yere girilmiyor. E bir de biraz daha kıvrak olmak gerekiyor bazen," diye açıklamaya girişti çekingen bir ses tonuyla.

"Tamam. Yarın öğlene kadar çocuklar getirirler buraya." Parmağını kaldırıp uyardı. "Ama bak dikkatli olacaksın! Sakın deli deli kullanma. Esat'a uyma sen!" dedi bir çocuğu tembihlercesine.

Dağlı küçük bir kahkaha attı. "Hakkını yeme şimdi. Her

tür araç kullanmayı bana o öğretti, ayrıca adam iyi bu konuda, kabul et."

"Babama kaça mal oldu Esat, sen biliyor musun? Herif araba manyağı... Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi onun için. Kaç tane araba parçaladı. Neyse ki ona bir şey olmadı. Gelen mala gelsin. Benim nasıl böyle izansız bir kardeşim oldu, anlamıyorum. Oğuz da ben de aklı başında adamlarız. Riskleri hesaplar, öyle hareket ederiz. Esat'sa tam tersi... Nasıl çıktı bizden böyle biri hala şaşırıyorum."

"Var mı haber? Ne yapıyor? Ne zamandır konuşmadım. Kızıyordur bana."

"Stok sayıyor!" dedi Fırat kıkırdayarak. "Çatlamıştır sıkıntıdan şimdiye."

"Takdir etmek lazım, iyi dayandı," dedi kız gülerek. Bakışları alay yüklüydü.

Fırat yüzünde ciddi bir bakışla kıza döndü tekrar. "Atladım söylemeyi." Kız soru dolu gözlerle kendisine dönünce, devam etti konuşmasına. "İçeriye adam soktum. Sevkiyatlarla ilgili bilgi gelecek. Yakın zamanda yüklü bir sevkiyat yapılacağı kulağıma geldi. Bizim tırları soranlar oldu. Dolu dedik. Araya adam sokmuşlar. Yesek, bizim de başımızı belaya sokacaklar."

"Uyuşturucu sevkiyatı?" dedi kız gözlerini kısarak.

"Bence kesin öyle. Bu seferki epey yüklü anlaşılan. İran'dan da gelen bilgiler var zaten. Kesin öyle. Oğuz da benimle aynı fikirde..."

"Oğuz abim hâlâ İran da mı?"

Fırat kahvesinden bir yudum daha alırken başını salladı. Yutkunup cevap verdi. "Birkaç ay daha orada kalacak. Bizim nakliyatları ayarlıyor. Onu da orada yoklamışlar ama bilirsin, işini bilir o. Kestirip atınca üstelememişler. Eh biraz da tırsarlar Oğuz'dan. Elinin tersi terstir," dedi gülerek.

"Zilal ana nasıl beslediyse onu. Her bakışımda şaşırıyorum. Bir adam nasıl böyle kocaman olur diye." Başını hayretle iki yana salladı kız.

"Doğduğu sene bizim hayvanlar iyi süt vermişti. Anam

da dayadı sütü ona. Sonra oldu böyle dev," diye alay eden Fırat, sözlerinin peşine kahkahayı bastı.

"Neyin sütüyse? Manda sütüydü galiba," dedi Dağlı gözlerini devirerek. Hızla ciddileşip başını kaldırdı.

"Abi, şu sevkiyatla ilgili tüm bilgileri toplamaya çalışalım. Ben derim ki önüne geçelim sevkiyatın. Oradan gelecek nakit akışını durdurursak bu adam önünde sonunda kendi işlerini yapmak için çıkacak o fare deliğinden."

"Bana gelen bilgileri sana geçerim. Yalnız bu büyük iş... Tek başına olmaz. İyi organize olmak lazım. İran sınır girişi bizde. Araçları tespit edince İstanbul girişinde hallederiz. Hem sınırı geçerlerse rahat nefes alıp, gevşeyecekler. Son dakika golü olur, fena sarsılırlar."

"Evet, kursaklarında kalır harbiden," dedi kız fincanı ağzına götürürken. Yüzü düşünceliydi. Kafasının içinde planları kurmaya başlamıştı.

Fırat kahvesinin son yudumunu alıp ayağa kalktı. "Hadi ben gidiyorum. Haberleşiriz. Sen de çok dolanma ortalıkta. Ben bir haftaya yeni kimlikleri ayarlatırım. Sen elindekilerle idare et ama şimdilik içeride takıl bence."

Dağlı da ayağa kalktı. "Sen beni merak etme. Hallederim ben."

Fırat kızı kollarına çekip sarıldı. Saçlarına bir öpücük kondururken, "Biliyorum halledersin. Yine de dikkatli ol," dedi şefkatle.

"Sağ ol abi," dedi kız başını Fırat'ın göğsüne yaslayarak. "Siz olmasanız ben tek başıma hiçbir şey yapamazdım," dedi mahcup bir sesle.

"O ne biçim söz? Asıl baban olmasa biz olmazdık. Biz sana ne yapsak az. Kendini koru. Sana bir şey olursa Ağrılı hepimizin canına okur. Emanetsin bize, unutma!" dedi yumuşak bir sesle uyararak. Kız başını salladı.

Dağlı yanlarına geldiğinden beri bir kez bile Sadık Ağa dememişti babasına. Sadece o 'Ağrılı' derdi Sadık Ağa'ya. Kızın babası, "Ağrılı'yı arayacaksın. O seni koruyacak," dediği günden beri, kız sadece 'Ağrılı' demişti. Sadık Ağa bunu hiç sorun

etmezdi. İkisi arasındaki, "Ağrılı" kelimesi onları birbirine bağlayan bir bağdı. Hayatı boyunca Sadık Ağa'ya sadece iki kişi Ağrılı demişti. Biri kızın babası. Diğeri de kızın kendisi.

Fırat gittikten sonra Dağlı uzun süre sırtını kanepeye yaslayıp, dalgın gözlerini karşıya dikmiş ve düşünmüştü. Gerçekleşen olayları kafasının içinde tekrar tekrar çevirdi. Alaz'ın oğlunun bu kadar yakınına gelmesi büyük tesadüftü. Onun Sayko'yla ne derdi vardı, sorma fırsatı bulamamıştı. Muhtemelen sorsa da söylemezdi. Kendisi adama bir şey söylemiyorsa o ne diye anlatsın ki? Tekrar peşine neden adam taktığını merak etti.

Gerçekten adamın ilgisini çektiği için mi? Buna nedense inanası gelmiyordu. Belki adam gurur yapmış olabilirdi. Bara takılmaya başladığı ilk zamanlar şansını denemek istemişti başkaları gibi ama olumsuz cevabı alınca vazgeçmiş olmalıydı aslında. Adamın da dediği gibi öyle dünya güzeli falan da değildi. Aman aman bir çekiciliği olduğunu da sanmıyordu. Sürekli suratı asık, önüne geleni tersleyen, gayet rahat küfreden, erkek gibi dövüşen bir kızı hiçbir erkek beğenmezdi. O niye beğensin ki? Üstelik hakkını yememek lazımdı, küçük Alaz epey yakışıklı bir tipti. İstediği an, her kadını etkileyecek, peşinden de sürükleyecek bir karizması vardı. Dağlı'yla niye vakit kaybetsin ki?

Kız bilememiş gibi dudaklarını büktü. Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Kaydettiği numaraya baktı. Sırf, belki lazım olur diye kaşla göz arası numarayı kendi telefonuna kaydetmişti.

Aklına, adamın hevesle baktığı telefonun ardından, hayal kırıklığına bulanmış yüzünü ona çevirdiği anki ifadesi geldi. Kendi kendine güldü. Sırf adamı delirtmek için arada çomak soksa mıydı acaba? Takip edilemeyen bir hat tedarik etmeliydi yarın. En azından sırf eğlencesine adamı delirtmek için arada sırada mesaj atmalıydı. Kendi kendine kahkaha attı. Birden gevşemişti. İlk defa böyle hissediyordu.

"Bir de eğlenmek için ne yapılır diye düşünüyoruz. Al sana eğlence. Bundan iyi eğlence mi olur? Çocuklarla ne gü-

leriz ama?" diye mırıldandı yerinden kalkarken. Kendini kandırdığını hiç fark etmeden...

Biraz torbada çalışsa iyi olacaktı. İyice yorulursa belki bu gece rahat uyurdu.

"Kandır kendini kandır," diye mırıldanırken, torbaya doğru yürüdü.

* * *

Yaman'ın son haftalardaki gerginliği herkesi canından bezdirmişti. Ekrem dahi kendi oğluna tahammül edemez hale gelmişti. Sırf bu yüzden hayatı boyunca yapmadığı şeyi yapıp, kendini toplaması için Yaman'la tartışmıştı.

Yaman adamları bezdirecek kadar neredeyse her gün, "Kızdan haber var mı?" diye soruyordu. Her olumsuz cevapta ruh hali daha kötüye gidiyordu.

Kürşat ve Halit kendi taraflarında araştırıyorlar ancak elleri sürekli boş dönüyorlardı. Ragıp'ın yaptığı araştırma öte yandan devam ediyordu. Her sokak başındaki adama haber gönderilmişti, kızla ilgili bir şey öğrenen ilk ona bildirecekti. Ekrem, Ragıp'ın da ayrıca araştırdığını Yaman'a söylememişti çünkü biliyordu ki onu da sıkboğaz etmeye başlayacaktı oğlu.

Sırf Yaman kafasını dağıtsın diye, Ekrem oğluna mekânların sorumluluğunu yüklemişti. Yaman her gün kendi iş yerlerini kontrole gidiyor, kumarhanelerde çıkan aksaklıkları düzenliyordu. Polis baskını nedeniyle kapanan iki küçük mekânın yerine yeni yerler düzenlemişti. Büyük bir mekân açmanın hazırlığı içindeydi ve bu da çok zamanını alıyordu. Nefes almadan çalışmak, sanki kafasının ardındaki düşüncelerden kısmen de olsa kurtulmasını sağlıyor gibiydi.

Bunlar onu epey oyalıyordu ancak arka plandaki düşüncelerinde kız sürekli aklındaydı. Kendine olan öfkesi de her geçen gün artıyordu. Kızı niye bu kadar çok kafasına taktığını o da bilmiyordu. Bunun için hiçbir mantıklı açıklama bulamıyor, aksine bu düşüncenin saçma olduğuna dair daha fazla neden sıralıyordu ancak yine de kızı aklından çıkaramıyor, kafasının içinde kızla sürekli kavga ediyordu.

İlgisinin yerini artık öfke almıştı. Kıza duyduğu öfke günden güne artıyordu. Hissettiği ruh halinin ya da gün içerisinde işle ilgili çıkan herhangi bir sorunun sorumlusu hep o kızdı. Her şeyin yükünü ona atmaya başlamıştı, bu da içinden hiç çıkmayan öfkesiyle kızı düşüncelerinin tam ortasına oturtuyordu. Öfkesi öyle hale gelmişti ki önüne gelene çatıyordu. Bu süre içerisinde gittikleri birkaç yerde, bile bile kavga çıkarmıştı. Enerjisini içinden atacak her fırsatı değerlendiriyordu. Gözünün üstünde kaşın var diyen birinin bile hiç tereddütsüz üstüne atlıyordu.

Çakal konusunda hâlâ bir ilerleme olmamıştı. Oğlu Sayko Necip de Sin'deki olay sonrası uzun süre çıkmamıştı sosyal hayata. Yaman'ın Sayko'yla işi yoktu. Onun derdi babasıydı. O yüzden Necip'i ciddiye almıyordu. Bazen oğlunu paketleyip Çakal'ın karşılığında koz olarak kullanmak istiyordu ama sırf adamla aynı şerefsizliği yapmamak için bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırıyordu.

Ne yaşarsa yaşasın ne yaparsa yapsın, asla Çakal kadar alçalmayacaktı. İki sağlam adam tarafından yetiştirilmişti. Biri hayatta olmasa da onların şerefini lekeleyecek tek bir adım dahi atmayacaktı.

O gün büyük mekânlarının birinin ofisinde çalışırken Kürşat içeri girdi.

"Abi küçük bir açık bulduk!" dedi hevesle Yaman'ın oturduğu masanın önündeki koltuklardan birine otururken. Heyecandan gözleri parlıyordu.

"Ne açığı?" dedi Yaman başını kaldırıp. Elindeki hesap defterini bırakmış, dirseklerini masaya dayamıştı.

"Çakal'ın adamlarından birini konuşturmak için," dedi Kürşat gülerek.

"Nasıl? Nerede?" dedi aceleyle. Oturduğu yerde her an harekete geçecekmiş gibi dimdik oldu.

"Herif bugün toplantı yapmış evinde. Büyük bir şeyler planlıyorlar galiba. Bunların pis işleri bitmiyor biliyorsun."

"Eee?"

"E'si nöbetteki çocuklardan haber geldi. Ağır toplardan

buri gelmiş bugün. Çakal'ın has adamları getirmişler adamı. Elinde küçük valiz varmış. Muhtemelen havaalanından aldılar adamı. Kaç saat görüşecekler belli değil ama tekrar alana gidilecek gibi görünüyor. Biz de alan sonrası bırakacakları takip edelim diyoruz. Artık ne kadar konuşturabilirsek!"

Yaman yerinden fırladı. "Hadi kalk, gidiyoruz o zaman."

"Abi dur ya... Haber edecekler adam çıkınca. Daha alana bırakacaklar, geri dönecekler... Merak etme, var vakit daha..."

"Kürşat! Kaç adam, kaç araba çıkacak bilmiyoruz. Hazırlığımızı yapalım, olmadı arabalarda bekleriz. Ha burada bekliyemişiz ha arabada, ne fark eder?"

"E iyi ya. Gidelim madem," dedi Kürşat gönülsüzce yerinden kalkarken.

"Ulan, bir de çay söyleyeyim istersen. Ne nazlandın be! Alıştınız oğlum siz iyice tembelliğe," diye söylendi Yaman.

"Aşk olsun abi ya, ne tembelliği? Aksiyonsuz günümüz geçmiyor. En iyi sen biliyorsun. Çıkaran sensin zaten," dedi savunmacı bir tavırla.

"Şikâyet mi ediyorsun lan dallama?" dedi Yaman, geri dönüp her an üzerine atılacakmış gibi bakarak.

"Ne şikâyet edeceğim? Sen döndüğünden beri senelerdir eğlenmediğim kadar eğleniyorum," derken sırıtıyordu Kürşat.

"Ulan işiniz gücünüz makara yapmak. Hadi acele et!"

Altı kişi, iki araçla hazırlandı. Çakal'ın evinin orada pusuda bekleyen adamlardan haber gelmesi için iki saatten fazla arabaların içinde beklediler. Nihayet haber geldiğinde, akşama doğru dörttü saat. Alana bırakılacak bir kişi vardı ve gelen bilgiye göre iki araç yola çıkmıştı.

Araç modellerini ve plaka bilgilerini aldıktan sonra havaalanı yoluna hareketlendiler. Alanın girişine yakın onlarca araç sağda park etmiş, gelen giden yolcuları için saat kolluyorlardı. Onlar da buldukları boşluklara araçları çekip, alana giren arabaları kollamaya başladılar. Yarım saat geçmemişti ki bekledikleri araçlar peş peşe geldi. Araçların yanlarından geçmelerinin ardından yola çıkıp, alana giriş yapan diğer

araçlarla beraber kontrol noktasından geçip, önlerindeki araçları takip ederek Yurtdışı Giden Yolcu kapısına sürdüler arabaları.

Öndeki aracı Yaman kullanıyor, yanında Kürşat, arka koltukta Halit oturuyordu. Diğer üç kişi arkalarındaki araçtaydı. Her biri birer aracı alacak, hangisi fırsatını yakalarsa araçtakileri paket edeceklerdi.

Önlerindeki araçlar yavaşlayarak durdu. Aralarına mesafe koyup, dörtlüleri yakarak sağa yanaştılar. Sanki kısa süreli bekleme yapar gibiydiler. Takip ettikleri araçlardan öndeki aracın arka kapısı ve yolcu kapısı aynı anda açıldı. Arka koltuktan inen takım elbiseli adam dimdik duruyorken, yolcu kapısından çıkan acele hareketlerle bagaja yöneldi ve kapağı kaldırıp küçük, siyah, çek çekli bir valiz çıkardı.

"Baston yutmuş sanki amına koyduğumun çocuğu. O nasıl bir dik durmak arkadaş?" diye mırıldandı Kürşat arabanın içinde.

"Yok lan. Bunlar karizma yapmak için çalışıyorlar böyle. Öyle dik durunca daha otoriter görünüyon ya. Çalışmış işte puşt!" dedi Halit oturduğu arka koltuktan cevap vererek.

"Ben bunların hepsine sokacağım o bastonu. Hepsi çalışmadan dik duracak yakında," dedi Yaman dişlerinin arasından.

Otoriter duruşlu olan adam, kendisine uzatılan valizin sapını kavradı ve hiçbir şey demeden arkasını dönüp, terminal binasına yöneldi. Adamın dış görünüşü yabancı olduğunu belli ediyordu. Diğeri peşinden birkaç dakika bakıp, tekrar yolcu kapısını açarak araca bindi. Diğer araçtan inen binen olmamıştı. Koruma amaçlı geldikleri belliydi.

Kürşat kulağına tuttuğu telefona, "Biz öndeki aracı alıyoruz. Siz de arkadakini alın, artık hangimizin işi rast giderse. Dikkatli olun," deyip kapadı telefonu.

Yaman'ın gözleri önündeki araçtaydı. O iki adamı da istiyordu. Mutlaka söyleyecekleri bir şey vardı. Evin bir açığı, bildikleri herhangi bir şey. Ne varsa öyle ya da böyle konuşturup, öğrenecekti bu adamlardan. En ufak bilgi bile işini görürdü. Tamamen önündeki işe konsantre olmuştu. Elleri direk-

siyona kitlenmiş, gözleri önündeki araçta, ağır ağır terminal binasının önünden geçip, alanın çıkışına yöneldiler. Alandan çıktıktan sonra araçlardan ikisi de farklı yönlere ayrıldılar.

Kürşat, "Adamı bıraktıklarına göre herhalde başka işler için ayrıldılar," diye mırıldanarak fikir yürüttü. Önlerindeki araç TEM bağlantısına dönünce, Yaman arkalarından aynı yola soktu aracını. Birkaç kilometre gitmişlerdi ki önlerindeki aracın yanında, arkalarından hızla gelen bir motosikletli bitiverdi. Motor birkaç kilometre zik zak çizdi. Aracın sağından geçecekmiş gibi hareket ederken neredeyse araca vuruyordu.

"Ne yapıyor bu manyak?" dedi Kürşat.

"Motor kullanmayı bilmiyorlar, bir de yolda arabalar bizi sıkıştırıyor diyorlar. Hepsi dallama bunların!" dedi Yaman dişlerinin arasından.

Öndeki araç ve motor arasında bir kapışma başladı. Motoru kullanan, araçla neredeyse paralel giderken vücuduyla uzandı ve elini arabanın kaportasına vurdu protesto eder gibi. Sonra araca başını çevirdi, sanki bir şey demiş gibi öndeki aracın yolcu kapısının camı açıldı ve içindeki adam elini kolunu sallayarak motorcuya bir şeyler söyledi. Kask yüzünden kendileri bir şey göremiyordu ama adamla motorcunun tartıştıkları belliydi. Motoru kullanan bir el hareketi çekince, araçtaki adam kudurmuş gibi neredeyse arabadan yarı beline kadar çıkmıştı. Birkaç yüz metre didişmeyle geçti, sonra motor öne atıldı, peşine de araba takıldı. Otoyolda motor önde, takip ettikleri araç arkada kovalamaca başladı.

"Hay sikeyim böyle işi! Taktılar motordakine, kesin yakalayıp dayağı basacaklar" dedi Halit. Arkadan başını öndeki iki koltuğun arasından çıkarmış, olayı izliyordu.

"Dayak atsalar iyi oğlum, Çakal'ın adamları bunlar. Çekip vururlar da," diye karşılık verdi Kürşat.

"Bir bu eksikti!" dedi Yaman sıkkın bir sesle. "Olaya bak. Onlar motordakine taktı, biz onlara takıldık amına koyayım. Ya sabır!"

Birkaç kilometre sonra öndeki motor sağdan ilk çıkışa dalınca, peşindeki araba da motoru takip etti. Adamların öfke-

lendikleri, motordakini yakalayip fena benzetecekleri belliydi.

Otoyoldan çıkınca araç ve insan dolu semtlere girdiler. Sokaklardan peş peşe geçiyorlardı. "Yalnız bunlar motorcuyu yakalarsa acayip canına okuyacaklar, fena sinir yapmışlar. Kesin sıkecekler. Baksana işi gücü bırakıp peşine takıldılar," dedi Halit.

"Oğlum, görmedin mi motordaki nasıl hareket çekti? Bana yapsa ben de takılırım peşine canına okumak için," dedi Kürşat.

"Neyse, bizim işimize yaradı. Bunlar öndekine dalmasa bizi fark ederlerdi, şimdi farkımızda değil denyolar. İlk durdukları yerde bineriz tepelerine, motordaki manyak da kurtulur işte," dedi Halit sırıtarak.

Ara sokaklara girince motor kontrollü bir hızla yoluna devam ediyordu, arada sırada arkaya bakıyordu. Arkasındaki araç aynı hızla hala peşindeydi.

"Panik yapmıştır motorcu değil mi?" dedi Halit.

"Bu işte bir gariplik var" dedi Yaman gergin bir sesle.

"Nasıl abi?" dedi Kürşat, başını yana çevirerek ona baktı sorarcasına.

Yaman gözünü yoldan ayırmadan, "Oğlum, bu işte bir gariplik var. Bu adamlar sinir yaptılar, fark etmediler, gözleri döndü anlaşılan ama bu motorcuda bir iş var," dedi Yaman garip bir sesle.

"Nasıl bir iş var?" dedi Halit aradan başını uzatarak. Meraklanmıştı. Gözlerini daha dikkatli bakmak için tekrar ileri dikti.

"Bu motor bu sokaklarda şimdiye kadar bin defa atlatırdı bunları. Otoyolda fark etmediniz mi nasıl usta kullanıyordu, birden acemileşti mi yani?" dedi sinirle. Huzursuzlanmıştı.

Yanındaki iki adam da Yaman arabayı sokak aralarında ustalıkla kullanırken önlerine baktılar. Motor yine bir sokağa döndü, arkadaki araçla arası açılınca hız kestiğini fark ettiler ikisi de.

Kürşat aniden dizine vurdu heyecanla. "He valla doğru diyorsun abi. Bu motorcuda bir iş var."

"Ece bu sikik kafa ne yapmaya çalışıyor? Salak mı? Canına mı susamış?" dedi Halit kafası karıştığı belli bir sesle.

Birden arabanın içinde nabızlar yükselmişti. Yaman önündekileri kaçırmadan hızla yol alırken aniden yan sokaktan önüne bir araç çıktı. Yaman direksiyona sımsıkı yapışıp, neredeyse arabanın tabanını delecek şiddette frene asıldı. Araç kilitlenen lastiklerin üzerinde çok hafif sürüklendi ve diğer araca yandan çarpacakken kıl payı durdu. Hepsi öne fırlamışlardı. Emniyet kemerleri sayesinde Yaman ve Kürşat öne savrulsalar da rahat atlatmışlardı ancak Halit, iki eliyle öndeki koltukların başlarına yapışıp kendisini zorlukla durdurabilmişti. Araçtaki adam sürücü camını açıp, elini kolunu sallayarak bağırmaya başladı.

Kürşat işi uzatmamak için camını açtı, silahını çıkardı ve adama göstere göstere bağırdı. "Siktir git lan! Anladık. Tamam. Çek arabanı, asabımı bozma, çıkartma beni arabadan. Sıkarım kıçına."

Silahı gören adam korkuyla içeri kaçtı, camı kapadı, gaza bastı. Oyalandıkları bu birkaç dakika önlerindeki aracı kaybetmelerine neden oldu. Yaman telaşla gaza basıp ileri atıldı hemen. Hızla birkaç sokağa girip çıktılar ancak önlerindeki araçtan hiç iz yoktu. Bilmedikleri semtte birkaç dakika daha sokakları dolaştılar. Yaman sağlı sollu neredeyse her sokağa giriyordu. Ancak takip ettikleri araçtan hala iz yoktu.

* * *

Dağlı'nın Sin'den ayrılmasının üzerinden üç haftadan fazla geçmişti. Kendince yeni bir rutin belirlemişti. Sabahları iki saate yakın torbada çalışıyordu. Fırat'la sık sık görüşüyordu. Mezarlık ziyaretleri aynı rutinde devam ediyordu. Kerim'le Adil neredeyse her gün yanındaydı. Adamlardan gelen ilgili ilgisiz her türlü bilgiyi beraber değerlendiriyorlardı.

Sevkiyatla ilgili henüz tam bir haber gelmemişti ama hazırlık aşamasında oldukları kesinlik kazanmıştı. Oğuz'la da birkaç defa görüşmüştü bu arada. Oğuz, İran'da edindiği

bilgileri ona aktarmış, tırlar yola çıkınca yapacakları operasyonu konuşmuşlardı. Oğuz her konuşmasının sonunda, "Az daha dayan kuzu, buradaki işleri bitirir bitirmez yanına geleceğim," diyordu.

Oğuz, bazen Fırat'tan bile daha çok Dağlı'nın üstüne titredi. Belki kendi cüssesinin iriliğinden, kız ona hep korunması gereken minik bir varlık gibi gelirdi. Yaptıklarının hepsini biliyordu. Bozdumanlar her türlü şeyi paylaşırlardı aralarında. Sadece Esat'ın olanlardan çok haberi yoktu. İçlerinde en delisi o olduğu için, İstanbul'daki hareketliliği bilse bir saniye bile tutamazlardı onu Ağrı'da. Bu da şu an yapılan kontrollü eylemlerin hepsini riske atmak olurdu. Esat, Ağrı'da stok saymaya devam edecekti bir süre daha.

Bu süre içerisinde Dağlı birkaç defa küçük Alaz'ı düşünmüştü. Zaten adam kendisini unutturmuyordu.

Kendisini arama çabalarını sıkılaştırmıştı. Sokaklara kadar indirmişti kararlılığını. Bozduman aşiretinden Ağrılılara kadar gitmişti soruşturma. Fırat'ın da sokaklarda adamları vardı. Hemşerilik büyük şehirde çok daha fazla önem kazanıyordu. Aynı köylüler birbirini tutuyordu. Hakkında bilgi alabilmek için en küçük sokak adamına dahi sormuşlardı.

Geçen hafta Fırat geldiğinde yüzünde yarı alay yarı tedirginlik vardı.

"Pes etmiyor herif! Fena takmış seni kafasına."

"Nasıl abi?" dedi Dağlı. elindeki dökümleri okurken başını kaldırmıştı. İlk anda anlamamıştı Fırat'ın ne demek istediğini.

"Küçük Alaz diyorum! Seni aramaya devam ediyor. Bizim otoparktaki çocuklara kadar gelmişler. Alaz tayfası dört koldan seni arıyor İstanbul'da."

"Yok artık! Manyak mı ya? Daha ne arıyor ki?"

"Bak sana söylüyorum, ne yaptıysan acayip takmış kafasına seni."

"Ne yapacağım be! Vallahi bir şey yapmadım. İşim olmaz abi," dedi Dağlı savunmaya geçerek. Yüzü kızarmıştı.

Fırat gülmeye başladı. Kızın pembeleşen yüzü çok sevimli

soruyordu. "Bakın be. Biliyorum elbette bir şey yapmadığını. Sorun da o zaten. Bazı adamları terslenmek kamçılar."

"Ne?" dedi kız kafası karışmış gibi bakarken.

"Diyorum ki bazı adamlar kolay kadınlardan hoşlanır. Bazıları da zorları sever. Alaz, zoru seviyor belli. Sen terslediğçe o kamçılanmış, bilenmiş, kafaya fena takmış."

"Manyak o zaman! Ruh hastalığıdır o dediğin!" diye dik dik baktı Dağlı.

"Ben de biraz onun hakkında soruşturdum. Arıza olduğunu söylüyorlar." Yüzü şimdi endişeliydi.

"Heh, bak o doğrudur. Arıza bir tipti zaten."

"Herif on iki senedir yurt dışındaymış. Apar topar gönderilmiş. Neden gittiğini bilen yok. Eğitim meğitim diyorlar ama hikâye o iş. Bunun bir olayı oldu bence, babası da uzaklaştırdı buralardan ama ne olduğunu öğrenemedim. Bu konuda herkesin ağzı çok sıkı..."

"Arızası neymiş peki?" dedi Dağlı merakla.

Fırat gülmeye başladı. "Manyaklığı! Herifin hiçbir şeyden korktuğu yok! Kaç defa silahların üzerine yürümüş. Birkaç haftadır kavga çıkarmadığı mekân kalmamış. Efsunlu diyorlar."

"Ne?" dedi kız şaşırarak. "O ne demek?"

"İşte kaç defa silah çekmişler buna, adam gözünü kırpmamış, üzerine yürümüş. Sanki silah onu vurmaz gibi davranıyormuş, o yüzden efsunlu olduğu için kendisine güveniyor diyorlar."

"Abartsalarmış!" dedi kız. Küçümseyen bir ifadeyle dudağının ucunu kıvırdı.

"Neyse, bizim adamların hepsi tembihli, kimse seninle ilgili bir bilgi vermiyor ama yakında patlar o herif, tutması zor olur."

"Bir halt edemez! Siktir et!"

Her ne kadar Fırat'a belli etmese de adamın kararlı ve inatçı tavrı hoşuna gitmiyor değildi. İçinde herkesten saklamaya çalıştığı kadın tarafı, bu durumdan hoşnutsa da bu duygularının baskın gelmesini engellemeye çalışıyordu. İçinde bulunduğu durum, bu tür her duygudan uzak kalması gerektiğini sürekli hatırlatıyordu. En ufak zayıflığı, şu anki

kararlı haline zarar verebilirdi ve bunun olmasına izin vere-
mezdi. Bu yola çıkarken hiçbir zaman başka türlü bir hayat
yaşayabileceğine inancı olmamıştı. O çoktan kabullenmişti...
Her zaman yalnız, her zaman tek olacaktı...

Tüm bu konuşmayı tekrar kafasından geçirirken telefonu çaldı o sırada. Arayan Kerim'di.

"Söyle Kerim."

"Dağlı, can sıkıntısına çare geldi," dedi heyecanla.

"Ne oldu?"

"Çakal'ın evine biri geldi öğlene doğru. Önemli biri gibi... Bence bu sevkiyat işiyle ilgili... Herifi sabah iki arabayla alan-dan aldılar. Adamın yanındaki çantadan belli ki kalmayacak dönecek tekrar. Dönüşte aynı ekip bırakacak diye düşünü-yoruz. Temizliğe devam dersen, iki pislik önünde," dedi Ke-rim. Durumdan eğlendiği belliydi.

Dağlı oturduğu yerden kalktı. Ayakta konuşmaya devam etti. "Sen bana bilgileri gönder, ben acayip temizlerim. Bu-gün de tam temizlik günüydü. Köşe bucak toz, pislik bırak-mayalım."

"Tamamdır. Mesaj atıyorum şimdi. Evden çıktıklarında da haber ederim sana."

"Eyvallah," deyip kapattı telefonu. Gözleri parlamıştı. Kaç haftadır miskin miskin oturuyordu. Alan dönüşü o ara-balardaki birini bile indirse Çakal'ın yaşayacağı tedirginliği tahmin edebiliyordu. Hep aynı soru kafasına takılacaktı. 'Ya sabah adamı aldıklarında olsaydı bu?' deyip deyip kendini yiyecekti kesin.

Kerim'den mesaj gelmişti. Araçlar hakkındaki bilgileri ha-fızasına kazıdı. Tekrar haber gelene kadar oyalandı içeride. Üzerine motor kıyafetlerini geçirdi, motoru hazırladı. İkinci beklediği mesaj gelince telefona bakıp, montun cebine geri attı. Kaskını taktı. Depodan çıktı.

Normal hızda yola koyulup alanın yolunu tuttu. Alanın içine girmedi. Yolun karşısına geçip, alana giden yolun tersi istikametinde beklemeye başladı. Alandan çıkış yapan araç-lar her türlü bulunduğu noktadan geçmek zorundalardı.

On beş dakika bekledikten sonra beklediği araçlar önünden geçti. Yavaşça hareket edip peşlerine düştü. İlk araç TEM'e bağlanınca onu takip etti. Sağından solundan birçok araç geçiyordu. Trafik yoğundu ancak akışı umduğundan iyiydi. Akşama doğru olmasına rağmen henüz trafik her zamanki tıkanıklığı yaşamıyordu. Trafiğin kilitlenmeye başlamasından önce harekete geçmesi gerekiyordu. O yüzden birden hızlanıp, önündeki araçları sağlı sollu hızla geçmeye başladı.

Motoru kökledi ve hedefine yaklaştı. Önce arabanın yanlarından geçmeye çalışır gibi yaptı. Sonra sanki en solundan geçecekmiş gibi hareket edip sıkışmış da geçememiş gibi hızını azalttı, uyarırcasına farını yakıp söndürdü. Önündeki araba, geçmesi için hafif sağa kayınca tekrar o da sağa hareketlendi. Orta şeride geçmişti. Sırf adamların damarına basmak için motoru araca iyice yanaştırıp, sanki kızmış gibi eliyle arabanın ön kaputuna vurdu. Yolcu koltuğunda oturan bu hareketle çıldırmıştı. Camı açıp bağırmaya başladı.

"Yol veriyoruz, geç işte şerefsiz. Ne vuruyorsun arabaya amına kodumun çocuğu?" diye bağırdı sinirle.

Dağlı, sırf adamı delirtmek için başını sallayarak aynı şekilde cevap veriyormuş gibi bir hareket yaptı. Yüzünü görmemeleri için kaskının önünü açmadı, ses gitmeyeceğini bildiği için kaskın içinden konuşmadı. Adam bu sefer yarı beline kadar arabadan sarktı, el kol hareketi yapmaya başlayınca, Dağlı bir elini gidondan çekip orta parmağını gösterdi. O andan sonra tüm ipler onun eline geçmişti. Adam beline sarıldı. Silah çekeceği belliydi ancak kendisi gazı kökleyip öne atıldı. Araba da peşine düştü.

Birkaç kilometre adamlarla kovalamaca oynadı. Sağlı sollu zik zak çizdi, ilerideki çıkışı görünce sağa yöneldi. Araba peşine takıldı. Dağlı önde, araç arkasında sokaklara daldılar. Birkaç defa arkasını yokladı hala geliyorlar mı diye. Beceriksiz çıkarlar da kendisini kaçırırlar diye korkmuştu. Hatta birkaç defa sırf onu gözden kaybetmesinler diye hız kesmek zorunda kaldı. İleride büyük bir park olduğunu biliyordu. Koruluk gibi alan bu saatte muhtemelen boştu. Orada adam-

ların işini bitirebileceğini biliyordu. Gerçi yine arkada ceset bırakacaktı ama adamları artık tek başlarına başıboş yakalayamadığından başka çaresi yoktu. Herifler artık tek başlarına hiçbir yere çıkmıyorlardı.

Çok gerilerde acı bir fren sesi duydu. Başını çevirip geriye baktı. Neyse ki arkasındaki araç hala gelmeye devam ediyordu. Tekrar bir sokağa girdi, peşinde de diğerleri. Alanın etrafından bir daire çizip giriş kapısından içeri daldı. Adamlar hızlarını kesmeden peşinden girdiler. Koru içerisinde biraz ilerledi ve etrafı yokladı bu arada. Akşam olmak üzereydi ve kimse görünmüyordu etrafta. Açıklığa gelince motoru arka tekerin üzerinde ani bir manevrayla döndürüp durdu. Araç da birkaç metre ilerisinde durmuştu. İki adam sinirden kudurmuş halde arabadan çıktı.

Dağlı kaskını çıkarıp gidona taktı. Ağır adımlarla öfkeden kızarmış yüzlü adamlara yaklaştı. İkisi de karşılarında kadın görünce şaşırmışlardı ve ilk anki hızları kesilmişti. Dağlı karşılarına dikilip, "Ne var?" dedi.

Adamlardan biri, "Doğru düzgün kullansana şunu... Bir de hareket mi çekiyorsun?" dedi sinirli bir sesle.

"Senden mi öğreneceğim nasıl kullanacağımı? Sen adam gibi kullansana arabanı," dedi sırf adamı kışkırtmak için.

Adam elini kaldırdı, boynunu salladı. "Ulan kadın madın dinlemeyeceğim, alacağım ayağımın altına," deyince Dağlı, "Sıkıyorsa alsana, sik kafalı!" diyerek üstüne gitti.

İki adam da iyice ona yaklaşmıştı. Biri gözü kararmış halde ileri çıkıp vurmaya yeltenince, Dağlı bir koluyla savunma alıp diğer eliyle adamın eline yapıştı ve kolunu büktü. Diğeri öne atılınca adamın karnına doğru güçlü bir tekme attı ve adam birkaç metre geriye savruldu. Diğer ayakta kalan beline taktığı silahı çıkarınca, adamın koluna Fırat'ın ona öğrettiği etkili birkaç hareketi uygulayıp elinden silahı düşürttü.

Adam çıplak elle vurmak için ileri doğru hamle yapınca, hafifçe yana kayıp savuşturdu, elini arka cebine uzatıp daha önce koyduğu sustalıyı çıkardı. Elinde şöyle bir sallayıp sustalıyı açtı. Bıçak ileri fırladı. Adam hala üzerine geliyordu.

Kadın olduğu için ciddiye almadığı ve onu kolayca haklaya-cağına inancı tamdı.

Adamın adımlarına uyup bir adım geri attı ve hiç beklenmedik bir şekilde ileri abanarak sustalıyı adamın böğrüne gömdü. Daha fazla uzatmadan bunun işini bitirmesi gerekiyordu çünkü diğeri kendini toparlamak üzereydi.

Sağından gelen kızgın bir erkek sesi dikkatini çekti ancak açık vermemek için dönüp bakmadı. Bıçağı geri çekip şaşkın adamın yüzüne bakarken, tüm gücüyle adamının belinin yanına tekrar içeri soktu. Adamın yüz ifadesindeki şaşkınlık daha çok büyümüştü. Durumun o noktaya nasıl geldiği ve kızla nasıl baş edemediğini anlamamış gibiydi ve dizlerinin üstüne çökmeden önce büyümüş gözlerle kendisine baktı.

Dağlı duygusuz bir yüzle adama bakarken, "Cehennemde öğretirler sana nasıl motor kullanıldığını," dedi.

Başını çevirip biraz evvel duyduğu sesin geldiği yöne baktı. Bir an kahkaha atmak istedi. Küçük Alaz sinirden çıldırmak üzereydi. Gücü yetse parkı çeviren demir parmaklıkları ikiye ayıracak gibiydi.

Alayla genç adama bakarken biraz evvel bıçakladığı ve iki eli karnında, ölmek üzere iki dizinin üstüne düşen adamın omuzuna ayağını dayayıp, hiç güç harcamadan gerisin geri itti.

Artık biliyordu ki şu andan itibaren peşinden düşecekti. Kafasında kendisiyle ilgili nasıl bir hayal kurduysa hepsi bu manzarayla yıkılmıştı. Buna emindi. Hiçbir adam, şu anda kendisinin yaptığı gibi soğukkanlı bir şekilde cinayet işleyebilen bir kıza takılmazdı. Kalbinin derinliklerine bir buruk-uk çöktü ancak içinde yanan yangın, onu da küle çevirdi.

21. BÖLÜM

Yaman adamları nasıl ellerinden kaçırdığına inanamıyordu. Resmen avucunun içindeki adamlar kuş olup uçmuştu. Hırsla gaza basıp ara sokaklarda aracı fişek gibi kullanmaya devam etti. Yanındakilerin gergin şekilde yerlerine yapıştıklarına emindi ama umursamadı. O adamalara konuşturmak için ihtiyacı vardı. İkisini de canlı yakalamak ve uzun bir süre misafir etmek istiyordu. Gerçi misafirperverliğinden yana şikâyetleri olacaktı ama ne yapalım artık, o kadarı kadı kızında da olurdu, değil mi?

Birkaç sokağı daha deli gibi bir hızla geçti, birkaç kişi hızla kendilerini kaldırıma atmışlardı. Yanındaki Kürşat, "Abi yavaşla istersen biraz, birine çarparsak başımızı kurtaramayız," diye mırıldandı.

"Farkındayım Kürşat ama şerefsizler buralarda bir yerlerdeler, kaçıramam onları," diye öfkeyle cevapladı.

Bir sokağı daha geçince, sol taraflarında kocaman bir alan olan bozuk bir yolda buldular kendilerini. Mahalle arkalarında kalmıştı artık. Hızla alanı geçip, yol bağlantısına doğru hareketlendi. Alanın etrafı yüksek parmaklıklı demirlerle çevrilmişti. Devasa bir boşluk vardı parmaklıkların ardında. İlerideki ağaçlarla görüntüsü küçük bir koru gibiydi. Muhtemelen yazın çocuklar burada akşama kadar top oynuyorlardı ya da bir dolu kimse piknik yapıyordu. Yaman gazı köklerken arkadan Halit bağırdı.

"Abi dur, oradalar!" derken, sesinde uyarıdan çok şaşkınlık vardı.

Yaman'ın aniden frene asılmasıyla hepsi öne doğru fırladı yine. Yaman hızla etrafına baktı. Başını soluna çevirdiğinde parmaklıklar ardında koca alanda gördü adamları. Arabadan çıkmışlar karşılarındaki kızla konuşuyorlardı. Aracın biraz ilerisinde bir motosiklet duruyordu. Hepsi aracın yanında ayakta dikiliyordu. Adamlardan biri elini kaldırdı kıza doğru, kız ani bir hareketle adamın elini tutup geriye büktü ama yüzünde hiç de korkmuşa benzer bir ifade yoktu.

"Lan, bu o değil mi?" diye sordu Yaman şaşırarak.

"Evet abi, Sin'deki kız."

"Oğlum ne işi var lan bunun burada?"

"Ne bileyim abi? Biz de o zamandan beri ilk defa görüyoruz."

Yaman hızla arabadan indi, parmaklıklara yanaştı. Yüksekliği tırmanılacak gibi değildi, tutunacak bir yer de yoktu. Diğer tarafa geçmesi parmaklıkların üstünden mümkün görünmüyordu. Sinirle Kürşat ve Halit'e bağırdı.

"Oğlum buranın girişi nerede lan? Buradan geçemeyiz oraya. O adamlar bana lazım."

Kürşat ve Halit telaşla etraflarına bakındılar ancak parmaklıklar uzun bir hat şeklinde uzadıkça uzuyordu ve muhtemelen giriş kapısının tam tersinde kalmışlardı.

"Abi, giriş kapısı ters istikamette kaldı sanırım," dedi Kürşat çekinerek.

"Laannnn," diyen çığlık, Yaman'ın dudaklarından öfkeyle fırladı. Gözleri kararmış, çatılan kaşları neredeyse görüşünü kapatacak kadar gözlerine inmişti. İki eli yumruk olmuş, iki yanında bir şeyleri parçalayacakmış gibi açılıp kapanıyordu.

Gözlerini dikip ilerideki sahneye kilitlendi. Bakışları silah olsa, kızı şimdiye kadar delik deşik ederdi. Bütün planlarının altını üstüne getirmişti. Dişlerini sıkmaktan çenesi kırılacak gibi hissediyordu. Yanaklarındaki kaslar seğirmeye başlamıştı ve yüzünün rengi kararkıça kararıyordu. Bakışlarını tekrar etrafta, diğer tarafa geçecek bir açık bulmak için gezdirdi. İki adım geri çekilmiş, sağına soluna bakıyordu.

"Ha siktir" diyen Kürşat'ın sesi, dikkatini tekrar ilerideki

sahneye çevirmesine sebep oldu.

Kız bir tekmeyle adamlardan birini ileri uçurmuş, diğerinin çekmeye çalıştığı silahı kaşla göz arasında, birkaç darbeyle adamın elinden fırlatmıştı. İleri uçan adam sersemlemiş hareketlerle doğrulmaya çalışıyor, toparlanmak için başını sağa sola sallıyordu. Birkaç dakika daha kalkamayacağı bu mesafeden bile belli oluyordu.

Diğeri kıza hamle yapmak istedi ama kız sakin adımlarla yana kaydı. Arkasına uzanan eli bir sustalıyla öne çıktı. Zarif bir el hareketiyle salladığı sustalının ucu, bir yılandili gibi tıslarcasına dışarı fırladı. Adam bundan korkmuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen kızı hafife alıyorlardı ve bu da onların en büyük hataları olacaktı.

Adam ileri doğru sert bir hamle yapmak için atılınca kız bir adım çekilmiş ve elindeki sustalıyı adamın tam böğrüne saplamıştı. Adamın şaşkınlıkla açılan gözleri kıza kilitlendi. Böyle bir şeyi hiç beklemediği o kadar belliydi ki hâlâ inanmaz gözlerle bakıyordu. Kız elini yavaşça geri çekti. Sustalı hâlâ elindeydi. Eli tekrar geri hareketlendi ve aldığı hızla tekrar sustalıyı adamın yanına sapladı. Adamın hiçbir şansı kalmamıştı. O da biliyordu. Kızın dudaklarında bir şey dediği belli olan bir kımıldama oluyordu ama bulundukları mesafeden duyamıyorlardı. Aralarında en az elli metre vardı ve Yaman, adamların bu kadar yakında olup bu kadar ulaşılmaz olmalarına çıldıracak gibi oluyordu. Dişlerinin arasından tısladığı öfkeli sözleri kız duymadı.

"Onlar bana lazım geri zekâlı. Kes şunu!"

Kız başını şöyle bir çevirip Yaman'a ve diğerlerine baktı, sonra iki dizinin üzerine çökmüş adamı, ayağını kaldırıp omuzundan iterek yolundan çekti. Adam elleri karnında, son anlarını yaşıyordu.

Diğerine doğru hareketlenen kız, elindeki sustalıyı katlayıp arka cebine koydu. Ağır adımlarla diğerine yanaştı. Adamın hayalarına güçlü bir tekme attı. Aldığı darbeyle amansız bir çığlık atan adamın iki büklüm olmasına sebep oldu. Sonra adamın arkasına geçti ve sol kolunu boynuna doladı.

Adam hâlâ iki büklümdü ve nefes almakta zorlanıyordu. Kız bir dizini yere koyup kendini destekledi ve sol kolu adamın boynunda bir mengene gibi sıkılıyken, sağ elini adamın yanağına koydu.

Yüzleri parmaklıklara çevriliydi ve kız adamın boğazını sıkarken gözlerini Yaman'ın sinirden ateş saçan gözlerine dikti. Yaman hırsla elleriyle parmaklıklara yapıştı ve başını olumsuz anlamda sağa sola sallarken, "Hayır!" dedi öfkeyle.

Kız hiçbir tepki vermedi. Gözleri hâlâ Yaman'a kitliydi ama bakışlarında bir küçümseme var gibiydi. Bu Yaman'ı daha da çıldırttı.

"Bulurum seni! Sakın! Yemin ediyorum öldürürüm seni!" diye bağırdı, bir eli parmaklıklarda sıkılı, diğer elinin işaret parmağı tehdit eder gibi havadaydı.

Kız küçümseyen bakışlarla adama bakmaya devam edip, dudağının ucunu büktü. Yaman hayatı boyunca böyle duygusuz bir varlık görmemişti. Bütün yüzü duygusuz, safi nefret yüklüydü kızın. Kız ellerini adamın çenesinin her iki yanına getirdi. Sanki adamı arkadan kucaklıyor gibiydi. Kaşlarının altından tüyler ürperten bir bakışla Yaman'a bakıp, ani bir hareketle adamın boynunu kırdı. Bir an bile bakışlarını Yaman'dan ayırmamıştı.

Ruhunun vücudunu terk ettiği adam, yer çekimine karşı direnç gösteremeden yere doğru yığıldı. Kız sanki un çuvalıymış gibi adamı ileri doğru itip ağır hareketlerle ayağa kalktı. Cansız vücut yüzünün üstüne yere yapıştı.

Yaman bir şansının daha ellerinden uçup gittiğinin farkındaydı ve hepsi bu kız yüzündendi. Hayvansı bir çığlık dişlerinin arasından çıktı. Öfkeden kudurmuş gibi parmaklıklara yapışmış, bir milim bile kımıldamayan sağlam demirlere, yerlerinden sökmeye çalışırcasına deli gibi asılıyordu.

"Bulacağım lan seni! Bulup hesabını soracağım! Şerefsiz evladıyım, bulacağım seni!" diye herhangi birinin korkudan donmasına sebep olabilecek bir sesle bağırıyordu.

Kızın yüzünde ise hiçbir korku belirtisi yoktu. Ağır adımlarla geri geri adım atarken, her iki elinin orta parmağını

kaldırıp karşısında öfkeden kudurmuş genç adama hareket çekti. Sonra yine ağır adımlarla motosiklete yanaştı, kaskını alıp başına geçirdi. Hiç acele etmeden motoru çalıştırıp, etrafa çimen ve toprak fırlamasına neden olan bir hız ve açıyla dönerek ters istikamete, Yaman ve yanındakilerden uzağa doğru gazı körükleyip uzaklaştı.

Yaman hırsla geri dönmüş sinirle arabayı tekmeliyor, yumruklarını tavana geçiriyordu.

"Kim lan bu? Kim lan bu?" diye histerik bir şekilde bağırıyordu.

"Abi, hemen uzamamız lazım buradan. Birileri gelir birazdan, görünmeden uzamamız lazım," dedi Kürşat Yaman'ı telaşla uyarmaya çalışarak.

Yaman kırarcasına kapıyı açıp içeri girdi. Yine kırarcasına kapıyı çekip kapattı. Diğerleri de hemen araca girdiler. Yaman sinirle direksiyonu yumrukladı, titreyen ellerle kontağı çevirdi. Araç çalışır çalışmaz uzaklaşmaya başladılar.

Araçtakilerden çıt çıkmıyordu. Yaman hâlâ ara ara küfredip direksiyona vuruyordu. Ateş saçan gözlerle yanındakine dönüp, "Bulacaksınız ulan bana o yaratığı! Bulacaksınız! Yoksa hiçbirinizi yaşatmam," dedi.

"Abi kız hayalet gibi. Hiçbir yerde kaydı yok. Emniyetteki tanıdıklara da sordurduk, ne eşkâlden ne de senin verdiğin bardaktaki parmak izinden bir şey çıkmadı. Tanıyan yok, bilen yok. Anlamıyoruz ki bunun derdi nedir?"

"Bu durumda tahmin ettiğimiz doğru. O iki sahte kimlik de bu kızın. Yani şimdiye kadarki bütün temizlikleri o yaptı" dedi Halit arkada şaşkın bir sesle. Yüzü düşünceden mimiksiz bir maske gibiydi.

"Ara çocukları sor bakalım, onlar alabilmiş mi diğer adamları?" dedi sinirden titreyen bir sesle Yaman.

Kürşat hemen telefonu çevirdi. "Ne yaptınız?" dedi doğrudan. Göz ucuyla acele bir bakış attı Yaman'a korkuyla. Yüzünün rengi atmıştı. Yaman gözünü bir saniye yoldan ayırıp, telefon adamın kulağındayken Kürşat'a baktı ancak yüz ifadesinden anlamıştı. Kaşları çatıldı. Gözleri kısıldı. Dudakları

ncecik bir hat gibi gerildi yüzünde.

"Kaçırmışlar değil mi?" dedi anladığını doğrulatarak.

Kürşat bir şey demeden, usulca telefonu kulağından uzaklaştırıp kapattı. Tek kelime etmemiş, korkuyla Yaman'dan gelecek tepkiyi bekliyordu.

Birkaç dakika arabanın içinde ses çıkmadı. Neden sonra Yaman'ın dudaklarının arasından hayvansı bir çığlık çıktı direksiyonu yumruklarken. Üst üste indirdiği yumrukları, neredeyse direksiyonu kıracaktı. Aklına gelen bütün küfürleri sıraladı. Aracın içindeki diğer ikisinden hiç ses çıkmıyordu. İkisi de köşelerine sinmişler, delirmiş adamın sakinleşmesini bekliyorlardı.

Aradan on dakika geçti. Yaman derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalışıyordu. Arabayı onun kullanması da iyi olmuştu. Yola dikkat etmek zorunda olması, kafasını kısmen dağıtmasına yardımcı olmuştu. İyice sakinleştikten sonra, sesleri solukları çıkmayan diğerlerine, "Konuşun! Bu kızın derdi ne sizce?" dedi.

Durum değerlendirmesi yapması gerekiyordu. Bunu da konuşarak yapabilirdi. Kafasını başka türlü meşgul etmek zorundaydı.

"Ya onun da Çakal'la derdi varsa ve biz sürekli kızla kesişiyorsak?" diye atıldı arkadan Halit iki kafanın arasından.

"Oğlum, onun Çakal'la ne derdi olacak? Baksana en fazla yirmisindedir. Çakal on üç senedir dışarı çıkmıyor, ne derdi olacak bu psikopatın onunla?"

"Orasını bilemiyoruz şu an tabii" diye Kürşat kaşlarını kaldırarak konuştu.

"Diyelim Çakal'la derdi var. Ne zaman karşılaşsak bu kız hep yalnız. Tek başına bacak kadar kız nasıl Çakal'la baş edecek?"

"Valla abi bana baya baş ediyormuş gibi geliyor, hatta bizden iyi baş ediyor gibi görünüyor," dedi Halit boynunu omuzlarının arasına çekerek.

"Bacak kadar kız dediğin, şimdiye kadar dokuz adamı indirdi yalnız, dikkatini çekerim," diyerek destekledi Kürşat diğerini.

"Tamam, bacak kadar derken psikopat olduğunu atlamışım," dedi Yaman ters ters.

"Ekrem abiye bunu söylememiz lazım, belki o başka bir şeyler düşünür. Kızın tahmin ettiğimiz gibi olduğunu öğrenince belki farklı şeyler çıkar ağzından," dedi Kürşat. Başını düşünceli bir şekilde camdan dışarıya çevirdi.

"Babamın da farklı yorum yapacağını sanmıyorum," diyen sıkkın ses, gözleri dümdüz karşıda, aracı sürmeye devam etti.

"Yalnız ben böyle manyak görmedim. Normal değil abi o kız. Oğlum, ben hayatımda bunların onda birini dahi yapamayacak adamlar tanıdım ki hepsi konuşsa mangalda kül bırakmazlar. Kız hepsini ezdi ya lan!" dedi arkadan Halit. Sesinde takdir vardı.

"Ruh hastası pislik!" diye tısladı dişlerinin arasından Yaman.

Kürşat yan gözle Yaman'a baktı. Genç adamın kaşları çatılı, dudakları sinirden gergin, incecik bir çizgi olmuştu. Direksiyonu tutan parmaklarının boğumları bembeyazdı.

"Yalnız dikkatini çekerim, sen o ruh hastası için iki aya yakın Sin'e abone olmuştun hani. Hatta hâlâ bulmamız için haftalardır bizi deli gibi sokaklara salıyorsun," diye sitemle konuştu Kürşat.

Halit arkada aniden dikilip, gözlerini dikiz aynasından Yaman'a dikti. En sevdiği konu açılmıştı. Diğerinin ne cevap vereceğini merakla bekliyordu.

Yaman sinirle aniden başını çevirip Kürşat'a döndü. "O zaman böyle ruh hastası psikopat olduğunu bilmiyordum!" dedi tıslayarak.

"He yani psikopat olmasa gideri var, yürürüm diyorsun?" dedi Kürşat kaşlarını kaldırarak. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Şimdi Allah için doğru konuşalım, kız güzel abi," diye destekledi Halit arkadan. Kollarını öndeki iki koltuğa koymuş, kafasını araya uzatmıştı.

"Güzel valla, hakkını yemeyelim," dedi Kürşat da destekleyerek.

"Sikerim lan ikinizi de. Doğru konuşun!" Kızı başkalarının da beğenmesi bütün sinirlerini alt üst ediyordu. Sırf bu düşünceyi kafalarından atmaları için ters ters konuştu.

"Güzel olsa ne olacak? Sen güvenip de o kızla iki adım atar mısın yan yana?" dedi Yaman baştan savma bir sesle. Bir basamak inip, inkâr moduna geçmişti şimdi.

"Şimdi tabii, orası da öyle... Allah, evlerden uzak," diyen Kürşat, dudaklarından garip bir ses çıkarıp parmaklarıyla kulağını çekerek, önündeki torpidoya parmağının tersini vurduktan sonra konuşmasına devam etti "...öyle bir kızla aynı yatakta huzurla bir dakika uyuyamazsın. Kesecek mi? Biçecek mi? Delecek mi? Düşünmekten insan hasta olur hakikaten," dedi boynunu bükerek düşünceli düşünceli.

"Öyle deme. Yaman abimle bir derdi yoksa ona niye zarar versin? Anladık ki Çakal'la bir derdi var kızın. Yoksa barda abime yardım ettiğini atlamayalım ama. Haksızlık olmasın!" dedi Halit kızı savunmaya geçerek.

"Orası da öyle... Hakkını vermek lazım... Doğru diyorsun," dedi Kürşat ona katılarak.

"Yalnız ben eminim, bu kız Yaman abimle karşı karşıya kalsa Yaman abim alt eder bu kızı," diye atıldı Halit araya kafasını sokarak.

"O nerden çıktı lan?" diye sordu Kürşat başını yana çevirip. Neredeyse Halit'le burun buruna gelmişti. Yaman konuşmasa da soru dolu bakışlarını çabucak Halit'e yöneltmiş, tekrar bakışlarını yola çevirmişti.

"Abi, ilk barda gördük yaptıklarını. Eh, bugün anladık şimdiye kadar neler çevirdiğini de. Sayko'nun adamlarını kolaylıkla hacamat ediyor. Dikkat etmediniz mi kızın yaptıklarına?"

İkisi de sessiz başlarını Halit'e çevirip iki yana salladılar. Yaman hemen başını tekrar yola çevirmişti.

"Abi, kız çok iyi dövüşüyor. Ders almış bu kız. Hazırlanmış bunun için. Yoksa salak değil, yani tek başına manyaklar ordusuna savaş açacak kadar. İşte Yaman abimi bildiğim için söylüyorum. Bunların ikisi bir karşılaşsa Yaman abim alır yürür

yani. Sayko'nun adamları kof. Hepsi belindeki silaha güvenir, hangisi doğru düzgün dövüşmeyi biliyor? Ama bizi çalıştırmasından biliyorum, Yaman abim alır o maçı... Kaç sene o kadar eğitim aldı yurt dışlarında, o kadar olsun yani," diye sırıtarak bitirdi sözlerini ve bilmiş bir edayla arkasına yaslandı.

Kürşat gözlerini kısarak Halit'e baktı, cıklayarak başını iki yana salladı.

"Valla pes! Sen bütün olayın analizini yaptın, şampiyonluk maçına kadar getirdin lafı. Helal olsun sana!" diyerek iki elini hafif hafif alkışlar gibi birbirine vururken, küçümseyen bakışlarını Halit'e çevirdi.

"Çük kafalı!" dedi ardından küçümseyerek.

Yaman ters ters Halit'e baktı. Halit kendisine yöneltilen bakışlara aldırmadan, sırıtarak başını camdan dışarı çevirdi.

* * *

Dağlı dönüş yolundayken telefonu çaldı. Kulağındaki bluetooth kulaklığı açtı. Kerim, "Yavaş sür, yavaş. Arkandayız," dedi. Konuşurken güldüğü belliydi. Başını çevirip arkasına baktı. Birkaç araç arkasındaydılar. Hafifçe hız kesti. Yan yana geldiler. Adil arabayı kullanırken, Kerim yolcu koltuğunda oturuyordu. Camı aşağı indirdi. Telefon kulağındaydı.

"Sokak aralarında kaybettik seni. Her şey yolunda mı? Temizlik nasıl gitti?" dedi sırıtarak.

Dağlı bir saniye başını ona çevirip tekrar önüne döndü. "Yaz temizliği bitti, Kışa hazırlanıyoruz."

"Geliyoruz peşinden. Hadi dikkatli kullan. Depoda görüşürüz. Anlatırsın ayrıntıları."

"Eyvallah."

Tekrar gaza yüklenip öne atıldı.

Depoya varınca motoru içeri soktu. Panel kapı aşağı inerken basamakları çıktı. Bir yandan kaskını çıkarıyordu. Kaskı kanepenin üstüne attı. Gidip ısıtıcıyı çalıştırdı. Çocuklar birazdan varırlardı, onlar gelene kadar çayı demlemek için hazırlık yaptı.

Çay demini almadan kapı vuruldu. Gidip kapıyı açtı. İkisi de keyifle içeri girdiler.

"Bıraktık yine cesetleri arkada, değil mi?"

"Bu sefer de Mar. Kaplan'a bağlayamadın kusura bakma. Vakit yoktu dip temizlik için."

"Nereye kaybolduğunu bulamadık ki. Haber etseydin gelir atardık bagaja."

"Alaz tayfası oradaydı. Alamazdınız zaten," dedi Dağlı sıradan bir sesle.

"Ne?"

"Ne işleri varmış orada?" diyen Kerim ve Adil aynı anda konuştular.

"Adamların peşlerindelermiş. Hiçbirimiz fark etmedik."

"Nasıl yırtın sen? Adam haftalardır seni arıyor," dedi Adil.

"Allahtan tersten girmişler, ben peşimdekileri arkamdan sürükleyip koruya sokmuştum. Onlar girişi kaçırmışlar. Arada parmaklıklar olunca bir şey yapamadılar," dedi sırıtarak. Bakışları parlıyordu.

Kerim şüpheyle gözlerini kıstı. "Dahası var değil mi?"

"Küçük Alaz kudurdu! Adamları o da istiyormuş belli. Bildiğin çıldırdı." Son yaptığı hareketten sonra adamın yüzünü hatırlayınca kahkaha attı.

"Bunların da Çakal'la büyük derdi var, söyleyeyim. Biz daha çok karşılaşırız bunlarla," dedi Adil ciddi bir suratla. Gözü ocağa takılınca surat ifadesi ansızın değişti, gözleri parladı.

"Çay mı demledin?"

"Bir kıyak geçeyim dedim ama domestiğe bağladığımı sanma. Bu seferlik! Her zaman bekleme," dedi kız uyararak.

"Tamam tamam. Arada olsa da olur. Eline sağlık, iyi gider şimdi. Canım çekmişti."

"Oğlum, senin canın hep çay çekiyor zaten, yeni bir şey değil. Acındırma şimdi."

Çocuklarla oturdular. Onlar çaylarını içerken Dağlı ayrıntıları anlattı. Güldükleri zaman da oldu, endişeyle değerlen-

dirdikleri anlar da oldu. Şimdiye kadar olanları gözden geçirince bu karşılaşmaların olacağı muhtemel görünüyordu. Ancak en azından artık peşlerine düştükleri adamları takipteyken başkalarının da olabileceğini biliyor olacaklardı.

Birkaç saat sonra çocukların ikisi de gidince Dağlı yalnız kaldı. Sırtını kanepeye yaslayıp ayaklarını önündeki sehpaya uzattı. Çakal geri dönmeyen adamları ne zaman fark ederdi acaba? Haber hemen ulaşır mıydı yoksa ertesi günü mü bulurdu? Herifin ne kadar kudurmuş olabileceğini görmek isterdi ama şimdilik hayalini kuracaktı. Kafasının içindeki görüntüler, keyiften mest olmasına neden oluyordu. Düşüncelerinde Çakal'ı, sinirden kendini bir duvardan ötekine atarken hayal ediyordu. Belki de öfkeden bir çocuk gibi olduğu yerde zıplıyordu. Adamı bu halde düşününce dudaklarının arasından istemsiz bir kıkırtı çıktı.

Sonra düşünceleri küçük Alaz'a kaydı. Adam ciddi delirmişti. Parmaklıklar olmasa kesin kendisini parçalardı. Son hareketi biraz fazla kaçmış olabilirdi ama o an şeytan dürtmüştü ve kendine engel olamamıştı. Kesin o da şimdi sinirinden yerinde zıplıyordur, diye düşündü.

Eli otomatik olarak telefonuna gitti. İstikrarlı ve kararlı bir şekilde kendisini arattığını duyduğundan beri, eli sürekli telefona gidiyordu. Ekranda kayıtlı "Alaz" adı ve numaraya uzun uzun bakıyordu. O dört harfi ekranda her görüşünde içinde bir kıskançlık baş gösteriyordu. Sanki ona ait çok değerli bir şeyi başkası çalmış gibi bir his içini yakıyor, dakikalarca ekrana bakıyordu hüzünle.

Telefonun ekranını değiştirip mesajlar kısmını açtı. Birkaç dakika ikilemde kaldı. Sonra numarayı takip edemeyeceğini düşününce içindeki şeytanla iş birliği yaptı. Fırat her şeyi düşünmüş, telefonuna izlenememesi için gerekli yazılımı yükletmişti. Alaz belki cevap verirdi ama numaradan kendisine asla ulaşamazdı.

"Sana beni takip ettirmemeni söylemiştim. İstanbul'u peşime de taksan, gördüğün gibi yine elin boş döneceksin... Daha hızlı olman lazım Küçük Alaz!"

Parmakları bir süre gönder tuşunun üstünde bekledi. Sonra omuzlarını silkip sırıtarak tuşa bastı.

* * *

Yaman ve yanındakiler iki saat sonra eve vardılar. Trafiğe takılmışlardı. Yaman yol boyu küfretti ama öncesine göre daha sakindi. Adamları çok istemişti. Konuşsalardı muhakkak bir şeyler öğrenebilirdi ama gebermelerine de üzülmemişti. Hatta kızın yapması garip bir şekilde kabullenir hissettirmişti. Kızın normal olmadığına artık iyice inanıyordu. En az kendisi kadar arıza bir tipti.

Eve vardıklarında olanları Ekrem'e anlattılar. Adam hayatının şaşkınlığını yaşıyordu. Artık en az oğlu kadar bu kızı bulmak istiyordu. Ragıp da bir süre sonra onlara katıldı. Hep birlikte durumu değerlendirdiler ama kızla ilgili durum değerlendirmesi yapacak kadar bile bilgi yoktu ellerinde.

Ragıp çok düşünceliydi. Bir süre sonra bu durum Ekrem'in dikkatini çekti. Uzun uzun Ragıp'a baktı. Diğerleri de susmuşlardı. İki adam arasında gözleri mekik dokuyordu. Ragıp dalıp gitmişti ve ortamdaki sessizliği fark etmedi. Ekrem nihayet ağzını açıp durgun bir sesle sordu.

"Ne düşünüyorsun Ragıp?"

Adam, adını duyduğunda şaşkınca başını kaldırdı. Salondaki koltuklarda oturuyorlardı. Ekrem her zamanki tekli koltuğuna oturmuş, Yaman'la Ragıp yan yana, diğer ikisi onların karşısındaydı. Hepsi dönmüş Ragıp'a bakıyordu.

Ragıp sıkıntıyla bakışlarını diğerlerinde şöyle bir dolaştırdı, sonra tekrar Ekrem'e döndü. Omuzlarını silkip, "Dalmışım abi," dedi geçiştirircesine.

"Neye daldın? Epey derine inmişsin anlaşılan," dedi Ekrem. Yüzü ifadesizdi.

Ragıp gözlerini dikti Ekrem'e. Sonra ağzını açıp ağır bir tonla konuştu. "Eskiye daldım abi. İki kez böyle bir hareketliliğin içindeydik. İkisinin de sonu bizim için iyi bitmedi. Bu sefer de öyle olmasın diye ne yapabiliriz acaba, onu düşünüyordum."

Ekrem bir süre ses çıkarmadı. Aynı şeyi o da düşünmüştü. Yüzüne gölge düştü. Canı acımış gibi suratını buruşturdu. Yaman başını eğdi, yumruklarını sıktı. Ragıp'ın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Diğerleri tüm ayrıntıları bilmiyorlardı ama üçü de neler yaşandığını, nasıl kayıplar verdiklerini çok iyi hatırlıyorlardı.

"Bu sefer her şey farklı olacak Ragıp! Bu sefer, tek bir kayıp dahi vermeyeceğiz. Kaybettiklerimizin de intikamını alacağız. Ölmeden önce yapacağım tek şey bu. O şerefsizin leşini köpeklere yedirmeden ölmeyeceğim ben!" dedi Ekrem dondurucu bir sesle.

"Biliyorum abi. Ben bu yola baş koydum. Verdiğim sözü yerine getirmeden ben de ölemem! Ya da bu uğurda ölürüm. Benim için başka hiçbir yol mümkün değil!"

Yaman başını kaldırıp, "Hepsinin hesabını ben soracağım, ikiniz de merak etmeyin," dedi kararlı bir sesle.

Ragıp elini uzatıp omuzunu sıktı. Hüzünlü bir gülümsemeyle yanındaki genç adama baktı. "Benim senden yana hiç endişem yok. Sen o cehennemden, onlara adamlığı öğreterek çıktın ya, sana ne zaman baksam göğsüm gururla kabarıyor Yaman."

Ekrem, bakmaya kıyamaz gözlerle oğlunu seyrediyordu. Yüzünde öyle bir gurur vardı ki kalbindekileri anlatmaya kelimelerin yetmeyeceğini biliyordu.

Kürşat'la Halit'in anlamadıkları bakışları üçü arasında gidip geliyordu. Kürşat nihayet dayanamayıp sordu.

"Abi, hangi cehennem?"

Yaman'la ilgili birçok soru vardı kafasında. Uzun yıllar Ekrem Alaz gelmesine izin vermemişti oğlunun. Yaman'ın hep deli bir tarafı olduğu için uzakta durmasını, başını belaya sokmasını istemediği için izin vermediğini düşünüyordu. Haksız da sayılmazdı. Yaman döndüğünden beri neredeyse bir seneyi geçmişti, geldi geleli aksiyon bitmiyordu. Gerçi hakkını yememek lazım, delikanlı adamdı. Şimdiye kadar, o kadar yıl uzaklarda tutulacak kadar bir deliliğini görmemişlerdi. Tek takıntısı Çakal'dı geldiğinden beri. Bir de bu kız

çıkmıştı son zamanlarda takıntı yaptığı. Onun dışında şimdiye kadar gördüğü en sağlam adamdı.

Ragıp, Kürşat'ın sorusunu duyunca Ekrem'e baktı. Gözleriyle destur ister gibiydi. Ekrem kaç senedir yanında olan gençlerin sağlamlığından artık şüphe etmiyordu. Gidip başınıza sıkın dese ikisi de düşünmeden sıkacaktı. Ragıp'a bakıp onay verircesine göz kapaklarını indirdi.

Ragıp karşısında oturan iki gence baktı bir süre. Sonra derin bir nefes alıp, "Siz Yaman'ın döndüğünden beri niye Çakal'ın peşinde olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Yaman araya girdi. "Ragıp abi yapma. Boş ver!" dedi. Neler söyleyeceğini aşağı yukarı biliyor, kendisi hakkında edilecek övgü sözlerini gereksiz buluyordu. Her ne kadar arızalılığı, deliliği varsa da Yaman'ın kimsenin tahmin edemeyeceği mütevazi bir yüreği vardı. Hepsinden önemlisi, yüreğini en fazla yakan kısmı düşünmemek için, asla olanları düşünmek ya da duymak istemiyordu.

Ragıp kaşlarını çattı 'sen sus!' der gibi. Ekrem hafifçe gülümsedi. Oğlunun mahcup olduğunu biliyordu ve yaşadığı her şeye rağmen hâlâ naif bir yüreğe sahip olduğu için daha da büyüyordu gözünde.

Kürşat ve Halit senkronize şekilde başlarını iki yana salladılar, sonra Kürşat, "Abi, vardır bir hesabı dedik. Sorgulamadık. Yaman abi sonuçta. Öl dese ölürüm sormadan," dedi samimi bir sesle.

Ragıp başını salladı 'aferin' dercesine. Sonra ağzını açtı, konuşmaya başladı.

O konuşurken Yaman iki duygu arasında kalmıştı. Hem utanıyordu övgü kelimelerinden hem de aynı şeyleri tekrar hatırlıyordu ve istemsizce tüyleri diken diken oluyordu. Senelerce yurt dışındayken terapi görmesine rağmen o anlar hiçbir zaman aklından çıkmıyor, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşarmışçasına canı yanıyordu.

Öte yandan çok daha ağırı, kendisine birçok kez telkin etmesine rağmen, o zaman doğru olanın o olduğunu bilmesine rağmen, içinde kimsenin bilmediği yükü taşımak, bunun

hatırlatılması, birinin sanki karşısına geçip bıçakla kalbine sürekli darbeler indirmesiyle eş değerdi.

"On iki sene önce, Yaman on beş yaşındayken kaçırıldı. Tam on gün boyunca Yaman'ı bulamadık... Tam on gün Yaman, Çakal'ın elinde kaldı... "

O sırada Yaman'ın telefonuna bir mesaj düştü. Yaman anlatılanlar yüzünden içini boğan ortamdan, kurtarıcı gibi telefonu eline alıp kalktı, ekrana bakarken salonun diğer köşesine gitti. Tanımadığı bir numaradan mesaj vardı. Parmağıyla üzerine basıp mesajı açtı.

Artık salondaki hiçbir sesi duymuyordu. Ragıp çocuklara hayatının karabasanı olan o on günü anlatırken hiçbir kelime duymuyordu. Kalbi tekledi, vücuduna ateş bastı. Bir süre hareket edemeden tekrar tekrar kelimeleri okudu. Biraz toparlanınca göz ucuyla diğer köşede oturan adamlara baktı ve salonun kapısına doğru hareketlendi. İkisi de donmuş gibi duruyor, Ragıp konuşmaya devam ediyordu.

Salondan çıkar çıkmaz numarayı geri arama tuşuna bastı. *"Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor,"* diyen makineden çıkan sese küfretti. Neredeyse elindeki telefonu kaldırıp duvara fırlatacaktı.

Hemen mesaj kısmına geri döndü. Titreyen parmaklarla yazdığı mesaj, sürekli yazıp düzeltmesi yüzünden çok vakit aldı.

"Neredesin? Söyle... 2 dakikaya yanındayım. Görürsün hızımı!"

Gönder tuşuna bastı.

Elindeki telefonun ekranına gözlerini kilitleyip, bir ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı.

Bekledi... Yirmi saniye geçti... Bekledi. Kırk saniye geçti... Kırk beş saniye...

Elindeki telefon titreyince az kalsın elinden düşürecekti. Aceleyle gelen mesajı açmak için tuşa bastı.

"Hayatımda duyduğum en güzel haber! :) Gerçekten mi? Işınlama makinesi nihayet icat edildi mi?"

Kıkırtısını durduramadı. Biraz evvel içerideki konuşma yüzünden göğsüne oturan öküz, bir anda yok olmuştu. Kalp

atışları kontrolsüz artmıştı. Suratındaki gülümsemeyi durduramaz halde cevap yazdı.

"Seni bulursam fena ışınlayacağım. *O zaman icat edilmiş olacak!"*

Elinde telefonla odasına çıkmak için merdivenlere yöneldi. Aslında şu anda yapması gereken ilk şey telefonu takip ettirmekti ancak şu anı yalnızca kendisi için istiyordu, bu daha sonraya kalsa da olurdu. Nasılsa artık elinde bir numara vardı.

Merdivenleri tırmanırken telefon tekrar titredi. Ayağını bir üst basamağa atmışken durdu ve hemen mesajı açtı.

"İnsanlık henüz bu yeniliğe hazır değil! Yorulma!"

Suratındaki gülümseme genişlerken hızla merdivenleri tırmanıp odasına girdi. Yatağın üzerine oturup cevap yazdı.

"Yerini söyle!"

Otuz saniye sonra telefonu titredi.

"Bana bir şey yapmayacağına söz ver! :("

Mesajı tekrar okudu. Kız korkmuştu belli ki. Güven vermek istedi.

"Korkma! Söz, bir şey yapmayacağım. Sadece konuşmak istiyorum."

Otuz saniye geçti... Bir dakika geçti... İki dakika... Yaman sabırla gözünü ayırmadan ekrana bakıyordu. Beş dakika sonra cevap geldi. Telaşla tuşa bastı.

"Ne korkacağım be! 1 aydır beni bulamayan adamdan niye korkayım! Arıza! Oltaya gelme hemen :):):):):) "

Yaman sinirle telefonu duvara fırlattı. Telefon ikiye ayrılıp halının üzerine düştü.

22. BÖLÜM

Dağlı kanepeye yaslanmış, ayakları önündeki sehpada, telefonu yanında kanepenin üzerinde, suratında bir gülümsemeyle oturuyordu. Aradan on beş dakika geçmesine rağmen cevap gelmemişti. Birden kahkahalarla gülmeye başladı. Ayaklarını geri çekip sehpadan indirdi. Ayağa kalkarken hâlâ gülüyordu. Adam hakkında doğru düzgün bir şey bilmemesine rağmen ne olmuş olabileceğini çok iyi biliyordu. Dayanamayıp eğildi ve kanepeden telefonu aldı. Mesaj kısmını açtı. Gülerek son mesajını yazdı. Bunun çok geç ulaşacağını biliyordu. Belki de ertesi gün görecekti. *"Kırdın değil mi telefonunu? :)"*

* * *

Yaman elleri saçlarında, odasının içinde sinirle turluyordu. İki elini kafasına vurdu bağırarak. Yerde parçalanmış telefonun bir parçasına tekme attı. Telefon bir kez daha savruldu. Yatağın başına geldi, komodinin üstündeki abajuru alıp duvara fırlattı. Abajur parçalar halinde yere düştü. Hızla kapıya doğru hareketlendi, açıp dışarı çıktı, fişek gibi merdivenlerden indi.

Salona gelmeden, "Kürşat!" diye haykırdı girişte.

İçeride Ragıp'ın anlatacakları da bitmişti. Hem Kürşat hem Halit hâlâ duyduklarının şaşkınlığını yaşıyorlardı. İkisinden de ses çıkmamıştı.

Nihayet Halit'in, "Vay be!" diyen nidası çıktı dudakları-

nın arasından. Hayranlığı bir kat daha artmıştı duyduklarından sonra.

Kürşat şaşkınlık dolu yüzle Ragıp'a bakıp, "Hiç mi yalvarmamış?" dedi üsteleyerek. Hâlâ inanamıyordu. "On beş yaşında çocuk! Yaman abimin inat olduğunu anlamıştım ama o derece yani?" dedi iyice emin olmak için.

Ragıp başını sallarken Yaman'ın kükremesini duydular.

Hepsi ayağa fırladı. Kürşat koşarak kapıya yöneldi. "Buyur abi?" dedi kapıdan fırlayıp.

Yaman'ın yüzü allak bullaktı. Sinirden suratı siyaha dönmüştü.

"Telefon bul bana!" dedi bağırarak.

Kürşat duyduğundan hiçbir şey anlamadı. Şaşkınlıkla "Telefonun var ya abi! Nereye koyduğunu mu unuttun?" dedi.

"Soru sorma! Yeni cihaz bul, benim numarayı da aynen aktar içine!" diye bağırdı tekrar.

Ekrem'le Ragıp da kapının önüne gelmişler, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Kürşat hareketlenirken birden durdu. "Abi, senin sim kart lazım ama!" dedi masumca.

"Yukarda odamda. Telefon kırıldı, al içinden," dedi sinirli bakışlarla.

Kürşat merdivenlere fırladı. Ekrem, "Yaman? Neler oluyor? Ne bu öfke? Telefonun niye kırıldı?" diye sordu merakla.

Yaman cevap vermeden Ragıp'a döndü. "Emniyetteki adamını ara. Numara vereceğim şimdi, takip etsinler. Yer tespitini yapıp hemen bana bildirsinler!" dedi parmağını sallayarak.

"Kimin yer tespiti?" dedi Ragıp sakin bir sesle.

"O manyağın! Mesaj attı!" Ellerini ensesinde birleştirdi. Etrafında bir tur attı delirmiş gibi. Sonra birden evin kapısına doğru yöneldi.

Ekrem seslenip, "Gelsene sen buraya bir... Hangi manyak? Ne diyorsun oğlum? Adam gibi anlatsana... Bir sakin ol!" dedi çıkışarak.

Yaman aniden durup Ekrem'e döndü. Bakışları ok gibiydi.

Ellerini kollarını oynatarak konuşmaya başladı, o sırada Kürşat elinde telefonun parçalarıyla merdivenlerden iniyordu.

"O psikopat kız var ya! O işte. Mesaj attı. Delirtti beni. Sinirden telefonu duvara fırlattım. Parçalandı. Telefonda numarası var. O numaranın yer tespiti yapılsın baba. O kızı elime bir geçireyim, soracağım ona benimle dalga geçmek ne demekmiş?"

Ragıp öne doğru bir adım attı, elini uzattı. "Sen gel şöyle, bir otur, sakinleş. Kürşat yeni bir telefona taksın sim kartını, hallederiz." Yaman'ı salona yönlendirmeye çalışırken Kürşat'a başıyla acele etmesini işaret etti.

Yaman kapıya doğru bir adım atarken, "Daraldım ben. Hava alacağım," dedi.

"Yaman!" dedi bu kez Ekrem. "Bir sakinleş oğlum."

"Ne sakin olacağım baba! Nasıl sakin olacağım? Bu kız benim bütün sinirimi ayağa kaldırıyor," dedi bağırarak. Kapıdan çıkmıştı bile. Bahçede dolaşıp hava almaya ihtiyacı vardı. Yoksa kendini sokaklara atacak, önüne ilk gelene dalacaktı.

Ragıp, Ekrem'e baktı. "Bırak Ekrem abi. Biraz dışarda dolaşsın, sakinleşsin. Yoksa kırıp dökecek yine her yeri." Bakışlarını Kürşat'a çevirerek devam etti. "Çabuk git, kullanılmamış telefonlardan birini getir, değiştir şu kartı. Numarayı alalım da bir an evvel bulsunlar şu kızın yerini."

Kürşat fırladı hemen. Ragıp'ın odasında onlarca açılmamış telefon vardı. Hemen yeni bir telefonu işler hale getirecekti.

Halit ne yapacağını şaşırmış gibi Ragıp'a döndü. "Ben ne yapayım abi?"

"Sen de git peşinden. Uzaktan izle, dışarı çıkmasın. Şimdi çıkarsa başına belayı alır bu sinirle."

"Tamam abi" diyen Halit, kapıdan bahçeye fırladı.

Ekrem'le Ragıp birbirlerine baktılar. İkisinin de yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ses çıkarmadan salona geri döndüler. Kalktıkları koltuklara tekrar oturdular. Aralarındaki sessizlik gittikçe uzuyordu. İkisinin de aklından onlarca düşünce geçiyordu ama söze dökmemişlerdi henüz.

"Bütün bu tavırlar, bu tepkiler... Bu saplantılı tutumu gö-

rünce, aklına aynı şey geliyor değil mi?" dedi Ekrem nihayet. Bakışları çekinceliydi.

Ragıp başını salladı usulca. "O zamandan beri hiç böyle takıntılı görmedim Yaman'ı. Hadi o zaman çocuktu... Yalnız bu kız benim de çok canımı sıkıyor abi. Biz nasıl oluyor da bulamıyoruz bu kızı? Kaç ay oldu hâlâ tek bir iz çıkmadı... Bu bana çok garip geliyor. Tek başına bir kız böyle ortadan kaybolmayı beceremez. Yardım alıyor bence."

"Ne geçiyor aklından?"

"Bardaki dosyasını aldığımızda doğum tarihi dikkatimi çekti. Yirmi iki yaşında! Huylandım bu durumdan!"

"Ne demek istiyorsun?" Ekrem'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Tamam, diğer bilgiler tutmuyor. Sadece doğum yılı ilgimi çekti. Yaşasaydı aynı yaşta olacaktı bu kızla. Yaman ondan beri kimseye böyle takmadıydı."

Ekrem yerinde dikildi. "Onun yerine mi koyuyor sence?" derken yüzü allak bullaktı.

Ragıp yüz ifadesini düz tutmaya çalışırken, "Bilmiyorum. Şu kızı uzaktan da olsa bir görseydik iyi olurdu. İkimiz de görmedik. Neye benziyor, bilmiyoruz. Kimliğindeki resimden hiçbir şey anlaşılmıyor. Fotokopisi çekilmiş, fotoğraf simsiyah çıkmış."

"Korkutuyor bu durumu beni Ragıp" dedi Ekrem, düşünceli gözlerle. "Sen de biliyorsun toparlanması yıllar sürdü. Sanki hep bir pamuk ipliğine bağlı tüm kontrolü... Her an kopacakmış gibi geliyor" dedi, karşısındakinden içini rahatlatan bir şeyler söylemesini ümit ederek.

"Bu kızda ne var da Yaman bu kadar taktı? Kızın bize bir zararı yok. Tamam, bazen taş koyuyor önümüze ama bunu bize düşmanlık olsun diye yapmıyor. Belli ki onun da hesabı var. Normal şartlarda Yaman'ın umurunda olmazdı bu durum. Öfkesi kızın işlerine taş koymasından değil, kızın onu ciddiye almamasından. Aylardır peşinde, kızdan tek bir işaret alamadı. Gurur meselesi mi yaptı acaba?"

"Gurur meselesi yapmış olduğunu sanmıyorum. Yaman

takmaz o bir sevgiye ancak gün geçtikçe, aynı hastalıklı tutku haline gelecek bu kız diye korkuyorum," dedi Ekrem.

Oturduğu yerde geriye yaslandı. Yüzünde büyük bir acı ifadesi vardı. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Hâlâ kulaklarımda bağırtısı Yaman'ın. Haberi duyduğunda çıldırmıştı. "O benim! Onu kimse benden alamaz! O sadece benim... Ben çağırdım, ben istedim, benim için geldi o!" deyip durmuştu günlerce. Evde kırmadığı, dökmediği bir şey bırakmamıştı."

"Tahir abi berbat haldeydi. Ben hayatım boyunca onu öyle görmemiştim. Koskoca adam yıkılmıştı," dedi Ragıp aynı üzüntüyle.

Geçmişin izleri hâlâ içlerindeydi. Ne beyinlerinden ne de kalplerinden o acıları sökmek mümkün değildi. İki adam yaşadıkları onca olayda çok acı çekmiş, birçok kayıp vermişlerdi ama en büyük acı, o ufacık bedendi. Yaman'ın daha doğmadan bile ne olacağını bildiği, bağlandığı, sadece kendisine ait olacağını düşündüğü minik beden.

Yarım saat sonra diğerleri tekrar salona geldi. Yaman biraz daha sakinleşmiş gibiydi. Halit dibinden ayrılmıyordu. Kürşat elinde yeni telefonla geldi. Yüzü karışıktı. Yaman, Kürşat'a bakınca mesajları okuduğunu anladı. Bakışları birleşti. Kürşat çekinerek, "Yeni mesajın var abi. Aynı numara," dedi yeni telefonu uzatırken.

Yaman yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak uzanıp telefonu aldı, mesaj tuşuna bastı. Mesajı okuyunca gözlerini kapadı. Sakin durmaya çalışarak burnundan derin bir nefes aldı.

Ekrem ve Ragıp merakla ona bakıyorlar, yüzünden geçen ifadelerden bir şeyler çıkarmaya çabalıyorlardı ama Yaman'ın yüzü donuktu. Sadece gözleri karanlık bakıyordu. Başını çevirmeden diğerlerine, "Ben bu kadar kolay tahmin edilebilir bir adam mıyım? Bir sonraki adımda ne yapacağım bu kadar mı belli oluyor?" dedi sakin tutmaya çalıştığı bir sesle.

Kürşat, "Valla abi, bence tam tersi. Senin hangi dakika ne yapacağın hiç belli olmuyor. Bir bakıyorsun delirecek durumda sakin sakin duruyorsun, bir bakıyorsun sakin ortam-

da bir anda deliriyorsun," diyerek, yarı sitemli denecek bir sesle atılarak karşılık verdi.

"Sürekli diken üstündeyiz zaten abi, o yüzden. Bir dakikan bir dakikana uymuyor," diye destekledi Halit. Onun da ses tonunda hafif belirgin şikâyetçi bir tını vardı.

Yaman bu seferdönüp bağırarak karşılık verdi onlara. "O zaman nasıl oluyor da bu kız benim telefonu kıracak kadar delirdiğimi biliyor lan?" dedi elindeki telefonu uzatıp.

Halit yanında başını şöyle bir uzatıp mesajı okudu. Kendine hâkim olamadığı belli olan bir sırıtma oluştu yüzünde. Başını kaldırdı, Yaman'la göz göze gelince suratını toplamaya çalışarak konuştu.

"Yani abi... Kız vermiş gazı... Senden cevap gitmeyince de anlamıştır tabii. Büyütme bence. Ne olduğunu anlamak için öyle alim olmaya gerek yok." Yaman'ın içini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Ragıp abi, şu numarayı gönder hemen. Bulsunlar yerini," dedi Ragıp'a numarayı mesaj çekerken. Ragıp eline telefonunu alıp, salondan çıktı. Diğerleri sessizce salonda oturuyorlardı. Ragıp on dakika sonra salona geri döndü. "Tamam. Bir şey çıkar çıkmaz arayıp haber verecek."

"Ne kadar sürer?"

"Çok sürmemesi lazım... Ama öyle açıktan bakamıyorlar biliyorsun. Uygun ortamı yakalar yakalamaz halleder."

"Ne kadar ama?" dedi Yaman. Ayağa fırlayıp sabırsızca salonda volta atmaya başladı. Ekrem başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. "Yaman!"

Yaman dönüp babasına baktı. "Yeter oğlum. Yeter! Nefesim kesildi. Bir sakin ol artık. Bu kadar gerginliği kaldıramıyorum ben artık. Bu kız meselesini kafanda bir an evvel sonuçlandır. Bu iş bu şekilde yürümez, haberin olsun!" dedi parmağını sallayıp. Artık sabrını tükettiğini gösteriyordu.

"Bir bulayım yerini. Tepesine bir bineyim, o zaman sakinleşeceğim baba, merak etme," dedi Yaman ters ters.

"Diyelim ki buldun. Ne yapacaksın? Kızı mı döveceksin?" dedi Ekrem çatılı kaşlarla. Hayatta tahammül edemediği bir

sev varsa kadına kalkan eldi. Ne olursa olsun!

'Sağ ol baba! Valla sağ ol! Bu muyum ben?" dedi Yaman yarı kırgın yarı öfkeli gözlerle.

"Oğlum, soruyorum işte. Bulunca ne yapacaksın?"

Yaman babasına baktı cevap veremeden. Hakikaten ne yapacağını o da bilmiyordu. Tek istediği kızı bulmaktı. İstediği zaman istediği gibi iletişime geçebilecek gibi bir pozisyona geçsin, sonra ne yapacağına karar verecekti. Şu ana kadar neden bu kadar ısrarlı olduğunu o da bilmiyordu. Omuzlarını silkti babası kendisine bakarken.

"Bilmem. Bir bulayım da. Sonra ne yapacağıma karar vereceğim. Henüz karar vermedim."

"Daha ne yapacağını bilmiyorsan ne diye bu kadar ısrar ediyorsun? Zamana bırak o zaman."

"Olmaz! Yeteri kadar zaman geçti. Bulmam lazım," deyip, kestirerek arkasını döndü. Elleri yine saçına gitmişti. Yerden tavana kadar uzanan camın önünde, bahçeye bakıyordu.

"Taktın yine. Farkındasın değil mi?" dedi Ekrem uyarı dolu bir sesle.

Yaman babasına döndü. Yüzü donuktu. Ne düşündüğü belli olmuyordu ama babasının ne demek istediğini anlamıştı. "Onunla kıyaslama! O zaman çocuktum!"

"Şimdiki tavırların da hiç yetişkin tavrı değil ama."

"O benimdi!" dedi Yaman parmağını sallayarak hırçın bir sesle.

Ekrem bir anda karşısında küçük Yaman'ı gördüğünü sandı. Yüz ifadesi, inatçı bakışı, dudaklarını büzmesi. Şaşkınca oğluna bakıyordu. Yaman çocuksu bir inadın içinde olduğunun farkındaydı ancak kendine hâkim olamıyordu. Yüzü karmakarışıktı. Kendini tanıyamaz hale gelmişti. Babası haklıydı. Kesinlikle bir yetişkin gibi davranmıyordu ama bu onun elinde değildi. Ne yapıyorsa kontrol dışı yapıyordu.

Odadaki Kürşat ve Halit, anlamadıkları bir konuşmayı pinpon maçı seyreder gibi dinliyorlardı. Bakışları bir ona bir ötekine gidip geliyordu. Ragıp, Yaman'ı donduran cümleyi kurdu.

"Yaşasaydı aynı yaşta olacaklardı. Bu mu sebep? Onun yerine mi koyuyorsun bu kızı?"

Ekrem şaşkın gözlerini Ragıp'a çevirdi. O bile böyle bir cümle kurmaya cesaret edemezdi Yaman'a karşı.

Yaman öldürecek gibi Ragıp'a bakışlarını çevirdi. Saldırgan bir adım attı ona doğru. Aniden durdu. Bir süre ses çıkaramadı. Kendini tutmasa doğrudan adamın üstüne atlayıp, yumruklarını suratına indirecekti. Ragıp ise herhangi bir korku belirtisi göstermiyordu. İstese Yaman'ın onu dağıtacağını biliyordu ama yine de korku belirtisi göstermedi. Geri de adım atmadı. Aynı donuk bakışlarla bakmaya devam etti.

Yaman dişlerini ve yumruklarını sıkarak kendini tuttu. Bir süre sesi çıkmadı. Sonra işaret parmağını tehdit eder gibi sallayarak tısladı.

"Kızın yerini bul Ragıp abi!"

Sonra hızlı adımlarla salonu terk etti. Merdivenlere yönelip odasına çıktı. Etrafın dağınıklığı toparlanmıştı. Kırılan abajur ortadan kaldırılmış, yerlerdeki tüm kalıntılar temizlenmişti. Halime her zamanki gibi evin içindeki varlığını belli etmeden her şeyi toparlıyordu arkalarından.

Sinirle kendini yatağa attı. Ellerini başının arkasına koyup tavanı seyretmeye başladı. Kafasını bir türlü toparlayamıyordu. İçinde her an patlamaya hazır bir bomba vardı. Sakin olması gerektiğini o da biliyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Sanki bedeni ve aklı başka birinin kontrolüne girmiş gibiydi. Yavaşça kalkıp sırtını yatağın başına dayadı. Cebinden yeni telefonu çıkardı. Tüm mesajları tekrar tekrar okudu. Kızın damarına basmak istediği belliydi. O da bunu yapmasına izin veriyordu. Sinirlerine hâkim olabilirse en azından kontrolü ele geçirebilirdi.

Normal bir iletişime geçmek neden bu kadar zordu ki? Başka bir taktik denemeye karar verdi. Telefonu yine çevirdi kulağına götürdü. Hattın düşmesi için bekledi. Yine kapalı veriyordu. Telefonun mesaj bölümünü açtı.

"Nesin sen? Medyum mu?"

* * *

Dağlı kanepeye uzanmış kitap okuyordu. Tekrar tekrar okuduğu kitabı yeniden eline almıştı. Uğultulu Tepeler en sevdiği kitaptı. Karakterler inanılmaz zor, karmaşık ancak bir o kadar etkileyici ve bağlayıcıydı kendilerine.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Telefondan gelen mesaj sesiyle dikkati dağıldı. Kitabı bırakıp telefona uzanırken küçük Alaz'dan gelebileceğine ihtimal vermemişti. Bu kadar süre geçtiğine göre kesin kırılmıştı o telefon. Mesajın geldiği numarayı görünce şaşırdı. "Çabuk halletmiş," diye mırıldandı. Mesajı açtı. Ayaklarını altına toplayıp kanepede bağdaş kurdu ve telefon elinde ekrana bakmaya başladı.

Bir yandan cevap vermek istiyor, öte yandan böyle bir iletişimde olmayı doğru bulmuyordu. Hiçbir şekilde bağlantıda olmamalıydı kimseyle. Bu yazışmaların sonu hayra varmayacak gibi hissediyordu. Öte yandan içinden bir şeyler sürekli cevap vermesi için dürtüyordu. Zaten tek başına zaman geçirmeye çalışırken canı da sıkılıyordu. Arada adamın damarına basmak, eğlenmesine sebep oluyordu. Hem hiçbir şekilde kendisine ulaşamazdı ki. Kararsızca birkaç dakika daha geçirdi. Cevap vermeli mi? Vermemeli mi?

Dayanamadı... Parmakları tuşların üzerinde gezindi.

"Yani kırdın?"

"Sayende! İnsanda sinir bırakmıyorsun!"

Dağlı gülümsedi mesajı görünce. Tekrar yazmaya başladı.

"Çabuk çözüm bulmuşsun! :) Bu saatte!"

"Her saatte çözüm bulurum! Doğru düzgün konuşabilir miyiz artık?"

Dağlı gelen karşılığı bir süre özümsemeye çalıştı. Konuşmaktan kastı neydi ki şimdi bunun?

"Ne hakkında?"

"O sapıkların takıldığı mekâna girmedim de!"

Dağlı yazılanlara şaşkınlıkla baktı. Adamın bütün derdi bu muydu şimdi? Kaşlarını çattı. Anlamıştı tabii Tilki Naci'yi de onun öldürdüğünü.

"Sence?"

* * *

Yaman sorduğu sorunun cevabını beklerken gerginlikten üm kasları kilitlenmişti. Tilki Naci'nin geberdiği haberi gel-liğinden beri tek düşündüğü kızın oraya girmemiş olmasıydı. Tamam, Tilki'yi öldürsün umurunda değildi ama başka birine yaptırmış olsundu. O mekânda kızı kafasında hayal edemiyordu. Hayal ettiği her görüntü, eline geçen her şeyi kırma isteği yaratıyordu.

Cevap gelince kendine telkinler vererek yazan kelimeye bakınca gözlerini yumdu, dişlerini sıktı. Başını arkasına yaslayıp bir süre sakinleşmeye çalıştı. Bir sıcaklık ensesinden yukarı, tepesine doğru tırmanıyordu. Çenesi kitli bir halde tekrar hızlı hızlı yazmaya başladı.

"Ne işin var senin öyle bir yerde?"

"Biliyorsun yani öyle yerleri?"

"Sen ne diye öyle bir yere giriyorsun?"

"Sana ne be? Sana mı soracağım?"

Kızın dik başlı cevapları Yaman'ı kaynatmaya başlamıştı.

"Asabımı bozma benim!"

"Bozulursa ne olurmuş?"

"Seni bulacağım biliyorsun değil mi? Bulduğumda, o sivri diline yapacaklarımı da aklında tut! Bir daha asla öyle bir yere girmeyeceksin!"

"Asla bulamayacaksın! Senin şu anda numarayı takip ettirmeye çalıştığını tahmin edemiyor muyum sanıyorsun? Yine elin boş döneceksin Küçük Alaz! Nereye girip nereye girmeyeceğimi de sana soracak değilim!"

Yaman yazılanlara baktı. Bu kadar iddialı cümle, durak-samasına sebep olmuştu. Tahmin ediyorsa neden bu kadar rahattı? Üstelik nasıl oluyor da telefon sürekli kapalı verirken mesaj yazıyordu bu kız? Yaman elini alnına vurdu. Kız haklıydı. Asla bu şekilde bulamayacaklardı. Aptal değildi ki! Çoktan tedbirini almıştı. Numaradan hiçbir şey çıkmayacaktı. Yerinden kalkıp, odadan çıktı. Acele adımlarla aşağı indi.

Tam salona girmişken Ragıp'ın kulağındaki telefonu ka-

patmak üzere olduğunu gördü. Adamın yüzü karışıktı. Yaman konuşmasını engellemeye çalışarak elini uzattı.

"Dur sen söyleme!" Adam duraksayınca, "Numara takip edilemiyor değil mi?" dedi sakin sakin.

Ragıp şaşırarak ona baktı. Başını salladı onaylayarak. Diğerleri de şaşırmıştı. Hem takip edilememesine hem de Yaman'ın bunu bilmesine... Bilmesine ve sakin karşılamasına...

"Nerden bildin?" dedi Ragıp.

Yaman elindeki telefonu gösterdi. "Mesajlarıma cevap veriyor ama telefon sürekli kapalı gösteriyor. Bir de her zamanki gibi damarıma basıyor," dedi bütün gün ilk defa gülümseyerek.

"Kızla mesajlaşıyor musunuz?" dedi Ekrem şaşkınlıkla.

Yaman elindeki telefona bakarak başını salladı. Henüz kıza cevap yazmamıştı. İyice eğlendiği belliydi.

"Sordun mu Çakal'ın neden peşinde diye?"

Yaman yüzünü babasına çevirip boş boş baktı. "Yoo, sormadım henüz."

"E oğlum ne yazıyorsun o zaman? Madem asıl soruyu sormayacaksan?

Yaman masum bir yüzle şaşırarak babasına baktı. "Daha ona sıra gelmedi ki."

"Öncelik ne o zaman?" dedi Ekrem asabi bir tonla.

"Cahide'nin mekâna gerçekten gidip gitmediğini sordum," dedi gayet rahat ve sıradan bir sesle. Tek önceliği buymuş gibi.

Ekrem elini dizine vurarak ayağa kalktı. "Hey Allah'ım sabır ver! Hâlâ orada mısın sen oğlum? Sana ne kızın oraya gidip gitmemesinden? Bizim derdimiz bu mu?" dedi sinirle.

"Benim derdim şu an bu! Evet! Bu kız nasıl gider öyle bir yere?" diye aksi aksi bağırdı Yaman. Sanki karşısında babası değil kız duruyordu ve ona hesap soruyordu.

"Allah Allah! Delireceğim!" dedi Ekrem iki elini başının iki yanına koyarak. Yaman'a döndürdü yüzünü.

"Oğlum! Kendine gel artık. Bu kız niye Çakal'ın peşinde, önce onu öğren! He olur da ileride evlenirseniz o zaman da

bunun hesabını sorarsın!" diye sinirli bir alaycılıkla konuştu. Kürşat, Halit, Ragıp yarı şaşkınlık yarı sırıtmayla baba oğulu izliyorlardı.

"Ne evlenmesi?" dedi Yaman kaşlarını çatarak. Şaşkınlıkla babasına bakıyordu.

"E baksana oraya doğru gidiyor. Ben karıma bu kadar hesap sormadım be! Sen daha bismillah kızla yüz yüze iki cümle kurmadın... Onca olay oldu... Kaç tane ölen adam var... Hepsi bu kızın marifeti... Hiçbirini sorma... Tek derdin, kız Cahide'nin sapık mekâna gitti mi gitmedi mi? E sabret oğlum! Evlenince onun da hesabını sorarsın! Önce kızın bir adını öğren, nikâh cüzdanında da ölü bir isim olmasın ki bir de nekrofili illeti için doktor doktor dolaşmayalım," dedi alayla ancak gözleri öfkeyle Yaman'a bakıyordu.

Ragıp dayanamayıp kahkahayı patlatırken Kürşat merakla Halit'e döndü.

"Nekrofili ne lan?"

Diğeri omuz salladı. Ragıp'ın kendisini durduramadan gülmesine şaşkınlıkla bakarken, "Ne bileyim oğlum. Ragıp abi bu kadar güldüğüne göre basur masur gibi bir şey herhalde," dedi.

"Oğlum konumuzla basurun ne alakası var?" dedi Kürşat. Halit omuz salladı tekrar.

"Baba!" dedi Yaman uyarı dolu bir tonla. Bakışlarında küskün bir ifade vardı. Diğerlerine çabuk bir bakış attı. Ekrem'e döndü kırgın bakışlarıyla, savunmaya geçti. "Ben bilmiyorum mu bunları sormayı? Cevap vermeyeceğini çok iyi biliyorum. O bana sorsa ben söyler miyim Çakal'la derdim ne? O niye söylesin? Adını da söylemeyecek! Çok iyi biliyorum. Cevabını alamayacağım soruları niye sorayım?" dedi isyan dolu bir tonla.

"Eminsin yani adını dahi söylemeyeceğine?" dedi Ekrem kuşkuyla.

Yaman sinirlendi. Telefonu eline alıp mesaj yazmaya başladı.

"Al işte, yazıyorum. Gör şimdi gelecek cevabı!"

Mesaj kutusunu açtı. Parmakları tuşlarda dolaştı.

"Bari adını söyle. Deniz olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bir dakika kadar bekledi. Mesaj geldiğine dair sesi duyunca kendisi ekrana hiç bakmadan babasına uzattı telefonu. Ekrem tuşa bastı. Birkaç saniye ekrana baktı. Sonra derin bir iç çekti. Telefonu oğluna uzatırken pısmış bir sesle, "Tamam. Nasıl biliyorsan öyle yap!" dedikten hemen sonra, parmağını sallayarak sesini yükseltti. "Ama bak söylüyorum. Sinir istemiyorum! Kaldıramayacaksan uzak dur kızdan!" dedi uyararak. Bıkkınlıkla koltuğuna doğru ilerledi.

Yaman başını salladı. Sonra mesaja baktı.

"Sana ne!"

Neredeyse kahkahayı patlatacaktı. İlk defa kızın terslemesi hoşuna gitmişti. Onun kendi yapacaklarını tahmin ettiği kadar, o da kızın yapacakları konusunda doğru tahminler yürütebiliyordu.

Elinde telefon salondan çıkarken sırıtıyordu. "Hadi, iyi geceler herkese."

Halit, Yaman'ın ardından yüzünü buruşturup Ragıp'a döndü. "Yaman abi ergene mi bağlayacak şimdi? Sabahlara kadar kızla mı mesajlaşacak?" dedi tiksintiyle. Biraz evvelki hayranlık dolu yüzü şimdi tiksintiyle buruşmuştu.

"Ragıp ne diyorsun sen bu işe?" dedi Ekrem oturduğu yerden seslenerek. Canı çok sıkkın görünüyordu ancak o da biliyordu ki şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ragıp geri döndü. Diğerleri de onu takip ettiler. Hepsi yeniden oturdular karşılıklı. Saat çok geç olmasına rağmen hiçbirinden uyku kelimesi duyulmamıştı. Geç saatlere kadar ayakta kalmaya hepsi alışıktı.

"Bence yazışmaları iyi... Yani Yaman abi bir şekilde bu kızın ağzından laf alacak. Doğrudan konuya girse kız keser atar. Atarlı bir şey sanırım," dedi Kürşat.

Halit hâlâ biraz evvelki duygularını devam ettiriyordu. "Oğlum ne o öyle? Ergenlerin sabaha kadar zırt zırt mesajlaşması gibi!" dedi burnunu bükerek.

"Oğlum, sen de beğen bir kız, sen de mesajlaş. Niye kıskanıyorsun şimdi?" diye çıkıştı Kürşat.

"Ne kıskanması oğlum? İşimiz gücümüz var bizim. Ro-
mantik takılacak zaman mı şimdi?" diye yapıştırdı lafı Halit.
"He, romantik takılacak birini bul da tek derdin vakit
ayırmak olsun."

Halit'in, "Ulan..." diye başlayan cümlesini Ekrem'in sesi tamamlamasına engel oldu.

"Yeter ulan! Bir manyak yetmedi, bir de sizinle mi uğraşacağım ben? Hadi o oğlum, atıp satamıyorum ama sıkarım ikinizin de kafasına! Kesin artık bu saçma muhabbeti!"

Birkaç dakika sessizlik oldu. Kürşat da Halit de başlarını eğmişler, elleri kucaklarında ses çıkarmadan oturuyorlardı. Ragıp, Ekrem'i sakinleştirmeye çalışarak, "Ekrem abi, sinirlenme. Yaman işini bilir, biliyorsun. Taktıysa vardır bir sebebi. Bir kez bile güvenimizi boşa çıkaracak bir şey yapmadı. Sen de üzme artık kendini," dedi.

"Korkuyorum Ragıp. Başına bir şey gelecek diye korkuyorum. Bir daha kaldırmaz bu vücut onun başına gelecek kötü bir şeyi," dedi Ekrem. Yüzü endişeliydi.

"Hiçbir şey olmayacak! Güven bana! Bu sefer hiçbir şey olmayacak."

Ekrem derin derin nefes alıp arkasına yaslandı. Bakışlarını diğer ikisine çevirdi.

"Ne olursa olsun onu yalnız bırakmayacaksınız! Tek başına hiçbir yere gitmeyecek! Dibinden ayrılmayacaksınız, ona göre! Oğlumu size emanet ettim, yüzümü kara çıkarmayın!" dedi keskin bir sesle.

"Ekrem abi, kendi canımdan önde yeminle. Ben siper olurum Yaman abime. Senin aklın hiç kalmasın. Bu vücut var ya bu vücut..." diyen Kürşat eliyle göğsüne vurdu. "... bunu geçmeden kimse onun kılına dokunamaz! Bak şerefim üstüne yemin veriyorum sana."

"Aynen abi. Kürşat'la beni geçmeden kimse Yaman abiye dokunamaz! Sen hiç endişelenme!" diyerek destek verdi Halit.

Ragıp ikisine de bakıp güldü. "Ulan didişmekten nasıl koruyacaksanız artık?" dedi sırf bam tellerine basmak için.

"Aşk olsun Ragıp abi ya! Ne didişmesi?" dedi Kürşat dargın bir yüzle.

"Neyse neyse, hadi gidin artık dinlenin biraz. Sabah erkenden fırlar Yaman evden. Siz de hazır olun o çıkmadan," dedi Ragıp.

"Tamam abi," diyerek, ikisi de ayağa fırlayıp kapıya yöneldiler. Tam çıkacaklarken Halit döndü, çekingen bir sesle, "Abi merak ettim, bir şey soracaktım," dedi Ragıp'a bakarak.

"Sor!" dedi Ragıp.

"Nekrofili nasıl bir illet abi?" derken yüzü endişeliydi.

Ekrem'le Ragıp gülmeye başladılar. Ragıp gülerken eliyle gitmelerini işaret etti.

23. BÖLÜM

1991

"Tahir amca!" diye bağıran ve adamı gördüğü noktaya doğru koşmaya başlayan Yaman'ın sesi, hepsinin başlarını kapıdan bahçeye çıkan adama çevirmelerine yol açtı. Çocuk bahçede küçük adımlarının izin verdiği ölçüde, hızla adama doğru koşuyordu neşeyle bağırarak. Tahir diğerlerini fark etmeden kendisine gelen çocuğu kucaklamak için çömelmiş, kollarını açmıştı bile. Yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı.

"Vay, ateş parçası kocaman olmuş iki günde," diyen sesi onlara kadar geldi.

Çocuğu kucaklayıp havaya fırlattı. Yaman'dan kahkahalarının arasında zevkten delirdiğini belli eden bir çığlık çıktı. Tahir çocuğu kucağına alıp yanaklarını öptü, çocuk hemen adamın yanaklarına yapışarak karşılık verdi.

"Tahir amca, babam bana köfte yapacağını söyledi," dedi Yaman sevinçle. İki eli adamın iki yanağına kapanmıştı.

"Yaparım tabii, yeter ki sen iste, her şeyi yaparım ben senin için," derken, Tahir'in sesindeki sevgi anlaşılmayacak gibi değildi.

Kucağında çocuk, suratında kocaman bir gülümsemeyle yanına yaklaşan Ekrem'e baktı. Aralarında birkaç selamlaşma cümlesi geçti. Ekrem, Tahir'in nasıl bir tepki vereceğini merak ederek bir şey söylemeden ona bakıyordu. Diğeri karşısındaki adamın tuhaf yüz ifadesine soru soran bakışlarla baktı. Sonra bahçedeki oturma grubuna döndü. Füsun'un yalnız olduğunu düşündüğü için tam ağzını açıp

bir laf edecekken, yanında oturanı görünce gülümsemesi yüzünde donduğu. Şaşkınlıktan bir an hareket edemedi. Midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Nermin Tekin her zamanki muhteşemliğiyle bahçede rahat rahat otururken kendilerini izliyordu.

Gözlerini bir an bile Tahir'den ayırmamış, adamın hiçbir hareketini kaçırmamıştı.

Nermin çoktan kararını vermişti. Adamın ne iş yaptığı, kim olduğu umurunda değildi. O çok iyi biliyordu, Tahir onun ömrü boyunca gelmesini beklediği adamdı. Kendisi ile ilgili çekinceleri mi vardı? Varsın olsundu. Hepsini bertaraf edecekti Nermin. O, Tahir Yamandağlı'nın tam yanı başında olmasını istiyordu ve ne yapıp edip bunu da adama kabul ettirecekti. Tehlike mi vardı? Varsın olsundu. Tehlikesiz, bomboş, kocaman bir hayat yaşayacağına, tehlike riski altında doyasıya kalbinin atışlarını hissedecekti Nermin. Ekrem bir kez ağzından kaçırmıştı. Tahir de kendisinden etkilenmişti, o zaman bunun gerçek olmasını sağlamak Nermin'e kalmıştı artık.

Tahir iki kadına doğru ağır adımlarla yaklaştı. Öncesinde Ekrem'e sitemli bir bakış atmıştı sinirle. Çocuğu yavaşça yere indirip Nermin'e döndü, resmi bir sesle, "Hoş geldiniz Nermin Hanım," dedi elini uzatarak.

Nermin kendisine uzatılan ele kısa bir bakış attı, elini havaya kaldırırken yine çarpılıp çarpılmayacağından hafif bir endişe duyup yavaşça elini adamın avucuna bıraktı.

"Hoş buldum, teşekkür ederim. Ancak biz hanımları beyleri çoktan bıraktık artık," derken hâlâ çıkacak kıvılcım endişesi taşıyordu ve ellerine bakmaktan adamın yüzüne başını kaldırıp bakmamıştı henüz.

Tahir avucunun içindeki eli sıkarken kadının bakışlarını takip ediyordu ve o an kadının ne düşündüğünü bildiğine bahse girebilirdi. İstemsizce dudaklarının ucu kıvrıldı, gülümsemesini bastırdı. İsteksizce elini geri geçerken, Füsun oturduğu yerde yana kayıp, elini hafifçe döşemeye vurarak Nermin'in karşısındaki yeri gösterdi. "Otursana Tahir, sana da sürpriz oldu tabii. Nermin sağ olsun, davetimizi kabul edip bu hafta sonu bize eşlik etmeye geldi," dedi sevimli bir sesle.

Tahir kaşlarını kaldırdı. Gösterilen koltuğa otururken, "Öyle mi?

Ne iyi yapmış o zaman," dedi. Ekrem ve Füsun'u gözleriyle öldürecek gibiydi. Nermin, bu sefer aralarında kıvılcım çıkmadığı için rahatlayarak, bakışlarını kaldırıp karşısında oturan adamın yüzüne çevirdi.

"İnşallah senin için sakıncası yoktur. Sağ olsunlar davet edince, benim de bir planım yoktu, hoş bir değişiklik olur diye düşündüm," dedi nazik bir sesle. Füsun'a yüzünü çevirip mutlulukla gülümsedi.

"Yok canım, ne sakıncası olsun? Sadece şaşırdım, hiç beklemiyordum. E bu arada samimiyeti de epey ilerletmişsiniz, ne güzel," derken sesi kinayeliydi. Füsun'a baktı gözlerini kısarak. Kadın mutlu bir yüzle çocuk gibi gülümseyerek bakışlarına karşılık veriyordu.

"Ya evet, öyle oldu hakikaten. Füsun ve Ekrem çok iyi arkadaşlık ediyorlar bana, sanki yıllardır Füsun'u tanıyor gibiyim," diyerek, yine bakışlarında ışıltıyla Füsun'a baktı Nermin. Tahir mutlulukla gülümseyen Nermin'e çevirdi bakışlarını. Kaşlarını çattı.

"Öyledir, çok iyi arkadaşlık yaparlar insana," derken sesinde kinayeli bir ton vardı.

Ekrem içinden kıs kıs gülerken yüzünü toparlamaya çalışıyordu. Tahir'in aklından neler geçirdiğini biliyor, bu da adamı çok eğlendiriyordu. Elleri cebinde, ayakta dikilirken yavaşça hareketlendi.

"Ben gidip Yaman'la biraz daha oynayayım da siz de bu arada arayı kapatırsınız." Arkaya doğru bir adım atarken alaylı bir sesle cümlesini tamamladı "...arkadaşlık konusunda." Sırıtarak yanlarından uzaklaştı.

Füsun da ona uyup hemen ayaklandı. "Ben de Halime'ye bir bakayım, akşam hazırlıkları ne durumda, yardım edeyim biraz. Her şeyi kızın üzerine yıktık," diye çabuk çabuk konuşarak, önlerinden acele adımlarla geçmeye çalıştı.

Nermin atılıp, "Füsun, ben de yardım edeyim," diye kalkacakken, diğeri hemen itiraz ederek elini öne uzattı. "Aa, olur mu hiç? Sen bugün misafirsin. Keyfine bak bugün, yarın seni de çalıştırırım merak etme," dedi gözlerini ayırıp, muzip bir yüzle gülerek.

Nermin ağır ağır yerine oturdu tekrar. "Peki, öyle olsun ama ciddiyim. Yardıma ihtiyacın olursa lütfen söyle," diye karşılık verdi. Füsun acele acele başını sallayıp uzaklaştı yanlarından.

İki kafa da yanlarından uzaklaşan kadına çevriliydi. Bir süre

ikisinden de ses çıkmayarak kadının gittiği yöne baktılar. Nermin nihayet kafasını çevirirken, diğeri de ağır ağır kadına döndü. Derin bakışlarla kadına bakıp bir süre konuşmadı Tahir. Nermin ilk konuşan olmamak için direniyordu. Neden sonra Tahir üzerindeki ceketi çıkarıp yanına, koltuğun üzerine bıraktı. Arkasına yaslanıp tekrar gözlerini kadına dikti.

"Gelmene şaşırdım," dedi doğrudan.

"Neden?" derken, kadının biçimli kaşları kalktı şaşırdığını belli edercesine.

"Bizim gibilerden uzak durduğunu düşünüyordum," dedi adam dik dik.

"Sizin gibiler?" diye soran kadın başını salladı hafifçe. Adamın ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı.

Tahir başını sağa sola hafifçe sallarken istemsizce güldü. "Çakal'a kafa tuttun, adam o kadar peşinde koşmasına rağmen… " diye cümlesini bitiremeden Nermin'in sinirli sesi araya girdi.

"Sen Çakal'la kendini eş mi tutuyorsun?"

"Nermin!" Tahir'in sesindeki uyarıcı tonu, bakışları destekliyordu. Bu kadın Çakal'la onu birbirine mi benzetiyordu yani? Kadına söylediklerinde yaptığı işi kastetmişti.

"Ne Nermin?" dedi kadın diklenerek. İstemeden sesi yükselmişti.

"Sakin!" dedi adam yumuşak bir sesle. Bakışları yumuşamıştı. "Yeraltı dünyasından bahsetmiştim," dedi bir çocukla konuşur gibi.

"Yerüstü dünyasının da pek parlak bir durumu yok, merak etme," dedi kadın burnunu havaya dikerek. Ters ters adama bakıp, bakışlarını bahçenin uzak köşesinde oynayan Ekrem'le Yaman'a çevirdi.

Tahir'den hafif bir gülüş sesi çıktı. Nermin hızla adama bir bakış atıp, tekrar kafasını çevirdi. Tahir geldiğinden beri ilk defa gevşemişti. Bacak bacak üstüne atıp bir elini de koltuğun kenarına koydu. Parmakları trompet çalar gibi hareket halindeydi. Gülümseyerek kadını seyrediyordu, kadın da uzaktaki ikiliyi.

"Başka bir şey içmek istemez misin?" diye sordu Tahir, sehpanın üzerindeki boş bardakları başıyla işaret ederek.

Nermin önündeki boş bardaklara bakıp hafifçe omuzlarını silkti.

"Önerin?" diye soruyla karşılık verdi.

Adam kolunu kaldırıp saatine baktı, küçük bir oğlan çocuğu gibi

bir yüz ifadesiyle, "Saat altıya geliyor, yemekler hazır olana kadar... Şarap?" diye kaşlarının altından bakarak, başka bir soruyla cevapladı kadını.

Kadın dudağının ucuna gelen gülümsemeyi zorlukla bastırıp oyuna devam etti. "Kırmızı?" dedi bir kaşını kaldırarak.

Adam daha fazla dayanamamış, kahkahayı basmıştı. Başını sallayarak ayağa kalktı. Hareler dolu yeşil gözleriyle yan yan Nermin'e bakıp, mutfak kapısına doğru hareketlenirken, "Bu hafta sonu güzel geçecek," dedi alçak sesle. Suratında kocaman, aydınlık bir gülümseme vardı.

Aynı yüz ifadesiyle giden adamın ardından bakarken, "Bence de," diye mırıldandı Nermin.

Tahir elinde iki kadeh ve bir şişe kırmızı şarapla birkaç dakika sonra yanına geldi. Kadehleri sehpanın üzerine koyup doldururken, "Füsun, Halime'ye yardım ediyor mezeler için. Çok iyi yemek yapar bu arada," derken, sesinde sevgi vardı. "Onlar kolaylasınlar biraz, sonra ben Yaman'a köfte yapacağım. Bu arada biz de birer kadeh içip, sohbet ederiz," diye açıklama yaptı.

Nermin oturduğu kanepede bir ayağını altına toplayıp rahatça yan döndü. Kendisine uzatılan kadehi pırıl pırıl bir yüzle alırken, "İstersen yardım ederim sana, tabii bilemiyorum bu nasıl bir köftedir böyle, anlatıla anlatıla bitirilmiyor," diye takılarak sözlerini tamamladı.

Tahir kadehini alıp, bu sefer Nermin'le aynı kanepeye oturdu gülerek. "O da benim sırrım!" dedi yüzüne gizemli bir ifade oturtmaya çalışarak. O da bir ayağını altına aldı ve kadına doğru yan döndü. Birbirlerine yüzlerini dönmüşlerdi. Hafifçe kadehini kadının elindeki kadehe vurdu. "Gelmenin şerefine içelim," dedi kadının yüzüne tuhaf bir bakışla gözlerini dikerek.

"Beni davet etmenizin şerefine o zaman," diye karşılık verdi kadın, kadehini hafifçe kaldırarak. Gözleri birbirine kilitlenmiş bir şekilde, hiç kırpmadan ilk yudumlarını birlikte içtiler.

Sonraki geçen süre Nermin için hayatının en unutulmayacak anlarıydı. Yarım saatten fazla Tahir'le sohbet etmişler, akıllarına gelen her şeyden konuşmuşlardı. Nermin dünyayı unutmuştu sanki. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Tahir köfteyi yapmak için mutfağa geçtiğinde Ekrem mangal hazırlığına girişmiş. Füsun ve Halime de bahçedeki masayı kurmaya başlamıştı. Nermin özel tarifi öğrenmek istediğini söyleyerek sakalaşmış, Tahir'e yardım bahanesiyle mutfağa girmişti. Yaman yanlarında heyecanla zıplıyordu. Nermin bir tabure alıp Yaman'ı üstüne çıkardı ve tezgâhta yapılanlara birlikte yardım ettiler. Köfte harcını Tahir hazırladıktan sonra, üçü birlikte köftelere şekil vermişlerdi.

Bu grup çalışmasından hepsinin de çok eğlendiği belliydi. Füsun ve Ekrem arada başlarını içeri uzatıyor, gördükleri manzaradan hoşnut, keyifle dönüp işlerine devam ediyorlardı.

Nihayet herkes masaya oturduğunda hava kararmak üzereydi. Yaman'ın uykusu gelmeden onun karnını doyurmuşlar, sonra Halime gelip oğlanı alarak yatırmaya götürmüştü. Nermin, kendisini öpüp yatmaya giden oğlanın ardından yumuşak bakışlarla dalgın dalgın baktı uzun süre. Beraber geçirdikleri zamanda oğlanla arasında çok daha sıkı bir bağ kurulmuştu. Tahir'se, Nermin'in yüzündeki ifadeyi seyrediyordu. O sırada kadın hafifçe serinleyen havadan ürpermiş, elleriyle kollarını sarmıştı. Dalgınlığından kurtulmaya çalışarak başını sallayıp masaya çevirdi bakışlarını.

Füsun ortadaki yiyeceklerden tabaklara servis yapıyordu azar azar.

Tahir hiçbir şey demeden masadan kalktı ve içeri girdi. Nermin ve Füsun laflamaya başladılar. Tahir iki dakika sonra elinde bir şalla geldi ve hiçbir şey demeden kadının omuzlarına sardı şalı. Nermin şaşırarak başını kaldırdı, bir yandan elleriyle şalın uçlarına yapışmış kendini sararken mahcup bir yüzle, "Teşekkür ederim," dedi. Diğeri sadece başını salladı sanki çok sıradan bir şeymiş gibi. Ekrem dostça bir gülümsemeyle elinde kadeh derin bakışlarla ikisine bakıyordu. Füsun'un yüzündeyse gördüklerinden hoşnut bir ifade vardı.

Gece yarısına kadar masadan kalkmadılar. Bir yandan içip bir yandan sohbet ettiler. Ekrem'in daha önce ayarladığı sisteminden müzik yumuşak bir melodiyle kulaklarına ulaşıyordu. Ara sıra iki dost mırıltı bir şekilde içeriden gelen Türk musikisine eşlik ediyorlardı. Hepsinin keyfi yerindeydi. Nermin son aylarda yaşadığı onca sıkıntıdan sonra kendini cennette gibi hissediyordu. Huzur her yanını kaplamıştı. Etrafta sessiz adımlarla dolaşan adamlar dahi huzurunu

bozamıyordu. Füsun çakırkeyif olmuş, başını mutlulukla yanında oturan kocasının omuzuna koymuştu. Onlara bakınca Nermin'in yüzünde minik bir gülümseme oluştu. Elinde kadehi, dirseğini masaya dayadı. Gözlerini kapatıp, başını yukarı kaldırdı. Yanında çalan şarkıya eşlik ederken mırıldanan adam, ona sonsuz mutluluğu vadediyor gibiydi.

Gözlerini açıp gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı. Yüreğindeki havai fişeklerin yanında ne kadar da sönük kalıyorlardı. Yanında Tahir'in sustuğunu, çarpılmış gibi yoğun bakışlarla kendisine baktığını fark etmedi. Uzun denecek bir süre başını indirmeden yıldızları seyretti. Neden sonra Ekrem'in sessiz hareketlerle karısını kucaklayıp içeriye girdiğini belli belirsiz fark etti ama başını çevirip bakmadı. Öyle doğal halleri vardı ki sanki yıllardır onları tanıyor, davranışları çok doğal geliyordu. Füsun kollarını kocasının boynuna sarmış, başını omuzuna yaslamıştı.

Yanında sessizce oturan adamın yoğun varlığını hissediyordu ama ne kendisinden ne de ondan tek çıt çıkmıyordu. O sırada yumuşak bir tonla içeriden gelen Müzeyyen Senar'ın sesiyle başını yavaşça aşağıya eğdi. Sözleri daha iyi duymak istiyormuş gibi kulak kabartarak başını yana yatırdı.

"Kimseye etmem şikâyet..." diye başlayan sözleri, Nermin bir süre kapalı gözler ve huşu içinde dinledi.

Tahir yanında sessiz, gözlerini önündeki kadehe dikmiş, kımıldamadan oturuyordu. Kafasından neler geçtiği belli olmayan bir halde müziğe dalmış gibi görünüyordu.

Şarkı bittikten sonra aralarında elle tutulur bir sessizlik oluştu. Etraftan çıt çıkmıyordu. Kadın içinde tsunami dalgaları gibi kabaran duygularla boğuşuyordu. Elleriyle omuzundaki şalın uçlarını kavradı ve kollarını vücuduna bastırdı, sanki şaldan güç almaya çalışıyordu.

İçtiği alkolün verdiği cesarete sığınıp, nihayet adama başını çevirmeden, neredeyse onun zor duyabileceği bir tonla "Hiç şikâyet etmem!" dedi yumuşak bir sesle.

İçinde öyle bir güç hissediyordu ki bu inançla "Ne olursa olsun!" diye tamamladı sözlerini iki saniye sonra.

24. BÖLÜM

2015

Dağlı, küçük Alaz'dan gelen daha sonraki mesajların hiçbirine cevap yazmadı. Mesaj işi sarpa sarmaya başlamıştı. Dikkatinin hiçbir şekilde dağılmaması gerekiyordu ve itiraf etmekten kaçınsa da içten içe bu işten keyif almaya başlamıştı. Bu da dikkatinin dağılmaya başladığına işaretti.

Adam iki gün boyunca ara ara yazmış ancak hiçbirine cevap vermemişti. Daha önemli işleri vardı, düşüncelerinin dağılması ona fayda sağlamayacaktı. Nihayet o da vazgeçmişti artık. İki günden sonra hiçbir mesaj gelmemişti.

Bir haftayı normal rutininde geçirdi. Fırat'la görüştü, Oğuz'la konuştu. Kerim'le Adil zaman zaman uğradılar. Mecbur kalmadıkça dışarı çıkmıyordu ancak içeride tıkılı kalmak iyiden iyiye canını sıkmaya başlamıştı.

İki gün evvel Serhat'ı aradı telefonla. Sin'deki durumları merak ediyordu. Sayko'nun hâlâ gidip gitmediğini sorduğunda aldığı cevap olumluydu. Adam yine takılmaya başlamıştı kulübe. Serhat'ı, kulağını ve gözünü dört açması için tembihledi. Ne duyarsa duysun ilgili ilgisiz ona söylemesini istedi, bu isteği de olumlu karşılandı.

* * *

Öte tarafta Yaman mesajlarına cevap alamayınca tekrar öfke basamağına çıkmıştı. Zaten bir ileri bir geri yapıyordu.

Kız söz konusu olunca inkârla öfke arası gidip geliyor, bir sonraki adıma geçiş yapamıyordu.

Ekrem için gergin bir haftaydı. O hafta önemli bir toplantı yapılacaktı. Belli zamanlarda piyasanın ağır toplarıyla bir araya geliyorlardı. Hepsinin de kendisine saygısı ve sadakati vardı. Çakal yüzünden bazıları zaman zaman ağır darbeler almışlardı ancak başa çıkmak mümkün olmamıştı. Ekrem Alaz'ın etrafında toplanmak kendileri için daha risksiz iş alanları yaratıyordu, bu yüzden uyuşturucu işine girmek istemeyen birkaç kişi onunla iş birliği içerisindeydi. Yeni planlamalarla ilgili olarak o hafta bir araya geleceklerdi. Mekânı Ekrem seçmişti, onlara da icabet etmek düşmüştü.

Toplantı gününe bir gün kala, Ragıp'la yeni düzenlemeler için konuştular. Bazı kumarhanelerin yönetimini devretmek ve kardan pay almak istiyorlardı. Böylece daha fazla adamı da ellerinin altında bulundurmuş olacaklardı. Çakal meselesini halledene kadar, ne kadar adamı içeride tutarlarsa kendileri için o kadar iyi olacağı konusunda ikisi de hemfikirdi.

Yaman bu süre boyunca, kumarhanelerdeki düzeni oturttuktan sonra yasal kulüplerde çıkan birkaç sorunla uğraşmıştı. Çıkan kavgalar olmuştu ve polis işin içine girince, birkaç defa emniyete gidip gelmek zorunda kalmıştı. Her günü neredeyse Ayşe'yle beraber çıkan problemleri çözmekle geçmişti. Bundan şikâyetçi değildi. Hiç değilse kafasını meşgul tutuyordu.

Bu arada Çakal'ı takibe devam ediyordu ancak adam o kadar olaya rağmen hâlâ evden dışarı çıkmamıştı. Arada adamlardan evin içinde göründüğüne dair bilgi almasalar, neredeyse öldüğüne kanaat getireceklerdi ancak baş düşmanları hâlâ hayattaydı.

Babasının gideceği toplantıya Yaman da gitmek istediğinde Ekrem karşı çıkmıştı. Ragıp'la beraber gideceklerdi ve Yaman'ın kesinlikle uzak durmasını istiyordu. Yaman tüm ısrarlarına rağmen ret cevabı alınca boyun bükmekten başka bir şey yapamamıştı. Kürşat ve Halit bir an olsun dibinden ayrılmıyorlardı. Ekrem Alaz'a söz vermişlerdi. Yaman'ın ya-

pacağı her türlü deliliği durdurmak ya da başına bir şey gelirse korumak için her an dibindeydiler.

* * *

Dağlı gece üçte gelen telefonla yerinden sıçradı. Hâlâ uyumamıştı ve telefona can simidi gibi sarıldı. Ekrandaki numarayı görünce kaşlarını çattı. Serhat'ın bu saatte araması için çok geçerli bir nedeni olması gerekiyordu. Aceleyle telefonu kulağına götürdü.

"Serhat? İyi misin? Her şey yolunda mı?" dedi açar açmaz endişeyle.

"Deniz, acil seni görmem lazım."

"Tamam. Ne zaman gelmemi istersin? İyi misin?" dedi kız. Çocuğun sesi çok tedirgin çıkıyordu, kız da korkmaya başlamıştı başına bir şey gelmesinden endişe ederek.

"Ben iyiyim ama söyleyeceklerimi telefonda söyleyemem. Hemen görüşmemiz lazım!" dedi Serhat telaşla konuşarak.

"Tamam. Ben çıkıyorum hemen. Nereye gelmemi istersin?" Dağlı meraklanmıştı. Serhat'ın bu saatte onu araması ve telaşlı sesi önemli bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Bir saate bardan çıkmış olurum," diyen çocuk düşünür gibiydi.

"Arka çıkıştan seni alırım o zaman. Arka sokağa çık. Bir saat sonra oradayım."

"Tamam. Hadi görüşürüz," deyip, telefonu kapadı Serhat.

Dağlı merak ve endişeyle elindeki telefona baktı. Sonra aceleyle hareket edip üzerini değiştirdi. Arabanın anahtarlarını alıp kapıya yöneldi.

Bir saat dolmadan barın arka sokağına varmıştı. Sokağa girmeden kenara çekip saatin dolmasını beklerken gözleri sokağın ilerisinde, Sin'in arka kapısındaydı. Bu kapı, genelde gelen giden nakliye için kullanılıyordu. İçki kasaları bu kapıdan teslim alınıyor, çöpler buradan çıkarılıyordu. Müşterilerin bu kapıyı kullanmasına izin vermezlerdi. Yalnızca personelin kullandığı bir kapıydı arka sokağa açılan kapı.

Sabah dördü geçe Serhat çıktı kapıdan. İki yanını ara tırır gibi etrafına bakındı. Çıkar çıkmaz kızla karşılaşacağını düşünmüştü. Sokağın başında kendisine yanaşan farları görünce aracın yaklaşmasını bekledi. Dağlı, Serhat'ın yanına gelince camı açıp, "Atla!" dedi. Serhat ikiletmeden arabaya bindi. Dağlı geri geri sokaktan çıkmaya başladı.

Serhat yan dönüp kıza baktı. Yüzünde gülümseme vardı. "Özlettin kendini."

Dağlı bir yandan sokaktan çıkarken çabuk bir bakış atıp, gülerek cevap verdi. "Valla bu lanet yeri değil ama ne yalan söyleyeyim, ben de seni özledim," dedi sıcak, dostça bir sesle.

"Araban olduğunu bilmiyordum," dedi Serhat arabanın içini incelerken.

Dağlı sadece omuz silkti. Serhat gözlerini kısıp, "Sormayayım bir şey değil mi?" dedi.

Kız cıklayıp, "Sorma!" dedi. "Hem senin için böylesi daha güvenli," diye ekledi peşine.

Ana yola çıkınca kız tekrar bir bakış attı gülümseyerek.

"Öyle telaşlı arayınca aklım çıktı sana bir şey oldu diye."

"Bana bir şey olduğu yok ama bilmen gerekenler var. Telefonda da söylemek istemedim."

"Tamam. O zaman bekle biraz. Sahile gidelim, hem sıcak birer çay içeriz hem de konuşuruz rahat rahat."

Diğeri başını salladı sadece. Kıza hiçbir şey sormaması gerektiğini çok önce öğrenmişti. Kız daha önce tanıdığı kimseye benzemiyordu ama Serhat yine de seviyordu kızı.

Dağlı sabaha karşı boş olan yollarda kolayca hareket ederek sahile yöneldi. Uygun bir yere gelince arabayı sabaha kadar servis yapılan, denize bakan açıklığa park etti. Arabanın içinde otururken birer çay söylediler. Çaylar gelince alıp, camları kapadılar. Serhat elindeki çaydan bir fırt çekip torpidonun üstüne koydu. Kız da aynını yapıp direksiyonun üstünde torpidonun üzerine dikkatlice bardağı yerleştirdi. İkisi de birbirlerine yan döndüler. Serhat heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Seni aramadan yarım saat önce tuvalete gitmiştim. O sı-

Zaten içeride kimse yoktu. Biliyorsun, dipteki kabini sadece çalışanlar kullansın, sıra beklemeyelim diye, üzerine arızalıdır yazısı asmıştık. Kapı sürekli kilitli..."

Kız başını salladı bildiğini belirtircesine. Yoğun zamanlarda hem personele kolaylık olsun hem de her önüne giren kirli bırakıp çıktığından bir kabini bu şekilde servis dışı bırakmışlardı Sin'de.

"Tam işimi bitirdim, çıkacaktım ki ses duyunca o an çıkamadım. Sesler tanıdık gelince şeytan dürttü, hemen klozetin üstüne çıktım. Adamlardan biri diğerine, 'bak şu kabinlere kimse olmasın' dedi. Kabinleri kontrol ettiler. Benim olduğum kabine gelince kapı kilitli tabi. 'Bu arızalı' dedi birisi. 'Sen iyice kontrol et' deyince diğeri eğilip alttan baktı. Allahtan ayaklarımı yukarı çekmişim."

"Girenler kimdi?" dedi kız araya girerek.

"Sayko'nun adamlarından ikisi. Arada gelip kendileri alıyor ya içkilerini, sesleri tanıdım hemen." "Eee?" Kız meraklanmıştı.

"Çok acayip şeyler duydum."

"Ne duydun? Oğlum anlat hadi."

"Bunlar Ekrem Alaz'ı kaldıracaklar!" Kızın şaşkınlıktan gözleri yerinden oynadı.

"Ne? Nasıl?" dedi şaşkınlıkla.

"Yarın mı ne bir toplantı varmış. Gerçi bugün oldu tabii... Ekrem Alaz oraya gidecekmiş. Bunlar da toplantı çıkışı adamı kaldıracaklarmış. Son zamanlarda bir yığın adamları öldü ya. Alazların yaptığını düşünüyorlarmış. Ekrem Alaz'ı saf dışı bırakırlarsa, oğlunu da durdurabileceklerini düşünüyorlarmış!" diye anlattı Serhat endişeyle.

"Tuvalette bunu mu konuşuyorlardı yani?"

"Adamlar toplantı mekânını öğrenmişler. Katılacaklardan birinin adamlarının içine birini mi ne yerleştirmişler, haber yeni gelince yarınki planları konuşuyorlardı işeyerek. " "Yer neresiymiş?" dedi kız gözlerini kısarak.

"Onu söylemediler. Öğrenemedim ama yarın ihtiyarı hallederiz, oğlu da ondan sonra çantada keklik, dediler gülerek."

Dağlı düz oturup gözlerini denize dikti. Şu anki ruh hali de kapkaranlık boğazın suları gibiydi. Kız düşüncelere dalınca Serhat da sessizleşerek kıza uyup, denize gözlerini dikti. Dağlı öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. İyi bir plan yapması gerekecekti. Kafasından binbir düşünce geçerken Serhat'tan çekingen bir ses çıktı.

"Sen aslında kimsin Deniz?"

Dağlı yavaşça başını çevirdi. Bir süre genç delikanlıya baktı. Başını ağır ağır iki yana sallarken, "Hiç kimse" dedi alçak bir sesle.

"Neden bunlarla uğraşıyorsun? Bunlar sağlam adamlar değil. Başına bir iş gelecek diye korkuyorum bak."

"Biliyorum... Ama hiçbir şey bilmesen daha güvende olursun Serhat."

Serhat derin bir iç çekti. Başını salladı. "Tamam anladım. Bir şey söylemeyeceksin. Bari kendini koruyacağına söz ver," dedi üzüntüyle.

"Koruyorum zaten. Merak etme... Gerçekten!" diye ekledi Serhat'ın endişeli yüzüne bakınca.

"Bir gün anlatacaksın ama değil mi?" diyor sordu söz almaya çalışarak.

"Bir gün... Eğer her şey biterse... Bir gün anlatacağım. Söz!"

Dağlı ilk defa Ağrılı'nın eşrafı dışında birileriyle arkadaş oluyordu. Serhat sadece kendisine ait, sadece sıradan bir arkadaştı. Hesap yok... Plan yok... Hiçbir şeyin parçası değildi. Sadece onun arkadaşıydı. Gülümseyerek delikanlıya baktı.

"Hadi seni evine bırakayım, dinlen sen de. Yarın yine çalışacaksın, benim yüzümden uykundan oluyorsun."

"Hiçbir şey olmaz. Boş ver. Ölmem birkaç saat eksik uykuyla." Hemen gitmek istemiyor gibiydi.

"Nil nasıl?" diye sordu kız, sıradan bir şeyler konuşmak için.

"İyi. Çok iyi. İş yerinde terfi aldı. Tasarımları çok beğenildiği için 'sen oldun!' demişler," diye cevap verdi alaycı bir sesle.

"Çok sevindim. İyi bir kız o! Seni de seviyor."

"Ben de onu seviyorum. Haklısın, çok iyi biri. Halden, durumdan anlıyor. Hiçbir şeyi sıkıntı yapmıyor. Gerçekten beni sevdiğine inanamıyorum bazen. Neyimi seviyorsa?"

"Kendini küçümseme. Nil akıllı bir kız. Her şeyi görebiliyor. Sen sadık bir sevgilisin. Başkası olsa senin yerinde, her gece başka bir kız götürür. Ne kadar popüler olduğunu ben biliyorum."

"Yok ya. Ne işim olur? Bara gelenlerin hepsi skor peşinde, bakma sen. Hiçbirinden bir cacık olmaz!"

"İyi ya işte... Sevgilinin kıymetini bil."

"Sen hâlâ önüne geleni tersliyor musun?" Serhat sorarken gülmüştü. Peşine aceleyle ekledi. "Küçük Alaz ne koştu peşinden be! Daha sonra görmedin hiç değil mi?"

Kız çenesini yukarı kaldırdı cık derken. Yan gözle yanındakine bakıp "Uğraşamam oğlum abuk sabuk tiplerle," dedi kestirip atarak. Arada mesajlaştıklarını söylemek istememişti.

Bir süre daha oradan buradan sohbet ettiler. Neredeyse gün aydınlanmak üzereydi. Nihayet Dağlı arabayı çalıştırıp Serhat'ı evine bıraktı. Ayrılırlarken bir gün mutlaka dışarıda birlikte zaman geçirmek için program yapma konusunda sözleştiler.

Depoya dönünce kendine bir kahve yapıp kanepeye oturdu. Öğrendiği her şeyi etraflıca düşünmek istiyordu. Elinde birkaç alternatif vardı. Küçük Alaz'a mesaj atıp uyarabilirdi ancak bunu yapmak istemiyordu. Bu toplantının iptaline sebep olurdu. İçeriden kimin bilgi kaçırdığını bulamadıkları sürece bir sonraki toplantının hâlâ riskli olacağı anlamına gelirdi. Ekrem Alaz aptal bir adam değildi. Fırat, hakkında epey bilgi toplamıştı. Eğer bu kurtarma operasyonu başarılı olursa, yaşlı adamın diğerlerinin çevresinde de bir temizliğe girişeceği aşikârdı.

Ayrıca Ekrem Alaz'ı kendisi Çakal'ın elinden alırsa iki taraflı bir kazanç sağlayacaktı. Hem Çakal'a Ekrem Alaz'ı bırakmadığı için kendisi bir darbe indirecekti ki bu da birkaç adamını daha öldüreceği anlamına geliyordu hem de Ekrem

Alaz bir şekilde ona borçlanmış olacaktı ki alacaklı olmak ilerisi için her zaman avantajlı bir durumdu.

Her ikisinin de Çakal'la bir hesabı vardı. İki taraf da diğerinin hesabının ne olduğunu bilmiyordu ancak ortak düşmanları vardı. Sonuç olarak; düşmanımın düşmanı dostumdur mottosuyla hareket etmek, yapılacak en mantıklı hareket gibi görünüyordu. Dağlı'nın Alaz tayfasıyla bir alıp veremediği yoktu. O zaman onlardan birini Çakal'ın eline bırakmak da olmazdı. Ayrıca Küçük Alaz'ı kudurtmak için eline tekrar bir koz geçebilirdi. Son düşünce gülümsemesine sebep oldu.

Kolunu kaldırıp saate baktı. Saat yediye geliyordu. Tek başına bunun altından kalkamayacağını bilecek kadar sağduyuluydu. Telefonunu alıp Kerim'i aradı. Kafasındaki bütün planı ona anlattı. Gerekenleri söyledi. Hepsini en geç bir saat içinde halletmiş olması gerekiyordu. Toplantı saatini bilmediklerine göre belki de bütün günü teyakkuzda geçireceklerdi.

* * *

Kerim'le Adil geldiğinde saat dokuz olmamıştı. İkisinin de yüzü şimdiden gerilmişti. Bu seferki diğerleri gibi olmayacaktı. Çatışmaya gireceklerinin bilincindeydiler. Kapıya yanaştıklarında Dağlı hazırlanmış, motosikletin başında onları bekliyordu. Arabayı Kerim kullanıyordu. Adil'in tarafındaki cam açıktı. Araba durunca Dağlı açık cama yanaştı. "Her şey tamam mı?"

Adil başını salladı. "İki kişi Alaz' ın kapısını gözetliyor. Çıktıklarında takibe alacaklar, nereye gittiklerini öğreneceğiz."

"Ellerine yüzlerine bulaştırmasınlar sakın. Takip edildiklerini anlarlarsa iş sarpa sarar."

"Yok, tedbiri aldık. Birkaç farklı araç ve adam da hazır... Onlar fark edilirse başkaları devreye girecek. Biz de adam çok Dağlı, merak etmese sen. Ağrı'yı buraya transfer ettik," dedi Adil gülerek.

"Cıvıma lan!" dedi Dağlı terslenerek. Sonra ciddi bir yüz-

le devam etti. "Emanetlerinizi aldınız değil mi?" diye emin olmak için sordu. "Aldık aldık."

"Tamam, ben peşinizden gelirim. Evden çıktıkları anda haber versinler, biz de ona göre hareket ederiz artık. Çakal'ın evinde var mı bir hareket?"

"Var var. Sabahın köründen beri arabalar gelip gidiyormuş. Fazladan adamlar gelmiş. Yarım saat önce birkaç araç çıkmış yola. Onları da izliyoruz. Yeri bildikleri için muhtemelen önden gidip mevzilenecekler. Sağlamasını yapmış olacağız işte. Hem Ekrem Alaz takibe alınacak hem de diğerleri takipte... Sonuçta adres aynı olacak."

"O zaman Çakal tarafını takiptekilerden haber alın, istikamet neresiyse biz de yavaş yavaş o tarafa doğru hareketlenelim."

"Sorayım o zaman ben hemen," diyen Adil, telefonu çıkarırken bir yandan da Dağlı'ya sordu. "Biz niye alıyoruz Ekrem Alaz'ı ellerinden? Haber edeydik kendileri halletselerdi ya?"

"Oğlum bana ne onların ne yapacaklarından? Çakal'a indirdiğim her darbe bana kar. Ayrıca ileride ne olacak bilmiyoruz, Ekrem Alaz borçlu kalsın bana. Lazım mazım olur."

"He onu doğru dedin. Can borcu hiçbir şeye benzemez!" diye sırttı Kerim başını eğip.

Adil telefonu açtı "Ne tarafa yolculuk hemşo?" dedi gevrek gevrek.

Karşıdan söylenenleri dinledi bir süre. Sonra başını sallayarak, "Tamamdır, dikkatli olun, açık etmeyin kendinizi. Biz de yola çıkıyoruz şimdi," deyip, telefonu kapattı.

"Şehir dışına doğru gidiyorlarmış. Köprüyü geçmişler, İzmit yönüne doğru sapmışlar."

"E iyi o zaman. Hadi biz de köprü trafiğine kalmayalım, geçelim. Olmadı bekleriz oralarda bir yerde."

Kaskını başına geçirip motora bindi. Kerim arabayı döndürmüş, bomboş depoların olduğu yoldan çıkışa yönelmişti. Dağlı da arkasından hareket etti.

* * *

Ekrem ve Ragıp öğlen on ikideki toplantı için çıkmaya hazırlanıyorlardı. Yaman iki adamı kapıya kadar yolcu etmek için onlarla beraber evden çıktı. Bahçe girişinde Mercedes Vito hazır bekliyordu. Ekrem'le Ragıp aracın içine girdiler. Onlarla beraber iki adam daha bindi arkaya. Öne, şoförün yanına da bir adam oturmuştu.

"Birkaç adamla bir araba daha gitseydi sizinle," dedi Yaman. Tereddütte kalmıştı.

"Yok oğlum. Gerek yok. Savaşa gitmiyoruz. Her zamanki toplantılardan işte... Yeter bu kadar. Bu sefer adamlar huylanacak, bu kadar çok adama ne gerek vardı diye. Üstlerine alınacaklar," dedi Ekrem arabanın içinden.

"Peki, sen nasıl uygun görüyorsan baba," dedi istemeden de olsa kabullenerek.

"Merak etme Yaman. Ben Ekrem abiyle beraberim. Evelallah bir şey olmaz," dedi Ragıp, genç adamın içini rahatlatmak için.

"Sağ ol Ragıp abi. Hadi Allah'a emanet," deyip, kapıyı yana kaydırarak kapadı.

Araç yavaşça bahçede ilerleyip, ardına kadar açılmış demir kapıdan çıkarak sağa döndü. Bir süre sonra tamamen uzaklaşmışlardı. Yaman arkasını dönüp eve yöneldi. Yanında Kürşat'la Halit de onunla beraber hareketlendiler.

Yaman kapıdan girer girmez ikisine de ters ters bakıp, "Oğlum, abartsaydınız! Bir nefes aldırın be! Utanmasanız tuvalete de benimle gireceksiniz. Gerçi arada yapmıyor da değilsiniz! Ben ne diyorsam? Tutturucam ulan yakında!" diye çıkışarak, başını tavana kaldırdı içinden sabır dileyerek. Günlerdir yapışık ikiz gibi dolaşıyorlardı.

Kürşat oralı olmadan sordu. "Nereye gidiyoruz bugün abi?

"Ayşe ablanın ofisine. Evraklar var, imzalanacak. Birkaç dosya da almam lazım."

"Kaçta çıkıyoruz?" diye soran Halit'ti bu sefer.

"Yarım saate çıkarız," dedi Yaman ters ters bakarak. Yukarı çıkan merdivenlere yöneldi.

"Sen şimdi nereye gidiyorsun abi?" dedi Kürşat arkasından.

"Lan delirtmeyin adamı!" diye geri dönüp bağırdı Yaman. "Üstümü değiştireceğim. Gelip beni mi giydireceksiniz?" dedi öfkeyle.

İkisinden de ses çıkmadı. Suçlu suçlu Yaman'a bakıyorlardı. Yaman ağzının içinde duyamadıkları bir şeyler söylenip merdivenleri çıkmaya başladı. İkisinin de kulağı çınladığına göre sevgi kelimeleri olmadığı aşikârdı.

"Adam da haklı ama... Nefes aldırmadık ne zamandır," dedi Halit.

"Oğlum sağı solu belli olmuyor ki. Bir boş bıraksak kim bilir kime dalacak. Kız cevap yazmadığından beri canı burnunda dolanıyor. Boğa gibi fosurdanıyor görmüyor musun? Ekrem abi yalnız bırakmayın dedi, çare yok! Bağırsa da çağırsa da dibinden ayrılmayacağız," dedi Kürşat. İkisinin de bakışları boş merdivendeydi.

* * *

Yol bir saatten fazla sürmüştü. Ekrem'le Ragıp toplantı yerine vardıklarında diğer adamların hepsi gelmişti. Ekrem İzmit'e yakın, bir ormanın içinde bulunan küçük bir lokantayı kapamıştı. Ahşaptan yapılmış bina, kır evi görünümündeydi. Etrafında ağaç masalar vardı. Yazın hafta sonları insanlar buraya gelir, kendi mangallarını yapar, yemek yerlerdi. Temmuz başı olmasına rağmen hafta arası olduğu ve lokanta sahibi önceden tembihlendiği için kimsecikler yoktu etrafta. Sadece gelen ihtiyarların adamları etrafa dağılmışlardı.

Toplantı iki saatten fazla sürdü. Hem yemek yemiş hem işleri konuşmuşlardı. Kimi kumarhaneleri, gelen adamların bölgelerine göre onların kontrolüne devrettiler. Kardan ortak olacaklardı ancak işletmeyi adamlar kendileri yapacaklardı. Çıkan sorunlara Alazlar müdahale edecekler, kimi zaman hesapları da kontrol edilecekti.

Anlaşmalar yapılıp yemekler de yendikten sonra, birer birer gelenler ayrılmaya başladılar. En son Ekrem'le Ragıp kaldılar. Ekrem kalkmadan önce kahvelerini de içmeyi önerince, bomboş mekânda sadece ikisi oturup kahvelerini beklemeye başladılar. Lokanta sahibi Emin'i uzun yıllardır tanıyordu Ekrem. Zamanında burayı alabilmesi için desteği olmuştu. Adam hevesle koşturdu hizmet etmek için. Ne yapsa borcunu ödeyemezdi Ekrem Alaz'a.

* * *

Dağlı ve diğerlerine yer bilgisi geldiğinde, araçları yolda bir kenara çekmişler, vakit öldürmekle meşguldüler. Çakal'ın adamları belli bir süre sonra bir yol kenarında arabaları çekmiş, beklemeye başlamışlardı. Toplantı sonrası saldıracakları için saatin geçmesini bekledikleri belliydi. Onlardan bilgi gelmeyince, Ekrem'i takip edenleri beklemek zorunda kalmışlardı. Yol boyu açık edip etmediklerinden emin olamadıkları için kuşkuya düştüklerinden iki kez nöbet değişimi yapılmıştı. Nihayet gidilen mekân belli olunca Dağlı, çocuklarla beraber harekete geçmişti.

Söz konusu lokantanın uzağında park edip beklemeye başladılar. Orman yolunda hem arabayı hem motoru gizlemek için neredeyse ormanın içine sokmuşlardı araçları. Çakal'ın sürüsünden üç araba ve ondan fazla adam gelmişti. Onlar da diğerlerinden habersiz lokantaya yakın bir yerde gizlendiler ve toplantının bitmesini beklediler. Zaten toplantıya gelen her adamın yanında en az iki üç adamı vardı ve hepsiyle birden çatışmaya girmeyi istemedikleri belliydi.

Toplantı bitip katılımcılar teker teker ayrılmaya başlayınca, önlerinden araçlar geçmeye başladı. Dağlı ve diğerleri görünmemek için geride kaldıklarından, bulundukları yerden lokantanın önünü göremiyorlardı. Dağlı kaskını takmış ancak siperliği henüz aşağı indirmemişti. Motorun üzerinde hazır bekliyordu. Çocukların aracının burnu yola bakıyordu. Hazır oldukları anda hepsi beraber yola fırlayacaklardı. Ön-

lerinden geçen araçları saydı Dağlı.

Başını çevirip Kerim'e sordu. "Kaç araç gelmişti toplantıya?"

Kerim dudaklarını büzüp omuzlarını silkerek bilmediğini belirtti.

"Oğlum, bilen birine sorsana! Dört araç geçti şimdiye, geriye kaç kaldı? Bu adamlar davranırlarsa biz yetişene kadar alırlar adamı."

Kerim aceleyle telefona sarıldı. "Kaç araç gelmişti lan toplantıya?" dedi karşıdakine. Gözleri kocaman açılırken telefonu aceleyle kapatıp, eliyle Adil'e işaret ederken bağırdı.

"Sür oğlum sür. Son araç geçmiş. Bir tek Alazlar kalmış içerde," dediği anda, Dağlı tek eliyle siperliği indirip yüzünü kapamış, diğer eliyle motoru çalıştırmıştı.

Ok gibi ağaçların arasından fırlayıp yola çıktı ve lokantanın olduğu yöne doğru hızla motoru sürdü. O sırada uzaktan silah sesleri gelmeye başlamıştı. Dağlı'nın sadece yüz metresi kalmıştı. Sağ elini arkasına uzatıp, beline soktuğu silahını kavradı. Lokantanın önüne vardığı anda sol eliyle gidonu tutarken silahını etrafta gördüğü Çakal'ın adamlarına doğrultup ateş etmeye başladı.

* * *

Lokanta sahibi Emin, Ekrem'le Ragıp'ın kahvelerini getirip önlerine bıraktı. Lokantanın önüne çekilmiş olan aracın yanında iki, lokanta kapısının her iki yanında iki adam onları bekliyordu. Tam ikisi de uzanıp kahvelerinden birer yudum alacakları esnada, lokantanın önünde bulunan açıklığa son sürat üç araç girmiş, içindeki adamlar daha dışarı çıkmadan açık camlardan ateş etmeye başlamışlardı. Ekrem ve Ragıp başlarını elleriyle koruyup hemen yere çökmüşlerdi. Yanlarında bulunan pencerelerdeki camlar birer birer patlayıp aşağı inerken, cam parçaları yağmur gibi üzerlerine yağıyordu. İkisi yere çöker çökmez aynı anda bellerindeki silahlara sarıldılar ancak daha başlarını kaldırıp karşılık verememişlerdi.

Dışarıdaki adamlardan bağırışlar geliyordu. Kapının önünde beklevenlerden biri vurulmuştu. Vito'nun yanındakiler aceleyle arabayı kendilerine siper edip yan tarafına geçmişlerdi ancak gelen adamlar çok kalabalıktı. Üzerlerine yağan mermilerden fırsat bulup karşılık verememişlerdi henüz.

Araçlar durunca, içlerindeki adamlar ateşe devam ederken arabalardan çıkmış, lokantanın kapısına doğru hareket ediyorlardı. Ondan fazla adam yan yana lokanta kapısına doğru ilerliyorlardı. Kapının önünde bekleyen adamlardan sağlam olanı yere yatıp, lokantanın önündeki sundurmayı çevreleyen ağaçtan yapılma duvarı kendisine siper edip, karşılık vermeye başlamıştı. Gelenlerden birini vurmuştu ancak kalabalık grup durmuyordu. Diğer yaralı olan sürünerek diğer duvarın arkasına gizlenip, zorlukla sırtını ağaç duvara verdi.

"Fazıl! İyi misin?" diye bağırdı diğer tarafta sipere yatmış olan. Başını kaldırmadan elini duvarın üstüne çıkarmış, körlemesine ateş ediyordu. Gözü tekrar Fazıl'a kaydı. Fazıl elini yanına bastırmış, parmaklarının arasından kan akarken yüzünü zorlukla diğerine çevirdi.

"Beni boş ver, Ekrem abiyi koru," diye bağırdı dişlerinin arasından. Kendini zorlukla yan çevirip, omuzunu duvara yasladı ve diğer elindeki silahı başının üzerinden kaldırıp, arkadaşı gibi körlemesine ateş etmeye başladı yaslandığı duvarın arkasından.

"Çok kalabalıklar lan!" diye bağırdı sağlam olan. Başını çevirip içeriye bağırdı. «Ragıp abi, iyi misiniz?"

Ragıp içeriden, eğildiği yerden bağırdı. "İyiyiz Hasan! Kaç kişiler?"

"Sayamadım abi ama çok kalabalıklar. Şerefsizler, bizi sağ bırakmayacaklar!"

"Dayanın çocuklar!" diye karşılık verdi Ragıp. Ekrem'e döndü. "Abi sakın başını kaldırma!" derken, kapıya doğru sürünmeye başladı.

Ekrem arkasından bağırdı. "Ragıp! Kal yerinde, bir delilik yapma!"

Ragıp başını çevirip Ekrem'e baktı. Gözleri çok şey anlatı-

yordu. Bir elinde silah diğer elini arkasına attı, ikinci silahını çıkardı. Geçmişten tecrübeli adam, hiçbir zaman tek silahla dışarı çıkmazdı. İki adam aralarında beş metre mesafeden birbirlerine baktılar. Ekrem, yalvaran gözlerle Ragıp'a bakarken, Ragıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Başını kırılan pencerelerin altında tutarken, "Hakkını helal et abi!" dedi.

Ekrem adamın ne yapacağını çok iyi anlamıştı. Engel olmaya çalışarak haykırdı. "Ragıp!"

Ragıp çoktan ayağa fırlamıştı. Kapının önüne çıkıp iki kolunu önünde paralel tutarak tetiklere ardı ardına basarken bağırıyordu. "Gelin lan şerefsizler! Gelin görün ebenizinkini!"

Ragıp delirmiş gibi öne atılıp silahlarına abanırken, karşısında dokuz adam hiç durmadan silahlarını ateşliyordu.

Ekrem, Ragıp'ın ardından hınçla ayağa fırlayıp, kırılan camlar nedeniyle açıkta kalmış pencereden Ragıp'la beraber ateş etmeye başladı. Ateş ederken Ragıp gibi bağırıyordu.

"İtin dölleri! Gelin bulun belanızı, orospu çocukları!"

Tam o sırada adamların arkasından fişek gibi bir motosiklet öne fırladı. Sürücü bir eliyle gidonu tutarken, diğer elinde tuttuğu silahtan çıkan mermileri adamların üzerine boşaltıyordu. Motosikletteki hızla adamların etrafında daire çizerek yanlarından geçip silahını ateşlemeye devam etti.

Ragıp'ın sol elindeki silah omuzuna giren bir kurşunla yere düştü. Diğer elindeki silahı ateşlemeye devam ederken bir başka kurşun karnına girdi. Adam acıyla haykırırken dizlerinin üzerine düştü, bir yandan silahındaki son kurşunları bitiriyordu.

Ekrem göz ucuyla bakıp, "Ragıp!" diye haykırdı.

Hasan eğildiği yerden fırlayıp Ragıp'ın üstüne kapandı "Ragıp abi!" diye bağırdı.

Motorlu, karşılarında onlara silahlarını boşaltan adamları dağıtmıştı. Bir yandan hâlâ ateş etmeye devam ediyordu. Vito'nun yanında gizlenen diğerleri fırsattan yararlanıp, adamlara ateş etmeye başladılar.

O sırada iki araba daha lokantanın önüne çıktı ve açık camlardan ateşledikleri silahlarla ortadaki adamları indir-

meye başladı. Şimdi Çakal'ın adamları iki ateş arasında kalmışlardı ve neye uğradıklarını şaşırdılar. Hiç beklemedikleri saldırı hepsini gafil avlamıştı ve bir anda etrafta kaçışmaya başladılar. Motosikletteki önlerini kesip kaçışlarını engellerken, araçlardakiler dışarı çıkıp adamları tek tek avlamaya başladılar.

Kerim ve Adil araçtan fırlamış, önlerine çıkana ateş ediyorlardı. Birkaçı ağaçların arasına kaçmaya çalışırken Dağlı önlerini kesip yönlerini değiştiriyordu.

Biri Dağlı'nın arkasında kalmıştı ve tam silahını doğrultmuşken Kerim çılgın gibi bağırdı. "Dağlı!"

Hiç düşünmeden silahını ateşledi. Adamdan önce davranmıştı. Kız arka tekerin üzerinde havaya toprak sıçratarak ani bir dönüş yaptı, tekerin darbesiyle önündeki adama vurup birkaç metre öteye savurdu. Ağrılıların diğerleri, Çakal'ın kalan tüm adamlarını birkaç dakika içinde öldürmüşlerdi.

Ortalık bir anda sessizleşti. Vito'nun yanından çıkan iki adam silahlarını onlara doğrultup ortaya çıktılar.

Adil bağırdı. "Ateş etmeyin sakın!" derken, silahlı elini yukarı kaldırmıştı. "Yardıma geldik," diye adamları sakinleştirmeye çalıştı.

Adamlar ne yapacaklarını bilemez halde, hala silahlarını indirmemişlerdi ancak ateş etmiyorlardı çünkü gelenlerin kim olduklarını bilmemelerine rağmen yardıma geldiklerinin de farkındaydılar.

"Kimsiniz siz?" dedi içlerinden biri. Hiç kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan arkalarından gelen çığlığa başlarını çevirdiler.

Ragıp'ın üzerine eğilmiş olan Hasan bağırıyordu. "Lan ambulans çağırın! Çabuk!"

Ekrem telaşla koşup Ragıp'ın yanına çömeldi. Kanlar içinde yere düşmüş adamın başını kucağına aldı.

"Ragıp, dayan aslanım. Dayan!" dedi cesaret verici bir sesle.

"Ben iyiyim abi, merak etme" dedi Ragıp zorlukla. Nefes alması kesik kesikti.

Başını kaldırıp bağırdı Ekrem. "Çağırdınız mı ambulansı?" Motor önünde durdu. Sürücüsü inip kaskın önünü açarak onlara yaklaştı. Yerdeki adama baktı. Başını çevirip bağırdı.

"Kerim! Ambulans yetişmez! Hemen arabaya koyup hastaneye yetiştirin."

Acelevle Hasan'a dönüp, "Çıkar ceketini!" dedi.

Adam önce şaşırdı ancak ikiletmeden çıkarıp verdi. Kız ceketi adamın karnına bastırdı. "Sıkıca bastır!" dedi Hasan'a.

Kerim'in işaretiyle üç kişi öne fırladı. Vito'nun yanında dikilenler ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Silahları doğrultulmuş duruyor, Ekrem Alaz'dan talimat bekler gibi ona bakıyorlardı. Dağlı öfkeyle onlara döndü. Sert bir sesle komut Verdi:

"İndirin lan silahlarınızı! Çabuk arabanın kapısını açın. Aranızdan kullanabilecek olan minibüsü kullansın, yok yapamayacağız derseniz bizimkilerden biri geçsin direksiyona."

Kerim'le beraber üç kişi Ragıp'a yaklaşıp, dikkatli bir şekilde Ekrem Alaz' ın kollarından tutup adamı kaldırdılar. Hasan ceketini Ragıp'ın karnına bastırmaya devam ederken onlarla birlikte yürüyordu. Başını çevirip bağırdı. "Fazıl da yaralandı. Biri baksın! Onu da hastaneye götürmemiz lazım." Acele adımlarla minibüse doğru hareket edip Ragıp'ı koltuklara yatırdılar.

Ekrem Alaz bir eliyle Ragıp'ın elini bırakmadan onlarla hareket ediyordu. Sürekli aynı şeyi söylüyordu. "Dayan Ragıp! Dayan. Yetiştireceğiz seni." Alazların adamlarından biri hemen direksiyona geçmişti, diğeri de yanına geçti.

Fazıl yattığı yerden başını uzatıp, çektiği acı nedeniyle terden sırılsıklam olmuş bir yüzle, "Ben dayanırım, siz Ragıp abiyi yetiştirin," dedi.

"Herkes kahraman anasını satayım!" dedi Dağlı sıkıntıyla ellerini kaldırıp. Arkasını dönüp bağırdı.

"Adil! Arabalardan birine alın hemen. Peş peşe gidin."

İki kişi daha öne çıkıp Fazıl'ın kollarına girip kaldırdılar. Kapıları açık olan arabalardan birinin arkasına adamı yatır-

dılar. Adil'in yönlendirdiği biri hemen direksiyona geçti.

Minibüsün kapısı kapanmadan Dağlı önünde durup, Ekrem Alaz'a, "Sen hastaneye gitme. Eve bırakayım ben seni. Orayı da basabilirler. Geride adamları var, haber almışlardır," dedi.

"Ragıp'ı bırakmam!" diye karşı çıktı Ekrem.

Kızın senli benli konuşmasına bile takılmamıştı. Başka zaman olsa hiç düşünmez, azarlardı karşısındakini.

Ragıp zorlukla konuşurken, "Git abi. Beni merak etme. Çocuklar yanımda. Birinin eve dönmesi lazım," dedi gülümsemeye çalışarak. Yüzü ter içinde kalmıştı.

Dağlı uzanıp Ekrem Alaz'ı kolundan dışarı çekti. "Vakit kaybettiriyorsun! Bir an evvel yetişmesi lazım!"

Adamı dışarı alır almaz kapıyı kapattı. "En yakın hastaneye. Fırlayın!"

Önde Vito, arkada Ağrılıların arabası, iki araç hızla yola çıktı.

Dağlı arkasını döndü, "En yakında hangi hastane var?" diye sordu Kerim'e.

"Devlet Hastanesi! Arıyorum şimdi, hazırlıklı olsunlar," dedi Kerim telefonunu kulağına koyarken.

Ekrem perişan vaziyetteydi. Dağlı yerde yatan cesetlere baktı. "Bunu açıklaması epey zor olacak! Polisle epey uğraşacaksınız. O yüzden bence bugün evde biraz dinlen, sonraki günler zaten fırsat bulamayacaksınız!"

"Ragıp'ın yanında gitmem gerekiyordu," dedi Ekrem Alaz. Yüzü allak bullaktı. En yakın dostunu yalnız bırakmıştı. Gözleri hâlâ Vito'nun kaybolduğu noktaya bakıyordu.

"İlgilenir çocuklar onunla. Önce seni eve bırakayım. Sen bir toparlan. Adamlarını da topla, sonra gidersin yanına," dedi Dağlı soğukkanlı bir sesle.

Ekrem Alaz ilk defa ilgiyle karşısındakine baktı. Kızın başındaki kask nedeniyle sadece gözleri görünüyordu. Oğlunun anlattığı o hareli yeşil gözler.

"Sen O'sun demek!" dedi ilgiyle.

"Kim?" dedi kız şaşırarak.

"Burada olduğumuzu nereden bildin?" diye sordu Ekrem Alaz kızın sorusunu cevaplamadan.

"Kuşlar söyledi diyelim."

"O kadar gevezelerdi de madem, bize niye söylemediler?"

"Dillerimden anlayanla konuşuyorlar" dedi kız alayla. Bir adım atarak hareketlendi. Başıyla işaret edip, "Hadi, seni eve bırakayım. Çocukların da bir an evvel buradan toz olmaları lazım," dedi.

Ekrem Alaz öne bir adım atmışken durdu. "Neyle bırakacaksın?" dedi şüpheyle.

O sırada kız motorun arkasındaki minik bagajdan diğer kaskı çıkarıp ona uzatırken "Motorla" dedi, sanki saçma bir soruymuş gibi.

"Ben o motora asla binmem!"

"Sebep?" dedi kız kaşlarını çatıp, sanki merak ediyormuş gibi bir havayla.

"Ekrem Alaz'ım ben! Motora binen biri gibi mi görünüyorum?" dedi kızgın bir sesle.

"Valla bineceksin bence. Arabada yer yok. Senin adamın için aracın birini yolladım, kendi adamımı da geride bırakmam!" dedi kız ters bir sesle. "He, dersen Çakal'ın araçlarından birini alırım. Sen bilirsin ama ben o arabayı asla kullanmam! Tek gidersin!"

"Senin aksi, burnunun dikine giden biri olduğunu söylemişti," dedi Ekrem dik dik bakarak.

"Kim?" dedi kız.

"Oğlum!" dedi adam sert bir sesle.

"Hee," dedi kız kaşlarını kaldırarak. "Doğru, o söylemiştir. Çok konuşuyor zaten. Çenesi düşük. Kesin demiştir bir şeyler."

Kaskı tekrar uzattı. "Hadi oyalanmayalım. Bir an evvel yola çıkmamız lazım. Ayrıca daha oğlunu da arayacaksın!" diye hatırlattı.

Ekrem'in aklına yeni gelmiş gibi yüzü attı. Kargaşa içinde tamamen unutmuştu. Acil haber vermesi gerekiyordu ki hastaneye adamları doldursun. Kıza eliyle 'bekle' der gibi

bir hareket yapıp, cebinden telefonu çıkardı. Arkasını dönüp kızdan uzaklaştı. İkinci çalışta telefon açıldı.

"Yaman" dedi, sesinin tonunu kontrol etmeye çalışarak.

"Efendim baba?"

"Sen delirmeden uyarayım, sakin olmaya çalış. şu an gerçekten senin deliliğini kaldıracak gücüm yok oğlum," dedi uyarı dolu bir girizgâh yaparak.

"Ne diyorsun baba sen?" dedi karşıdaki, duyduğu hiçbir şeyi anlamamıştı.

"Saldırıya uğradık!" dediği anda, Yaman'ın korku dolu sesi geldi.

"Ne demek saldırıya uğradık? Kim yaptı? Neredesiniz? Sen iyi misin?" Ekrem, oğlunun şimdiden yerinde kaynadığını ve bulunduğu yerde dört dolanmaya başladığını tahmin ediyordu.

"Beni iyi dinle! Ben iyiyim. Ragıp vuruldu. Durumu ağır. Şu an hastane yolunda. İzmit'e, Devlet Hastanesine götürüyorlar. Fazıl da vuruldu. O da aynı hastaneye gidiyor. Onun durumu biraz daha iyi. Hasan, Ragıp'ın yanında..."

"Sen? Sen tek başına mı kaldın? Baba! Neredesin? Söyle hemen yola çıkıyorum. Hatta çıktım bile. Söyle bana yerini. Kalabalık bir yere gir bekle, ben hemen yanında olacağım," derken telaşla bağırıyordu arkadan. "Laaan! Toplanın lan! Babamlar saldırıya uğramış!"

"Oğlum!" diye sesini duyurmaya çalıştı Ekrem. "Ben iyiyim. Senin kız beni eve getirecek şimdi."

Sanki zaman durmuş gibi karşıdan ses kesildi bir süre. Birkaç saniye sonra, "Ne dedin baba?" diyen Yaman'ın alçak sesi duyuldu. Ekrem, Yaman'ın yerinde çakılıp kaldığını gözünün önüne getirebiliyordu.

"Senin kız! Bizi o kurtardı. Beni eve getirecek şimdi. Sen beni boş ver, sana şimdi diyeceklerimi aynen yap."

"Ne istersen!"

"Acil adamları Devlet Hastanesi'ne doldur. Durumu takip edin. İlk fırsatta, Ragıp hareket edebilecek gibiyse ambulansla İstanbul'a, bizim kontrol edebileceğimiz bir hastaneye nak-

letsinler. Fazıl'ı da öyle... Evin kapısına adamları yığ. İçeriye kuş uçmasın! Ben Emin'i tembihleyeceğim şimdi, burada ondan fazla ceset var. Polis gelecek ama az zararla atlatmaya çalışacağız. Ayşe'ye haber ver. Sen sakın bir delilik yapma. Bak, eve varana kadar aklım sende kalmasın. Sakın benim kalbime indirecek bir şey yapma!"

"Çakal'dı değil mi baba?" dedi Yaman buz gibi bir sesle.

"Bunun hesabı sonra sorulacak ama sen, ben gelene kadar sakın bir delilik yapma. Ev sana emanet, dediklerimi organize et. Ben eve vardığımda oturup plan yapacağız birlikte. Ragıp'ın durumunu öğren. Eve vardığımda bana kesin bilgi vermiş ol!"

"Tamam baba. Merak etme, hepsini halledeceğim."

"Evden çıkmak yok! Anlaştık mı?"

"Baba!" dedi Yaman karşı çıkarcasına.

"Oğlum! Yapma bana bunu! Ben gelene kadar evden çıkma! Zaten iyi değilim, bir de seni düşünmeyeyim. Tamam, mı?" diye ısrar etti Ekrem.

"Tamam baba. Dediğin gibi olsun ama bunun peşini bırakmam. O herifin evini başına yıkacağım. Hele sen sağ salim eve gel. Bakacağız gerisine. Aklın kalmasın, dediklerini yapacağım."

"Sağ ol oğlum. Bir saate kalmaz evdeyim ben."

"Trafik çok sıkışık, geçer bir saati."

"Yok, yok..." Ekrem arkasını dönüp ilerideki motora baktı tatsız bir ifadeyle. "Hatta bir saat bile sürmez gibi," dedi, düşünceli bir sesle.

"Baba? Neyle bırakıyor o keçi seni?" derken Yaman'ın sesi tuhaflaşmıştı.

"Motorla!" dedi Ekrem sıkıntılı bir sesle.

"Dedim sana. Manyak o! Koskoca adam motora mı bindirilir ya?" dedi öfkeyle. "Söyle dikkatli kullansın, tepemin tasını attırmasın!" diye bağırdı.

"Tamam, merak etme. Hadi geldiğimde konuşuruz" deyip telefonu kapatıp cebine attı.

Ayaklarını sürükleyerek kıza doğru yürüdü. İsteksiz elini

uzatıp kızın alması için kaldırdığı kaskı eline aldı. Bir süre elinde evirip çevirdi. Boynunu sağa sola büktü. Kız adamın tavırlarına aldırmadan yan dönüp, "Kerim, şu bagajdaki senin deri montu versene. Rüzgâr yapar şimdi," dedi.

Ekrem başını havaya kaldırıp mırıldandı. "Bitmedi mi Rabbim sınavın daha? Bitmedi mi?"

Bu yaştan sonra bir de motorla eve gidecekti ama kız haklıydı. Onca yolu yürüyerek gider, yine de Çakal'ın arabalarından birine binmezdi.

Kız elinde bir montla yanaşınca ona baktı. Çaresizce elini uzatıp aldı. Giyinmeden kıza başını kaldırıp, "Bekle biraz. Emin'le konuşup polise ne diyeceğini tembihleyeyim, sonra çıkarız. Sen diğerlerini gönder, kalmasınlar burada daha fazla," dedi.

Kız başını sallayıp uzaklaştı, o da lokantaya doğru yürüdü. Emin, beti benzi atmış etrafa bakarken kapıda dikiliyordu. Silahlar ateşlenince kasanın olduğu bölmeye sinmiş, susana kadar çıkmamıştı. Ekrem ona yaklaşıp konuşmaya başladı.

"Emin, merak etme. Bütün zararı ben karşılayacağım."

"Ekrem abi sen iyi misin?" dedi adam titreyen bir sesle.

"İyiyim ben, düşünme beni. Polis gelince diyeceklerimi aynen tekrarla. Fazla vaktim yok. Dediğim gibi zararı da düşünme, ben halledeceğim."

"Ne zararı abi? Feda olsun sana. Zaten senin sayendeydi hepsi."

"Uzatma Emin! Polise de ki; adamlar burayı kapattı, yemek yemeğe başladılar. Sonra bir anda aralarında tartışma çıktı. Dışarıya çıktılar, ben arkadaydım bir şey görmedim, silahları duyunca da saklandım. Sen hiçbir şey görmedin. Tamam mı? İfaden için emniyete gittiğinde bizim avukatlardan birini yönlendireceğim, senin yanında başka bir avukat olacak, o her şeyi halleder. Bizimkilerden birini görmezsen endişelenme. Hepsini bildiklerinden bağlantı kurarlar, tanımadıkları birini yönlendirir bizimkiler."

Adam şaşkınca başını salladı sadece. Ekrem emin olmak

için tekrar sordu. "Anladın değil mi?" diye üsteledi.

Adam çabuk çabuk başını sallayıp "Anladım abi, merak etme. Ben hiçbir şey görmedim."

"Aferin. Şu iş bitsin, mekânı hemen yeniliyoruz."

"Canım sağ olsun abi. Boş ver mekânı sen." "Emin!" dedi uyararak.

"Tamam abi, tamam. Sen ne dersen o."

Ekrem başını salladı aferin dercesine. Arkasını dönerken "Hadi kal sağlıcakla. Haberleşiriz."

"Güle güle abi," dedi adam arkasından.

* * *

Kız motora yerleşip, Ekrem'in binmesi için bekledi. Kaskını kız geçirmişti başına Ekrem'in. Üzerine, verdiği montu giydirmiş, sıkı sıkıya önünü kapamıştı. Neyse ki tam oturmuştu üstüne. Ceketin sahibi delikanlı da yapılıydı ne de olsa. Zorlukla kızın arkasına, motora çıktı. Kız arkaya doğru uzanıp, adamın ellerini tutup beline sardı. Başını çevirip, "Sıkı tutun!" dedi. Sonra bir eliyle kaskının önünü indirdi. Motoru çalıştırıp ileri atıldı. Diğerleri gitmişlerdi. Orman yolundan devam edip anayola saptı, sonra hız ve zikzaklar başladı. Ekrem gözlerini kapamış kafasını kızın sırtına bastırmıştı. Yaman'ın dediği kadar deliydi kız. Yüzünü tam görememişti ama çok genç olduğu belliydi. 'Yirmi iki yaş ne ki?' dedi içinden.

Kızın hareketleri soğuk, konuşması hep tersti ancak Yaman'ın neden kıza bu kadar taktığını anlamıştı. Kızın inkâr edilemez bir cazibesi vardı. Bakışları insanı kendisine kilitliyordu.

Bir saat olmamıştı ki eve giden yola girmişlerdi. Adamlar ta yolun başında mevzilenmişlerdi. Neredeyse beş metrede bir adam vardı yolun iki yanında. Kız başını arkaya çevirip bağırdı. "Senin oğlan kaleyi almış korumaya!" dedi alaycı bir sesle.

Yaman'ın hepsini tembihlediği belliydi çünkü hiçbiri motoru durdurmadı. Normal şartlarda bu yoldan kimseyi geçirmezlerdi. Bazı adamların elinde otomatik silahlar vardı. Yaman iyice sınırları zorlamıştı anlaşılan.

Evi çevreleyen duvarların girişindeki demir kapı ardına kadar açılmıştı. Kapıdaki adamlar kenara çekilip yol verdiler. Motor yavaşlayarak bahçeye girdi. Evin kapısının önünde, Yaman elleri cebinde, ayakta dikiliyordu. Motoru görünce basamakları indi hızla. Kız, evin kapısının önüne kadar gidip motosikleti durdurdu. Motor rölantide çalışıyordu hâlâ. Yaman ileri atılarak babasının inmesi için yardım etti. Yüzü çok karanlıktı. Dudakları incecik bir çizgi halini almış, dişlerini sıktığı belliydi.

Ekrem motordan iner inmez başındaki kaskı çıkardı. Yana dönüp kıza uzattı. Yaman ileri uzanıp adama sarıldı. Baba oğul sımsıkı birbirlerini kucakladılar.

Ekrem, "Ragıp'tan haber var mı?" diye sordu hemen.

Yaman geri çekildi. Elleri babasının omuzlarındaydı. "Ameliyattaymış. Hasan'la konuştum. Fazıl'ı da ameliyata almışlar. Ragıp abinin durumu ağır. Kan gerekiyormuş, onları ayarladık. Adamları hastaneye yolladım. Başlarına Kürşat'ı verdim. Kan verecekleri de gönderdim."

Ekrem başını salladı. Birkaç adam yanlarına doğru yaklaştılar. "Geçmiş olsun Ekrem abi. İyi misin?" diye ayrı ayrı sormaya başladılar.

Ekrem başını salladı. "İyiyim. İyim. Eyvallah çocuklar."

Yaman, Ekrem'in arkasına bakıp, "Sustur şunu!" dedi sert bir sesle. Motorun rölantiden gelen sesi sinirini bozmuştu.

"Emredersin paşam!" dedi kız kontağı kapatmadan. İndirdiği pedalı yukarı kaldırdı, motoru geri geri iterek dönüş için manevra alanı oluşturmaya çalıştı. Yaman ileri atılıp motorun önüne geçti. "Sustur derken, git demedim! İçeri gel."

Kız kaskının önünü açmadan konuştu. "Yok, almayayım, sağ ol."

"İki dakika ya! Konuşacaklarım var. Neler olduğunu anlat. Nasıl oldu da sen oradaydın?" diye sıraladı. Ses tonu biraz daha alçalmıştı.

"Baban anlatır neler olduğunu," dedi kız düz bir sesle.

"Şunu bir sustur. Lütfen!" dedi Yaman yüzünü buruşturup. "En azından doğru düzgün bir teşekkür etmeme izin ver," dedi.

Kızın hemen gitmesini istemiyordu. Tutabildiği kadar oyalamak istiyordu. Kendi kapısının önünde kızın durduğuna bile hâlâ inanamıyordu. Bu kadar yakın... Bir o kadar uzak...

"Etmiş kadar oldun. Eyvallah," dedi kız baştan savma karşılık vererek.

"Bir kez be! Bir kez de itiraz etmeden bir laf dinlesen!" dedi aksileşerek. Sesini yükseltmişti.

Birkaç adamı yanaştı. "Abi durduralım mı?" dedi biri, ceketinin altındaki silaha doğru elini uzatarak.

Yaman gözlerini kızdan ayırmadan, "Uzak durun!" diye bağırdı adamlara.

Kimsenin kızın yakınına yaklaşmasını istemiyordu. Kendi adamları dahi olsa kıza kimsenin dokunmasını da yaklaşmasını da istemiyordu. Göz ucuyla elini beline götüreni görünce kükredi.

"Nihat! Çek o elini belinden, kırdırma bana elini!" diye kükredi.

Kız kendisine yaklaşan adamlara bakıp oralı olmadı. Tam tekrar hareketlenecekken aklına gelen konuyla aniden durdu. Uzanıp motoru durdurdu. Kaskın siperliğini yukarı kaldırdı, bakışları küçük Alaz'ı geçip, Ekrem Alaz'a yöneldi. "Ekrem Alaz!" diye seslendi. Kapının önünde, ayakta önündeki manzarayı seyreden adam ona baktı soru dolu bakışlarla.

"Bir terbiyeli ol, arkadaşın mı o senin? Koskoca adam!" dedi dişlerinin arasından Yaman.

Kız yan gözle umursamaz bir bakış attı yanındakine. Motordan inip ihtiyara doğru ilerledi. Onunla beraber Yaman da hareketlendi. Merdivenlerin başına gelince başını kaldırıp Ekrem'e baktı.

"Bugünkü toplantıya katılanlardan birinin adamlarının içine köstebek sokmuş Çakal. Hangisi bilmiyorum. Artık nasıl bulursunuz onu da bilmiyorum ama ona göre tedbirini al," dedi düz bir sesle.

"Sen nereden biliyorsun?" diye atıldı Yaman.

"Kuşlar söyledi" dedi kız alayla ona dönüp.

"Sendeki bu kuşlar da epey gevezeymiş ama sadece sana konuşuyorlar galiba," dedi Ekrem. Duyduklarından hoşlanmamıştı. Bakışları düşünceliydi.

"E senin oğlan yeteri kadar geveze zaten, senin kuşa ihtiyacın yok!" dedi yine alayla. Kaskın içindeki yüzü tamamen görünmese de gözlerinden güldüğü anlaşılıyordu.

"Lan ben senin!" diyen Yaman, ona doğru hareketlenmek istedi ama kendisini tuttu. Başını yukarı kaldırdı. "Sabır Rabbim, sabır!" diye mırıldandı.

"Kesin mi?" diye sordu Ekrem ciddi bir sesle.

"Kesin! Toplantı yerini onları takip edip bulduk. Nereye gideceğinizi biliyorlardı."

"Senin derdin ne onlarla?"

"Hadi eyvallah!" dedi kız, cevap vermeden arkasını dönerken.

Ekrem arkasından seslendi. "Adını bilmiyorum, ne diye sesleneyim sana bilemedim ama çok sağ ol bugün için. Sana bir can borcum var artık." Yüzünde minnettar bir ifade vardı. Suratında minik bir gülümsemeyle, babacan bir yüzle kıza bakıyordu.

Kız adama baktı birkaç saniye. "Bir gün tahsilat gerekirse hatırlatırım!" dedi düz bir sesle.

Adam onaylarcasına başını salladı. Hiç kimseye borcu kalmazdı. Bir gün bunun karşılığını ödemesi gerekirse cevap olumlu olacaktı. Kız bir süre daha karşısındaki adama baktı sessizce. O an ne düşündüğünü kimse bilmiyordu. Sonra tekrar dönüp motoruna doğru yürüdü.

Yaman dayanamayıp onunla beraber yürümeye başladı.

Kız kaskın önünü kapadı motora yerleşirken. Yaman elini uzatıp gidonu tuttu.

"Anladık. Söylemeyeceksin! Dikkatli ol bari!" dedi. Sesi endişeliydi. Gözlerini kızın göremediği gözlerine dikmişti.

Kız başını sallarken, "Bakarım ben başımın çaresine," diye kestirip attı.

Pedalı indirip hareket etti. Yaman elini çekmek zorunda kaldı. Kız gaza basıp kapıya yöneldi. Demir kapının ardın-

dan gazı köklediği duyuluyordu.

Yaman iki eli yanında, yumrukları sıkılı, kızın çoktan kaybolduğu bahçe kapısına bakıyordu. Haftalar sonra ilk defa görmüştü kızı. O da görmek sayılırsa. Hakkında hiçbir şey düşünemiyordu. Tamamen muammaydı kız. Henüz kendine dahi itiraf edemese de kız hayatına damgayı vurmuştu. Artık hiç kimse dikkatini çekmiyordu. Düşüncelerinin bir ucunda daima kız vardı. Belki gizeminden öyle hissettiğini düşünüp, kendisini çok sorgulamıştı içten içe ancak ona çekici gelen ne kızın gizemli olması ne de onu sürekli terslemesiydi. Kız bir şekilde mıknatıs gibi kendisine çekiyordu Yaman'ı. Sanki sadece o vardı Yaman için.

"Yaman!" diye seslenen Ekrem'in sesi kendisine getirdi Yaman'ı. Hemen arkasını dönüp, acele adımlarla kapıya yürüdü. Ekrem fazlasıyla yorgun görünüyordu.

"Baba, sen yukarı çık. Bir duş al, üzerini değiştir, ben de kalan kısmı organize edeyim. Ragıp abi ameliyattan çıkana kadar yapabilecek bir şey yok. Kürşat sürekli haber veriyor, merak etme. Çıkar çıkmaz biz de gideceğiz yanına."

"Doktorlarla konuş. Hareket edebilecekse, sakıncası olmayacaksa, hemen bu tarafa naklini yaptıralım."

"Sen merak etme. Ben her şeyi halledeceğim. Sonra zaten konuşmamız lazım. Ben bu herifin evini havaya uçuracağım," diyen Yaman, dik dik Ekrem'e bakıyordu.

"Sakın! Sakın dedim! Onun sırası sonra. O öyle kolay bir ölümü hak etmiyor. Önce kendi içimizi bir toparlayalım," dedi Ekrem parmağını sallayarak. "Daha ihtiyarlarla görüşeceğiz. İçeride temizlik yapılacak, sonra dış temizliğe geçeriz. Ragıp da yok, yanımdan ayrılma sakın," dedi adam. Yaman'a ihtiyacı varmış gibi bir tonla konuşarak, oğlunun fark etmediği bir bakış attı. Kendisini ne kadar ihtiyaç duyuyormuş gibi gösterirse oğlunun o derece duygularına ulaşıp, yanında tutabilecekti.

Yaman, babasının yorgun yüzüne baktı. Adam her şeyi onun için yaparken ve daha yeni bir beladan kurtulmuşken, daha fazla üzerine gidip üzmek haksızlık olacaktı. Bu sefer

yutmaya karar verdi. Şimdilik! Ama en kısa zamanda bu saldırının hesabını soracaktı o Çakal şerefsizinden.

Babasını sakinleştirmeye çalışıp, "Tamam baba. Merak etme. Bekleyeceğim. Şu meseleleri bir halledelim. Ragıp Abi düzelsin, hesabımızı sonra görürüz nasılsa," dedi.

"Ben de senden bunu bekliyorum oğlum. Aferin. O hesap görülecek, hiç aklın kalmasın ama önce evimizin içini temizleyelim" dedi Ekrem rahatlayarak.

"Tamam. Hadi sen git, toparlan. Ben geri kalanları hallederim. Sonra konuşalım. Bugün neler olduğunu, nasıl olduğunu merak ediyorum."

Ekrem başını sallayıp arkasını döndü. Merdivenlere yönelip, basamakları ağır ağır çıktı.

Yaman arkasından yumuşak bakışlarla babasını izliyordu. Ekrem gözden kaybolunca telefonunu çıkardı. Önce Kürşat'ı aradı, gelişmeleri öğrendi. Fazıl ameliyattan çıkmıştı, durumu iyiydi. Ragıp hâlâ ameliyattaydı. Henüz bir haber alınamamıştı, bekliyorlardı. Hasan'dan öğrendiği kadarıyla kızla beraber olan adamlar Fazıl'ı hastaneye bırakmışlar, ardından ortadan kaybolmuşlardı. Kim olduklarına dair bir bilgi edinememişlerdi. O telaşla adamlara kimsenin bir şey sormak aklına gelmemişti.

Yine en başa dönmüşlerdi. Kızın etrafındaki adamlar kimdi, neden ona yardım ediyorlardı, hiçbir fikirleri yoktu.

Sonra Ayşe'yi aradı. Emniyet tarafındaki gelişmeleri aldı. Ayşe güvendiği avukat bir arkadaşını Emin'e yönlendirmişti. O taraftan yana başları ağrımaması için her şeyi yapıyordu kadın.

Yaman telefonu kapadıktan sonra uzun uzun elindeki telefona baktı. Kızın cevap vermeyeceğini çok iyi biliyordu, yine de umursamadı. Tuşlara basarak yeni mesaj penceresini açtı.

"Bugün neden oradaydın, derdin nedir? Bilmiyorum... Ama babamı kurtardığın için tekrar teşekkürler. Biliyorum, cevap vermeyeceksin. Verme... Sadece dikkatli ol! Uğraştığın adamlar senin hayal edebileceğinden bile daha tehlikeli.

Bunu bil yeter..."

* * *

Dağlı, Ekrem Alaz'ı bıraktıktan sonra depoya döndü. Kerim'le Adil gelmişler, kapıda bekliyorlardı. Kapıyı açınca onlar da kendisiyle beraber içeri girdiler. Tam üstlerindekileri çıkarmışlar, Adil çay demleme derdine düşmüşken kapı çaldı. Kerim koşup kapıyı açtı. Fırat kapıda duruyordu. Teklif beklemeden içeri girdi.

"Herkes iyi mi? Var mı bizden bir zayiat?" dedi dikkatli gözlerle hepsine tek tek bakarak.

"Yok yok abi. Bizden herkes iyi... Hiç merak etme sen," dedi Kerim sırıtarak. Heyecanla devam etti. "Ama ne çarpışmaydı be! Adamları keklik gibi avladık. Hiç beklemiyorlardı tepelerine bineceğimizi. Şerefsizler, ondan fazla adamla dört kişiye saldırdılar. Biz gitmesek hiçbirini sağ bırakmazlardı."

"Alazlarda durum ne?" dedi Fırat Kerim'e.

"Onlardan iki kişi yaralandı. Birinin durumu ağır... Ekrem Alaz'ı, Dağlı demin evine bıraktı. O sağlam ama bence adam fena bindirme yapar hazırlıklarını yaptıktan sonra. Bir süre bize bir şey kalmaz gibi geliyor."

"Kuzu, sen iyi misin?" dedi Fırat Dağlı'ya doğru yürüyerek. Kız, Adil'e yardım ediyor, dolaptan bir şeyler çıkarıyordu.

"İyiyim abi, merak etme," dedi başını çevirip. Hiç birkaç saat önce çatışmaya girmiş bir hali yoktu.

"Keşke siz karışmasaydınız. Haber etseydiniz, kendileri halletselerdi."

"Yok abi. Böylesi daha iyi oldu. Ekrem Alaz bana borçlandı. Bakarsın bir gün tahsilat gerekir."

"Kim olduğunuzla ilgili bıraktınız mı hiç iz?" dedi Fırat Kerim'e dönüp.

"Yok abi. Bizim çocuklar yaralılardan birini hastaneye bırakıp, ortadan kayboldular. Kimsenin bir şey sormasına, konuşmasına fırsat olmadı zaten."

Fırat memnun kalmış gibi başını salladı. Sonra hazırlanan masaya oturdu. "E hadi, çabuk getirin o zaman. Ben de acıkmışım, bari gelmişken bir şeyler yiyeyim," dedi doğal bir sesle.

Dağlı bir an durup etrafındaki üç erkeğe baktı. Isyan dolu gözlerle, "Beni yine domestiğe bağladığınız galiba," dedi.

"Yok be kızım. Bak çocuklar da yardım ediyor işte. Niye celalleniyorsun hemen?" dedi Fırat sırıtarak. "Biz biliyoruz zaten. Senden ev kızı olmaz. Aştık biz onları"

Adil kahvaltılıkları dizmişti masaya. Dağlı, "He, iyi... Onu bilin de." Kerim'e döndü. "Hadi sen çayları koy, ben de geliyorum şimdi."

Çalışma masasına doğru yürüyüp cebinden telefonunu çıkardı. Tam telefonu masaya koyacakken gelen mesajı fark etti. Açıp okudu. Bir süre ekrana baktı. Cevap verip vermemek konusunda kararsızdı. Cevap verirse Küçük Alaz' ın yine mesajlara başlayacağını tahmin ediyordu. Hazır kesilmişken, sözlerinden de cevap beklemediği belliyken, en iyisi suskunluğunu korumaktı.

Karıncalanan parmakları cevap yazmak için debelenirken, beyni durmasını söylüyordu. Adamın babasını gördüğü zamanki yüz ifadesi aklına geldi. Babasına çok düşkün olduğu belliydi. Kendisi de öyleydi bir zamanlar... Adamı yine kıskandığını fark etti. Hem babası yanındaydı hem ona ait olan dört harfi rahatça kullanıyordu. Dişlerini sıktı.

Ekrem Alaz düzgün bir adama benziyordu. Vurulan adamının yanında gidemediği için çok üzülmüştü. Yanındakilere değer verdiği belliydi. Çakal'ın şimdiye kadar onlarca adamı ölmüştü, adam hâlâ dışarı çıkmamıştı. Kimse adamın umurunda değildi.

İleriki günlerde ikisinin de birbirine gireceği belliydi. Küçük Alaz'ı tutmak zor olacaktı. Özellikle babasına yapılan saldırıyı affedecek gibi durmuyordu. Bu kargaşada Çakal'a nasıl yanaşacak, adamlarına nasıl ulaşacaktı, biraz zor olacaktı tabii. Yine de bir şekilde bu kargaşayı da kendi lehine çevirmeliydi. Bu adam bunca olaydan sonra bir şekilde dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Şu sevkiyat işini dağıtırsa ve nakit akışını keser, üstüne malı aldığı adamlara karşı zor durumda kalırsa, bir şekilde işlerini halletmek için kendi uğraşacaktı, o zaman mecbur kalıp çıkacaktı saklandığı ininden.

Fırat, çocukların heyecanla ve keyifle anlattığı ayrıntıları dinliyordu. Dağlı onlara bir bakış atıp tekrar telefonun ekranına baktı. Küçük Alaz sinirini çok bozuyordu ama yine de adamın bu kadar üstüne düşmesi ve hala pes etmemesi de hoşuna gidiyordu. Başkası olsa bu kadar terslemeye çoktan vazgeçmiş, önüne bakmıştı ama Küçük Alaz pes edecek gibi görünmüyordu.

Dağlı, başka şartlar altında adamla karşılaşmış olsaydı neler olabileceğini düşündü. Gözünün önüne hiçbir resim oturtamadı. Bulunduğu kıskaç başka türlü şeyler düşünmesine engel oluyordu. Almaya çalıştığı hesabı sonlandırmadan hiçbir şeye kanalize olabileceğini sanmıyordu ama adamın deli tavırları da nedensizce çok eğlenceli geliyordu. Adamın mesajına cevap vermeyi çok istese de zorlukla kendini telefondan kurtarıp, masaya bıraktı aleti.

Ağır adımlarla diğerlerine doğru yürürken, ister istemez tekrar masanın üzerindeki telefona bir bakış daha attı. Sonra gidip masaya oturarak diğerlerine katıldı.

25. BÖLÜM

1991

Nermin ve Tahir'in hayatları, Ekrem ve Füsun'la beraber geçirdikleri ilk hafta sonundan sonra bambaşka bir yola girmişti.

Nermin'in çekinerek ama büyük bir cesaret ve açık yüreklilikle yaptığı itiraf, Tahir'in imkânsız gördüğü hayallerinin gerçeğe dönüşümü gibiydi. Tahir hiçbir zaman Nermin'in ilgisini çekebileceğini düşünmemişti. Çakal'ı şiddetle reddetmesinin ardından, onun böyle bir dünyadan uzak durmak istediği izlenimini edinmişti. Gerçi Çakal'ın bir kadın tarafından beğenilecek bir tarafı da yoktu ancak sahip olduğu güç ve varlığın, kadınların ilgisini çektiğini de biliyordu. Her ne kadar Nermin şimdiye kadarki kadınların içinde farklı bir portre çizse de Tahir önünde sonunda kadının da pes edeceğini düşünmemiş değildi.

Tepkisinden sonra kendisine ilgi gösterebileceğini hiç aklına getirmemişti. Elbette Çakal'dan kat be kat yakışıklı ve çekici bir adamdı. Kadınlara karşı her zaman saygılıydı da. Ancak günün sonunda yeraltı dünyasının içindeydi ve Nermin gibi bir kadın muhakkak entelektüel iş adamlarından hoşlanır, tercihi düzgün bir hayattan yana olurdu. Çoğu kadın Tahir'in doğal cazibesine karşı koyamazdı, Nermin'in de hiç değilse kendisini beğenmiş olabileceğini düşünmüştü ama şu an kullandığı güçlü kelimelerin, onun dudaklarından çıkabileceğini asla tahmin edemezdi.

Tahir, Nermin'in sözlerinden sonra yoğun bakışlarını kadına çevirmişti. Konuşmak istiyor ama söze nereden başlayacağını bil-

miyordu. Alemde ne cesareti ne sözü eksik olmayan Tahir, ilk defa bir kadının karşısında hem cesaretsiz hem sözsüz kalmıştı. Nermin sözlerinin ardından kara gözlerini adama dikmiş, adamdan gelecek tepkiyi bekliyordu. Sonuçta, aralarında bir şeylerin başlangıcını yapacak adımı o atmıştı. Bundan sonrası, Tahir bu adıma karşılık verecek miydi vermeyecek miydi?

Tahir derin bir nefes alıp, içinden ses tonunun normal çıkmasına dua ederek nihayet ağzını açtı.

"Sen Çakal'ın elindeki silahı tutup alnına dayadın ya... İşte ben seni öyle gördüğüm anda 'Bittim!' dedim... Dedim ki kendi kendime; 'Senin kadının işte böyle olmalı... Korkusuz... Dimdik... Ama ben o dakika bile biliyordum sana yaklaşamam, seni böyle bir tehlikeye atamam... En iyisinin senden uzak durmak olduğunu, ben o an dahi biliyordum. İşte o yüzden 'Ben bittim' dedim... Bu ateşle yanarım ama yine de sana zarar verecek bir adım atmam... Atamam..." Gözleri şimdi çaresizce kadına bakıyordu. Omuzlarındaki ağır yükün altında ezilmiş gibiydi.

Nermin fısıldayan bir tonla, "Korkularının bunun önüne geçmesine izin mi vereceksin?" diye sordu.

Tahir boynunu yana yatırmış, gözlerinden bütün duyguları taşarken çaresizce konuştu.

"Ben yanarım Nermin... Yanarım sorun değil... Benim tek korkum, kendimle beraber seni de yakarım."

Nermin tutmaya çalıştığı yaşların parlattığı gözleriyle Tahir'e bakıp gülümseyerek cevap verdi.

"Ben zaten yandım Tahir... Benim kalbimdeki yangın sönmüyor ki seni gördüğümden beri."

Tahir kadının sözleriyle kalbinin patlayacağını sandı. Ona tüm kalbini açıkça sunan kadının karşısında ezilerek baktı ona.

"Ah be kadın! Keşke karşıma bir sene önce çıksaydın?"

"Ne fark edecekti, şimdi ya da bir sene önce?"

"Çakal fark etti seni artık. Rahat bırakır mı sanıyorsun? Hele benimle birlikte olursan hiç peşini bırakmaz, hayatını zindana çevirir?"

"Çakal'la bunun ne alakası var?"

"Nermin... Ben senden uzak durursam Çakal bir süre sonra

çıkarır aklından seni ama benimle beraber olmaya başladığın an, bunu rekabete çevirir, intikama çevirir, rahat bırakmaz seni."

"Çakal'ın aklına göre mi yaşayacağım ben?"

"Sen onun ne manyak olduğunu bilmiyorsun. Bana zaten tahammülü ama dokunamaz. Fakat sırf bana zarar vermek için senin üzerinden oynar."

"Ne demek şimdi bu?"

"Yapamam Nermin... Atamam seni onun önüne."

"Yani bu iş başlamadan bitti diyorsun?" dedi kadın, adama hayal kırıklığı dolu bakışlarla bakarak.

"Nermin, benim dünyam sana göre değil. Sen naifsin, kırılgansın..." diye başlayan cümlesini kadın sert bir sesle kesti.

"Benim nasıl biri olduğumu bilmiyorsun Tahir. Öyle görünebilirim ama değilim!"

"Öylesin Nermin... Sen bu dünyayla başa çıkamazsın. Üzülürsün... Yıpranırsın..."

"Füsun başa çıkabiliyorsa ben neden çıkamayayım?"

"Füsun kendini bildi bileli bu dünyanın içinde. O alışık bunlara ama sen değilsin."

"Yani başa çıkabilir miyim diye bana şans bile vermeyeceksin?"

"Bunun şans vermekle alakası yok. Bu seni tehlikeye atmak olur! Yapamam ben bunu sana. Yüreğime taş basarım ama yine de sana bunu yapamam."

Kadın, karşısında hem kendisine karşı hislerini açıkça söyleyen hem de buna rağmen tek bir adım dahi ileri gitmeyeceğini kararlılıkla belirten adama baktı.

"Sen hayatımda gördüğüm en taş kafalı adamsın Tahir!" dedi kadın hırsla yerinden kalkıp. Sandalye devrilmişti. Umursamadı. Hem gururu kırılmıştı hem de hayal kırıklığı içindeydi. Arkasına bile bakmadan öfkeli adımlarını yere vura vura evden içeri girmiş, doğruca yukarıda kendisine ayrılan odaya yönelmişti.

Tahir acı dolu gözlerle giden kadının ardından baktı. Masada tek başına kalmıştı. Kadının ardından gidip onu kollarına almak, doya doya sarılmak istiyordu ama Çakal'ın kadına yapabilecekleri aklına geldikçe, kendini çivilemiş gibi oturduğu sandalyeden kalkamıyordu.

Ne kadar tek başına oturduğunu bilemiyordu. Kapıda bir hareketlenme fark edince başını yarı ümit, yarı kızgınlıkla o tarafa çevirdi. Ekrem bir omzuyla kapıya yaslanmış kendisine bakıyordu. Tahir in fark ettiğini görünce ağır adımlarla yaklaşıp daha önce oturduğu sandalyeye, Tahir'in karşısına oturdu.

"Görünen o ki Nermin senden atak davranmış."

"Yapma Ekrem!"

"Neyi yapmayayım Tahir? Ulan, neredeyse doğduğumdan beri tanıyorum seni. Başka bir kadına şu kadına baktığın gibi bir kez bile bakmadın. Kadının sana karşı boş olmadığı ortada. Salak olmak lazım böyle bir şeyi geri tepmek için."

"Sen Füsun'u bile bile tehlikeye atar mısın?"

"Tahir! Doğru konuş! Ben Füsun için dünyayı cehenneme çeviririm. Bunu en iyi sen biliyorsun. "

"O zaman ben niye Nermin'i bile bile tehlikeye atayım?"

"Oğlum, ben seni anlıyorum. Aynı yoldan geçmedim mi ben? Senin gibi düşünsem ne Füsun şimdi yanımdaydı ne de aslan gibi bir oğlum vardı.»

"Ekrem... Bizim her zaman aldığımız riskler kontrol edilebilir düzeyde. Bana de ki Ali, Veli... Hepsinin kökünü kazıyayım ama söz ettiğimiz pislik Çakal! Adamın nasıl bir pislik olduğunu sen de ben de biliyoruz. Şerefsizde ne adamlık var ne erkeklik. Sırf kazanmak için kadın, çocuk acımıyor. Biz buraya niye bu kadar adam diktik. Füsun'la Yaman'a en ufak bir zarar vermesin diye. Herifin nasıl iğrenç yollara başvurduğunu bilmiyor muyuz?"

"He, o zaman o pisliğin istediği gibi yaşayacaksın yani? Sırf o zarar verir diye, sevdiğin kadını da kendinden uzak tutacaksın, sen de hayatının sonuna kadar yalnız yaşayacaksın. Bu mudur çözüm?"

"Anlamıyor musun? Nermin'e takmış durumda. Kaç aydır uzak duruyorsa, ben Nermin'den uzak durduğum için! Beni Nermin'in yanında görse iki katı saplantı haline getirecek onu. Nasıl ateşe atayım ben bu kadını ya?" diyerek eliyle evin üst kadını gösterdi.

"He yani son kararın bu! Uzak duracaksın Nermin'den?"

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Uzak duracağım. Son kararım bu! Hatta bu gece dönüyorum İstanbul'a. Nermin buradayken duramam burada. Dayanamam ona dokunmadan ona bakmaya." Son

sözleri üzüntüyle çıkmıştı dudaklarından.

"Peh Allah'ın ya!" dedi Ekrem sinirle arkasına yaslanıp. Öfkeli gözleri tavana dikilmişti.

"Salaksın oğlum sen! Harbi salaksın. Ulan, şu sizin yakaladığınız şeyi kaç kişi yakalıyor bu dünyada haberin var mı? İki elin parmaklarını geçmez!"

"Başka çaresi yok Ekrem. Aylardır ne durumda olduğumu sen biliyorsun. Yanıyorum lan! Yanıyorum... Ama onun saçının teline zarar gelse ateşimle hem kendimi hem dünyayı yakarım."

* * *

Ertesi gün Nermin uyanıp aşağı indiğinde Tahir ortada yoktu. Füsun üzüntülü gözlerle ona bakmış, kızgınlık dolu sesiyle, "Gece dönmüş İstanbul'a," demişti mutfakta karşılaştıklarında.

Ekrem de mahcuptu ona bakarken. Nermin dokunsalar ağlayacak haldeydi. Tutmaya çalıştığı yaşlarla hafifçe başını sallayıp, zorlama olduğu belli gülümsemeyle Yaman'a dönüp, onunla ilgilenmeye başladı. Yaman'ın canına minnetti. Nermin'le aralarındaki sevgi bağı gittikçe güçleniyordu. Her an kadının etrafında talepkâr bir şekilde, sürekli sevgi dileniyordu Nermin'den.

Nermin hafta sonunun geri kalanında neredeyse tüm vaktini Yaman'a ayırdı. Füsun'la uzun uzun sohbet ettiler.

Ekrem o gün olabildiği kadar iki kadından da uzak durmuştu. Nermin'in boynu bükük haline dayanamıyor, Tahir'e ağzının içinde küfürleri sıralıyordu sık sık. Bütün gününü çalışma odasında geçirmiş, tek tek tüm mekânlarla konuşup raporları almıştı. Birkaç yerde çıkan olaylarla ilgili gerekli talimatları vermişti. Tahir, tüm gün hiçbir mekâna uğramamıştı. Muhtemelen sabaha karşı İstanbul'daki eve varıp içmeye devam etmişti.

Öğleden sonra durumunu merak edip Tahir'i götüren adamları aradı. Aldığı cevap tam beklediği gibiydi. Yol boyu arabada da içmeye devam etmişti. Eve vardığında da neredeyse sızmak üzereydi, adamlar zorlukla eve çıkarıp yatağına yatırmışlardı. Hala uyanmamıştı. Akşama kadar zor kendine gelirdi.

Füsun, öğleden sonra Yaman'ı dinlenmesi için yatırıp aşağı

indi. Nermin tek başına bahçede oturuyor, kara kara düşünüyordu. Füsun her ikisine de birer kahve yapıp bahçeye çıktı. Usulca fincanı kadının önüne koyup, kendisi de karşısına oturdu. Üzgün bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Böyle olacağını düşünmemiştim hiç. Tahir seni gördüğünden beri çarpılmış halde etrafta dolandıkça, nihayet kalbini dolduracak biri çıktı karşısına diye çok sevinmiştim. Böyle geri çekileceği aklımın ucundan geçmedi"

Nermin başını kaldırıp Füsun'a baktı bir süre ifadesiz gözlerle. Kafasının içinde binbir tane düşünce geçiyor, bundan sonraki hamle için ne yapması gerektiğini planlıyordu. Öne doğru uzanıp kahvesini aldı. Elinde kahvesi geriye yaslandı, bacak bacak üstüne attı.

Kararlı bakışlarla Füsun'a baktı. Kahvesinden bir yudum aldı. Sonra, "Anlat bakalım, şimdiye kadar Tahir'in hayatına nasıl kadınlar girdi?" dedi doğal bir sesle.

Füsun bir an şaşırdı. Böyle bir soruya nasıl cevap verilirdi ki? Nermin sabırsız bakışlarını üzerine dikip, sözlerini güçlendirmek için elini de sallayarak, "Füsun, bak sakın ne uydursam diye düşünme. Açık açık söyle, Tahir şimdiye kadar nasıl kadınlarla beraber oldu? Sen daha önce tanıştın mı hiçbiriyle?" dedi.

"Valla Nerminciğim, şimdiye kadar hiçbirini eve davet etmedik. Genç adam, eh gördüğün gibi yakışıklı da, bir kadına nasıl davranması gerektiğini de çok iyi bilir..." Nermin'in yüzü kızarınca duraksadı. Diğeri 'devam et' der gibi bir baş hareketi yapınca çaresiz devam etti sözlerine "... Doğal olarak epey kadın girdi hayatına ama hepsinin gelip geçici olduğu belliydi. Senin gibi biri hiç çıkmadı karşısına. Bir oyuncu olarak her zaman beğenirdi seni zaten. Ancak Çakal'a kafa tuttuğun geceden beri aklından çıkmıyorsun. Resmen çarpılmış sana. E seni burada görünce verdiği tepkiye bakınca, ben bu iş oldu diye inan çok sevindiydim. Böyle geri adım atacağını kırk yıl düşünsem aklıma getirmezdim. Gözü karadır Tahir'in. Ekrem de öyledir bak ama Tahir daha bir delidir."

"Çakal dedi başka bir şey demedi Füsun!" dedi Nermin isyan dolu bir sesle.

"Aslında anlayabiliyorum onu. Çakal hakikaten psikopat bir adam... Sen yine iyi kurtuldun. Bakma bizimkilerden azıcık çekin-

mese, hayatını cehenneme çevirirdi. Ama biliyor Tahir'in top tüfek kapısına dikileceğini, şu an riske girmek istemiyordur. Gerçi adam tam manyak... Sırf Tahir'in damarına basmak için her köşe başında senin karşına çıkar. Öyle olunca da silahların konuşması an meselesi," dedi Füsun endişeyle.

"Çakal manyak diye ben niye ödün veriyorum ki?" diye itiraz dolu bir sesle konuşan Nermin'in gözleri çakmak çakmaktı.

"Haklısın sen de," diyen Füsun, çaresiz gözlerle bakıyordu karşısındaki kadına.

"Yok! Ben bunu kabul edemem Füsun. Böyle sus pus kedi gibi, sırf o manyak bir şey yapar korkusuyla sesimi çıkarmadan köşemde oturacak değilim ben."

"Ne yapacaksın peki?"

"Ne yapacağım canım? Tahir inadından vazgeçene kadar ben pes etmeyeceğim!"

"Nasıl?" diye hevesle soran Füsun, yerinde dikleşti heyecanla.

"Gözünün önünden ayrılmayacağım. Nereye giderse gitsin karşısına çıkacağım. Önünde sonunda kırılacak inadı."

"Ay alemsin Nermin. Vallahi bravo sana. Bir de senin kendi dünyalarıyla baş edemeyeceğini düşünüyorlar," diyen Füsun, sırıtarak bakıyordu şimdi.

"Niye baş edemiyor muşum? Ben fildişi kulede doğup büyümüş prenses değilim ki. Geldiğim yer belli. Saraylardan, malikânelerden çıkmadım ben!" diyen kadın, burnunu havaya dikmişti.

Füsun gözleri pırıl pırıl gülümseyerek kadına bakıyordu. Nermin yüzünde ciddi bir ifadeyle, kararlı bir sesle konuştu bu kez.

"Bak Füsun, ben her zaman ne istediğini bilen biri oldum. Oyuncu olmaya baş koyduğumda en iyisi olacağım, prensiplerimden de ödün vermeyeceğim dedim. Yeteneğimin saçma sapan şeylerle harcanmasına asla izin vermedim. Hayatta inandığım tek şey var; değiştiremeyeceğim şeylerin savaşını asla vermem. Gücüm neye yetiyorsa, neye inanıyorsam bundan da geri adım atmadım. Ben Tahir'in yaptığı işi değiştiremem. Geldiği noktaya kolay gelmediğini tahmin edebiliyorum. Öyle bir adam başka bir şey yapabilir miydi onu da sorgulamam. Olmuşla ölmüşe çare yok. Ama şu noktada ben biliyorum ki o adam benim kaderim! Onun da buna inan-

ması için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Benim, kendi dünyasına ayak uyduramayacağımı mı düşünüyor? O zaman ona yanıldığımı göstereceğim! Çakal'ın başımıza bela olacağını mı düşünüyor? Varsın olsun, onunla baş etmeyi de öğreneceğiz. Çakal gibi ciğeri beş para etmez bir adamın istediği şekilde yaşamayacağım ben. Üç gün mü yaşayacağım? O üç günü, ben nasıl istiyorsam öyle yaşayacağım! Çakal'ın istediği gibi değil! Tahir'in de bunu böyle kabul etmesini sağlayacağım. O Nermin Tekin'i tanıdığını sanıyor ya! Nasıl yanıldığını görecek. Ben onun bana bakışını gördüm, kalbini hissettim ya, başka adam istemem artık."

Füsun donmuş gibi karşısında heyecandan titreyen bir sesle konuşan kadına bakıyordu. Hayatında böyle kararlı bir yüz görmemişti. Konuşurken sesi titriyor ama bakışlarından ateşler çıkıyordu. Uzanarak Nermin'in elini tuttu. Destek olduğunu gösterir bir hareketle elini sıkıp, "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle? Kadınlar her zaman ne istediklerini daha iyi bilirler. Bu iş bize kalacak anlaşıldı," dedi.

"Ben de oraya gelecektim şimdi. Yardımına ihtiyacım var," derken yüzüne hafif bir kızıllık yayıldı.

"Ne istersen!"

"Tahir'in nereye gidip geldiğini bana haber vermeni istiyorum. Şu mekânların benim de gidebileceğim gibi olanlarının nerede olduklarını bana söyle ki ben de gidip oynayayım." Füsun'un kaşları kalktı. Bir an duraksadı.

"Kumar mı oynayacaksın? Kumar mekânlarından birine gidersen Tahir'in tepesi acayip atar."

"Atsın! Ben biliyorum sosyeteden çok kişi gidiyor oralara. Ben de gideceğim. Madem herkes oynuyor, ben de oynayacağım."

Füsun geri çekilerek arkasına yaslandı. Başını iki yana salladı.

"Tahir çıldırır!"

"Çıldırsın! Madem benden uzak duruyor, hayatına girmeme izin vermiyor, benim ne yaptığımdan ona ne?"

Füsun başını yukarı kaldırıp korkuyla, "Ay savaş başlayacak!" dedi. Yüzü endişeden gerilmişti.

"Başlasın! Ben de onu istiyorum. Çakal mı bela ben mi? Görsün bakalım."

"Ekrem kafamı uçuracak!"

"Hiçbir şey yapamaz. Söyleme sen ona. Sen bana tek bir mekân adresi versen, o da yeter."

"Nermin, emin misin? Sosyete gidiyor kumar oynamaya ama baskın olunca bir şekilde yakayı kurtarıyor onlar. Çevreleri geniş. Bizimkiler seni bırakmaz, bilirim ama gazeteye falan düşerse haber, kariyerin zedelenir."

"Füsun! Ben kariyerimde zirve yaptım zaten. Artık tatmin etmiyor beni. Senelerdir kalbim boş. Kendimi yarım hissediyorum. Hiçbir şeyden tat almıyorum. Artık hiçbir başarı, hiçbir üst basamak beni tatmin etmiyor... Tahir'i gördüm, tamamlandığımı hissettim... Ben aylardır bu düşünceleri evirip çevirmiyor muyum kafamda sanıyorsun? Az çok öğrendim ne iş yaptığını. Umurumda olmadı. Ne yaparsa yapsın, umurumda değil inan. Ekrem'le seni gördüğüm ilk an imrendim size..." Nermin duraksadı konuşurken. Gözleri dolmuştu. Derin bir nefes alıp devam etti. "...Birbirinize bakışınızı öyle kıskandım ki anlatamam. İlk karşılaştığımızda Tahir de bana öyle baktı... Öyle bir bakıştı ki sanki tüm kalbiyle bakıyordu. Ben böyle bir şeyin ellerimden kayıp gitmesine izin veremem. Yıllardır bekledim... Dedim ki; kalbimi alacak adam bir yerlerde beni bekliyor, zamanı gelince çıkacak karşıma. Zaman bu zamanmış. Ben o bakışları gördüm ya, vazgeçemem artık."

"Yemin ediyorum kalbim duracak şimdi." Füsun elini kalbinin üstüne koymuştu. "Bu ikisi de her şeyi bildiklerini sanırlar," dedi öne doğru eğilerek. "Haklısın, gerçek Nermin Tekin'i hiç tanımamışlar... Gerçi bir başkasının da tanıdığını sanmıyorum. İlk bana nasip oldu herhalde," dedi kıkırdayarak.

"Yardım edecek misin?" dedi Nermin umutla.

"Elbette! Hatta kesinlikle! Tamam, riskli ama eğlenceli olacağı da kesin."

Füsun'un ellerine uzanarak, "Çok teşekkür ederim Füsun," dedi Nermin.

"Ne teşekkürü? Asıl ben teşekkür ederim. Sen böyle kararlı bir kadın olmasan ben hep yalnız kalacaktım. Şimdi biliyorum ki can bir arkadaşım oldu beni anlayabilecek."

"Biz seninle arkadaştan öte kardeş olacağız Füsun. Gör bak!"

dedi Nermin inançla.

"Allah'ım dualarımı kabul etti çok şükür!" diye karşılık verdi Füsun kocaman bir gülümsemeyle.

İki kadın çoktan kararlarını vermişti. Erkeklerin dünyasında, kendi yöntemleriyle yer ediniyorlardı. Bazı kadınlar her zaman erkeklerden daha cesur, daha kararlı hamlelerde bulunurdu. Her ne kadar zayıf, naif, korunması gereken varlıklar olarak görünseler de çok zaman erkeklerden daha güçlüdürler. Daha gözü kara, daha gözü peklerdir. Bazı kadınlar kafasına bir şey koydu mu, kolay kolay geri adım atmazdı. Nermin Tekin de o kadınlardı. Tıpkı Füsun Alaz gibi...

İki kadın hafta sonunun geri kalanını uzun sohbetlerle geçirdiler. Nermin kafasına koyduğu düşünceden tek bir adım geri atmayı düşünmüyordu. Bir hafta Tahir'e düşünmesi için zaman verecek, sonraki karşılaşmalarında nasıl bir tepki vereceğini görecekti.

26. BÖLÜM

2015

Dağlı son on gündür elindeki bilgileri tekrar tekrar gözden geçirmişti. Bu süre içerisinde herhangi bir eyleme girişmemişti. Çakal'ın adamlarının ölümünün ardından Çakal neredeyse tüm adamlarını geri geçmiş, eve sadece belli başlı birkaç kişi gidip gelir olmuştu.

Gelen kişilerin muhtemel sevkiyatla ilgili olduğunu düşünüyordu. Adam büyük bir operasyonun peşindeyken daha fazla risk almak istememişti anlaşılan. Dikkatini çeken birkaç fotoğrafı kenara ayırdı. O kişilerle ilgili daha ayrıntılı bilgiye ihtiyacı olacaktı. Kilit olabilecek kim varsa hepsini ortadan kaldırırsa, Çakal'ın önünde sonunda dışarı çıkmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

Ağustos ortalarına gelmişlerdi ve malların ne zaman yola çıkacağı hala tam olarak belli değildi. Oğuz'dan öğrendiği kadarıyla İran tarafında hareketlilik vardı ancak net bir şey söylemek zordu. Her şey büyük gizlilikle yapılırken, dışarıdan bilgi edinmeye çalışmak oldukça zor oluyordu. Yine de sevkiyatın yapılacağından emin olmuşlar ancak ne zaman yola çıkacağı konusunda bilgi edinememişlerdi.

Bozdumanlar senelerden beri sınır ticareti yaptığından, sınırdakilerle ilişkileri çok sağlamdı. Dikkat çekici herhangi bir şey meydana gelirse mutlaka kendilerine bilgi verilmesi konusunda tüm ilişkilerini bu konu için hazır tutuyorlardı. O ne-

denle henüz sınırdan bir giriş olmadığını çok iyi biliyorlardı.

Öğleden sonra Fırat geldi. Her zamanki gibi laflarlarken Dağlı ayırdığı fotoğrafları gösterdi.

"Bunların kim olduğuna dair bilgin var mı abi?"

Fırat fotoğrafları eline alıp tek tek dikkatlice baktı. Resimlerde üç tane adam dikkat çekiyordu. Son zamanlarda en fazla gidip gelen bu üç adamdı. Fırat başını olumsuz anlamda iki yana sallarken mırıldandı.

"Ben de bilmiyorum ama çocuklara söyleyelim, bir araştırsınlar bakalım, kimmiş bunlar?"

Dağlı aralarından bir fotoğrafı ayırarak, "Özellikle şu adam çok fazla gidip geliyor anlaşılan," diye düşünceli bir sesle konuştu. "Bu adamın tam olarak kim olduğunu ya da ne yaptığını öğrenmek lazım."

Fırat cebinden telefonunu çıkarıp elindeki fotoğrafın resmini çekti ve mesajla bir yere gönderdi.

"Tamam, bir baksınlar bakalım kimmiş, neciymiş?"

Kız başını salladı tekrar resimlere bakarken. Fırat arkasına yaslanıp, kıza bakarak gülümsedi. "Var mı küçük Alaz'dan bir haber?" dedi alayla.

Dağlı birden başını kaldırdı, şaşkın şaşkın Fırat'a baktı. "Niye olsun ki?" dedi şüpheyle.

"Ne bileyim? Yeni mesaj falan yok mu?"

"Yok," diye çenesini yukarı dikti kız. Bakışları sinirliydi. "Hem niye olsun ki?"

"Epey inatçı çıktıydı, merak ettim, inadında hala devam ediyor mu diye."

"Yesinler onun inadını. Neyi inat edecek? Cevap alamayınca yorulmuştur artık. Boş ver sen onu," dedi Dağlı, aldırmaz bir tavırla elini sallayarak.

"Ben boş veririm de o boşlamayacakmış gibi görünüyordu."

"Abi! Sen benim damarıma basmak için mi böyle söylüyorsun yoksa ciddi misin?" dedi kız gözlerini kısarak. "Niye damarına basayım ya? Ne düşünüyorsam onu diyorum. İlginç biri."

"Ne ilginci be? Bildiğin arıza."

"Heh, ben de onu diyordum. Acaba sana birini hatırlatıyor mu diye?" Fırat tek kaşını kaldırmış, alaycı bir gülümsemeyle kıza bakıyordu.

Dağlı yine gözlerini kıstı. Dudaklarını büzdü. "Sağ ol abi. Valla çok sağ ol," dedi kınarcasına.

Adam kısa bir kahkaha attı. Sonra yüzü ciddileşti. "Zaten son zamanlarda pek meşgulmüş, o yüzden sana zaman ayıramamıştır."

Kızın soran gözlerine bakıp devam etti. "Babasına yapılan saldırıdan sonra epey delirdiğini söylüyorlar."

Kız, 'nasıl yani' dercesine kaşlarını kaldırdı.

Diğeri devam etti. "Son günlerde epey çalışmış anlaşılan. Çakal'ın uyuşturucusunu satan torbacıları, onların bağlantılarını falan paket etmiş. Ellerindeki uyuşturucuları toplayıp, dün gece gidip Çakal'ın evinin önüne fırlatmış."

"Nasıl fırlatmış?" dedi kız şaşkınca. "Manyak mı? Ne diye topluyor, sonra da gidip adamın kapısına atıyor ki? Ayrıca kapının önüne nasıl gitmiş? Etraf adam kaynıyor yol boyu."

"Canım öyle fırlatmamış. Sen o kadar malı topla, doldur arabaya, üstüne benzini dök, ver ateşe. Sonra da arabayı yolun başından aşağı gönder gitsin Çakal'ın evinin önüne."

Fırat tekrar gülmeye başladı. Dağlı duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

"Çocuklar akşama getirir sana fotoğrafları. Dün gece Çakal'ın evinin önü şenlik ateşi gibiymiş."

"Bak, ben sana dedim ama manyak diye," dedi kız şaşkın bir sesle. Ansızın sinirle dizine vurdu. "Ulan, benim niye aklıma gelmedi bu be! Tüh ya! Süper bir fikirmiş gerçekten."

Sinirle ayağa kalktı. Kanepenin önünde gidip gelmeye başladı. Yüzünü hasetle Fırat'a çevirdi.

"Abi, ben niye düşünemedim böyle bir şeyi ya?"

"Aha! Biri kıskandı."

Dağlı terslendi "Ya ne kıskanacağım?"

"Tabii tabii. "

Kız öfkeyle sağ elinin üstünü, sol avucunun içine vurdu. "Harbi iyi fikirmiş." Aniden durup merakla kanepedeki ada-

ma döndü. "E peki öbür dallamalar ne yapmış?"

"Ne yapacaklar? Söndürmeye çalışmışlar ama nafile. Yanmış tüm mal. Zaten araba kapının önünde patlayacak diye çok panik yapmışlar. E içindeki uyuşturucu yüzünden itfaiyeyi de çağıramamışlar. Kendileri söndürmeye çalışmış. Ev gözlerden uzak olmasa, başlarını kurtaramazlardı. Kendileri halletmişler."

"Vay be! Şimdi gerçekten uyuz oldum," dedi kısılmış gözlerle. Birden gözleri kocaman açıldı, suratında devasa bir gülümseme belirdi. "Abi?" dedi kelimeyi uzatarak.

Fırat elini kaldırarak aceleyle konuştu. "Dur dur, ben söyleyeyim aklından geçeni"

Kız gülerek ses çıkarmadan ona bakıyordu ancak gözlerinin içinde hem haylaz hem de kurnaz pırıltılar vardı.

"Tırların hepsini havaya uçuracaksın!" dedi Fırat, sanki sessiz sinema oynamışlar da kızın anlattığını bilmiş gibi elini sallayarak.

"Süper olmaz mı? Havai fişek gösterisi gibi," dedi kız hevesle. Yerinde duramıyordu.

Fırat yerinden kalkarken gülüyordu. "Ben gidiyorum. Bu iş iyice zıvanadan çıkıyor. İkiniz de arızasınız. Her iş bitti, bir de rekabet başladı."

Kapıya doğru yürüyen adamın arkasından, "Yok ya... Rekabet falan değil. Sadece iyi fikir verdi doğrusu. Hakkını yemeyim şimdi," dedi sırıtarak.

"He yav he," dedi Fırat. Ona inanmadığını gösterir bir bakış attı başını geri çevirerek. Kapıdan çıkacakken durdu, vücudunu döndürmeden başını omzunun üzerinden geri çevirdi. "Gerçi gencecik çocukların o pisliği kullanacağını düşününce, bence de en iyisi hepsini havaya uçurmak zaten." Kıza çabucak göz kırpıp kapıdan çıktı.

Kız, "İşte bu be!" dedi havaya zıplarken.

* * *

Yaman son on gündür neredeyse hiç uyumamıştı. Saldırıdan sonra kimseyi de dinlendirmemişti. Ragıp sağ salim

ameliyattan çıkıp sonraki iki günü atlattıktan sonra İstanbul'a naklini yapmışlar, adamın kapısının önünden hastane koridorlarına ve giriş kapılarına kadar, onlarca adamı koruma olarak hastaneye doldurmuşlardı. Fazıl iki gün sonra eve gelmişti. Ragıp'ı da o gün hastaneden çıkarıp eve getireceklerdi.

Yaman babasını riske atmamak için çok fazla evden çıkarmamış, Ekrem hastaneye yaptığı sayılı ziyareti, konvoy halinde araçlarla gidip gelerek gerçekleştirmişti.

Bu süreç içerisinde Kürşat'la Halit'i organize etmiş, sayısız adamı onların emrine verip sokaklara çıkarmıştı. Günlerdir Çakal'ın hangi köşede torbacısı varsa, onlara kim mal tedarik ediyorsa hatırı sayılır sayıda adam toplatmıştı. Birkaç depoyu kendi gidip basmış, bu arada silahını da sık sık belinden çıkarmıştı.

Genç adamı kimse durduramıyordu. Ekrem, oğluyla sürekli tartışmasına rağmen söz dinletememiş, eli yüreğinde, evin içinde volta atmaktan neredeyse salonun tabanlarını aşındırmıştı.

Yaman, birkaç adamı evin bodrumuna sokmuş, aldığı her bilginin ardından vakit kaybetmeksizin adamları etrafa göndermişti. Bodrumdan her çıkışında ellerinin üstü örselenmiş, üstü başı kan ve ter içinde kalmıştı. Gözlerinden ateşler fışkırarak bodrumdan çıkıyor, geri kalan posaları adamlar temizliyordu.

Nihayet topladığı tüm malı çalıntı bir arabaya doldurmuş, Çakal'ın evinin olduğu yolun başına kadar gitmiş, aracı ateşe verdikten sonra da boşa alıp evin önüne yollamıştı. Patlamasını da çok istemişti ancak patlamaya kalmadan Çakal'ın adamları aracı söndürmüşlerdi. İçindeki tüm mal kül olmuştu. Buna da şükür diyerek kendisini avuttu. Çakal'ın saldırısından sonra ona bir uyarıydı en azından. Önünde sonunda alacaktı o herifi.

Dün geceki eylemi gerçekleştirdikten sonra eve dönmüşler, odasına gidip rahat rahat uyumuştu. Günlerden beri kesintisiz ve en uzun süreli uykusu olmuştu. Sabah kalkar kalkmaz salona inmişti. Babası kahvaltıdaydı. Kürşat'la Halit

her zamanki gibi Ragıp'ın yokluğunda ona eşlik ediyorlardı.

"Günaydın herkese," dedi hala uyku mahmuru bir sesle.

"Günaydın abi," dedi Kürşat ve Halit bir ağızdan.

"Sana da," dedi Ekrem tatsız tatsız. Yüzünde hafif bir küskünlük vardı. İki haftadır stres ve endişeden kendi kendini yemişti. Yaman'ı zapt edememişti ama en azından tavrını belli edebilirdi.

"Küs müyüz?" dedi Yaman babasına çarpık bir gülümsemeyle bakarak. Bakışları küçük bir çocuk gibiydi.

Yerine oturur oturmaz Kürşat masadaki çaydanlıktan çayını koydu. Ekrem sadece kaşlarının altından bakmış, cevap vermemişti. Yaman gönlünü almaya çalıştı.

"Baba yapma," dedi yalvaran bir sesle. "Bak rahatladım. Şimdi sakinim."

"Aldığın riske değer miydi bari?"

"Baba! O şerefsiz sana elini uzatırken neye bulaştığını anlayacak! Karşısında on beş yaşında, eli kolu bağlı çaresiz çocuk yok! Bundan sonra sana el uzatmaya kalkarsa iki kere düşünecek artık," dedi kararlı bir sesle. Gözleri yine deli deli parlamaya başlamıştı.

Ekrem uzatmak istemez gibi elini salladı. "Tamam, tamam. Birkaç gün patırtı istemiyorum," dedi. Sonra bir nefes alıp devam etti. "Ragıp'ı hastaneden çıkaracağız bugün. Gelsin evinde rahat rahat geçirsin nekahet süresini. O da sıkıldı iyice hastanede.»

"Merak etme. Her şey ayarlandı. Çocuklarla gidip, alıp geleceğiz. Akşama kalmaz evde oluruz," dedi kahvaltısına başlayıp. Başını diğer ikisine çevirdi. "Her şey tamam değil mi?" diye sordu teyit etmek için.

"Her şey tamam abi. Ambulansla gelecek eve. Eskortları ayarladık. Hiçbir aksilik çıkmayacak, merak etme sen."

"Gördün mü?" dedi Yaman, babasına dönüp başıyla diğerlerini işaret ederek.

Ekrem kaşlarının altından bakıp bir şey demedi.

"İhtiyarlarla konuştun mu? Köstebeği bulmak için yapacağımız hamleden haberleri var mı?" diye sordu Yaman.

"Konuştum. Hepsi bugün Ragıp'ı ziyaret bahanesiyle buraya gelecekler. Hiçbirinin adamları yanlarında olmadan konuşup, oyunu kuracağız."

"Yani beş farklı yer, beş farklı toplantı saati belirleyeceğiz. Nereye baskın olursa anlayacağız ki o tarafta bir açık var!"

"Evet. Madem toplantıları takip ediyorlar, bakalım baskın nereye düzenlenecek?"

"Her toplantı yerinin korunmasını, uzaktan kontrol edelim de adamlardan birinin başına bir iş gelmesin."

"Hepsinin haberi olacak. Yalnız köstebek kimden çıkarsa onun akıbeti fena olacak, o kesin!"

"O köstebeği ben istiyorum. Söyle ihtiyarlara kimin adamı olursa olsun bana teslim edecekler!" dedi Yaman, sert bir sesle. Kaşlarının altından dik dik babasına bakıyordu.

"Yetmedi mi kaç gündür aşağıda parçaladığın adamlar? Dinmedi mi öfken?" dedi Ekrem, bıkkın bir sesle.

"Seni tehlikeye atan hiç kimse benim elimden kurtulamaz! İhanetin cezasını diğerleri de görsün ki ders alsınlar. Bir daha üç kuruşa kendilerini satacaklarsa ruhları da benim olacak bilsinler!" dedi Yaman gözlerinden çıkan kıvılcımlar eşliğinde.

Ekrem onaylamaz gibi başını iki yana salladı ancak başka türlü davranamayacağını o da biliyordu. Yaman o herifi parçalara ayırmadan bırakmayacaktı. İstemeden kabul etti oğlunun isteğini. Zaten başka türlü bir çözümü de yoktu. Bazen sert tedbirler gerekiyordu. Yaman bu konuda uzman sayılırdı.

Hepsi kahvaltılarını bitirdikten sonra Ekrem her zamanki tekli koltuğuna geçmiş, Halime de hemen kahvesini getirmişti. Son on gündür o da çok gergindi. Evin hareketi hiç bitmemişti. Yaman delirmiş gibiydi, kimse ağzını açıp bir şey diyememişti. Ekrem'i sakinleştirmek, endişesini gidermek Halime'ye kalmıştı.

Yaman, diğer ikisiyle beraber evden çıktı. Dört araç hastaneye doğru yola çıktılar. Aracı Halit kullanırken Kürşat yanında, Yaman da arkada oturuyordu. Uzun zamandan beri

ilk defa arkaya oturmuştu Yaman. Ne zamandır direksiyonu dahi onun elinden alamamışlardı. Dün gece mallarla beraber aracı ateşe verdikten sonra, sanki o delirmiş adam gitmiş, yerine sakin, mülayim bir adam gelmişti.

Yaman arkada otururken Kürşat'la Halit arasında bakışmalar oldu. İkisi de bir şey demek istiyor ancak konuyu kimin, nasıl açacağını birbirlerine yıkmaya çalışıyor gibiydiler. Halit arabayı kullanırken, kaşı gözüyle arabayı o kullandığı için konuyu diğerinin açması gerekiyormuş gibi bir işaret yaptı. Kürşat kızgın gözlerle ona bakıp, "ne olmuş yani" dercesine karşılık verdi. Yaman bir süredir camdan dışarı baktığı için bakışmaları ilk başta fark etmedi ancak başını önüne çevirir çevirmez garip yüz ifadelerinin farkına vardı.

"N'oluyo lan? Nedir bu kaş göz işaretleri? Siz iyice ayardan çıktınız he. Götünüz ayrı oynuyor, sikiniz ayrı," dedi iğneleyici bir sesle.

Kürşat, Halit'e öfkeli bir bakış fırlatıp başını arkaya doğru çevirdi.

"Abi, sana bir şey diyeceğim."

"Söyle!"

"Ekrem abinin yanında söylemedik. Adam zaten kaç gündür diken üstünde, şimdilik sakinleşti ortalık derken, yine gerilmesin istedik."

"Oğlum söylesene ne diyeceksen! Yeni gelin gibi ne nazlanıyorsun!"

Kürşat önce hafif çekinir gibi oldu, sonra derin bir nefes alıp hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Abi, bu Çakal'ın evine sürekli gidip gelen bir dallama var ya. O herif, bu şerefsizin muhasebecisiymiş. Para işlerine o bakıyormuş."

"Eee?"

"E'si abi, bu herifin sürekli takıldığı bir fahişe varmış. Hep aynı kadına gidiyormuş. Kaç gündür sokaklardayız ya, epey şey çalındı kulağımıza. Diyoruz ki bu fahişeyi bir yoklasak da şu herifi bir paket mi yapsak?"

Yaman birkaç saniye ses çıkarmadan söylenenleri dinledi, sonra yüzünde sanki güneş parlamaya başladı. "Oğlum Kür-

şat, arabadan inince hatırlat, alnından öpeceğim seni," dedi elini uzatıp Kürşat'ın omuzunu sıkarak.

Halit başını çevirmeden dikiz aynasından Yaman'a bakıp konuştu. "Abi, Ekrem abiye söylemeyelim dedik. Adam gergin ya kaç gündür. Biraz nefeslensin istedik. O yüzden sabah konusunu açmadık" diye açıklama yaparken, sanki özür dileyen gibiydi.

"Yok, oğlum ya, gizlemenin anlamı yok. Babamdan gizli saklı iş yapacak değilim... Sadece biraz sakinleştirmemiz gerekecek," derken sırıtıyordu. "Ama neyse, ben ona alıştıra alıştıra söylerim. Bu kadar üst üste atak yapmamızın hataya sebep olacağını düşündüğü için fren yaptırmaya çalışıyor. Yoksa o da bir an evvel bitsin istiyor. Ben hallederim onunla konuşup."

"Abi, mutlaka öyledir de... Kusura bakmazsan ben bir şey diyeceğim..." dedi Kürşat, çekinerek. "Yani yanlış anlama, delikanlı adamsın... Ama sanki azıcık ayarın kaçık... Gözün döndü mü hiçbir şeyi görmüyorsun ya, adamcağız ondan korkuyordur."

"Deli miyim lan ben?" dedi Yaman diklenerek.

"Aşk olsun abi! Ben öyle mi dedim?" diyen Kürşat, geri dönmüş dargın gözlerle bakıyordu. "Azıcık ayarın kaçık dedim" diye neredeyse mırıldandı. Sonra sesi yükseldi, çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Ama abi, valla sen kendini hiç görmüyorsun. Sen şimdi aksiyona atlıyorsun ya, işte o zaman sanki içine şeytan kaçmış gibi oluyorsun. Valla bir dahaki sefere göstereceğim aynada yüzünü," dedi çocuk gibi şikâyetçi bir tonda.

"Kes lan, kes. İçime şeytan kaçıyormuş," diye söylenerek başını çevirdi yan cama. Sinirlenerek tekrar döndü öndeki oturanlara. "Oğlum, ne yapalım yani? Şerefsiz onca şey yapmış, oturup 'daha da daha da' mı diyelim? Yok, yetmedi, bir de domalalım mı diyeceğiz?"

"Olur mu abi ya? Ama valla sen söyle bana, korunma yok, siper alma yok, ateşin üstüne yürüyorsun dümdüz. Akıllı işi mi bu? Ekrem abi sana bir şey olacak diye korkuyor. Karşı

ateş başlayınca, en azından bir başını eğ, kendini kolla demek mi yanlış?"

"Kürşat! Bak aslanım sana bir şey diyeyim. Azıcık korkudüt göstersen, adam çekince silahını vurur seni ama sen dümdüz üzerlerine yürürsen adam tırsar, eli titrer, o yüzden zaten ateşlese de tutturamaz vuracağını. Hani deli deliyi görünce sopasını saklarmış hesabı. Anladın?" dedi Yaman başını sallayarak tane tane.

Kürşat başını geri çevirip şaşkınca Yaman'a baktı. "Ya tırsmazsa abi?"

"E ne yapalım? Demek ki vademiz dolmuş deriz," dedi doğal bir sesle Yaman.

"Yani biz deriz... Vadesi dolmuş deriz abi. O sırada sen dört kolluya binmiş olacağından, o laf bize düşer artık," diye şaşkınca, alay yüklü cevap verdi Kürşat.

"Uzatma oğlum ya. Dört kolludan tırsacak değiliz. Herkesin gideceği adres tek," dedi Yaman sıkkın bir sesle. Ardından konuyu değiştirdi. "Siz şu fahişeyi bulun, gidip bir ziyaret edelim kendisini."

"Tamam abi. O iş bizde. Ragıp abiyi eve getirelim, sonra Halit'le ben gider, buluruz adresini."

"Eyvallah," diyen Yaman, tekrar başını yana çevirdi. Oturduğu yerde rahatlayarak kaykıldı.

Diğer ikisi birbirlerine bakış attılar. Kürşat arkada oturan Yaman'ın göremeyeceği gibi sağ elini kucağına doğru indirmiş, ampul takıyormuş gibi sağa sola hareket ettirerek, dudaklarını oynatıp sessizce, "Deli. Deli..." dedi.

Halit gülmemek için kendini zor tuttu, görmediğini umut ederek çabucak aynadan Yaman'a bir bakış attı. Adam yüzünde bir gülümseme camdan dışarısını seyrediyordu. Halit de dudaklarını kımıldatarak karşılık verdi. "Delikanlı!" Gözlerini yumup çenesini sağa oynattı bitirim bir hareketle.

* * *

Dağlı üç gün boyunca Kerim ve Adil'le plan yaptı. Sürekli Çakal'ın evine gidip gelen adam hakkında tüm bilgileri top-

lamışlardı. Çakal'ın muhasebecisiydi ve onun da zaafını yakalamışlardı. Adam sürekli aynı fahişeyle birlikte oluyordu ve her defasında aynı otele gidiyorlardı.

Otelle ilgili tüm bilgileri bir araya getirdiler. Kaç çıkış var, asansörler nerede, odalara çıkış kaç farklı şekilde oluyor, otopark girişi çıkışı, güvenlik kameraları nerelerde var tüm bilgileri art arda listelediler. Hepsi de ayrı ayrı birkaç defa otele gitmişler, ön araştırmaları yapmışlardı. Dağlı oraya vardığında hiçbir sürprizle karşılaşmamak için alternatif çıkışları, kameraları tek tek not etmişti. Adam her defasında aynı odayı tutuyordu.

Dağlı adamı öldürmek için otele gideceği günden bir gün önce, adamın her zaman tuttuğu odanın yanındaki odayı tuttu. Kerim ve Adil, adamın rutiniyle ilgili tüm bilgileri öğrenmek için otelin resepsiyonundaki görevlilerden birine yüklüce para vermişlerdi. Odayı ayırırken aynı görevli rezervasyon işlemlerinin hepsini yapmıştı. Ödeme nakit yapılmıştı. Kimlik bilgisi olarak ise Ağrı'dan gönderilen yeni kimliklerden birisini kullanmıştı. Tek atışlık bir kimlik olacaktı bu seferki. Sevda Büken.

Adam normal rutininde akşamüzeri altıda otele geliyor, daha önce gelmiş ve odada kendisini bekleyen kadına eşlik etmek üzere doğrudan odaya çıkıyordu.

Olay günü Dağlı, öğleden sonra küçük bir valizle otele gitti. Üzerinde siyah pantolon ve uzun bir deri mont vardı. Saçlarını arkadan toplayıp örmüş, uzun örgüyü montun içinde bırakmıştı. Başında siyah spor bir şapka vardı. Şapkanın siperliğini iyice aşağı indirmişti ve gözünde gözlükler vardı.

Beş yıldızlı otele kendini gizlemeye çalışan birçok ünlü ve tanınmış kişi geldiğinden, resepsiyondakiler bu kılığını garipsememişlerdi. Kimliğini uzattı ve daha önce yapılmış rezervasyonu kontrol edildikten sonra, oda anahtarı olan kartını aldı. Ağzının içinde teşekkür mırıldanıp asansörlere yöneldi ve yukarı düğmesine bastı.

Hazırlanmak için birkaç saate ihtiyacı vardı. O yüzden erken gelmişti. Odaya girer girmez başındaki şapkayı, gö-

zündeki gözlüğü çıkarıp yatağın üzerine attı. Küçük valizi yatağın üzerine çıkararak açtı ve içindekileri yatağın üzerine serdi. Saat daha dört olmamıştı ve ihtiyacından daha fazla süresi vardı ancak son on beş dakikaya kadar tamamıyla hazır olması gerekiyordu. Üzerindeki tüm giysileri çıkardı. Çıkardıklarını katlayarak üst üste koydu. Sonra valizden çıkardığı iç çamaşırları üzerine geçirdi. Bu seferki alışverişi kendisi, tek başına yapmıştı. Kerim ve Adil'i bir kez daha aynı işkenceye mahkûm etmek istememişti.

Tam anlamıyla hazırlanması bir saatten fazla sürmüştü. Eline alacağı çantanın içine, ucuna susturucu taktığı silahı ve telefonunu koydu. Yatağın üzerine bir rulo koli bant koyup, diğer kalan tüm eşyaları tekrar valize yerleştirdi. Birazdan Kerim odaya gelip valizi alıp gidecekti. İhtiyacı olan her şey yanındaydı artık.

Son yarım saat kala kapı vuruldu. Kapıya doğru ilerledi, kimin geldiğini bilmesine rağmen yine de kapı deliğinden dışarıyı kontrol etti. Kerim bekliyordu. Kapıyı açar açmaz Kerim sağına soluna bakıp aceleyle içeri girdi. Girdiği anda zınk diye durdu. Şaşkın bir sesle, "Dağlı?" dedi. Neredeyse sesi çıkmamıştı.

"Ne var be? Ne bakıyorsun aval aval," dedi kız terslenerek.

Kerim bir an silkinip, "Heh, bir an odaları karıştırdım sandım. Senmişsin! Tanıyamadım valla," deyip odanın içine doğru kızı takip ederken, dudaklarından bir ıslık çıktı.

Kız aniden dönüp kolunu kaldırdı. "Bana bak, kaşınma! Edebini takın! Çakarım bir tane suratına!"

"Dur be! Hemen delilenme. İltifat olsun diye çaldım ıslığı. Valla acayip değişmişsin ama yalan yok, süper olmuşsun."

"Tabii. Tam fahişe gibi değil mi?" dedi kız dik dik. Gözleri sinirli bakıyordu. Kelimeler ağzından tiksintiyle çıkmıştı.

"Valla, aslında çalışmışsın öyle yapmak için, hakkını yemeyim. Ama nasıl desem..." Duraksadı kızı süzerken. Kız şüpheyle ona bakıyordu, sonra o da eğilip kendisine göz gezdirdi.

"Hata mı var bir yerde? Olmamış mı?" dedi endişeyle.

Kerim başını kaldırıp kızla göz göze geldi. "Elitlerden olmuşsun. Hani şu kalitelilerden... Ama doğrusu ben onu bile demem; hani güzel bir gece dışarıya eğlenceye çıkmış sosyetik hatunlara da benzemişsin derim. Yakıyorsun valla."

"Hee. Yer yani diyorsun?" dedi kız rahatlayarak.

"Yemek ne be! Adam kalp krizi geçirir kesin," dedi takdirle. Eliyle kızı şöyle bir gösterip, "Ya sen hep böyle rahat kıyafetlerle dolaşıyorsun, biz seni hiç afili kıyafetlerle görmedik ya, hakkını yemişiz valla. Sen acayip güzel bir fıstık olabiliyormuşsun yani," dedi gülerek.

"Zevzekleşme lan! Motorun tepesine bu kıyafetle mi çıkacağım? İşimiz gücümüz var, partiye mi gidiyoruz sanki her gece? Adam öldürüyoruz."

"Hee, doğru dedin. Yalnız şu adam öldürme meselesi bitince, bence bir gece de partiye gidelim, nasıl oluyorsa o partiler. Atarız havamızı, cillop hatunu kapmışız deyip. Ne kıskanır diğer denyolar bizi var ya."

"Lan iyice ayardan çıktın. Hadi hadi, bırak çeneyi. Kap şu valizi toz ol. Saat altıya geliyor. Adam gelmeden ben şu kadını alayım, sen de aşağıda bekle beni. En geç altı buçukta otoparktayım. Uzatmaya gerek yok."

"Tamam" diyen Kerim, valize doğru hareketlendi. Küçük valizi kaldırıp kapıya yönelirken, başını çevirip "Dikkatli ol!" dedi.

Kız başını salladı.

Kerim'in ardından kapanan kapıya baktı. Sonra yatağın yanındaki saate baktı. Beş kırk beş. Fazla vakit kalmamıştı. Kapıya doğru hareketlendi. Açıp dışarı çıkarken kapıyı açık bıraktı. Gözleriyle çabucak koridorun iki tarafını da kontrol etti. Kimse yoktu. Çantasını önünde tutup yan odanın kapısının önüne gelerek derin bir nefes alıp, gireceği role kendisini hazırladı ve kapıya vurdu.

İçeriden, "Kim o?" diyen bir kadın sesi geldi.

Dağlı sesine sevimli bir ton vererek sesini duyurabilecek kadar "Affedersiniz, ben yan odada kalıyorum da bir saniye bakabilir misiniz acaba?" dedi.

Birkaç saniye içinde kapı açıldı. Üzerinde sadece bornoz olan kızıl saçlı bir kadın kapıda belirdi. Yüzünde o kadar çok makyaj vardı ki Dağlı kadının suratını hiç kımıldatmadığını düşündü. Kadın tek bir mimik yapsa yüzündeki makyaj tabakası çatlayabilirdi. Gözlerini süzerek kadına baktı ve zekâ özürlü, saf bir gülüşle konuşmaya başladı.

"Ay hayatım, seni de rahatsız ettim kusura bakma ama çok sıkışmasam inan çalmazdım kapını." Saf bakışlarla, sevimli bir köpek yavrusu gibi bakıyordu.

Diğeri ne istediğini anlamamış boş gözlerle baktı. "Ne istiyorsunuz?"

"Ay işte onu diyordum," deyip elini salladı gözlerini devirerek. Sanki istemsiz çıkmış gibi kıkırdadı. Mahcup olmuş gibi başını eğerek devam etti. "Böyle de çok tuhaf oldu gerçi ama... Ay ne yapayım çaresiz kaldım valla." Sanki sır verecekmiş gibi kadına doğru hafifçe yaklaşıp, fısıldar gibi konuşmaya devam etti. "Benimki birazdan gelecek ama unutmuşum yanıma almayı. Sizde fazladan prezervatif var mı diye rica edecektim. Biliyorum böyle de ayıp oldu ama..." Bir anda geri çekilip tekrar kıkırdadı. "... Ay iyi ki de siz çıktınız kapıya. Düşünsene bir de erkek çıksa nasıl soracaktım, değil mi? Kapı kapı vuracaktım herhalde. Çok şanslıyım valla," deyip, aptalca bir kıkırtı daha çıkarttı. Zekâsı düşük sürtüklerden biri gibi davranıyordu. Gözlerini süzerek kadına bakıyordu safça.

Kadın gözlerini devirdi. Ağzının içinde, "Acemiler!" diye söylendi. Sonra sert sert kıza bakıp, "Bekle, getireyim ama sen bu kafayla çok hastalık kaparsın güzelim. Keşke güzelliğin kadar aklında olsaydı," deyip arkasını döndü. Kadın normal şartlarda böyle bir şeyle kapısına geleni tuhaf karşılayabilirdi ancak kızın fahişe olduğu ve salaklık yaptığı belliydi. Zaten pek zeki bir şeye de benzemiyordu. Saflığı ve gençliğine verdi... Eh bir de meslektaşlar nasılsa, neden yardımcı olmasın ki?

Dağlı, sol elinde tuttuğu çantanın içine sağ elini sokup silahın kabzasını kavradı ve odanın içine doğru bir adım attı.

Silahı çıkarıp kadına doğrulttuğu anda kadın yüzünü ona dönmüştü. Dağlı buz gibi gözlerle bakıp, "Sakın bağırma, hiç acımam basarım tetiğe," dedi sakin bir sesle.

"Ne istiyorsun?" dedi kadın donakalmış bir halde.

"Senden bir şey istediğim yok, eğer dediklerimi yaparsan."

"Yaparım," dedi kadın korkuyla.

Biraz evvelki saf ve zekâ özürlü görünen kızın, şu andaki yüzle hiçbir alakası yoktu. Şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu karşısındaki kıza.

"Aferin. İş birliği yap, canın yanmasın. Yavaşça kapıya yürü, koridora çık," dedi Dağlı. Hafifçe yan dönüp kadınla arasına mesafe koydu. Kadın panikle başını sallayarak aldığı komuta uydu.

Kadın ağır adımlarla ona doğru yaklaşıp yanından geçerken, silahın namlusunu sırtına dayayıp kadınla beraber koridora çıktı ve yan odaya doğru sürükledi kadını. Kadının oda kapısını da açık bırakmıştı. Kendi odasına girer girmez silahı kaldırdı ve kadının kafasına hızla vurup bayılttı. Ne kadınla uğraşacak ne de verdiği komutları hızlıca yaptıracak vakti kalmıştı.

Acele hareketlerle kadının ellerini, ayaklarını sıkıca bantladı. Büyük bir parça koparıp kadının ağzına yapıştırdı. Baygınlığı çok uzun sürmeyecekti, o yüzden erkenden kendine gelip yaygara koparmasını istemiyordu. Kadını yatağın diğer tarafına çekip, boylu boyunca uzattı. En azından odaya biri girince, ilk gözüne çarpan kadın olmayacaktı. Acele adımlarla odadan çıktı ve kapıyı çekti.

Diğer odaya girip sessizce kapıyı örttü. Tüm bunlar on dakikasını almıştı ve eğer adam dakikse otele altıda girecek ve en geç altıyı beş geçe odada olacaktı. Silahı çantasının içine, çantayı da odadaki masanın üzerine koydu. Önünde bulunan sandalyeyi çekerek yüzünü kapıya döndü, beklemeye başladı.

Altıyı üç geçe kapıdan ses geldi. Adamın kendi kartı olduğu belliydi. Kapıdan çıkan minik bir vızıltının ardından kapı açıldı ve Dağlı'nın günlerdir fotoğrafına baktığı adam

içeri adım attı.

Attığı ilk adımda karşısındaki kadını görünce duraksadı. Bir adım geri çıkıp, oda numarasını kontrol etmeye çalışırken, "Affedersiniz, yanlış geldim sanırım," dedi. Elindeki kartın odayı nasıl açtığını anlamamıştı ancak oda numarasını kontrol edince şaşkınlığı arttı.

Kız yerinden kalkıp salınarak ona doğru yürüdü. Yüzünde seksi bir gülümseme vardı. "Hayır, yanlış gelmediniz. Tam da doğru odadasınız."

"Ben Jale'yi bekliyordum," dedi adam duraksayarak. Bakışları şüpheli bakıyordu. Hala koridorda, kapı ağzında bekliyordu.

"Biliyorum. Size geleceğini söyledi ancak son anda rahatsızlanmış, sizin de keyfiniz bozulmasın diye bu gecelik benim size eşlik etmemi rica etti. Ben de on dakika önce geldim. Kendisi perişan haldeydi. Hatta lobide karşılaşmışsınızdır diye düşündüm," dedi gözlerini süzerek.

"Yoo, karşılaşmadım. Nesi var ki?" dedi adam, bir adım içeri doğru ilerledi. Kapıyı hala kapamamıştı.

Kız geri geri bir adım atarak, "O da tam olarak anlamamış, bir anda kusmaya başlamış. Belki de üşüttü. Dünden beri pek iyi hissetmiyordu ama dikkate almadıydı."

"Sen arkadaşı mısın? Adın ne demiştin?" dedi adam kaşını kaldırarak.

"Sevda benim adım." Elini uzattı yerinden kımıldamadan. Dudaklarını büzerek gülümsüyordu adama bakarken. Birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. Adam eline baktı, sonra aradaki mesafe nedeniyle mecburen ilerlemesi gerektiğini düşünüp kapıyı kapatarak, kızın eline doğru ilerledi.

"Ben de Cevher," dedi adam tok bir sesle.

"Çok memnun oldum Cevher Bey," dedi kız adamın elini sıkarak. Gözleri anlamlı anlamlı adama bakıyordu. "Nasıl başlayalım istersiniz?" dedi göz süzerek.

Adam kızı alıcı gözüyle baştan aşağı süzdü. Dudaklarının ucunda çarpık bir gülümseme belirdi. Jale'den daha güzel bir parçaydı. Bacakları sütun gibi, incecik bedeni mankenlere taş

çıkarır görünümdeydi. Yüzü bebek gibi pürüzsüzdü. Üstelik Jale gibi kat kat makyaj yapmamış olmasına rağmen. Uzun dalgalı sarı saçları kızın çıplak sırtından sarkıyordu. Cevher kızı süzdükçe gevşemeye başladı. Aç gözlerle kıza baktı.

"O zaman ben bir duş alayım. Sen de oda servisinden bir şişe viski iste. Yiyecek bir şeyler de göndersinler. Meyve falan," derken, eliyle kravatını çıkarmaya başlamıştı. Kravatı boynunda iki yana sallanırken elini uzatıp kızın yanağına dokundu, parlak gözlerle bakıp, "İyi yapmış Jale. Bu gece kendisi olmadıysa da iyi parça göndermiş. Aferin ona. Hatırlat, yarın sabah çıkarken senin numaranı da alayım," dedi kızın yanağını okşarken. "Bu gece çok güzel olacak hayatım," derken adamın dişleri görünüyordu keyiften.

"Tamam o zaman. Hadi sen duşa gir, ben de geri kalanı halledeyim. Hem sen çıkana kadar ben de hazırlanır seni beklerim," deyip gülümsedi kız baygın gözlerle. Bakışları vaat doluydu.

Adam kıza doğru öpmek için uzanırken kız parmağını adamın göğsüne koyup adamı durdurdu. "Aaa, olmaz ki ama. Acele etmek yok! Duşunu al. Tadını çıkara çıkara..." dedi kız, son kelimeleri iç gıcıklayıcı bir fısıltıyla dudaklarından çıkarırken. Sanki adama cenneti vadediyor gibiydi. Adam elini çekti. Gömleğinin düğmelerini çözerken banyoya yöneldi.

"On dakika sonra yanındayım," dedi hevesle.

Adam banyo kapısını açıp içeri girerken Dağlı çantasına uzanıp, içindeki silahı kavradı. Birkaç dakika bekleyip, kararlı adımlarla biraz evvel adamın kaybolduğu kapıya yaklaştı ve sağ eliyle silahı tutarken sol eliyle kapıyı hafifçe içeri doğru itti.

Aynada kendisini seyrederken gömleğini çıkarmaya devam eden adamla göz göze geldiler. Adam görüş mesafesinden kızın elini göremediği için kendisine bakan yüze döndü sırıtarak. "Fikrini değiştirdin sanırım. Beraber duş almak mı istiyorsun?"

Kızın elini gördüğü anda dondu kaldı. Her şeyi anlamıştı. Kurtuluşu yoktu, zaten düşünecek vakit de bulamadı. Kendi

silahını banyodaki tezgâhın üstüne bırakmıştı ve hamle yapacak vakti olmadı.

Dağlı hiç tereddüt etmeden peş peşe tetiğe basarken, "Gasilhanede duş aldırırlar artık sana," dedi. Adamın cansız vücudu banyonun zeminine yığıldı.

Dağlı hiç vakit kaybetmeden banyonun kapısını kapadı ve odanın kapısına yöneldi. Kapıyı açıp koridoru dinledi. Hala kimse yoktu. Koridor sessizdi. Sakin ve ağır adımlarla dışarı çıkıp, kapıyı arkasından kapadı ve asansörlere doğru yöneldi. Lobiye iner inmez diğer taraftaki asansörlere gidecek ve otoparka inecekti. Çocuklar arabada onu bekliyorlardı. Arabaya girer girmez üzerindekileri değiştirmek istiyordu. Elindeki eldivenler sayesinde ne kendi odasında ne de diğer odada yine iz bırakmamıştı.

Asansör gelir gelmez içeri girdi. Kimse yoktu. Lobinin düğmesine bastı ve numaraların kaydığı paneli takip etti. Asansörün lobiye geldiğini haber veren derinden zil sesi ile kapılar yana doğru kaymaya başlarken ileri doğru bir adım attı.

Sadece iki saniye duraksadı. Asansör kapısının önünde, içeri girmek için atılan kişiyi görünce sadece iki saniye duraksamıştı. Adımlarını hiç bozmadan adamın yanından geçti. Adam asansöre bindi aceleyle. Kendisine sadece kısa bir beğeni bakışı atmıştı.

Dağlı dayanamayıp attığı birkaç adımdan sonra duraksadı ve arkasını dönerek kapanmak üzere olan kapılardan küçük Alaz'a baktı. Gözleri birleşti. Dudaklarına kendine hâkim olamadığı bir gülümseme oturdu. Yine eli boş dönecekti.

Kapılar kapanınca acele adımlarla lobinin diğer tarafındaki asansörlere yöneldi. Aşağı düğmesine bastıktan bir dakika sonra asansör geldi. İçeri girip otopark düğmesine bastı. Birkaç dakika sonra otoparktaydı. Çocuklar her an çıkacağını düşünüp asansör kapısının yakınına arabayı getirmiş, içinde bekliyorlardı. Kız aceleyle kendisini arka koltuğa attı.

"Bas Kerim, bas! Alazlar burada. Düşer peşimize şimdi."

"Gördü mü seni?" dedi Kerim gaza yüklenirken telaşla.

"Asansör çıkışında karşılaştım. Gerçi tanımadı bence ama

belli olmaz. Hiç riske girmeyelim. Şeytan gibi dikkatli o piç kurusu," dedi kız geriye yaslanarak.

Kerim birkaç dakika içinde otoparktan çıkıp yola koyulmuştu bile. Kız otelden uzaklaşmaya başladıklarında derin bir nefes alıp, "Oğlum var ya, Çakal kuduracak lan. Muhasebecisini banyonun zemininden kazırlar artık," dedi sırıtarak.

"Eline sağlık. Sorun çıkmadı değil mi?" dedi Adil başını geriye çevirip. Sonra Kerim gibi o da bir ıslık öttürdü. «Vaaay. Yakıyorsun ortalığı," dedi. Kızı bu halde ilk defa görmüştü.

"Başlama lan sen de. Sanki hayatınızda hiç hatun görmemiş gibi davranmayın."

"Kızım gördük de valla takdir etmek lazım, böylesini çok görmedik. Fıstık olmuşsun," dedi Adil sırıtarak.

"Kes lan zevzekliği. Valizi bagaja mı koydunuz lan? Üstümü değiştirseydim bari, böyle kaldım kokoş stayla," dedi yüzünü buruşturup.

"Boş ver be. Depoya varınca değiştirirsin. Bak, camdan bak, alem hatun görsün. Yak canları!" dedi Kerim sırıtarak.

"Ulan harbiden gevşeksiniz ikiniz de," dedi kız. Sinirle kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. Asık bir suratla camdan dışarıyı seyretmeye başladı.

27. BÖLÜM

Yaman acele adımlarla otelin lobisini geçip asansörlerin olduğu tarafa doğru hareketlendi. İstediği adam yedinci katta 7023 numaralı odadaydı. Adamı ele geçirmek için hem para verip hem de tehdit ettiği fahişe, yarım saat önce mesaj atıp bilgi vermişti. Asansörlerin önüne gelince, aceleyle yukarı çağırma düğmesine bastı ve sabırsızca bir ayağını yere vurarak asansörün gelmesini bekledi. Asansörün geldiğini işaret eden zil sesinin birkaç saniye sonrası kapılar yana kayarak açılmaya başladı. Yaman hemen içeri atılmak için hareketlendi ancak açılan kapılardan, içerideki kişi çıkmak için adım atınca mecburen yana kayıp yol vermek zorunda kaldı. Yanından geçen sarışın kadının keskin parfüm kokusu burnuna doldu. İçeri doğru adım atarken göz ucuyla istemsizce kadına baktı. Minicik sarı lame eteğin gizleyemediği yuvarlak kalçalar ve uzun sütun gibi bacaklar, yüksek topuklu stilettoların üzerinde gözlere ziyafet çekerek salınıyorlardı. Uzun dalgalı sarı saçlar, üzerine giyindiği siyah büstyer sırtını tamamen açıkta bırakmış, çıplaklığını kapatamamıştı. Zaten bu kadar açtığına göre kapatmak gibi bir derdi de yoktu. Elinde küçük bir el çantası, ellerinde bileklerine kadar gelen siyah dantel eldivenler vardı.

Yaman içeri girip yedinci katın düğmesine basar basmaz manzarayı biraz daha seyretmek için yüzünü kapıya döndü beklerken. Hiçbir erkek bu manzarayı kaçırmak istemezdi. O sırada hareket halindeki uzun bacaklar durdu ve topukları-

nın üzerinde hafifçe dönerek asansöre doğru çevirdi yüzünü. Yaman koyu renk yapılmış göz makyajının, kadının yüzüne merak uyandıran bir gizem yerleştirdiğini düşündü o an. Yüz muhteşem güzeldi. İfadesiz surat, kapılar yavaş yavaş kapanırken şeftali rengi dudakların hafif yukarı kıvrılmasıyla başkalaşım gösterdi. Yaman kaşlarını çattı. Gözleri ona dikilen kadının gülümsemesi büyüdü. Kapılar kapandı.

Yaman neden olduğunu anlayamadığı bir süre kaşları çatılı kapanan kapıya baktı. İçinde bir huzursuzluk belirmişti. Kadın ona neden gülümsemişti? Üstelik şimdi düşününce yüz neden ona sanki tanıdığı biriymiş gibi gelmişti. Bu kadını daha önce görmemişti. Görse öyle vücudu kolay kolay unutmazdı. Gözlerini sinirli sinirli, katları gösteren numaraların kaydığı panele çevrildi. 4... 5... 6... 7... Kapılar açılmadan önce yine asansörden varmak istediği kata geldiğini belirtir zil sesi geldi. Yaman gerilmiş ellerini sıkıp açıyordu. Neden içine durduk yere sıkıntı bastığını anlamadı. Adımını dışarı attığı anda çakılıp kaldı.

"Siktir!" dedi yüksek sesle. Şimdi hatırlamıştı. Asansöre binerken gördüğü sarışın afet, o psikopattan başkası değildi. O sıradan görünüşlü kızın biraz evvelki afete dönüşebileceğini rüyasında görse inanmazdı. O yüzden onun yüzüne bakmış, alayla gülümsemişti. Ağzının içinde küfürleri sıralayıp cebindeki telefona sarıldı. Daha ilk çalmada açtı Kürşat.

"Kürşat, otelin kapısından şimdi çıkacak olan mini etekli sarışını tutun. Sakın kaçırmayın."

"Nasıl abi?" derken, Kürşat'tan şaşkın bir ses çıkmıştı.

"Oğlum kapıdan gözünü ayırma. Minik parlak bir etek giyinmiş, uzun sarı saçlı bir kadın çıkacak. Başımın belası psikopat var ya, o oğlum işte. Peruk takmış manyak. Tanıyamadım. Halit'i ara, arka kapıdan gözünü ayırmasın. Ben aşağı iniyorum hemen. O manyak buradaysa zaten bizim adam ölü demektir. Sikeyim böyle işi lan! Allah belasını versin!" diye bağırarak, asansörün içine tekrar girip lobinin düğmesine bastı.

Yine ayağı istemsizce yere vuruyordu. Şu manyağı bir türlü

ele geçirememişti ama yine de sürekli karşılaşıp duruyorlardı. Gölge gibi peşlerindeydi. Bu nasıl olurdu, hiç anlamıyordu. İçeriden biri ötüyor dese, ne halt edecekse sadece babası, Ragıp Abi, Kürşat ve Halit biliyorlardı. Kendinden şüphe ederdi diğerlerinden etmezdi. Hayatları boyunca hep yanında olmuş, onu korumuşlardı, bir an bile ihaneti düşünmezdi hiçbiri ama nasıl oluyor da bu psikopat hep onlardan bir adım ileride oluyordu? Yaman çıldıracak gibiydi, aklı bir türlü almıyordu. Bu nasıl bir tesadüf, bu nasıl bir kaderdi? Sanki görünmez bağlar sürekli ikisini aynı noktada birleştiriyordu.

Asansör lobiye gelince aceleyle içinden fırladı. Kendisine garip garip bakan gözlere aldırmadan çıkış kapısına yöneldi hızlı adımlarla. Yüzünün aldığı şekilden habersiz, ne kadar ürkütücü göründüğünü, önüne çıkanların korkuyla yol vermesinden anlıyordu.

Döner kapıdan aceleyle çıkıp gözleriyle etrafı taradı. Kürşat ileriden koşarak geliyordu. Kafasını olumsuzca iki yana salladı. Arabayı tam kapının önüne bırakmışlardı. İkisi de arabaya doğru hareketlendi. Çabucak kapıları açıp içeri daldılar. Kürşat marşa bastı.

"Yok, abi, kapıdan kimse çıkmadı, yine de emin olmak için etrafa bir bakayım dedim ama görünürde kimse yok. Verdiğin tarife uyan kimse çıkmadı kapıdan. Halit'le konuştum, onda da bir şey yok."

"Hala içeride olabilir mi lan? Onu gördüğümü biliyor, belki bir yere girip kıyafet değiştiriyordur. "

Kürşat aniden frene bastı. Arkasında bir araç zorlukla durup kornaya asıldı öfkeyle. İkisi de oralı olmadılar. Kürşat yüzünü Yaman'a çevirip, "Öyle mi diyorsun? O zaman içeriye girip iyice arayalım," dedi hevesle.

Yaman, "Koca otelde nasıl bulacağız? Çıkmadıysa kesin öyle bir şey yapıyordur ama bizim otelde onu bulmamız imkânsız. Sadece kapıları tutup, her çıkana iyice dikkat etmemiz en mantıklı. Halit de görse tanır mutlaka, değil mi?" diyen sesine, diğeri başıyla onay verdi.

"O zaman bir süre burada bekleyeceğiz, gözümüze çar-

parsa paketleyeceğiz," dedi düşünceli bir ifadeyle etrafa bakıp. "Nasıl kaçırdım elimden ya?" diye sinirle bağırıp, eliyle dizine vurdu hırsla.

"Abi yüklenme kendine. Tarif ettiğin gibiyse, hemen nasıl tanıyacaktın ki zaten?"

"Bukalemun gibi oğlum ya... Nerede karşımıza çıksa ortama yapışıyor, anlayamıyorsun ki lanet olasıcayı!"

Yarım saate yakın beklediler. Halit'le konuştular birkaç defa. Hala giren çıkandan kıza benzer iz yoktu. Kürşat'ın telefonu çalınca hemen açtı. "Söyle Halit. Gördün mü?"

"Yok, görmedim ama şimdi fark ettim. Otoparktan araçlar girip çıkıyor. Bu kız otoparktan çıkıp gitmiş olmasın?" dedi fikir yürüterek.

"Tüh, Allah belasını versin! Kesin öyle yaptı tabii," dedi Kürşat sıkkın bir sesle. "Dön oğlum, dön gel. Elimiz boş yine," deyip, telefonu kapatırken Yaman'a döndü.

"Abi, arkada otopark çıkışı varmış. Kesin bastı gitti bu çoktan."

Yaman başını yana çevirip ağzının içinden küfürleri sıraladı. Sonra sinirle Kürşat'a döndü. "Bir daha ona bela okuma sikerim belanı, sıkarım kafana!"

Kürşat kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Şaşkınlıkla Yaman'a bakıyordu. "E sen de dedin ya abi," dedi zor çıkan bir sesle.

"Ben derim lan! Ben derim... Sen bir daha bela okuma ona," dedi bağırarak.

O sırada Halit gelip arka kapıyı açtı, içeri girip kapadı. Kürşat başını iki yana sallayıp direksiyonu çevirirken, "Allah Allah... Valla abi senden ben bir şey anladıysam arap olayım," dedi mırıldanırcasına.

"Ol lan arap. Arap mı olacaksın serap mı, sen bilirsin ama diline hâkim ol!"

"Ne oluyor ya?" dedi arkadan Halit, anlamadığı konuşmayı yakalamaya çalışarak.

Kürşat, Yaman'a çabuk bir bakış atıp, "Psikopata bela okuma sakın. Yaman abi kızıyor," dedi kırgın bir sesle, dikiz

aynasından Halit'e bakarak.

Yaman, Kürşat'a ters bir bakış attı. Yumruklarını dizlerinin üzerinde sıkmaktan eklemleri bembeyaz olmuştu. Yüzünün rengi kaçmıştı. Kaşları çatılı, önüne dikmişti gözlerini.

Halit, "E tabi, bela okumak iyi bir şey değil. Allah muhafaza, döner gelir bizi bulur. Doğru diyor," dedi Halit saf saf.

Kürşat gözlerini devirdi. Yaman dişlerinin arasından konuştu. "Bakın bunu ilk ve son kez söylüyorum. O kız ne olursa olsun ne yaparsa yapsın ben saydırırım ama benim dışımda kimsenin ağzından o kız hakkında kötü bir şey çıkmayacak!"

"Eyvallah abi," dedi ikisi aynı anda.

Yaman'ın bir başka tuhaflığı ile daha karşılaşmışlardı. Tam huyunu suyunu anladık, tanıdık artık dedikleri noktada, başka garip bir yönü çıkıyordu genç adamın. İkisinden de ses çıkmadı. Kürşat eve doğru arabayı sürdü. Olanları Ekrem Alaz'a anlattıklarında, adam bir kez daha fırçayı basacaktı hepsine.

Yaman başını çevirmiş dışarı bakıyordu ama nerelerden geçtiklerinin farkında değildi. Kafası karmakarışık olmuştu yine. Adamın öldüğü kesindi. Ondan hiç şüphesi yoktu. Kızın başka bir şey için o otelde olduğunu sanmıyordu. Fahişeyi aramayı hiç düşünmemişti çünkü kadının kendisine mesaj attıktan sonra sildiğine emindi. Arama kaydı bırakmak istemiyordu. Zaten kadına verdiği numara tek kullanımlık bir hattı. Onu da yok etmek zor olmayacaktı. Kadını arayıp bilgi alması şu esnada mümkün görünmüyordu. Bekleyip neler olduğunu öğrenmekten başka bir şey gelmiyordu şimdi ellerinden.

Sinirle ellerini açıp kapıyordu. Kızın üzerindeki kıyafeti görünce, neden öyle bir kılığa büründüğünü anlamak için alim olmaya gerek yoktu. Kızın gözü kara olduğunu, kafasına bir şey takınca asla geri adım atmadığını şimdiye kadar öğrenmişti ama sırf amacı uğruna, öldüresiye nefret ettiği adamlarla da beraber olabilir miydi acaba?

Bu düşünce onu kemirmeye başlamıştı. Kız söz konusu olduğunda asla mantıklı düşünmediğini o da biliyordu ama

buna engel olamıyordu. Kızın adamı öldürmeden önce beraber olup olmadığını bilememek, şu anda kafasına taktığı en önemli konuydu. Ne fahişeye ne olduğu ne adamın ölüp ölmediği, ölmüş olsa bile ucunun ona dokunup dokunmayacağı ne de adamı kendisinin öldürememiş olması... Bunların hiçbirinin şu an için önemi yoktu Yaman için.

Kafasında matkap ucu gibi beynini kemiren tek soru, kız adamla beraber oldu mu olmadı mı sorusuydu. Yüzü kararıkça kararır, çenesini sıkmaktan dişleri acımaya başladı. Sinirle elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Titreyen parmakları tuşların üzerinde uçuyordu sanki.

"O şerefsizi öldürmek uğruna, yattın mı onunla?"

Bu sefer cevap için çok beklemesi gerekmedi. İki dakika sonra elindeki telefondan mesaj geldiğine dair ses çıktı. Bir süre avucunun içindeki telefonu çevirip çevirmemek arasında bocaladı. Alacağını umduğu cevabı görürse kendisine hâkim olamamaktan korkuyordu. Gergin bir şekilde dimdik oturuyordu. Gergin hareketlerle telefonun ekranını çevirdi, elleri titriyordu. Yavaşça başını elindeki telefonun ekranına indirdi.

"Ağzını topla dallama! Ne sanıyorsun sen beni?"

Kelimeler öyle öfkeliydi ki yazarken kızın yüzünün almış olabileceği şekli gözünün önüne getirebiliyordu. Birden derin bir nefes aldı, vücudu gevşedi, dudaklarında bir gülümseme genişlemeye başladı.

Sırıtarak cevap yazdı.

"İşte benim kızım!"

Rahatlayarak oturduğu koltukta kaykıldı ve dudaklarından ıslıkla bir melodi çıkmaya başladı. Kürşat şaşkınca ona baktı. Aynadan Halit'e bakınca, onun da şaşırarak başını eğip aradan Yaman'a baktığını gördü. İkisi göz göze geldiler. Bu sefer arkadan Halit elini kaldırıp lamba takar gibi bir sağa bir sola çevirmeye başladı. Yaman gülümsemesini sürdürerek; "Halit görmüyorum sanma," dedi.

Halit telaşla arkaya yaslanıp, "Yanlış anladın abi," dedi mırıldanarak.

"Yok, oğlum ya, ne yanlış anlayacağım? Deli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Gerçi kızmıyorum, sizin oradan bakınca ben de bana deli derdim ama keyfim yerinde şimdi, o yüzden ne yaparsan yap, aldırmam!" dedi keyifli bir sesle.

"Abi ya, yorulmuyor musun sen bu gel-gitlerle?" dedi Kürşat, başını ona çabucak çevirip tekrar yola döndü.

Yaman tam dönüp ona cevap verecekken elindeki telefona mesaj geldi. Sırıtarak ekrana baktı yine.

"Nereden senin kızın oluyorum denyo? Geri bas artık! Bir sonraki temizlenecek sen olma!"

Kız epey öfkelenmişti belli ki. Yaman aynen kızın ona yaptığı gibi cevap vermeyip kızı kudurtmakla, cevap vererek kudurtmak arasında bocaladı. Ancak mesajı tekrar okuyunca cevap vermezse korktuğunu düşüneceğinden buna da izin veremezdi.

"Üç beş Çakal yavrusuyla beni kıyaslama. Böyle uzaktan efeleneceğine, çık karşıma yiyorsa!"

Kendine hâkim olamadan kıkırdadı. Sonra telefonu cebine attı. Artık ne yazarsa yazsın, bu kez o cevap vermeyecekti.

Başını çevirip Kürşat'a baktı. "Ne diyordun sen?" dedi sırıtarak.

Kürşat çabucak ona çevirdi başını. Gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Başını tekrar yola çevirdi.

"Diyordum ki abi; sen yorulmuyor musun bu gel-gitlerden? Yanlış anlama ama abi, ben harbiden iyice koptum olaydan. Yani insan en azından bir duygu durumunu bir süre devam ettirir. Bir bakıyoruz köpürüyorsun, önüne ne varsa katıp savuruyorsun, tam geri duralım diyoruz hoop sanki piyango sana çıkmış ya da cennete bedava gidiş garantilemişsin gibi bir sevinç, bir mutluluk. El insaf ama abi, bu da kafa yani..." deyip yumruğuyla hafifçe şakağına vurdu. "... sayende çorba gibi oldu. Ben artık bir sikim anlamıyorum hiçbir şeyden. Artık ne düşüneyim ne yapayım, içinden çıkamaz hale geldim. Ne zaman, neye, nasıl, tepki vereceğini kestiremiyorum, sürekli diken üstünde de yaşanmaz ki ama abi..."

"Ohooo. Oğlum Kürşat. Sen baya dolmuşsun. Senin durum baya vahim görünüyor. En iyisi biz bir psikologdan randevu alalım sana, sen bir gel, içini dök bakalım. Baksana sen iyiden iyiye kopmuşsun hayattan." Bedenini Kürşat'a çevirdi oturduğu yerde. "Lan ne ağladın be! Oğlum demek ki sevinecek bir şey var ki seviniyoruz değil mi? Piyango çıksa niye sevineyim? İhtiyacım mı var lan? Cennete gidişi nasıl garantileyelim oğlum? Yaptığımız işi görmüyor musun? Biz cehennemin ta dibine gideceğiz, kendimizi niye kandıralım? İki sevinmeyi çok görüyorsunuz be!" dedi gözlerini kısarak.

"Aşk olsun abi! Vallahi aşk olsun! Ben niye senin sevincini çok göreyim? Aksine hep mutlu ol istiyorum. Geldiğinden beri bir yüzün gülmedi, ben farkında değil miyim? Ne yapıyorsam senin için, sen azıcık mutlu ol diye." Kürşat'ın sesi kırgın çıkıyordu. Elleri titreyerek vites değiştirdi. Bozuk sesiyle gözünü yoldan ayırmadan devam etti. "Ben azıcık güleceğini bildiysem Ekrem abi sayesinde. Elimizden tutu, başımızı sokacak bir ev verdi. O benim yüzümü nasıl güldürdüyse, ben de onun oğlunun yüzünü güldüreyim istiyorum. Elimden geleni de yapıyorum ama sen şikâyet ediyorum sanıyorsun. Öyle olsun abi. Demek böyle düşünüyorsun." diye ses tonu gittikçe düştü. Canı sıkkın, boynunu iki yana sallıyordu.

"Uzattın ama Kürşat! Ulan, amma duygusala bağladın. Ne drama yaptın be! N'apayım oğlum? Ben de böyle biriyim. Anım anıma uymuyor. Sen ne aldırıyorsun bana? Aramıza bir de kırgınlık mı sokacaksın şimdi?"

"Yok ya, ne kırılacağım?" diyen çocukça, küskün ses çıktı Kürşat'tan.

"Kürşat! Bak aslanım, bu ani ruh değişikliği benim elimde olan ya da beni mutlu eden bir şey değil. Siz aldırmayacaksınız bana. Ben, bakmışsın bir anda etrafı yakmaya başlamışım, sonra bir bakmışsın o kuru bir bitkiye bağlamışım. Alışacaksınız buna! Bunun sizinle ilgisi yok. Sen 'oldu canım' de, başını çevir başka yere."

Halit aradan başını uzatıp Yaman'a baktı. "Abi sana bir şey soracağım?" dedi ciddi bir sesle.

Diğeri başını salladı. "Sor!" diyerek.

"On gün nasıl dayandın abi? Ragıp abi anlattı ya, o kadar dayak yiyip nasıl hiç yalvarmadın? Hem de o yaşta?"

Yaman, Halit'e gözlerini dikip sanki çok normalmiş gibi uzatarak, "İnattan! İnadımdan yalvarmadım!" Omuzlarını silkti. "Ne yalvaracağım şerefsize! Siktirsin gitsin!" deyip, başını camdan dışarı çevirdi.

Oysa bağırıp yalvarmamasının çok daha önemli nedeni, içinde hissettiği acının o zaman hissettiği fiziksel acıdan daha fazla olmasıydı. O, ruhunda öyle işkenceler çekiyordu ki o sırada, vücuduna yapılanları hissetmiyordu bile. Beyninden geçen tek düşünce, gözlerinin önündeki tek resim annesinin yüzüydü o sırada. Değil yalvarmak, sesini çıkarıp bağırmaya bile isteği yoktu. Ruhu zaten annesinin ardından çığlık çığlığa idi. Vücudundaki hiçbir acı ondan daha baskın olamazdı...

* * *

Dağlı, depoya girer girmez üzerindekileri çıkarıp duş aldıktan sonra, rahat giysilerini giyince kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Özüme döndüm lan!" diye mırıldandı kendi kendine rahatlayarak.

Çocuklar onu bırakıp gitmişlerdi. Tüm olanlardan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı zaten. Tam kahvesini alıp kanepeye oturduğunda gelmişti ilk mesaj. Hatta tam ilk yudumu alırken okuyunca ağzındaki kahveyi püskürtmüştü.

Kaşları çatılırken, gözlerinden ateşler çıkmaya başlamıştı. Küçük Alaz haddini çok aşıyordu. Kendisini ne sanıyordu ki böyle bir şey sorabiliyordu? Sormasını da bırak, nasıl böyle bir şey düşünebiliyordu? Öfkeyle cevaplamıştı mesajı. Sonra da elinde telefon ayağını yere vura vura sabırsızlıkla cevap beklemişti.

İkinci mesaj ilkinden daha da kızdırmıştı onu. Bu adam kim oluyordu ki? Nerden kendisini böyle sahiplenme küstahlığında bulunabiliyordu? Dağlı o kadar öfkelenmişti ki

adam şimdi karşısında olsa bir saniye düşünmez, çekerdi te-
tiği adamın alnını hedef alıp.

Üçüncü mesaj tamamen meydan okumaydı. Karşısına çıkması için kendisini kışkırtıyordu. Başka şartlarda olsa bu meydan okumaya karşılık verirdi hiç düşünmeden ama üzerinde olduğu işi sonuçlandırmadan hiçbir şekilde riske atılmayacaktı. O yüzden kendini sakinleştirmeye çalışıp, usturuplu bir cevap düşündü. Nihayet parmakları hızla tuşların üzerinde dolaşırken mesajı yazdı.

"Onun da zamanı gelecek!"

Epey bekledi ama cevap gelmedi. İlk dakikalar her an cevap yazacak diye beklerken, dakikalar ilerledikçe karşısındakinin bir cevap göndermeyeceğini anladı. İlk defa son mesajı yazan kendisi olmuştu. Oysa genelde Küçük Alaz'la mesajlaşmalarında karşı tarafı cevapsız bırakan hep Dağlı olurdu. Bu değişiklik garip geldi Dağlı'ya.

Kahvesini içmeye devam ederken televizyonu açtı. Kumandayla kanaldan kanala geçiş yaparken gözü sürekli telefona gidiyordu ancak hâlâ cevap gelmemişti. Artık umudunu tamamen kesmişti. Sinirle televizyonu kapadı. Ayağa kalkıp deponun içinde volta atmaya başladı. Neden cevap vermemişti ki şimdi? Mutlaka bir şey bulur yazardı. Tamam, genelde yazdığı her şey sinirini tamamen tepesine çıkarırdı ama bu durum birden içinde bir boşluk meydana getirmişti.

Dağlı farkına varmadan, aslında bu mesajlara ne kadar bağlandığını şimdi anlıyordu. Özgürlüğüne kavuşabilmek için çıktığı yolu sonuna kadar tamamlamalıydı. Öte yandan, bu yolda kendisine her ne kadar onlarca kişi yardımda bulunuyorsa da ne kadar yalnız hissettiğini kimse fark etmiyordu.

Bu yalnızlığı, garip bir şekilde sürekli didişme olsa da o mesajlar bir parça olsun gideriyordu. Hedefe kilitlendiği görevde onu tüm bunlardan uzak tutan, bir parça nefes almasını sağlayan tek şey küçük Alaz'ın mesajlarıydı. Saçma sapan mesajları. Ona istemediği soruları sormayan, damarına basan, hatta şimdiye kadar hiç itiraf etmemişti ama hafifte olsa flört edercesine yazdığı kelimelerdi ona bir nebze nefes

aldıran. İçinde sakladığı gerçek kişiliğe ulaşan tek şeyler o mesajlardı. O içindeki kadını ona hatırlatan mesajlar...

Şimdiyse artık cevap bile yazmıyordu. Tekrar telefonu eline aldı. Deponun içinde başıboş dolaşırken ekrana bakıyordu. Tekrar bir şeyler yazmalı mıydı? Eğer böyle bir şey yaparsa eline koz vermiş olurdu.

"Olmaz!" dedi dişlerinin arasından. "Normal yani. Bezdi adam. İyi bile dayandı. O kadar terslemeye başkası bir saat durmazdı," diye kendi kendine konuştu içinden genç adama hak verircesine. Yine de yüreği burkuldu. Hiç beklemediği bir darbe olmuştu bu. Ayaklarını yere vura vura kanepeye yaklaşıp oturdu. Önündeki sehpaya bacaklarını uzattı. Telefonu yanına attı. Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı, kendi kendine konuşmaya devam etti.

"Heh, iyice saçmalamaya başladın. Adamı sürekli tersle. Sonra da niye cevap yazmadı diye dert edin. Aferin... Tebrik ederim... Kafayı yeme aşamasına da geldin artık. Anlat bunu bir başkasına da kapatsınlar seni bir kliniğe! Zaten sendeki bu arızalarla ancak özel bir klinik paklar seni."

Yarım saatten fazla oturduğu yerden kalkmadan düşünceler kafasının içerisinde uçuşup durdu. Tüm bu hissettikleri öte yandan paniklemesine de sebep olmuştu. Bu mesaj işini başta hafife almış, hiçbir zaman ciddi bir anlam yüklememişti. Arada eğlenmesine neden olan bir oyun gibiydi ancak ne kadar derine indiğini yeni fark ediyordu Dağlı. Adam ilmek ilmek işlemiş, onun hiç fark etmediği minik adımlarla ilerlemiş, çay kaşığıyla koca tüneli içine doğru kazmış, oysa kendisi bunların hiçbirini görmemişti.

Aniden yerinden fırladı. Yine etrafta volta atmaya başladı. Bir yandan kendi kendine konuşuyordu yine. "At kafandan bunları. At! Düşünme! Sen ne zaman bu hale geldin? Dikkatinin bozulmasına izin verme! Yapacak bir işin var. Unutma! Alınacak intikamın var senin. Hiç kimsenin yoluna çıkmasına izin verme. Düşünme artık bunları. Bir daha da asla ne mesaj yaz, ne de o yazarsa cevap ver! Unut onu! Senden hiçbir şey olmaz biliyorsun. O tür hayaller kurma!"

Dağlı kendi kendine dakikalarca mırıldandı. İçinde biriken enerjiyi dışarı atmak için yine torbanın karşısına geçip yumruklamaya başladı. Hiçbir zaman duygusal ya da romantik ilişkilerle bir bağı olmayacaktı. İçindeki o ağır yükle, hiçbir zaman doğru düzgün biri olamayacaktı. Ne kimseye verebilecek bir şeyi vardı ne de kimseden bir şey isteyecek yüzü. O dünya döndüğü sürece kendi cehenneminde her gün kavrulacaktı.

Bütün akşamı kendisini oyalayacak her şeyi deneyerek geçirdi. Yorgunluktan bitap düşmüştü ama sonu her zamanki gibi bitecek bir uykunun daha kollarına girmemek için direniyordu. Nihayet yapacak başka bir şey bulamayınca çaresizce yatağa yöneldi.

Ağır adımlarla yatağa yanaşırken neredeyse bir çocuk gibi yalvarıyordu. "Bu gece olmasın. Lütfen... Hiç değilse bu gece kâbus olmasın. Allah'ım lütfen... Lütfen yardım et, bir tek gece olmasın...»

İçten içe, tüm yalvarışlarının karşılık bulmayacağını bile bile yine de dakikalarca yalvarmaya devam etmişti...

* * *

Yaman ve diğerleri eve varınca Ekrem ve Ragıp'ın olduğu salona girdiler. Ragıp sırtını uzandığı kanepenin koluna dayamıştı ve üzerinde bir battaniye örtülüydü. Adamı kimse yatağa yatıramamıştı. Hastaneden geldikten sonra, salondaki kanepede rahat etmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Ekrem de onun yanı başında oturuyordu. İki kurt kimi zaman saatlerce sessizlik içinde oturuyor, kimi zaman da bitmek bilmez konulardan konuşuyorlardı.

Üç genç salona girince yüzlerinden yine bir şey olduğu anlaşılıyordu. Ekrem derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

"Yine ne oldu?" dedi usanmış bir sesle.

Yaman sırıtarak konuştu. "Bir şey olduğu yok baba." "Oğlum, dalga mı geçiyorsun? Suratınıza bakan iki saniyede anlar bir şey olduğunu. Canımı sıkmayın, anlatın hadi," dedi,

diğerleri aynı anda Ragıp'ın uzandığı kanepenin karşısındaki kanepeye otururken.

Kürşat ve Halit'in canı sıkkın görünüyordu ancak Yaman şaşırtıcı derecede rahat ve keyifliydi. Diğerleri sessizce oturup, Yaman'a söz vermek için ona baktılar. Yaman suratında aynı gülümseme konuşmaya başladı.

"Çakal'ın muhasebecisi... Bizlere ömür!"

Ragıp yerinde dikilmeye çalıştı. Ekrem öne doğru eğildi.

"Nasıl? Siz mi yaptınız?"

"Aslında bizim planımızdı ama biz yapamadan yine psikopat halletti."

"O ne demek?" dedi Ekrem şaşırarak.

Ragıp araya girdi. "Siz şunu doğru düzgün, başından bir anlatsanıza," dedi oturuşunu düzeltmeye çalışırken.

Halit yerinden fırlayıp, rahat etmesi için arkasına bir yastık daha koydu. Yaman bu sırada olanları anlatmaya başladı. Bir süre ayrıntılı bir şekilde her iki adama da olanları anlattıktan sonra sözlerini, "İşte böyle, elimizden kaçırdık yine," diye tamamladı.

"Adamın öldüğünden kesin emin misiniz peki?" dedi Ekrem.

"Bence kesin," dedi Yaman.

"E peki nasıl oluyor da sen böyle sakin sakin oturuyorsun? Normal şartlarda şu an kuduruyor olman lazımdı," dedi Ragıp kuşkuyla ona bakarak.

Kürşat ve Halit hemen başlarını Yaman'a çevirip, bakışlarıyla, 'İşte bak, bir tek biz böyle düşünmüyoruz' bakışı attılar.

Yaman cevap vermeden omuzlarını silkti. "Yok ya, adam temizlendiği sürece sorun yok. Eh işte, kız bize bir iyilik daha yapmış oldu," dedi sıradan bir sesle savuşturarak.

Ekrem arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Dikkatlice oğluna bakmaya başladı. Çenesini kaldırıp, "Yok, bence senin bu sırıtan yüzün başka bir sebepten. O adamı sen temizlemeye gideceksin, senden önce biri temizleyecek? Kükrüyor olurdun şimdi sen. Başka bir şey var seni böyle rahatlatan," dedi kuşkuyla.

Yaman başını iki yana salladı. "Baba, niye kükreyeyim?

Olmuş bitmiş artık. Yani sizi de anlamıyorum. Delirsem şikâyet ediyorsunuz, sakin dursam şikâyet ediyorsunuz" dedi isyan dolu bir sesle.

Ragıp gözlerini kısarak konuştu. "Bana bak, bu kızı ilk başta çıkaramadığını söyledin, tarifinden anladığım kadarıyla kız eskort gibi gitmiş yani. Maşallah gözü kara epeyce. Her ortama hemen uyum sağlıyor. Bu kızın bu adamlarla ne alıp veremediği var? Baksana adamla beraber olacak kadar ileri gidebiliyor. Sonra da adamı temizliyor. Biz hala bu kızın motivasyonunu bulamadık. Bu derece ileri gitmesine sebep olan neden nedir peki?" dedi başını Ekrem'e çevirirken düşünceli bir ifade oturmuştu yüzüne. Kızın bu kadar gözü kara olması, sorununun da büyüklüğüne işaret ediyordu ve nasıl bir neden, kızın bu derece ileri gitmesine sebepti?

"Hayır, adamla beraber olmak yok!" dedi Yaman sesini yükselterek. Kaşları bir an çatılmıştı.

Ragıp aniden başını ona çevirdi. Ekrem gözlerini oğluna dikti. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu oğluna.

Ragıp neredeyse mırıldanır gibi konuşurken tutmaya çalıştığı gülümsemeden dudağının ucu kıvrıldı. "Anlaşıldı. Mesajlaşmışlar yine. Yaman'ın sakin olmasının sebebi de bu. Adam umurunda değil. Kız adamla beraber olmadı diye sakin," dedi her şeyi anlamış gibi.

"Adamın öldüğünden de o yüzden eminsin?" diye tamamladı Ekrem. Sonra nerdeyse çıkışır gibi devam etti. "Oğlum, sen gene her şeyi bıraktın da kıza, adamla birlikte olup olmadığını mı sordun?"

"Sorarım tabii. Adam gebermiş işte, onun nesini sorayım?" diye ayağa fırladı Yaman.

Ekrem, "Yahu, kızın ne halt ettiğinden bize ne? Sen niye sorman gerekenleri sormuyorsun da abuk sabuk şeyleri merak ediyorsun?" dedi sesine hâkim olmaya çalışarak.

"Olamaz efendim! Adamla beraber olamaz! Siktirtmesin bana belasını!" diye kükredi Yaman. "Başka sormam gereken bir şey yok benim tarafımda. Sana kaç defa söyledim baba. Senin merak ettiğin hiçbir soruya cevap vermeyecek. Ben en

azından almam gereken cevapları alıyorum."

"Kızın kim olduğunu bilmiyorsun! Hayatında kim var, kim yok bilmiyorsun! Ama kıza hesap soruyorsun, o da cevaplıyor öyle mi?" dedi Ekrem kızgınlıkla. "Yalan söylemediğini ne biliyorsun? Belki de olmuştur adamla beraber. Hem olsa ne olacak? Bize ne?" dedi oğluna kızgınlıkla bakıp. Bilerek oğlunun üzerine gidiyordu.

Yaman salonun içinde kızgın adımlarla dolanırken babasının son sözlerinin ardından aniden durdu. Gözlerinde yine korlar yanarken eline geçen ilk şeyi kapıp, hemen önündeki sehpanın üzerindeki bir vazoydu bu, hırsla duvara fırlattı. Duvara çarpan vazo paramparça olup etrafa saçılırken, sehpaya sert bir tekme atıp salonun ortasına fırlattı.

Yaman biraz evvel söz ettikleri kükremeyi icra etmeye başladı. "Yalan söylemiyor! Olmadı! Olursa öldürürüm onu. Şerefsizim öldürürüm."

Kürşat ve Halit ayağa fırlamışlardı. Bir an hareket edip etmemek arasında bocaladılar. Halit yavaşça vazonun parçalandığı yere hareketlenip, eğilerek yerdeki parçaları toplamaya başladı.

Kürşat, Yaman'a yaklaşmaya çalışırken elini öne uzatmış, sakin bir sesle konuşuyordu. "Abi, sakin. Olmamıştır bence de. Kız zaten öyle yalan söyleyecek bir tip değil ki. Kimseden çekincesi, kimseye eyvallahı yok. Niye yalan söylesin? Bence de olmamıştır."

Öte yandan Ragıp eliyle Ekrem'e üzerine gitmemesini işaret etti. Ekrem ise kendisine hâkim olmaya çalışıyordu. Ne zaman şu kızın konusu açılsa Yaman başka birine dönüşüyordu. Şimdi de delirmiş gibi salonun içinde dolanıyor, bir yandan da bağırıyordu.

"Bunu mu istiyordun baba? Sinirden delireyim mi istiyorsun? Al işte, delirdim sonunda. Bu kızla ilgili olumsuz bir şey duymak istemiyorum, tamam mı? İs-te-mi-yo-rum! Zamanı gelince sen alırsın tüm cevaplarını. O zamana kadar... Ben nasıl biliyorsam öyle gidecek! Ama bak uyarmadı demeyin, tek bir olumsuz söz istemiyorum hakkında. İstediği kadar

adam öldürsün. Umurumda değil! Başka türlü yorum yapma hakkında. O öyle biri değil! Biliyorum, değil!"

Ekrem başını oturduğu koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini yumdu. Kendisini sakinleştirmeye çalıştığı belliydi. O sırada Kürşat da Yaman'ı sakinleştiriyordu. Nihayet Yaman bağırmayı kesti, ellerini saçlarına geçirdi, kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Ben senin ne düşündüğünü biliyorum. Kaçık olduğumu düşünüyorsun. Aynı saplantıya takıldım diye ürküyorsun. Öyle olsun... Öyle düşün o zaman. Aynı saplantıdayım. Kabul! Ama buna engel olabileceğimi mi sanıyorsun? Bu benim elimde olan bir şey değil ki. Böyle olması gerekiyor... Bu benim kontrolümde değil ki."

"Yaman!" diyen Ragıp'ın yüksek perdeden sesi, Yaman'ı durdurdu. Şaşkınca açılmış gözlerle Ragıp'a baktı. Sanki girdiği transtan aniden çıkmış gibiydi.

Ragıp eliyle işaret edip Yaman'ı çağırdı. "Gel şöyle. Gel yakınıma otur. Sakinleş" dedi yumuşak bir sesle.

Yaman bir an duraksadıktan sonra, ağır ağır Ragıp'ın uzandığı kanepenin ucuna yaklaşıp oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp, parmaklarını birbirine geçirdi.

Ragıp yumuşak bakışlarla ona bakıp sordu. "Tam olarak nasıl hissettiğini anlat?"

Yaman bir süre Ragıp'a baktı. Çabucak Ekrem'e bir bakış atıp, tekrar bakışlarını kanepede uzanmış dikkatle kendisinden çıkacak sözleri bekleyen adama çevirdi.

"Ragıp abi, ben sana havada asılı kal desem, havada asılı durabilir misin? Yani boşlukta durabilir misin?" diye sordu sakin bir sesle.

Ragıp önce bir şey anlamadan baktı Yaman'a, sonra başını iki yana olumsuzca sallayıp cevap verdi.

"Hayır, duramam." Merakla genç adama bakıyordu arkadan ne gelecek diye.

"Neden?" dedi Yaman.

Ragıp bir süre düşündü, sonra düz bir sesle açıkladı. "Yerçekimi nedeniyle boşlukta duramam. Aşağı düşerim önünde sonunda."

"İşte benim hissettiğim bu. Yerçekimi kuvveti gibi... Ben ne kadar çabalasam da o çekime karşı koyamıyorum. Babam bana kızıyor, farkındayım ama babamın bana tam olarak dediği aynen bu... Boşlukta asılı kal! Yerçekimi buna engel desem de o benim bu kuvvete karşı direnip, boşlukta kendi kendime asılı kalmamı bekliyor... Bu dünya üzerinde, tek bir insanoğlu yerçekimine karşı koyup, kendi kendine boşlukta kalırsa ben de o gün, o çekimle savaşmaya başlar, uzak dururum bu saplantıdan. Anlatabiliyor muyum? Bu benim için yerçekimi kadar doğal bir gerçeklik. O kız benim yerçekimim! Nedenini, nasılını sorma... Cevabı yok! Sadece bunu anlamaya çalışın... Bu benim kontrolümde olan bir şey değil! Böyle olması gerekiyor!" dedi Yaman, son sözlerinin ardından babasına bakışlarını çevirerek.

İkisi de birbirlerine çaresiz gözlerle bakıyordu. Yaman için başka hiçbir açıklama yoktu, böyle olması gerektiğini biliyordu. Farklı düşünse belki karşı koyabilirdi ancak vücudundaki tüm hücreler, ona bunun böyle olması gerektiğini haykırıyordu. Belki şizofrence bir duyguydu ama bu bile umurunda değildi. Bu his, bu duygu onun için çok doğal, çok olması gereken gibiydi. Başka hiçbir açıklamayı gerekli bulmuyordu.

28. BÖLÜM

1991

Tahir aradan geçen bir haftayı nasıl geçirdiğini bilmiyordu. Nermin'i çiftlikte bırakıp İstanbul'a dönmesinin üzerinden sekiz gün geçmişti. Koskoca sekiz gün...

Bu sekiz günde, Ekrem defalarca ters yapmıştı kendisine. Birçok kereler aynı şeyleri tekrar tekrar tartışmışlar ancak hiçbir sonuca varamamışlardı. Ertesi gün Nermin'in ne kadar üzgün olduğunu Ekrem kanırta kanırta ona anlattıkça, kalbinde binlerce bıçak darbesi hissetmişti. Tüm söylenenlere rağmen geri adım atmıyordu. Nermin'i hiçbir şekilde risk almasını istemeyecek kadar çok seviyordu ve o güvende olduğu sürece Tahir de alevler içindeki kalbinin bu acıya zamanla alışacağını düşünüyordu. Gerçi her geçen gün göğsündeki acı katlanılmaz bir artış gösteriyordu ama o kırılgan kadının saçının teline zarar gelmesindense, kendisinin bu acılarla yaşamasını kabul etmesi gerektiğine inanıyordu.

Son bir haftada aksi, sinirli, en ufak şeye patlayan bir adam olup çıkmıştı. Etraftaki adamlar, sırf hışmına uğramamak için onu görünce çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Sabaha kadar içiyor, sabah neredeyse sızmış halde evine gidip, akşama kadar yatakta kalıyordu. Ertesi gün aynı döngü tekrarlanıyordu. Sırf kafasını meşgul tutmak için kendini ölesiye işe veriyordu. Şimdi de en büyük mekânlarından biri olan, genelde üst düzey tiplerin geldiği kumarhanedeki ofiste, sırf bir şeylerle meşgul olmak için normal şartlarda uzak durduğu ve en nefret ettiği hesap işlerini yapıyordu.

Kapı hafifçe vurulunca başını kaldırmadan, "Gel!" dedi.

Her zaman atak olan, ne Tahir'den ne de Ekrem'den çekinmeyen, bu yüzden ikisinin de çok sevdiği Ragıp ondan beklenmeyen bir tavırla çekinerek içeri girdi. Bir süre ses çıkmadı. Sessizlik Tahir'in dikkatini çekince başını kaldırıp baktı. Ragıp nefes alamıyormuş gibi kravatını gevşetmeye çalışıyordu. Tahir başıyla konuşmasını işaret etti. Karşısındaki çekine çekine konuştu.

"Abi bir şey diyeceğim ama kendine hâkim olacağına söz ver."

"Çocuk muyum Ragıp ben önden tembihliyorsun? Ne diyeceksen söyle çabuk."

"Abi, hiç değilse biraz sakin ol ama."

"Oğlum söylesene ne diyeceksen... Tepem atmaya başladı işte! Sikicem senin ıstırabını!" Kükrüyordu neredeyse Tahir. Son zamanlarda zaten sinirlerine hâkim olamıyordu, bir de böyle çocukça tavırlar iyice zıvanadan çıkmasına sebep oluyordu.

Ragıp sıkıla sıkıla, neredeyse fısıltıyı andıran kısık bir sesle, "Nermin yenge aşağıda abi. Oyun oynuyor," dedi. Gözlerinde korku, karşısındaki adamdan gelecek tepkiyi bekliyordu.

"Ne dedin sen?" dedi Tahir yanlış anladığını düşünerek. Gözlerini kısmış bakarken, tetikteki bir hayvan gibiydi. Koltuğunda arkasına yaslandı, duyduğunu sandığı şeyi yalanlaması için karşısında iki eli önünde birleşmiş, endişeyle kendisini seyreden Ragıp'a bakıyordu.

"Nermin yenge abi... Aşağıda... Oyunda..." diye kesik kesik cevap verdi Ragıp endişeden kısılan bir sesle.

Tahir'in öfkeyle ayağa kalkmasıyla altındaki koltuk geriye savrulup, duvara çarptı.

"Lan benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağıran Tahir'in sesiyle, Ragıp geri bir adım attı. "Kapıdaki andaval niye içeriye alıyor?" diye kükredi. "Niye haber vermiyor? Ya peşine taktığım dallamalardan niye ses çıkmıyor?"

"Peşindekilere senin haberin olduğunu söylemiş. Kapıdaki de tanıyamamış abi. Verdim dersini, merak etme," diye süratle açıklamaya çalıştı Ragıp.

"Bütün Türkiye tanıyor da o mu tanımıyor? Hangi it lan o?»

"Abi çocuk daha yeni geldi memleketten, tahmin edememiş, yanıldığını sanmış."

"Nerede?" diye bağırdı Tahir, mekânın üst katında bulunan küçük ofisinin kapısına doğru hareketlenirken.

"Aldım çocuğu kapıdan abi, tecrübeli birini koydum. Onu da gönderdim kahvelerden birine."

"Lan ben onu mu soruyorum? Onun sırası sonra gelecek. Nermin nerede? Hangi masada?" diye bağıran Tahir, tam kapıya uzanacakken Ragıp'ın üzerine yürümeye başladı.

"Beş numaralı masada abi," dedi Ragıp. Boynunu eğip, gözlerini yere dikti. Geri adım atmamıştı. Tahir sevmezdi korkak adamları. Neyse cezası kesecekti.

Tahir hızla topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneldi tekrar. Öfkeyle kapıyı yerinden sökecekmiş gibi açıp, kırarcasına arkasından çarptı. Ragıp derin bir nefes koyuverip aceleyle kapıya yöneldi. Adamın arkasından gitmeli, delice bir şey yaparsa ne yapıp edip durdurmalıydı. Kapıdan çıkar çıkmaz önüne çıkan ilk adama, "Ekrem abiyi ara, acele gelsin," dedi telaşla.

Adam, arkasında fırtına rüzgârlarıyla odadan çıkan Tahir'i görünce duvara yapışmış, önüne çıkmamak için kendini olabildiğince geriye, duvara yaslamıştı. İki saniye sonra arkasından çıkan Ragıp'ın yüzünü görünce, aldığı emirle yerinden fırlamıştı. Ragıp, Tahir'e yetişmek için neredeyse koşturuyordu ardından.

Tahir uçarcasına merdivenlerden aşağı indi. Tam salona girecekken aniden durup, derin bir nefes aldı sakinleşmeye çalışarak. Nermin ne yapmaya çalışıyordu buraya gelerek? Öyle bir kadının geleceği yer miydi burası? Yüzü sinirden gittikçe kararıyordu ama biliyordu ki kadının karşısına çıktığında sinirlerine hâkim olmak zorundaydı. Sakinleşmeye çalışmak için aniden durmasıyla arkasından telaşla gelen Ragıp, merdivenlerin dibinde az daha kendisine çarpacaktı.

"Abi sakin olacaksın değil mi?" diye sanki bir çocukla konuşmaya çalışır gibi sordu Ragıp.

Tahir ters ters bakıp, "Ragıp!" dedi uyaran bir tonla.

"Abi, iste, başımı vereyim ama kurban olayım, sakin olmaya çalış."

"Ragıp, kaybol gözümün önünden, hırsını senden çıkarmayayım."

"Çek vur istersen abi ama sen böyle sinirliyken ben bırakamam seni. Sonra Nermin yengenin kalbini kırarsın, pişman olursun, engel olmadım diye ben daha çok üzülürüm."

"La havle!" dedi Tahir başını yukarı kaldırıp. Tekrar derin bir nefes alıp adımını salona atar atmaz başını beş numaralı masanın olduğu yöne çevirdi. Ağır adımlarla oraya doğru yaklaşmaya başladı. Arkasından da Ragıp adımlarını ona uydurarak geliyordu.

Nermin, beş kişinin oyun oynadığı masada bir güneş gibi parlıyordu. Üzerindeki kırmızı elbisenin derin dekoltesi muhteşem göğüslerini çok daha fazla ortaya çıkarmış, masada oyun oynayan diğer üç erkeğin aç gözlerine ziyafet çekiyordu.

Tahir yumruklarını iki yanında sıkıp, gözlerini kapadı. Adamları hemen orada vurmamak için kendince bahaneler sıralıyordu. Belindeki silaha uzanmak isteyen kaşınan ellerine hâkim olmaya çalışıyordu. Ragıp yapacağı delice bir hareketi engellemek için her an üstüne atlayacak gibi görünüyordu. Tekrar gözlerini açıp masaya doğru tehlikeli adımlarla yaklaşmaya devam etti. Nermin başını çevirip bakmamış, bütün dikkatini elindeki kâğıtlara vermişti.

Tahir masanın başına varınca, Nermin hariç diğer tüm oyuncular başlarını kaldırıp ona baktılar. Tahir neredeyse tehdit eder bir tonla, kelimelerin üzerine basa basa, "Masadaki oyun bitti hanımlar, beyler. Başka masaya," dedi.

Orta yaşın üzerinde olduğu tahmin edilen erkek oyuncuların birinden itiraz dolu kelimeler döküldü. "Oyunun ortasında olur mu öyle şey?"

Tahir adama şöyle bir baktı. Tanınan iş adamlarından biriydi.

Adama doğru bir hamle yapınca Ragıp aceleyle araya girdi.

"Olur beyefendi. Bu masa kapandı. Sizi şuradaki masaya alalım," diye, salonun köşesindeki boş bir masayı gösterdi adamın tepesine dikilip.

"Olur mu canım öyle saçmalık? Tam oyunun ortasında? Elim iyi benim şu an," diye inat etmeye devam etti adam.

Nermin endişeyle adamın yüzüne bakıyordu. Kesin canına susamıştı. Zenginlerde hep bu eğilim oluyordu. Paraları nedeniyle kendilerini her şeyin, herkesin üstünde tuttuklarından, bazen uyarıları algılayamıyorlardı. Tahir öfkeli gözlerinden ateş saçarak ceketinin

ucunu kaldırıp arkasına uzandı, silahı çıkarıp sert bir el hareketiyle mermiyi namluya sürdü.

"Ne kadar iyi elin? Flush Royal mı? Bendeki de ful sarjör! Hangisi alır?"

Nermin kendini tutmasa kahkahayı basacaktı. Masadaki diğerleri silahı görünce yerlerinden zıplamışlar, ellerindeki kartları masaya atarak uzaklaşmışlardı bile.

Ragıp masada kalan tek adamın arkasında, elini sandalyeye koymuş, adamı neredeyse çekiştirerek kaldırıyordu. Adam silahı görünce korkudan donmuş hareket edemiyordu. Ellerini havaya kaldırıp kekeleyerek konuşmaya çalışıyordu.

"Ateş etme! Ateş etme!"

"Beyefendi, merak etmeyin, ateş etmez abim. Bir yanlış anlaşılma oldu. Ben sizi başka masaya alayım," diye adamı çekiştirerek uzaklaştırmaya başlarken, yan gözle emin olmak için Tahir'e bakıyordu yalvaran gözlerle.

Tahir, Ragıp'ın yardımıyla uzaklaşan adamın ardından baktı birkaç saniye. Sonra elindeki silahı, uyarır gibi Nermin'in önüne, masaya koyarken bir eliyle kadının yanındaki sandalyeyi çekip, çapraz bir şekilde yerleştirerek oturdu. Sol elini kaldırıp avucunun içini masaya koydu, sakin hareketlerle bacak bacak üstüne attı, diğer elini dizinin üzerine koydu.

Nermin pırıltılı bir yüzle, dudaklarının ucunda minik bir gülümseme yan dönerek Tahir'e baktı. O da sağ elini masanın üzerine koydu, tıpkı Tahir gibi bacak bacak üstüne attı. Masanın altından çıkan bacakları, elbisenin derin yırtmacı sayesinde tam seyirlik bir manzara sundu. Silah ikisinin elinin arasında, ortada duruyordu.

Tahir, Nermin'in yırtmaçtan dışarı çıkan bacaklarına hızlı bir bakış atıp uyarı dolu gözlerini Nermin'e çevirdi. Aynı hızlı bakış derin göğüs dekoltesini taradı. Başıyla bacaklarını işaret ederken, "İçeri sok şunları!" diyen öfkeli ses, itiraz kabul etmez görünüyordu. Üzerindeki ceketi çıkarıp kadının itiraz etmesine fırsat vermeden omuzlarına attı. Nermin oturuşunu değiştirmedi. Kaşlarını kaldırmış, soru sorarcasına Tahir'e bakıyordu.

Tekrar aynı oturuş pozisyonunu alan ve, "Sen ne yapmaya çalışıyorsun Nermin?" diye tatlı tatlı soran Tahir'in ses tonunda tehlike

tımları vardı.

"Ne yapmaya çalışıyor musun? Görmüyor musun? Oyun oynuyorum... Yani sen engel olana kadar oynuyordum..." dedi Nermin doğal bir sesle.

Tahir'den histerik bir gülüş çıktı. Dizinin üzerinde olan diğer eli yumruk oldu. Başını çevirip etrafa baktı sakin olmaya çalışarak. Tüm gözler çaktırmamaya çalışarak onlara dönmüştü. Tahir etraftaki adamlarına bir baş işareti yaptı belli belirsiz. O andan itibaren mekânda bir hareketlilik başladı.

Nermin göz ucuyla masaların yavaş yavaş boşaltıldığını görüyordu ama hiçbir tepki vermedi. Pozisyonunu da bozmadı. Korkusuz gözlerini adamdan ayırmıyordu. İkisi arasındaki sessizlik, Ragıp'ın Tahir'in yanına gelip eğilerek, "Zararları ödüyoruz abi," demesiyle bozuldu.

Tahir gözlerini Nermin'den ayırmadan belli belirsiz başını salladı. Ragıp cevabını alıp hemen uzaklaştı. On dakika sonra mekânda sadece ikisi vardı. Bütün adamlar ortadan kaybolmuştu.

Aralarındaki sessizlik elle tutulacak gibiydi ancak Nermin ilk konuşan olmak istemiyordu. Şimdiye kadar hep o ilk konuşmuştu, bu sefer Tahir'e bırakacaktı.

Tahir karşısındaki kadının yüzünü inceliyordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Kendisini yıldırmaya çalışıyordu. Kadının cesaretine bir kez daha hayran oldu ama geri adım atamazdı. Nermin cesaretliydi, doğru ama nasıl bir tehlikenin içine girdiğinin farkında değildi. Tahir eğer yumuşarsa gelecekte bunun pişmanlığını yaşayacağını biliyordu ama kadını böyle karşısında oturmuş görünce, kararlığının kırılmaya başladığını da hissediyordu.

Sütun gibi bacaklar gözünün önüne serilmişken, aldığı kararda direnmek her an daha da zorlaşıyordu. Neredeyse yalvarır bir tonla, "Yapma Nermin!" dedi yeşil gözleri alev alev.

"Ne yapmayayım?" dedi Nermin. Biçimli kaşlarını yukarı kaldırıp, anlamamış gibi masumca adama baktı.

"Yapma!" dedi tekrar Tahir. Bu sefer uyarı dolu gözlerle...

Nermin cevap vermedi. Aynı masum ifadeyle adama bakıyordu.

"Buraya gelmeni istemiyorum," dedi Tahir. Sesi kızgındı.

"Parası olan herkese açık olduğunu sanıyordum," dedi Nermin

doğal bir sesle.

"Sana değil!"

"Müşteri ayrımı mı yapıyorsun?"

"Sana değil!" diye yineledi Tahir. Bu sefer sesi biraz daha yüksek perdeden çıkmıştı.

Nermin birkaç saniye adama baktı. Birden ayağa kalkıp omuzundaki ceketi aldı ve masada duran silahın üzerine attı. Sağında masanın üzerinde duran minik çantasını alıp, topuklarının üzerinde dönüp, çıkışa doğru harekctlendi. Adım attıkça derin yırtmaçtan çıkan bacaklar, her adamın dönüp bakmasına neden olacak bir manzara oluşturuyordu.

Tahir oturduğu yerde şaşkınlıkla uzaklaşan kadına bakıyordu. Neden sonra sanki bir anda kavramış gibi hızla yerinden fırlayıp kadının peşinden koştu. Salondan çıkmadan yetişmişti. Koluna yapışıp kadını kendine çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" dedi adam anlamaya çalışarak. Kafası karışmıştı.

"Mekânında bulunmamı istemiyorsun, gidiyorum işte!" dedi kadın, son derece açıkmış gibi. Tekrar çıkışa döndü yüzünü, bir adım atıp ilerlemeye başladı ancak yine adam tarafından durduruldu.

"Sen buraya geleceksin... Benim canıma okuyacaksın... Sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidecek misin böyle?" dedi adam hayretle.

"Ben buraya oyun oynamaya geldim. Kimseye bir şey yaptığım yok. İstenmediğimi gayet açık belirttin! Ben de gidiyorum," dedi Nermin inatçı bir sesle.

"Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun Nermin?" dedi Tahir sinirle.

Nermin aynı sinirle karşılık verdi.

"Yok! O size mahsus bir şey Tahir Bey! Siz başkalarını delirtirsiniz. Benim sizi delirtmem ne haddime!"

"Lan, mekânı kapattırdın bana! Şimdi öylece çekip gidecek misin?"

"Benimle lanlu lunlu konuşma!" diye haykırdı Nermin. "Ben senin asker arkadaşın değilim!"

Tahir bir adım geri çekildi. Öfke parıltıları saçan gözlerini koca-

man ayırmış olan Nermin'e bakıyordu tereddütle. Kadının deli tarafı uyanınca, bir adım geri çekilmek gerektiğini öğrenmişti.

"Özür dilerim. Haklısın. Ağız alışkanlığı. Artık daha dikkat ederim," dedi yumuşak bir sesle.

"İyi olur," dedi Nermin. Yüzünü yana çevirip, burnunu havaya dikti.

Tahir bir süre gülmemek için kendini tutarak kadına baktı. Daha yumuşak bir sesle, "Madem buraya kadar geldin, yemek yiyelim mi? Aç mısın?" diye sordu kibarca.

Kadın yan yan bakıp nazlı denecek bir sesle, "Aç sayılırım. Nerede yiyeceğiz?" derken etrafa bakıyordu.

"Dışarıda değil! Benim eve gidiyoruz."

"Senin eve?" Nermin temkinli bir sesle sorarken bir kaşını kaldırmıştı.

"Güvende olacaksın merak etme. Dışarıda binbir tane göz izlerken beraber dışarı çıkmak yok. Sabahına Çakal'ın kulağına gider."

"Ergenler gibi gizli saklı görüşeceğiz yani?"

"Zorlama Nermin! Ben anladım sen ne yapmaya çalışıyorsun. Zorlama!" dedi Tahir, uyaran bir sesle kaşlarını yukarı kaldırıp.

Sanki kaçmasını engellemeye çalışırcasına, kadını kolundan tutup kalktıkları masaya çevirirken, "Ragıp!" diye bağırdı.

Nermin kulağının dibinde gök gürültüsü gibi patlayan sesle yüzünü buruşturdu. Kolunda adamın eli, adımlarını ona uydurmaya çalışıyordu. Nereden çıktığı belli olmayan bir adam koşturarak yanlarına geldi. Ceketinin önünü tutup, "Buyur abi?" dedi. Başını hafifçe Nermin'e çevirdi. "Hoş geldin yenge," dedi çabucak, tekrar Tahir'e döndü.

Nermin başıyla selam verdi gülmemeye çalışarak. Yenge kelimesi kadını güldürmüştü. Tahir masanın üzerindeki silahı alıp arkasına taktı, ceketine uzanırken, "Benim eve yiyecek bir şeyler getirin. Bir şişe de kırmızı şarap. Düzgün bir şey olsun. Kulüpteki çocuklar bilir. Çocuklara söyle, kapatın mekânı bu gecelik. Diğer mekânlara dağıt hepsini, gözünüzü dört açın."

"Emredersin abi. Hemen," deyip, yerinden fırladı Ragıp. Giderken Nermin'e çabucak bir baş selamı vermişti.

Tahir ceketini giyinip eliyle yine kadının kolunu tuttu. Kapıya

vardıkları anda Ekrem'le burun buruna geldiler. Adamın yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Koşturarak geldiği belliydi. İkisini görünce bir an şaşkın bir ifade geçti yüzünden, sonra gülümseyerek Nermin'e döndü. "Hoş geldin Nermin," dedi.

Önce Tahir'in kadının koluna pençe gibi yapışmış eline, sonra tekrar Nermin'e baktı. "Yoksa güle güle mi deseydim?" dedi alayla.

Tahir aksi aksi Ekrem'e baktı. "Hayrola? Senin ne işin var burada bu saatte? Diğer mekânda değil miydin?"

"Öyleydim ama acele gel abi deyince çocuklar, olay var sandım, koşarak geldim."

"Olay benim Ekrem," dedi Nermin alayla.

"Öyle görünüyor," dedi diğeri gülerek. Arkalarından boş salona baktı. "Mekânı da kapamışsınız?" derken soru sorar gibi Tahir'e bakıyordu. Gülmemeye çalıştığı belliydi.

"Bak şu kıyafete!" dedi Tahir, sinirle Nermin'i gösterip. Aceleyle ekledi. "Hayır, vazgeçtim, bakma!"

Ekrem gözünü Tahir'den ayırmadan adamı dinliyordu.

"Oturmuş oyun oynuyor hanımefendi. Masadaki adamlar ona bakmaktan ellerindeki kâğıtlara bakmıyorlar. Mekânın açık tutulacak hali mi kaldı?»

"Kimseyi vurmadın, değil mi Tahir?" derken adam, Tahir'in omzunun üzerinden incelercesine içeriye bakıyordu. Yerlerde kan izleri aradığı belliydi.

"Saçma sapan konuşma Ekrem! Vurmamak için kapattım işte mekânı," dedi yaptığı çok doğal bir açıklamaymış gibi.

"E iyi o zaman," derken, Ekrem de açıklama çok normalmiş gibi davranıyordu.

Nermin kaşlarını çatarak ikisi arasında geçen konuşmayı dinliyordu. İki adamın da normal olduğu söylenemezdi ama ikisi de yaptıkları konuşma çok sıradanmış gibi davranıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz şimdi?" diye soran Ekrem'e, "Bana geçiyoruz, Nermin açmış, bir şeyler yiyeceğiz," diye cevap verdi.

"İyi iyi. Dışarıda görünmeyin. En iyisi bir süre böyle gözlerden uzak devam edin."

"Bir süre falan yok! Yemekten sonra Nermin'i evine bırakacağım o kadar! Devamı yok bunun. O da bir daha gelmeyecek buraya!" di-

yen Tahir, ters ters Nermin'e baktı.

Nermin hızla silkelenip kolunu kurtardı. "Sen hiç zahmet etme! Evimde de yerim ben yemeğimi," derken, sinirle Tahir'e bakıyordu. Hızla öne doğru adım atıp kapıya yöneldi. Yanından geçerken sinirle Ekrem'e "İyi geceler Ekrem," dedi.

Ekrem kınayan bakışlarla Tahir'e bakarken, "Sana da iyi geceler Nermin," diye karşılık verdi.

Tahir öfkeyle şaşkınlık karışımı yüzünü önce Ekrem'e çevirip, sonra, "Allah'ım sabır ver!" diye dişlerinin arasından mırıldanırken, Nermin'in peşinden gitmek için adım attı. Hızlı adımlarla yürürken başını arkaya çevirip Ekrem'e, "Mekânı kapadım bu gece. Çocukları dağıt sen, yarın konuşuruz," dedi çabuk çabuk.

"Oğlum salaksın sen! Salak!" diye bağırdı Ekrem arkasından.

İkisi de kapıda gözden kaybolurken Ekrem'in suratında kocaman bir gülümseme vardı.

"Füsun duyunca acayip gülecek," diye mırıldandı kendi kendine.

29. BÖLÜM

2015

Sonraki haftalar herkes için sakin geçen bir süreydi. Dağlı her ne kadar Bozdumanlar'ın işyerlerinde fazla görünmek istemese de geçen zaman içerisinde birkaç defa Fırat'ın yanına gitmişti. Her defasında Fırat ısrarcı olmuştu. Bazen beraber yemek yemişler, bazen Fırat çalışırken, kız adamın ofisinde sessizce zaman geçirmişti. Bazen de Fırat'ın verdiği işleri halletmişti. Fırat her ne kadar çok üstüne gitmese de işlerle ilgilenmesini, kendisini oraya ait hissetmesini istiyordu. Bunu daha ziyade yardıma ihtiyacı varmış gibi gösteriyordu.

Bir kez Serhat'la görüşmüştü. Çok uzun süren bir görüşme olmamıştı ama yine de Serhat'ı gördüğüne sevinmişti kız. Bir sonrakine Serhat ve Nil'le beraber dışarı çıkacağına söz vererek ayrılmıştı delikanlının yanından.

Kerim ve Adil her zamanki ziyaretlerini aksatmamışlardı. Ellerine geçen tüm bilgileri kıza ulaştırıp, üzerinde epey değerlendirmede bulunuyorlardı. Dağlı her ne kadar bulabildiği her fırsatı değerlendirmek istese de asıl amacı Çakal'ın uyuşturucu sevkiyatı yola çıkar çıkmaz gerçekleştirmeye başlayacağı plandı.

Son günlerde hareketsizlikten canı sıkıldıkça dışarıda uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Mezarlıkta daha uzun zaman geçiriyordu. Motosiklete atlıyor, saatlerce dolaştıktan sonra bir yerde duruyor ve kalan enerjisini yürüyüşte tüketmeye

çalışıyordu. Bu süreçte küçük Alaz'dan birkaç mesaj gelmişti ancak hiçbirisine cevap vermemişti. Yine karşılıklı sessizliğe gömülmüşlerdi.

Geceleri aynı kâbuslarla boğuşmaya devam ediyordu.

Her geçen gün, tüm bu baskı ve yorgunluğun onu bir noktada tüketeceğini ve kontrolünü tamamen kaybedeceği korkusu yaşıyordu. Tek bir gece dahi deliksiz uyumaya ihtiyacı vardı çünkü gücünün sonlarına geldiğini hissediyordu.

Gün geçtikçe yüzü solgunlaşmıştı ve gözlerinin altındaki siyah gölgeler, sanki uyuşturucu bağımlısı gibi bir görüntüye sahip olmasına neden oluyordu. Fırat, Kerim ve Adil kızı gördükleri her gün biraz daha eridiğini gözlemliyorlardı. Gün geçtikçe kız tükeniyordu ama kırılmaz inadı aynı ölçüde artış gösteriyordu.

Fırat, birkaç kez Zilal Ana'nın İstanbul'a gelmesini istediğini söylemişti. Kız en azından bir gece de olsa deliksiz bir uyku çekebilirdi. Dağlı buna şiddetle karşı çıkmıştı. Öyle bir sınırdaydı ki ya bu şekilde direnecekti ya da en ufak bir şefkat gösterisinde dağılacağını hissediyordu. Bu noktaya kadar gelmişken dağılmayı göze alamıyordu. Gücünün son demlerindeydi ve içinde bulunduğu hırslı ruh haliyle sürünerek de olsa bitiş çizgisine varması gerekiyordu. Ufacık bir şefkat paramparça olmasına sebep olacaktı. O yüzden Zilal Ana'nın gelmesine izin vermemişti. Fırat, kızın yüzündeki kararlı ifadeyi görünce bu düşünceden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Dağlı diğerlerinin haberi olmadan bazen Çakal'ın evinin yakınlarına kadar gidiyor, uzaktan evi gözlerken kendisini rahatlatan bir oyun oynuyordu. Her gittiğinde bir mucize olacağını ve adamın o an dışarı çıkmaya karar vereceğini, onun da bu fırsatı değerlendireceğini düşünüyordu. Her gidiş yeni bir umuttu onun için. Uzaktan eve bakarken 'bugün çıkacak' diye mırıldanıyor, birkaç saati bu umutla orada geçirip, hiçbir şey olmayınca yeni bir umutla başka bir gün tekrar geliyordu.

Bu arada Yaman, geçen bu süreyi işlere gömülerek geçirdi. Ragıp gün geçtikçe daha iyi olmuştu ama yine de zamanı-

nın çoğunu evde dinlenerek geçirmesi gerektiğinden Ekrem de ona eşlik ediyordu. Kalan işleri de gençler idare ediyordu. Yaman'ın her ne kadar dengesiz birçok tarafı varsa da iş söz konusu olunca kısa zamanda herkesin saygısını kazanmıştı.

Genç olmasına rağmen sağlam kararlar veriyor, hiçbir şey dikkatinden kaçmıyordu. Ekrem, oğlu hakkında birçok endişe taşısa da işleri yönetmesinden yana tek bir şikâyeti yoktu. Bitmek bilmez enerjisiyle her yere yetişiyordu. Sabah erken saatlerde çocuklarla evden çıkıyor, tek tek tüm mekânları dolaşıyor, ortaya çıkan tüm aksaklıkları gideriyor, arada çıkan sorunları da kısa sürede çözümlüyordu. Emirlerinde çalışan tüm adamlar işleri artık Yaman'ın idare edişine alışmış görünüyorlardı. Ekrem durumdan memnundu. Artık yorulmuştu ve oğlunun omuzlarındaki yükü almış olmasından yana hiç şikâyetçi değildi. Yaman normal sayılmayacak, takıntılı ve anı anına uymaz, deli fişek bir genç adamdı ancak hepsinden önemlisi sağlam, sözüne güvenilir, adil biriydi de.

Yaman, her şeye tek başına koştururken kafasından atamadığı iki düşünce sürekli beyninin içinde dolanıyordu. Biri Çakal'ın her an sindiği yerden çıkabilecek olması, diğeri de kızın bir daha ne zaman karşısına çıkacağı idi.

Bazen kızın düşüncesi Çakal'ın önüne geçmiyor değildi. Hatta son zamanlarda bu daha sık olmaya başlamıştı. Bu durumdan Yaman da her ne kadar kimseye belli etmese de en az Ekrem kadar şikâyetçiydi. Kızı neden aklından atamadığını, neden sürekli onu düşündüğünü açıklayacak mantıklı bir neden hâlâ bulamamıştı.

Ragıp'a hissettiklerini anlatırken abartmamıştı. Kız mıknatıs gibi çekiyordu kendisini, buna engel olacak bir gücü de yoktu. Doğal bir süreçti sanki bu. Böyle bir duyguyu bir daha asla hissedemeyeceğini düşünmüştü. O aynı adanmışlığı çok seneler önce yaşamıştı ve bunu bilerek, isteyerek seçmişti. O zaman istediğinin bu olduğu için hislerinin sergileniş şekli normaldi ancak bu tamamen yoktan var olmuştu. Bu duruma hazırlıklı olmadığı için yaşadığı bocalamayı sadece kendi kendisiyle yaşıyordu. Onu herhangi birinin anlaması

imkânsızdı. Bunu çok iyi biliyordu. Yüreğinde hissettikleri söze dökülecek duygular değildi. Çünkü onları tarif edecek kelimeler henüz bulunmamıştı.

Bu süreçte kıza attığı hiçbir mesaja cevap gelmemişti. Kız sessizliğe gömülmüştü yine. Yaman, çoğu zaman kızın da kendisiyle aynı hisleri duyup duymadığını merak ediyordu. Kızın hedeflediği bir şey vardı, bu kesinleşmişti ama amacı, gerçek hedefi, nedeni, niçini hakkında hiçbir fikir yürütemiyordu. Bir gün tüm bu gizem çözülüp, tüm sorular cevap bulacak mıydı bilemiyordu ancak Yaman, Çakal meselesini sonlandırdıktan sonra tüm enerjisini ve zamanını kızı bulmaya adayacaktı. Şu an kızın peşinden gitmiyorsa, Çakal pisliğinin hâlâ yaşıyor olmasıydı sebep. Ne zaman o pisliği yok ederse o zaman ruhu özgürleşecek, o da kendi yoluna bakacaktı artık.

Öte yandan Çakal'ın diğer adamların içine soktuğu köstebeği bulmak için gerekli hazırlıklar da yapılmıştı. Artık sonuca ulaşmaları an meselesiydi.

O gün Yaman, yine bütün gün koşturmanın ardından gece yarısına doğru gece kulübünün üstündeki mekâna uğradı. Son adresi burasıydı ve buradaki işlerini de hallettikten sonra eve geçecekti. Mekâna girer girmez tüm masaların dolu olduğunu gördü. Ofise doğru yürürken, önünden geçtiği çalışanlara selam veriyordu. Kimi kart dağıtıyordu, kimi ruleti çeviriyordu. Etrafta koruma görevindekiler onunla göz göze geldikçe ceketlerinin önünü ilikleyip selam veriyorlardı. Ofise geçer geçmez Kürşat da peşinden elindeki spor çantayla içeri girdi. Doğruca kasaya yöneldi ve şifreyi girip kasayı açtı. İçindeki paraları masaya atarken, "Kürşat, şunları saymaya başla. Şuradaki işi de bitirelim, eve geçelim artık," dedi. Kürşat, "Hemen abi," diyerek öne atılıp, masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. Önündeki desteleri çekerek saymaya başladı. Yaman masanın karşısında, kendi koltuğuna oturdu ve Kürşat'a eşlik etti. Bir yandan paraları sayıp desteleri düzgün bir şekilde düzenlerken Yaman konuştu. "Kürşat bunları da diğerlerinin yanına koy, hepsini

evdeki kasaya götürelim."

"Tamam abi," dedi Kürşat desteleri ayağının dibindeki çantaya koymaya başlarken.

Yaman o sırada kasayı kapatıyordu. Başını arkaya çevirip, "Eve geçerken şu bizim çorbacıya uğrayıp birer tane içsek ya. Çok acıktım, canım da çekti," dedi Kürşat'a.

"Olur abi. İyi olur. Benim de canım çekti şimdi sen deyince," diye karşılık verdi Kürşat gülerek.

Yaman kasayı kapatıp ayağa kalktı. Üzerindeki siyah kot pantolonun paçalarını düzeltti. Onun üzerinde de siyah, yuvarlak yaka, uzun kollu bir tişört vardı. Kollarını yukarı sıvamıştı. Belinin arkasında, tişörtün gizlediği silahı takılıydı. Hafif potluğundan Kürşat bildiği için anlıyordu nedenini ancak dışarıda dolaşsa muhtemelen kimse fark etmeyecekti.

Kürşat çantanın ağzını kapatırken, "Çocuklara haber veriyorum, hazırlanıyoruz o zaman abi. İlk adres çorbacı, sonra eve geçiyoruz," dedi başını kaldırıp.

"Tamam, sen in, ben de şuraları toplayıp geliyorum peşinden."

Masaya yanaşıp önündeki deftere bir şeyler yazdı. Kürşat başını sallayıp dışarı çıktı. Yaman tüm notlarını deftere geçirdikten sonra, defteri masanın çekmecesine koydu. Kilitleyip anahtarı cebine attı. Etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra kapıya doğru hareketlendi ve dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapadı.

Karşılaştığı herkese iyi geceler dileyip mekândan çıktı. Aşağı kulübe inip oraya da şöyle bir göz attı. Gürültü ve kalabalık, çabucak uzaklaşmasına sebep oldu. Her şey yolunda görünüyordu. Dışarıda, Kürşat arabanın yanında onu bekliyordu. Halit şoför koltuğundaydı. Arkada iki araba daha peşlerinde hareket etmeye hazırdı. Her arabada üçer adam vardı. Son zamanlarda Ekrem ancak bu şekilde dolaşmasına izin vermişti. Nereye giderse gitsin koruma ve eskortla hareket ediyordu.

Kürşat, Yaman'ı görünce arka kapıyı açtı. Yaman arabaya binmeden önce Kürşat'a, "Önce çorbacıya gideceğimizi söy-

ledin, değil mi?" dedi.

Kürşat başını salladı. "Söyledim abi."

Yaman başını sallayıp aracın içine girip oturdu. Kürşat arka kapıyı kapatır kapatmaz kendi kapısını açıp, içeri yerleşti ve araçlar peş peşe hareket etti.

Yirmi dakikalık yolculuktan sonra sürekli gittikleri çorbacıya ulaştılar. Mekân sıradan bir semtte, küçük bir dükkândı ancak ustası çok iyi olduğundan sık sık gelirlerdi buraya. Üç aracın içerisindeki herkes doluşunca mekânda oturacak başka bir yer kalmamıştı. Neyse ki daha çok sabaha karşı gelenler olduğundan o saatte o kadar yoğun değildi içerisi.

Mekân sahibi onları görünce gülerek karşıladı, bir süre sohbet ettiler Yaman'la. Yaman bir yandan mekânın sahibiyle lafladı bir yandan çorbasını içti. Yarım saatten fazla kaldılar. Kürşat herkesin hesabını ödedikten sonra tekrar araçlara doluştular. Yaman, Halit'i arkaya bindirip direksiyona kendi oturdu. "İyice Paşa çocuğu yaptınız lan!" dedi sitemle.

Direksiyonu kırıp yola koyuldu, diğer araçlar onu takip ettiler.

* * *

Dağlı, Kerim ve Adil'le buluşup Çakal'ın evini gözetleyenlerin yanına gitmişti. Yine alandan bir adam alınmıştı ancak bu sefer eskort sayısı çoğaltılmıştı. Üstelik bu seferki görüşme, gece yarısından sonra yapılıyordu. Gelen kişinin bu gece kalacağı belliydi.

"Sence adamı kendi evinde mi yatıracak yoksa otele mi götürürler?" dedi Dağlı Kerim'e.

İkisi de gözlerini uzaktaki evden ayırmıyordu. Ellerinde dürbün, etraftaki ormanlık arazinin faydalarından yararlanıyor, kendileri evi gözetlerken evdekilerin dikkatini çekmiyorlardı.

Kerim, "Adamın ne yapacağı belli değil aslında. Ben öyle paranoyak manyak olsam evimde kalmasına izin vermezdim, gönderirdim bir otele, zıbarsın yatsın," dedi.

Dağlı başına ona çevirip, "Doğru diyorsun," dedi. Sonra gülerek koluyla Kerim'i dürttü. "Oğlum, özel harekatçı gibisiniz. Gece görüş dürbünlerini nereden buldunuz?"

Kerim omuzlarını silkti. "Mesele değil ki. Ağrı'da geceleri çok lazım oluyor. Bizde her türlü teçhizat mevcut... Sıkıntı yok," dedi göz kırparak.

"Oğlum, harcanmışsın sen şimdiye. Senden tam gözetleme-takip-temizlik, ful paket eleman olurmuş. Özünü bulduk yani burada," dedi alay ederek.

"Ya kızım, dalga geçme ama sayende ben bile kendimi yeni tanıyorum. Hakikaten benim olayım buymuş yani. Ağrı'da harcanmışım ben," derken, Kerim'in sesi ciddiydi. Dert yanar gibi baktı Dağlı'ya. "Sen olmasan var ya ben bildiğin kayıp kimlikmişim yani. Şimdiye kadar bir işte iki ay tutunamadım. Hep canım sıkıldı, sebat edemedim ama bak, neredeyse iki yıl olacak İstanbul'da, valla fena yapmıyorum yani bu işi. Üstelik bırak sıkılmayı, her geçen gün keyiften zil takıp oymuyorum şerefsizim."

"Lan git. Psikopatlık içimde varmış, yeni keşfediyorum demiyor da... İş mi lan bu yaptığımız? Utanmasa meslek grubuna sokacak adam öldürmeyi. Tövbe Tövbe," dedi Dağlı başını sağa sola sallayıp.

"Valla bu iş bitsin, ben hobi olarak yine yaparım böyle bir şey. Tam benim kalemim iş yani," dedi Kerim profesyonellere taş çıkartır bir ciddiyetle.

Dağlı ters ters ona baktı. "Hâlâ meslekmiş gibi konuşuyor zevzek," dedi mırıltıyla.

Sonraki bir yarım saate yakın sürede bir hareket olur mu diye evi gözetlediler ancak hiçbir şey olmadı. Bir saat geçmişti ve artık adamın Çakal'ın evinde kalacağını düşündükleri anda kapılar açıldı. Üç araç dışarı çıktı. Dağlı uzandığı yerden kalkıp motora doğru hareketlenirken Kerim'e, "Ben motorla peşlerine takılayım, bakalım nereye götürecekler adamı? Siz de takipte kalın, sonra bakarız icaplarına," dedi.

Kerim, "Tamam," derken ayağa kalkmıştı. Birden dikkat kesilip eli cebine gitti. Mesaj gelmişti anlaşılan, telefonunu

çıkarıp ekrana baktı. Yüzü aydınlandı. Adil'e bakıp sırıtarak garip bir işaret yaptı. Diğeri ona karşılık verdi.

Dağlı elinde kaskı başına geçirecekken ikisi arasındaki bakışma dikkatini çekti "Ne oluyor lan? Ne bakışıp, sırıtıyorsunuz?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil ya," diye baştan savma cevap verdi Kerim. "Hadi biz de arabaya atlayalım, senin peşindeyiz, dikkatli ol," dedi konuyu değiştirerek.

"Eyvallah," dedi Dağlı kuşkuyla ikisine bakıp. Ancak peşlerine düşecekleri araçlar önlerinden geçerken dikkatini tekrar o yöne çevirdi. Araçlar epey uzaklaştıktan sonra peşlerine takıldı. Ana yola çıkana kadarki mesafeyi dikkat çekmemesi için koruması gerekiyordu. Otoyola çıkınca araç trafiği nedeniyle takip daha kolay olacaktı.

Yarım saatten fazladır adamların peşlerindeydi. Adamlar şehir merkezine iyice yaklaşmışlardı. Otoyoldan çıkıp yan yollardan birine girdiler, Dağlı da araya mesafe bırakarak peşlerinden devam etti. Kerim ve Adil arkasında, araçla takibe devam ediyorlardı.

Adamlar yirmi dakikalık yolculuktan sonra, beş yıldızlı bir otelin önünde durup yolcuyu indirdiler. Otele giren adamın ardından bir süre bekleyip, sonra hareket eden araçların peşine düşen Dağlı, tekrar otoyola çıktıklarında Kerim'i aradı.

"Kerim, bu dallamalar inlerine geri dönüyordur. Siz birini alın, ben diğer ikisini peşime takarım," dediği anda kulağının dibinden bir vızıltı sesi geçti.

"Dağlı ateş ettiler. Dikkat et! Anladılar takip edildiklerini," diye bağıran Kerim'in endişeli sesi kulağına gelmeden bir saniye önce, biraz evvelki vızıltının ne olduğunu aynı anda algıladı. Gidonu aniden kırarak sağa kaçtı. Öndeki araçlardan adamlar ellerini dışarı çıkarmış, arkalarına doğru ateş etmeye başlamışlardı.

"Kerim, siz kaybolun ben atlatırım bunları. Siktir edin takibi falan. Başka zaman okuruz canlarına," diye bağırdı Dağlı.

Kerim, "Seni bırakmayız. En azından adamları dağıtalım" diye karşılık verdi.

Adil hızla gaza basıp öne çıktı. Dağlı da gaza yüklendi ve hızla araçların yanından geçerek öne çıktı. Kerim ve Adil birkaç yüz metre sonraki sağdaki çıkıştan kaybolana kadar onları oyalamaktı maksadı. Kerim de çıkışı fark etmişti. "Dağlı, biz birini peşimize takıp çıkıştan kayboluruz, diğer ikisi sende," dedi.

Kız, "Eyvallah!" derken, trafikte zikzak çizmeye başlamıştı.

Adil tehlikeli denecek bir hareketle kullandığı aracı öndeki aracın tamponuna vurdu. Kerim kolunu yan camdan çıkarıp öndeki araca ateş etti. Adil ayağını gaz pedalının dibine dayayıp, ani bir manevrayla aracın yanına geldi ve direksiyonu hızla kırarak yandaki araca vurdu. Aracın sürücüsü birkaç saniyeliğine kontrolü kaybetti, o sırada Adil gaza köklenip önlerine çıktı. Trafikte sağlı sollu önündeki araçları geçerek peşine arkasındaki aracı taktı.

Dağlı zikzak çizerek hızla ilerlerken, yan aynalarından Kerim ve Adil'in çıkışa doğru yönelip, gözden kaybolduklarını gördü. Araçlardan biri onların peşinden çıkışa yönelmişti. Kendini tamamen arkasındaki araçlardan kurtarmaya verdi. Motordan çılgınca sesler çıkararak, hızla sağlı sollu yanındaki araçları geçerken arkasındaki iki araç da aynı hızla peşine takıldı.

* * *

Yaman otoyolda arabayı kullanırken, bir canavarın kükremesine eş değer sesler çıkararak şimşek gibi bir motosiklet yanından geçti. Onun peşi sıra iki araç daha trafikte bulunan birkaç araca makas atarak motorun peşinden yanlarından geçtiler.

Yanındaki Kürşat, "Yuh hayvanlar... Sokak yarışı yapılacak yol sanki," diye mırıldandı.

Yaman kaşlarını çatarak önündeki tabloya baktı. Elli metre bile araları açılmamıştı, istemsizce ayağı gaz pedalının üzerinden biraz daha aşağı indi.

Kürşat sırıtarak ona döndü. "Ne o abi? Sen de mi yarışa

katılacaksın?"

Yaman gözünü önünden ayırmadan dişlerinin arasından konuştu. "Oğlum motordaki o kız. Peşindekiler de Çakal'ın itleri... Ara çabuk çocukları, peşlerine takılıyoruz," deyip gaza daha da yüklendi.

Kürşat şaşırarak tekrar önüne bakarken, aceleyle cebinden telefonunu çıkardı. Bir tuşa bastı, ardından bağırdı. "Çakal'ın itleri önümüzde, bizi takip edin, silahlarınızı da hazır edin. Çatışma var."

Arkada Halit, çoktan belinden silahı çıkarıp kurşunu namluya sürmüştü. İleri doğru kayarak elinde silah sallanırken, dirseklerini öndeki iki koltuğun başına koyup, önündeki manzaraya gözlerini dikti.

Yaman tüm dikkatiyle direksiyonu tutarken Kürşat'a, "Torpidodaki öbür silahı da çıkar bana," dedi dişlerinin arasından.

* * *

Dağlı altındaki motosikletin gazını kökledi, çabucak arkasına baktı. Arkasındaki iki araba hızla arayı kapatıyordu. Son sürat yola devam ederken ileride tünele gireceğinin işaretini gördü. Tek gidiş olan tünelde arayı açabileceğini düşündü ancak arkasındaki araçlar da hızlarını arttırdılar. Işıklarla aydınlanmış tünel, sanki sonu yokmuş gibi uzanıyordu ve önü bomboştu. Motordan çıkan homurtu sesi duvarlara çarpıyor, kapalı alan nedeniyle yankısı çok daha yüksek sesli bir gürültüye dönüşüyordu.

Arkasındaki iki aracın motor sesi, tıpkı araba yarışlarındaki araçların çıkardıkları vınlamayı andırıyordu. Tekrar başını hızla geriye çevirip aradaki mesafeyi ölçtü. Kısacık bir anda iki aracın arkasından gelen diğer araçları da gördü. Gecenin bu vakti aslında sakin olan bu tünelin bugün kabul günüydü anlaşılan. Homurtular tünelin içinde kulakları sağır edecek yükseklikteydi ama kaskı sayesinde Dağlı bunu bertaraf ediyordu. Arkasında Çakal'ın adamlarının olduğu iki araç,

aralarındaki mesafeyi neredeyse kapatıp motorun arkasına kadar dayandılar. Motorun daha fazla hız yapamamasına öfkelenerek gazı tekrar köklemeye çalıştı ancak neredeyse kadranın sonuna dayandığını gördü.

Motorun hareket kabiliyeti arabalardan daha seri olduğu için zikzaklar çizmeye başladı ancak sağlı sollu gelen iki araçtan kaçması mümkün görünmüyordu. Arabalardan biri öne doğru ani bir çıkış yapıp, ön tamponunu motorun arkasına vurdu. Seyretmekte olduğu hızla yediği darbe sonucu motor, bir anda yalpalamaya başladı. Panik yapmamaya çalışarak gidonu sabit tutmaya ve toparlanmaya, motoru yeniden düz bir çizgiye oturtmaya çalıştı ancak yüksek hızı buna engel oluyordu. Soğukkanlılıkla kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışırken, birkaç saniye içinde motorun tamamen kontrolden çıkması an meselesiydi. Bir top gibi, motorun taklalar atarak savrulacağını ve o savrulma esnasında kesinlikle sağ çıkamayacağını anlayınca, bütün ağırlığını bir yanına verdi ve motoru yana yatırmaya çalıştı. Tüm bunların gerçekleşmesi, tüm o düşünceler, sadece bir iki saniye içinde olmuştu.

Çarpışmaya kendini hazırlamaya çalışsa da başarılı olamadı, her şey göz açıp kapayana kadar gerçekleşti. Hızla sürüklenen yan yatmış motorun altında, motorla beraber kaymaya başladı. Arkasındaki fren seslerinin duvarlara çarpan yankısı kulaklarına, yanık lastik kokusu burnuna kadar geldi.

Yüz metreden fazla sürüklenen motor şiddetli bir şekilde tünelin duvarına çarparak dururken, Dağlı'nın çarpmanın etkisiyle bacağı motorun altından kurtulmuş ve serbest kalan vücudu şiddetle motora çarpmıştı. Sersemlemiş halde bir süre kımıldayamadı. Yerde yattığı birkaç saniyede vücudunu yokladı ve üzerindeki koruma giysilerinin iyi iş çıkardığını düşündü. Vücudunda bir kısım acı hissetse de kırık olmadığına emindi.

Birkaç dakika içinde tepesinde silahlarını başına dayamış adamlar bitecekti ve tünelin çıkışına daha çok vardı. Kaçmasına imkân yoktu...

Yıllardır içinde biriktirdiği intikam duygusu, kini, aylar

boyunca süren takip, ince ince dokuduğu planı, sabrı, hepsi bir anda toza dönüşmüş, uçup yok olmuştu sanki. Yolun sonuna bu kadar çabuk ve bu kadar basit bir şekilde varacağını düşünmemişti. Hiçbir plan kusursuz değildir sözü doğru çıkmıştı. Gerçi, o zaten kusursuz bir plan da yapmamıştı. Sadece eline geçen tüm fırsatları değerlendirerek bir plan oluşturmaya çalışmıştı. Bu sefer ki işe yaramamıştı. Bir tünelin içinde son bulacaktı her şey. Tıpkı senelerdir kendisini içinde hissettiği karanlık bir tüneldeymiş hissi gerçekliğe dönüşecekti. Yenilgi hissi, ruhunda öfkeye dönüştü. Başaramamıştı... Başaramamıştı ama yerde yatarken kendisini öldürmelerine de izin vermeyecekti. O babasının kızıydı. Ölecekse de dimdik ayakta ölecekti. Vuracaklarsa da ayaklarının üzerindeyken vuracaklardı.

Başındaki kaskı zorlukla çıkarıp kenara attı ve kendine gelmek istercesine başını iki yana salladı. Bir eliyle yerden destek alıp ayağa kalmaya çalıştı ağır hareketlerle.

Tünelin içinde korkunç bir uğultu vardı. Kayarak fren yapan araçlar, yanık lastik kokuları, asfalttan çıkan kulakları tırmalayan ses, birbiri ardına açılıp kapanan araç kapıları. Yüksek perdeden çıkan ve bağırtı olduğu anlaşılan erkek sesleri...

Başını kaldırıp bakınca karşısındaki sahne, şaşırıp kalmasına neden oldu. Peşindeki iki aracın arkasında üç araç durmuş, eli silahlı en az on adam araçlardan fırlamıştı. Herkes birbirine bağırıyor, hepsi elleri tetikte birbirlerini tehdit ediyorlardı. O kalabalığın içinde Dağlı, Ekrem Alaz' ın oğlunu fark etti. Yüzü bir insanın korkudan buz kesmesine sebep olacak kadar kasılmıştı. Gözlerindeki vahşi bakış, neredeyse iki elinde tuttuğu ve ileri doğru dümdüz uzattığı silahlardan daha öldürücü görünüyordu. Çakal'ın adamlarına doğru hareketlenirken, kolları yan yana paralel şekilde silahları tutarken bir yandan bağırıyor, bir yandan doğrudan adamların üzerine yürüyordu.

Dağlı bulunduğu yerden gördüklerine anlam veremedi. Adam kafayı yemiş olmalıydı. Öyle açıktan adamların üzerine yürüyordu ki biri tetiğe dokunduğu anda mermiyi

yememesi imkânsızdı... Ne korunma ne sakınma, sanki efsunluymuş gibi dümdüz adamlara doğru yürümeye devam ediyordu.

Ve o anda silahlar patlamaya başladı. Adam çılgın gibi ağzını açmış bağırırken ardı ardına tetiğe basıyordu. Onunla birlikte diğer silahlar da ateşlenmişti. Çakal'ın dört adamı kendilerini korumaya, araçları kendilerine siper etmeye çalıştılar ama Alaz' ın adamları hem kalabalık hem de daha organizeydiler. Her şey beş dakika bile sürmedi. Çakal'ın dört adamının da cansız vücudu asfaltın üstüne düştü. Etraf kan gölü olmuş, tünelin içindeki nefes boğucu kokulara, barut kokusu da eklenmişti.

Dağlı gördüğü manzarayı bir savaş alanı tablosuna benzetti. Araçlar kurşunlardan delik deşik olmuş, tünelin tavanına doğru bir sis gibi yükselen dumanlar etrafı sarmıştı.

Küçük Alaz, dibine kadar geldiği cesetlere şöyle bir baktı. Elinde silah, bir tanesini ayağıyla dürttü ama bir tepki alamadı. Başını kaldırıp ileriye, Dağlı'nın bulunduğu noktaya baktı. İkisinin gözleri birbirine kilitlendi. Adamın kaşları çatık, yüzünde öldürücü bir ifade vardı.

Dağlı sıranın kendisine geldiğini düşündü. Yine de geri tek bir adım atmadı. Eldivenli iki eli yanında yumruk olmuş, yerde parçalanmış motorun yanında ayakta dikilirken, aynı öldürücü bakışlarla adama bakıyordu.

Adam ileri doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ağır hareketlerle ilerlerken elindeki silahları belinin arkasına soktu. Şimdi boş iki eli yanında sallanır halde Dağlı'ya doğru ağır adımlarla gelirken tünelin ters ucundan, kulakları uğuldatan bir ses gelmeye başladı. Dağlı bir an bile başını çevirip bakmadı. Gözlerini kendisine doğru yaklaşan adamdan bir an bile ayırmıyordu. Ses gittikçe güçlenirken, adamın kısacık bir an bakışlarını arkasına, tünelin diğer ucuna çevirdiğini gördü. Şimdi kaşları daha da çatılmış, yüzünde anlaşılmayan karışık bir ifade oluşmuştu. İki saniye sonra kulaklarında çınlamaya neden olan lastiklerin asfaltta sürtünme sesi tüneli doldurdu.

Keskin bir ıslığın ardından, "Dağlı!" diye bağıran sesi duydu. Hızla başını yanına çevirdi. Siyah bir Bugatti Veyron'un içinden Ağrılı'nın küçük oğlu Esat, yolu ortadan kesen bir hareketle aracı yan çevirmiş, açtığı kapıdan kıza bakıyordu. Sadece beş metre uzağındaydı. Hiç düşünmedi bile. Fişek gibi hareket edip, neredeyse uçarcasına açık kapıdan araca atladı.

Esat, lastiklerden kara bir duman çıkararak patinaj çekip, aracı geldiği yöne çevirirken Dağlı kapıyı kapattı. Araç hızla uzaklaşırken başını çevirip arkada bıraktığı adama baktı. İlk defa yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Bir heykel gibi tünelin içinde, yolun ortasında, iki eli de yanlarında yumruk olmuş, uzaklaşan aracın arkasından bakıyordu.

"Senin ne işi var burada Esat abi?" dedi kız şaşkınlıkla.

"Acayip kızgınım sana kuzu!" derken Esat, hiç kızgın görünmüyordu. Dağlı yine de açıklama yapma isteği duydu.

"Basmadı motor ya. Kadranı dibe vurdum, namussuzların araç daha hızlı çıktı, tek darbe dağıttı motoru abi. Ben ne yapayım?" diye savunmaya geçerek çabuk çabuk konuştu.

"Lan, Kerim söylemese haberim olmayacaktı."

"Bu tarafa geldiğimi Kerim nereden biliyor ki? Adamlar peşime düşünce yolda doğaçlama yaptım kurtulmak için."

"Yok kuzu ya, ben senin peşindeydim zaten, fark ettim olacakları, o yüzden tünele tersten girdim, normal istikamette o araçların arasından sıvışamazdık."

"Kerim neyi söyledi o zaman?"

"Ulan, bu kadar aksiyon var da niye benim haberim yok? Attınız beni Ağrı'ya, saçma sapan işlerle uğraşıyorum, çatlayacaktım sıkıntıdan," dedi dert yanan bir çocuk gibi.

"Abi, valla hepiniz kafayı yediniz! Arkandaki manzara sana oyun gibi mi geliyor?"

"Sana öyle geldiği belli. Kızım cengâver misin sen bu kadar adamla tek başına?" Şimdi azarlayan bir ton vardı sesinde.

"Ne alakası var? Bir hata yaptım, tamam ama bir daha olmayacak. Bundan sonra daha dikkatli olacağım!"

"Tek başına değil!"

"Abi!"

"Dağlı bak söyleyeyim, hiç tartışmayalım. Bu iş bitene kadar Ağrı'ya adım atmam. Manyak mısınız lan? Bütün eğlenceyi siz çıkarın, ben orada kös kös stok sayayım. Yok öyle yağma! Şuradan şuraya gitmem!"

"Allah'ım sen bana sabır ver" diyen Dağlı, gözlerini tavana kaldırıp söylendi.

"Asıl bana versin, bana! Sıkıntıdan üstüme benzin döküp, kendimi yakacaktım. Bir de ne duyayım? Kerim ballandıra ballandıra, yok şunu da indirdik, yok bunu da indirdik diye anlatıyor da anlatıyor. Adam keyiften dört köşe... Bana mı bir zorunuz var? Ben miyim dert yani? Bir ben mi fazla geldim size? Attınız beni Ağrı'ya, ne yapar, ne eder soran yok! " Adam öfkeyle sıralıyordu. Dağlı şaşkın şaşkın, hiç susmadan konuşan ve konuşma hızına uydurduğu aracı rahat hareketlerle kullanan adama baktı.

Çaresiz gözlerle, bir otomobil yarışçısı gibi direksiyonu tutan adamı bir süre seyretti. Sıradan bir sesle çenesiyle işaret edip, "Nerden buldun bunu?" diye sordu aracı kastederek.

Ağzı kulaklarına kadar varmış kocaman bir sırıtmayla, "Yeni bebeğim!" dedi Esat başını çevirip. Gözleri, yeni oyuncağına kavuşmuş bir çocuğun gözleri gibi ışıl ışıldı. Başını tekrar yola çevirdi. Bir eliyle direksiyonu okşayıp, "Babam sağ olsun!" dedi pişkin bir sırıtmayla.

Dağlı gözlerini devirdi. Kollarını göğsüne kavuşturup oflayarak arkasına yaslandı.

"Kemerini tak!" diye gelen emirle, uzanıp kemerini bağladı. Aynı anda sırtı koltuğa yapıştı. Esat ayağını gaz pedalına yapıştırmış, ağzından çıkardığı seslerle güçlü motoru taklit ediyordu.

* * *

Yaman bir heykel gibi yolun ortasında dikilip, giden aracın arkasından bakarken Kürşat yanına geldi. Sesinde şaşkınlıkla birlikte hayranlık tınıları yüklü bir tonla mırıldandı.

"Bugatti miydi abi o?"

Yaman ses çıkarmadan başını salladı onaylayarak.

"Herif drift yaptı, he mi abi?" dedi Kürşat bu sefer sadece hayranlıkla. Gördüklerini doğrulatmaya çalışıyordu.

Yaman yine başını salladı düşünceli bir yüzle.

"Türkiye'de bu arabadan var mıydı ki?" diye merakla soran Kürşat'ın, düşünürken kaşları çatılmıştı.

Yaman ağır ağır yüzünü Kürşat'a çevirdi. Bir süre 'sen ne anlatıyorsun?' bakışıyla karşısındaki adama baktı.

Kürşat konuşmaya devam ederken hâlâ tünelin ucuna, aracın kaybolduğu noktaya bakıyordu.

"Bu kızın çevresinde sağlam zenginler var yalnız," dedi takdirle.

"Lan, başlatma arabasına!" diye bağıran Yaman'ın sesiyle yerinden sıçradı.

"Bu kızın bu adamlarla kendini öldürtecek kadar derdi ne oğlum?" diye aynı tonla bağırdı Yaman.

"Valla abi, ben de anlamıyorum. Az daha öldürtecekti kendini sahiden. Biz yetişmesek Çakal'ın adamları affetmezlerdi kesin."

"Duydun mu arabadaki adam ona ne diye seslendi?" diye sordu Yaman.

"Yok abi, gürültüden duyamadım, zaten uzaktaydım."

"Ben de duyamadım. Deniz demediğine eminim, başka bir isimle seslendi ama anlamadım."

Düşünceli gözlerle hâlâ tünelin boş ucuna bakıyordu. Kürşat hareketlenip endişeyle konuştu. "Abi, tüymemiz lazım. Birazdan ana baba günü olur burası."

Yaman başını sallayıp arkasına doğru döndü, bir adım atıp başını kaldırıp tünelin yüksek duvarlarına baktı. "Kameraları halledin."

"Nasıl abi?"

"Oğlum, ne kadar vermen gerekiyorsa ver, görüntüler silinsin, arızalı kameralar olağandışı değil yani."

"Tamam abi, hallederiz hemen."

"Bizim Bugatti paralarını nasıl harcadığımızı da anladın

herhalde. Pislik temizliyoruz, bizim paralar böyle savruluyor işte."

Kürşat ağzını çarpıtarak güldü. Yaman'ın sesi bu sefer ciddileşerek sordu. "Var mı çocuklarda bir şey? Yaralanan oldu mu?" Bir taraftan arabalara doğru yürüyorlardı.

"Yok abi, sadece Cemil'i biri sıyırdı geçti. Büyütecek bir şey yok, eve dönünce hallederiz kendimiz."

"Eyvallah," deyip Cemil'e doğru yürüdü. Çocuk arabaya yaslanmış, sağ eliyle sol omzunu tutuyordu. Yaman'ın yaklaştığını görünce arabadan uzaklaşıp hemen toparlanmaya çalıştı. Yaman elini Cemil'in sağ omzuna koyup sıktı.

"İyi misin Cemil? Çok sıkıntı var mı?"

"Yok abi, merak etme. Öyle sıyırdı geçti, büyütülecek bir şey yok. Bunları geberttik ya, o da nazar boncuğumuz olsun."

"Eyvallah aslanım. Hadi toparlanın. Eve gidiyoruz. Sana da bakalım hemen evde. Ellerinize sağlık."

Hepsi arabalara doluştular tekrar. Önlerinde delik deşik olmuş iki arabanın ve yerde yatan dört cesedin yanından, yavaşça sırayla geçip gaza bastılar. Tünelin içinde yine motor sesleri kükremişti.

30. BÖLÜM

Dağlı, Esat'la beraber depoya vardığında Kerim ve Adil'le beraber Fırat da mekândaydı. İki genç masanın etrafındaki sandalyelerin ucunda tedirginlikle otururken, Fırat ortada sinirle volta atıyordu. İçeri girdiklerinde Fırat'ın öfkeli bağırtısını duydular. "Ulan, ne biçim adamsınız siz? Kızı nasıl tek başına bırakırsınız? Sizin işiniz onu korumak değil mi lan? Bunu da yapamayacaksınız, ne sikime sizi burada tutuyorum? Gider Ağrı'da koyun güdersiniz o zaman?" diye bağırıyordu.

"Abi, inan ki her şey kontrolümüzdeydi. Aracın birini biz zaten peşimize taktıydık. Dağlı için diğer ikisini atlatmak çocuk oyuncağıydı," diye Kerim acınacak bir ses tonuyla açıklama yapmaya çalışıyordu.

"O zaman nerede lan bu kız?" diye kükreyen sese, Dağlı cevap verdi arkasından.

"Buradayım abi. Niye kükrüyorsun sen çocuklara? Onların bir kabahati yok," dedi sakin bir sesle.

Fırat, duyduğu sesle beraber aniden dönüp kızı karşısında görünce, öne atılıp kollarına aldı. "Kuzu, ne zamandır ulaşamıyoruz sana telefonla. Aklım çıktı başına bir şey geldi diye."

"İyiyim abi, merak etme. Motor pert oldu. Sürüklenmede telefon kırıldı cebimde, o yüzden ulaşamamışsındır." Cebinden kırılan telefonu uzattı.

Fırat bir adım geri çekilip kızı yokladı. "İyi misin sen? Bir

yerine bir şey oldu mu?"

Dağlı başını sallayıp, "İyiyim, merak etme. Birkaç sıyrık, birkaç ezik, mühim değil," dedi umursamaz bir ses tonuyla. Ezilen kasları ve ağrıyan vücudunu belli etmemeye çalışıyordu. Hepsi gittikten sonra asıl hasar kontrolünü yapacaktı ancak şimdi olabildiği kadar sağlam durması gerekiyordu. Fırat, yeteri kadar endişelenmişti, daha fazlası haksızlık olacaktı.

"Doktora gidelim hemen" dedi Fırat telaşla.

Kız itiraz etti. "Doktorluk bir iş yok abi. İnan ki iyiyim ben."

Fırat, ellerini kızın omuzlarından çekmeden, başını kaldırıp kızın yüzüne baktı dikkatlice. O sırada kızın arkasında durup ona sırıtarak bakan Esat'ın yüzüyle karşı karşıya kaldı.

"Senin ne işin var lan burada? Kime sordun da geldin?" dedi Dağlı'yı kenara itip, çatık kaşlarla Esat'a doğru bir adım atarken.

"Sağ ol abi. Hoş buldum," dedi Esat. Kollarını açıp Fırat'a doğru yaklaştı.

"Lan, dalga mı geçiyorsun benimle? Sen niye geldin? "

"Aşk olsun abi. Ama bak gelmeseydim Dağlı'yı son görüşün olurdu bugün."

"Ne demek istiyorsun?" dedi aniden durup bir kıza, bir Esat'a bakarken.

Dağlı sıkkın bir sesle, "Doğru diyor abi. Esat Abi gelmese postu deldiriyordum. Resmen beyaz atlı prens gibi kurtardı diyeceğim ama bildiğin siyah Bugatti'yle kurtardı," dedi kaşlarını kaldırıp sırıtarak.

"Aldın mı yoksa lan onu?" dedi Fırat, gözlerini kısarak Esat'a bakıyordu.

"Abi, babam izin verdi. İnan o he demese alamazdım zaten," diye çabuk çabuk cevap verdi Esat.

"Kaç para olduğunu da söyledin mi yoksa sadece bir araba mı dedin?" diyen Fırat, şüpheyle Esat'a bakıyordu.

Esat kaçamak bakışlarla etrafa bakıyordu. Ağzını açıp cevap veremeden Adil atıldı.

"Esat Abi, harbiden aldın mı Bugatti'yi?" Sesinde heyecan vardı. Kerim de ayağa kalkmıştı. "Kapının önünde mi?" dedi hevesle. İkisinin de gözleri parlıyordu.

Fırat, "Başlatmayın lan Bugatti'sine!" diye bağırdı. Ardından Esat'a döndü. "Oğlum sen hiç akıllanmayacak mısın? Hadi o kadar parayı verdin aldın, buraya geldin. Sen o arabayı rahat rahat kullanabileceğini mi sanıyorsun?" dedi sinirle.

"Abi niye kullanmayayım? Ağrı'da kullanacak değilim ya o arabayı?" dedi Esat itiraz dolu bir sesle.

"Heh, işte öyle. Ancak Ağrı'da kullanırsın. Ya gider Ağrı'da kullanırsın ya da illa İstanbul'da kalacağım diyorsan o arabayı garajdan dışarı çıkaramazsın?"

"Olur mu abi ya? O bebek garajda durur mu? Ziyan valla."

"Oğlum geri zekâlı mısın? Ulan kaç tane var Türkiye'de o arabadan? Alnına 'Ben eşeğim' diyen tabela assan ancak o kadar dikkat çeker. Sen o arabayla ortalıkta dolaşırsan bize ulaşmaları kaç saat sürer sanıyorsun?"

Azarlayan bir tonla konuşan Fırat, birden durup geriye doğru hafifçe esneyip alayla konuşmaya devam etti. "He o zaman ben yanlış anladım. Sen buraya yardıma gelmedin, hava atmaya geldin... Atarsın havanı koçum. Atarsın! Ama o zaman Dağlı'dan uzak duracaksın! Çocuklardan da! Hepsini tehlikeye atmana izin vermiyorum!"

"Aşk olsun abi ya. Hiç tanımamışsın beni. Tabii ki de yardıma geldim. Niye hava atayım? Hem kime atacağım hava ya? Benim öyle derdim mi var? Sanki başkaları çok umurumda... Motor iyi basıyor, biliyorsun. Benim derdim basan motor."

"Ulan ben şimdi sana bir basacağım!" diyen Fırat, sinirle öne adım atarken Esat arkaya doğru bir adım attı. Dağlı iki kardeş tartışırken ağır hareketlerle ilerleyip kanepeye oturmuş, kimseye çaktırmadığı buruşan yüzüyle kolunu kanepenin arkasına atmış, ayaklarını ileri uzatarak sırtını kanepenin koluna yaslamıştı. Sırıtarak önündeki iki adamı seyrediyordu sessizce.

Fırat sinirli sinirli başını sağa sola oynatırken Dağlı'nın sırıtan yüzüne gözü ilişti.

"Sen ne sırıtıyorsun öyle?" diye bu sefer Fırat ona çıkıştı.

"Valla özlemişim atışmalarınızı," dedi gülümsemesi genişlerken.

Fırat söylenerek kanepeye yöneldi. Dağlı'nın yanına oturup elini sallayarak, "Anlat bakalım. Ne oldu? Ne bu üstün başın?" dedi.

Dağlı, Fırat'a cevap vermeden önce Kerim'le Adil'e döndü. "Sizin peşinize takılan arabaya ne oldu? Nasıl atlattınız?"

Adil kalktığı sandalyeye geri otururken, "Atlatmadık!" dedi gözleri parlayarak.

Dağlı başını, "Ne oldu?" der gibi salladı.

"Temizledik adamları," diye Kerim cevap verdi. O da tekrar kalktığı sandalyeye oturdu. "Peşimize düştüler ya, epey bir süre ebecilik oynadık, sonra kuytu bir yere sürükledik, denyolar da yediler numarayı, orada hallettik işlerini."

"Ceset falan?"

"Hallettik. Mr. Kaplan devreye girdi. Yine ve yeniden..." dedi Kerim göz kırparak. "Sen ne yaptın, asıl onu anlat? Esat abim nasıl buldu seni?"

"Peşimdeymiş zaten. Söylemişsiniz nerede olduğumuzu, o da peşimize düşmüş. Allah'tan düşmüş yoksa Alaz' ın oğlu canımı okuyacaktı," dedi gözlerini ayırarak.

Fırat elini sallayarak, "En baştan anlat bakayım ne oldu?" dedi. İşaret parmağını Esat'a doğrultarak, "Geç bakayım sen de şuraya karşıma," dedi otoriter bir sesle. Esat bir sandalye çekip Kerim'le Adil'e eşlik etti. Üçü de dikkat kesildi.

Dağlı anlatmaya başladı. "Adamları peşime taktım, tünele girdik ama heriflerin arabalar hızlı çıktı. Basıyorum motora, hızlanmıyor daha fazla. Sonra biri arkadan motora vurdu. Motor yalpalamaya başladı, hızım da yüksek ya, baktım takla atmaya başlayacağım, bari dedim devireyim en azından belki altından çıkarım. Bütün ağırlığımı verdim bir tarafa, motoru yan yatırdım. Epey sürüklendim, sonra da duvara çarpıp durdum. Çok şükür hiçbir tarafıma bir şey olmadı ama tünelden koşarak kaçmak mümkün değil. Arabaların ikisi de bastı frene, duyuyorum fren seslerini. Dedim şim-

di gelip kafama dayayacaklar silahları, kızım ayağa kalk, en azından ayakta öl. Zorla ayaklarımın üstüne kalktım, başka araba sesleri duydum, daha bir dakika geçmedi, silahlar ardı ardına patlıyor. Bu manyak küçük Alaz, nasıl oldu anlamadım, arkadaki araçlardan birinden çıktı, sonra silahları kaldırıp doğrudan adamların üzerine yürüye yürüye sıkmaya başladı. Tam manyak! Bir an kafa travması geçiriyorum o yüzden yanlış görüyorum sandım. Fırat abi, valla aynen senin anlattığın gibiydi. Adam sanki kalkanla korunuyormuş gibi hiç umursamadan karşısında silahlı adamlar mı var, basarlar mı o tetiğe diye düşünmeden, dümdüz adımlarla öyle alenen ortada yürüyerek sıktı ya adamlara çift silahla. Hepsini öldürdüler. Sonra bana döndü. Öldürecek gibi bakıyor. Ne zamandır hep önünü kesiyorum ya, adam bulsa bir kaşık suda boğacak beni. Eline düştün şimdi kızım, dedim. Daha kaçışın kalmadı. Tam üzerime doğru yürümeye başladı, Esat abim Hızır gibi yetişti. Bu herif eline geçirse beni var ya, eminim parçalar. Arabaya nasıl atladım bilmiyorum. Motor dağıldı kaldı orada. Cesetleri de ne yaptılar bilmiyorum. Kamera görüntülerinden takip ederse polis, muhtemelen görecekler beni," dedi son kelimelerini sıkıntılı bir sesle.

"Sen orasını merak etme, ben hemen hallederim görüntüleri. Cesetleri de siktir et sen. Nasılsa bakmışlardır çaresine. Bıraktılarsa da onların sorunu," dedi Fırat düz bir sesle. "Senin nasıl haberin oldu?" diyerek Esat'a döndü bu kez.

"Kerim haber verdiydi bana. İstanbul'a girdim, nerede olduklarını söyledi, yolda yakaladım hepsini. Baktım Kerimler birini halletti, ben de Dağlı'nın arkasına düştüm. Fark ettim ben araçların motoru yakalayacaklarını." Esat burada durup Dağlı'ya döndü. "Yarın sana süper bir motor ayarlayacağım, yakalayacak araç olmayacak bu şehirde, sen hiç merak etme. Boktandı zaten o. Dert etme sakın," dedi şefkatli bir sesle.

Fırat gözlerini devirdi. "Devam et!" diye emretti.

Esat başını abisine çevirip devam etti sözlerine. "İşte, tünele gireceklerini anladım, o yüzden yolu uzatıp tersten gireyim, karşıdan dalayım bunlara dedim. Dağlı da aradan sı-

vışır diye düşündüm. En azından ben yetişene kadar dayanır diye düşünmüştüm... Motor boktandı" diye tekrarlarken, burun kıvırdı Esat sözlerinin arasında. "Motoru dağılmış halde görünce aklım çıktı, sonra bir baktım bizimki ayakta dikiliyor, dik dik karşısındaki adama bakıyor. Herif de öldürecek gibi bizimkinin üstüne yürüyor. Benim bebeğe bir drift yaptım... Tak! Dağlı'nın önündeyim... Fıstığa bir ıslık! Hop! Bizimki arabanın içinde... Sonra böyle lastikleri konuştura konuştura, bir dönmüşüm tünelin içinde, adamlar duman yuttu, duman! Asfalt ağladı be!" diye aksiyon filmi anlatır gibi, Esat heyecanla olanları anlattı. Son cümlesi durumla dalga geçiyordu.

Kerim'le Adil ağızları açık, yüzleri heyecanlı, oturdukları sandalyelerin ucuna ilişmiş, Esat'ı dinliyorlardı. Kerim dayanamadı. "Esat abi, ne olur bir görelim ya," diye yalvardı.

Fırat yine gözlerini devirdi. "La havle! Oğlum hepiniz mi manyaksınız?"

"Abi, öyle deme. Kaç kişiye nasip olmuş o araba? Bir göreydik bari. Anladık sen kullandırmayacaksın onu bize," dedi Adil.

Fırat pes etmiş gibi derin bir nefes aldı. Elini boşlukta sallarken tersleyerek konuştu.

"Lan gidin görün, alın hevesinizi sanayiinin içinde. Dışarı çıkmak yok! Küçük Alaz araştırmaya başlar hemen. Bulmaları an meselesi olur eğer dikkatini çekerse," dediği anda, üçü birden yerinden fırladı kapıya doğru. Neredeyse birbirlerini iteceklerdi.

Fırat peşlerinden bağırdı. "Önce Dağlı'ya yeni telefon verin. Benim arabanın torpidosunda var yedek telefon." Sonra Esat'ı azarlamaya devam etti. "Gidip adam gibi Porsche falan alaydın bari, göze batmazdı. Adım başı herkeste Porsche var, sanki Şahin anasını satayım. Al ondan işte. Bugatti nedir yani? Baban Arap şeyhiydi ya!" diye söylendi Fırat arkalarından.

Diğerleri cevap vermeden aceleyle peş peşe çıktılar kapıdan. Sanki babaları tarafından top oynamalarına izin verilmiş çocuklar gibi koşturarak gidiyorlardı.

Dağlı'ya döndü. "Bak bunlar manyak. Ciddiyim ben. Sakın bu arabayla dolanmayın."

Kız çenesini kaldırdı "Yok yok ben kullanmam onu. Herkes bakıyor," dedi telaşla.

Yol boyu gelirken nasıl dikkat çekici olduğunu görmüştü. Sonra sesini alçaltarak ekledi Fırat'a doğru eğilerek. "Yalnız abi, bir tur sen de at, bir hevesini al. Araba yakıyor yeminle. Motor neredeyse dile gelip konuşacak, o derece yani," dedi gözlerinde takdirle.

Fırat gözlerini kıstı. "Sende mi uydun bunlara?" dedi kınayan bir sesle.

Kız omuzlarını silkti gözlerini etrafta dolaştırdı kaçamak bir şekilde. Fırat'ın ağzından kınayıcı açıklamalar çıkarken, cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Karşı taraf açınca konuşmaya başladı.

Konuşmadan Dağlı, Fırat'ın tüneldeki görüntüleri yok ettirmek için görüştüğünü anladı. Fırat zaman ve yerin ayrıntısını veriyordu. Telefonu kapatmadan hemen önce, "Senden haber bekliyorum o zaman. Yarın bana uğra, hesabımızı halledelim," dedi.

Dağlı'ya baktı telefonu kapatınca. Kız gözlerini dikmiş ona bakıyordu ifadesiz bir yüzle. Fırat, birkaç dakika kızın yüzünü seyretti.

"Şu iş bir an evvel bitsin, başına bir şey gelmeden huzura kavuş istiyorum. Dışarı her çıkışında yüreğim ağzıma geliyor," dedi gözlerinin altından bakarken.

"Endişelenme abi. Ufak tefek aksilikler olur böyle. Olmaz bana bir şey," dedi kız aldırmadan.

Fırat gözlerinde endişeyle tekrar üsteledi. "Kafanı falan çarpmadın değil mi? Hadi kalk, gidelim bir doktora, film çektirelim. Aklım kalmasın."

"Yok abi. Yeminle iyiyim. Kafamı çarpmadım. Kask iyi korudu."

"O zaman tedbir olsun sen uyuma bugünlük. Ne olur ne olmaz, bir takip edelim."

Dağlı gözlerini devirdi. "Tamaaam." diye uzattı. "Zaten

uyumaya da bayılmıyorum," dedi yarı sıkkın bir sesle.

"Esat daha gitmez Ağrı'ya," diye derin bir nefes verdi Fırat arkasına yaslanırken. Durumdan hoşlanmadığı açıktı.

Dağlı'dan bir kıkırtı çıktı. Dışarıdan gelen güçlü motor sesi içeriyi dolduruyordu. Fırat boynunu sağa sola çevirirken, "İşin yoksa bir de onunla uğraş. Rahat durmaz bu burada," dedi Fırat Dağlı'ya bakarak.

"Yardım eder işte. Zaten şu sevkiyat olayı netleşince ona da ihtiyaç olacak. Çok işe yarar bence" dedi Dağlı, Esat'ı savunarak.

Fırat kaşlarının altından uyarırcasına Dağlı'ya bakarken "He, desteklersin tabii. Bir manyak da o ya. Al birini vur ötekine. Tek bir sağduyulu gelmez bana zaten," dedi.

Dağlı göz kırptı. "Oğuz abi gelir yakında. Yalnız kalmazsın, üzülme," dedi sevimli bir yüz ifadesiyle.

O sırada Fırat'ın telefonu çaldı. Ekrana baktı kaşlarını çatarak. "Allah Allah. Hemen halletti mi ki?" diye mırıldandı. Telefonu kulağına götürdü. Karşı tarafın dediklerini dinledi. "Var mı bir tahminin? Kim yapmış olabilir?" Başını salladı 'hı' sesi çıkarırken. Birkaç dakika daha karşı tarafı dinledikten sonra, "Peki o zaman. Yine de aklında bulunsun, çıkarsa bir şey haber ver bana. Hadi eyvallah" deyip, telefonu kapadı.

Düşünceli gözlerle Dağlı'ya baktı. "Görüntü falan yokmuş."

"Nasıl yokmuş?"

"Kameralar bozulmuş diyorlarmış ama görüntüler silinmiş aslında."

Dağlı yerinden doğruldu, Fırat'a doğru eğilirken acıdan yüzünü buruşturmamak için tüm gücünü kullandı. "Sence kim yapmıştır?"

"Sence?"

"Bence Alazlar halletti," dedi Dağlı hiç düşünmeden.

"Bence de öyle," dedi Fırat ifadesiz bir yüzle. "En azından senin başın ağrımaz. Onların da ağrımaz tabii. Görüntü yoksa adamları kimin öldürdüğünü bulmaları zor. Heriflerin zaten pis işlerde, peşine bile düşmezler."

"Cehenneme kadar yolları var," dedi kız dişlerinin arasın-

dan. Yavaş hareketlerle tekrar arkasına yaslandı.

Fırat ayağa kalktı. "Hadi, ben bu manyakların hepsini toplayıp götürüyorum. Sen de dinlen biraz. Uyumak yok. Zaten sabah olmak üzere... Bugün kal içeride, yarın sabah gelirim alırım seni, hep beraber kahvaltı yapalım. Sonraki ayrıntıları konuşuruz. Bizim sıpayla ben de ne yapacaksam artık!" dedi yüzünü buruşturarak, sabır dilenir gibi ellerini kaldırdı.

Dağlı da ayağa kalktı. Birbirlerine baktılar bir süre ses çıkarmadan. İkisinin de bakışları yoğundu. Dağlı öne bir adım atıp Fırat'a sarıldı. "İyi ki varsın abi," diye mırıldandı, başını adamın omuzuna yaslayarak.

Fırat kızı sımsıkı kucakladı. "Abiciğim kendine dikkat et, lütfen riske girme," dedi yumuşak bir sesle. "Ben hep yanındayım. Unutma bunu, tamam mı?"

Kız ses çıkarmadan başını salladı. Fırat bir adım geri çekilip kızdan uzaklaştı. İki elini kızın yüzünün her iki yanına koyup, gözlerini kızın gözlerine dikti. "Bu iş bitince yüzün gülsün istiyorum artık. Bu gözlerdeki hüzün gidecek! Çok gençsin daha kuzu... Çok genç... Bütün bunları yaşamamalıydın," derken, yüzündeki hüzün sesinin tonuna yansımıştı.

Dağlı'nın gözleri doldu. Yaşların düşmemesi için kendini sıktı. Fırat eğilip kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Allah'a emanet ol kuzu," diye mırıldandı. Ellerini indirip topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru uzaklaştı. Dağlı sessizce arkasından bakıyordu.

Zorlukla kanepeye oturdu. Kapı tekrar açılınca başını çevirip baktı. Kerim elinde başka bir telefonla geliyordu. Dağlı'ya uzattı göz kırparak. "Simi taktım içine. Bu da takip edilemez."

"Sağ ol," dedi Dağlı, gözlerini yavaşça kapatıp açarak.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara, hemen gelirim."

"Biliyorum. Eyvallah," dedi Dağlı gülümsemeye çalışarak. Kerim bir süre sessizce ona baktı, sonra başını sallayıp kapıya doğru yürüdü ve çıkıp gitti.

Dağlı zorlukla ayağa kalkıp banyoya yöneldi.

* * *

Yaman ve diğerleri eve gelir gelmez ortam hareketlenmişti. Kolundan vurulan Cemil için doktor evde onları bekliyordu. Kurşun sıyırıp geçmişti. Yaman evin içinde gergin bir şekilde volta atarken doktor evin yanındaki binada, Cemil'in tedavisini yapıyordu.

Ekrem, elleri arkasında, salonun camından sessiz bir şekilde bahçeyi seyrediyordu. Saat neredeyse sabaha karşı beşti ve henüz hiç kimse uyumamıştı.

Yol boyu Yaman eğer fark etmeseler ve Çakal'ın adamlarının peşine düşmeseler, kızın başına gelecekleri düşündükçe sanki nefesi kesiliyor gibi hissetmişti. Kız şimdiye kadar hatırı sayılır sayıda adamın başına çorap örmüştü ve hepsini de temiz halletmişti ancak bu gece Yaman oraya ulaşmasaydı, kızı sağ bırakmaları olasılık dahilinde bulunmuyordu.

Motorun parçalanmış hali gözünün önüne gelince, kızın herhangi bir zarar görüp görmediğini aklından bir türlü atamıyordu. Gelen arabaya atlamıştı çabucak ama bir hasar var mıydı anlayamamıştı. Eve vardıklarında olanları Ekrem'e anlatmışlardı. Tüm görüntüleri yok ettirmişlerdi. Şimdilik polisle ilgili başları belaya girmezdi ancak Çakal'ın bunun ardında Alazların olduğunu anlamaması olanaksızdı.

Uzun bir süredir sessizce dışarı bakan Ekrem'in içindeki sıkıntı gittikçe büyüyordu. Bu işin bir an evvel bitmesini istiyordu ancak şimdiye kadar istedikleri doğrultuda gitmemişti hiçbir şey. Kızla ilgili hâlâ hiçbir bilgiye erişememişlerdi ve bu durum çok daha tatsız geliyordu Ekrem'e. Kızın yüzünü tam olarak hiç görmemişti ama bir can borcu vardı ona. Bu durum kızı kendisine yakın hissetmesine yol açıyordu. Her ne kadar Yaman'a belli etmese de kız onun da sürekli aklındaydı.

Son zamanlarda geçmişi çok fazla düşünüyordu. Bu geceden sonra kızın da Yaman'a bir can borcu olmuştu. Daha önce Yaman'a yardım ettiği düşünülürse ödeşmiş sayılırlardı. Gerçi bu işlerin muhasebesi bu şekilde olmuyordu elbette. Onun hesabı kızla ikisi arasındaydı. Yaman'ı her ne kadar frenleme-

ye çalışsa da en az oğlu kadar kız kendisinin de aklındaydı.

Başını ağır bir şekilde arkaya çevirip oğluna, "Kıza mesaj atıp sordun mu? Var mı bir şeyi? İyi mi?" dedi. Sesi düz çıkmasına rağmen merak ettiği belliydi. Hiçbir şey yetmiyormuş gibi şimdi bir de kız için endişeleniyordu.

Yaman babasının sözlerinin ardından aniden durdu. Dönüp babasına baktı. Kızın son zamanlardaki sessizliği nedeniyle artık hiçbir şey yazmıyordu ancak babası haklıydı. Kendisi de çok merak ediyordu.

"Hayır, sormadım bir şey," dedi biraz da şaşırarak.

İlk defa babası kızı merak etmişti. Şimdiye kadar ne zaman irtibat kurmaya çalışsa babası buna karşı çıkarken, bu kez kendisi bundan söz ediyordu.

Ekrem, sıkıntıyla geri dönüp oğluna baktı. "E oğlum, asıl şimdi sorman gerekirken neden sormuyorsun?" dedi hafif azarlar bir tonla.

"Ne zaman yazsam sürekli karşı çıkıyorsun. Uzak dur, deyip duruyorsun. Bu kargaşada bir de senin azarlarınla uğraşmak istemedim," dedi Yaman savunmaya geçerek.

Ekrem sabırsız bir hareketle elini sallayıp, "Sor hadi, sor. O kıza bir can borcum var, başına bir şey gelsin istemem," dedi, koltuğuna doğru ağır adımlarla yürürken. "Gerçi derdinin ne olduğunu bilmek isterdim ama anladık, söylemeyecek. Kendi bilir artık, ne yapalım," diye, ağzının içinde söylenerek koltuğa oturdu.

Yaman pencerenin önüne gidip dışarıyı seyretti bir süre. Henüz hava hâlâ karanlıktı. Bahçe adam kaynıyordu her zamanki gibi. Doktorun bahçe kapısından çıktığını gördü. Elini yavaşça cebine sokup telefonunu çıkardı. Bir süre elindeki telefona baktı. Yazıp yazmamakta kararsızdı. Kız yine cevap vermezse yaşayacağı hayal kırıklığına hazır olup olmadığını tartıyordu içinden. Ağzının içinde sinirle, "İnatçı psikopat!" diye mırıldandı. Kararını değiştirmesine fırsat vermeden mesajı yazıp hızla gönderdi.

"İyi misin? Her şey yolunda mı?"

Gerçi bu saatte kız uyuyor da olabilirdi. Hareketli bir gece

geçirmişti ve belki de dinleniyordur ya da yaralandıysa belki de hastanededir diye düşündü. Motorun epey sürüklendiği ve şiddetli bir şekilde duvara çarptığı belliydi. Her ne kadar üzerinde koruyucu giysi varsa da o sürüklenme ve çarpışma ardından bir zarar görmüş olması olasıydı. Ayakta kendisine korkusuzca bakarken kızın sarsıldığı belliydi. İlk önce motoru görünce kıza bir şey oldu diye kalbinin duracağını sanmıştı, ne zaman ki kızı sağ salim görmüştü, tekrar kalp atışlarını hissetmişti ancak o anki öfkesi yine kavurmuştu içini. Neden kendisini sürekli tehlikeye atıyordu ki bu kız?

Başını kaldırıp tekrar bahçeye baktı. Avucunun içinde telefon, eli yanına sarkmıştı. Aradan birkaç dakika geçti. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğü anda elindeki telefondan kısa bir titreşim geldi. Hemen elini yukarı kaldırıp ekrana baktı.

"İyiyim... Sağ ol..."

Sadece üç kelime... Son iki kelime zorla edilen bir teşekkürdü. Bunu anlamıştı Yaman. Zaten müteşekkir olmasını beklememişti. Teşekkür etmesi için adamların peşine takılmamıştı. O yüzden önemsemedi kızın bu tavrını. Geriye döndü, kendisine bakan babasıyla göz göze geldi. Ekrem gözlerinde soru işaretiyle oğluna bakıyordu.

Yaman başını sallayarak, "İyiymiş," dedi kısaca.

Yaşlı adam rahatlayarak arkasına yaslandı. Başını salladı hiçbir yorumda bulunmadan. Yaman salonun kapısına doğru yürürken, "Ben gidip biraz uzanacağım baba. İyi geceler diyeceğim ama sabah olmak üzere," dedi alayla son sözleri ekleyerek.

"Hadi git, uyu birkaç saat. Allah rahatlık versin."

Yaman odasına gitmek için merdivenleri çıkarken tekrar mesaj yazmaya koyuldu.

"Motorun durumu kötüydü. Doktora göründün mü?"

Dağlı gelen mesaja baktı bir süre. Endişelenmiş miydi Arıza onun için? Kaşları çatılı cevap yazdı.

"Doktorluk bir şey yok. Birkaç ezik o kadar."

Yaman odasına girdiğinde gelen mesaja baktı. Canı sıkkın bir şekilde dudaklarını büzdü. Yatağın üstüne oturdu. He-

men karşılık verdi.

"Başını çarptıysan, emin olana kadar uyuma birkaç saat."

Dağlı ekrandaki kelimelere bakınca kaşlarını kaldırdı. Adam gerçekten endişelenmiş görünüyordu. Bu durum onu şaşırtmıştı. Oysa sinirle saldıracağını düşünmüştü. Kısaca cevap verdi.

"Uykum yok zaten."

Yaman içinde kıpırdayan minik yılanların yönlendirmesiyle merakla başka soruya geçti.

"Arkadaşın kim?"

Dağlı gelen mesaja bakınca gözlerini devirip, derin bir soluk koy verdi sıkıntıyla. Çabucak cevap yazdı.

"Sen tanımazsın! Başladın yine ahiret sorularına!"

Yaman üzerindekilerle yatağa uzanıp sırtını yatağın başlığına dayamıştı. Kız yine dalga geçiyordu kendisiyle. Bacaklarını ileri doğru uzatarak, sağ ayağını sol ayak bileğinin üzerine attı. Bir yandan tekrar yazıyordu.

"Bir şey soramıyorum ki zaten! Merak ettim, nedir yani?"

Dağlı gözlerini kıstı. 'Ne kadar da meraklıymışsın sen öyle' diye mırıldandı, kestirerek cevapladı.

"Arkadaş işte!"

Yaman gözlerini yumdu bir süre. Derin bir nefes alıp tekrar açtı, yeniden yazdı. Bu kez alaycı yaklaştı.

"Sağlam zengin arkadaşların varmış. :) Çocuklar hayran kaldılar..."

Dağlı hem konuyu kapatmak hem de merakını gidermek için bu sefer kendisi sordu.

"Görüntüleri sen mi hallettin?"

Yaman bir kaşını kaldırıp ekrana bakarken mırıltıyla, 'Sence?' dedi, dudağının ucunda minik bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Neden öyle bir araba alamadığımı anlamışsındır!"

Dağlı gelen cevaba bakınca istemsizce güldü. Banyodan çıktıktan sonra biraz daha rahatlamıştı. Uzun süre soğuk suyun altında bekleyince, kendini şimdi daha iyi hissediyordu.

Kanepeye arkasını yaslamış, bacaklarını önündeki sehpaya uzatmıştı. Üzerinde beyaz bir atlet ve kısa siyah bir şort vardı. Gözlerini kısarak mesaj yazarken bir yandan gülüyordu.

"Hafif bir kıskançlık mı seziyorum?"

Yaman sesli güldü gelen karşılığa. Hemen karşılık verdi.

"Hafif değil! Alenen!"

Dağlı'nın gülümsemesi büyüdü. Sonra kaşlarını çatarak çabucak kelimeleri sıraladı peş peşe.

"Bu arada aklından zorun mu var senin azıcık? Piknik gezisine çıkmış gibi çatışmaya girilmez!"

Yaman tekrar kaşlarını kaldırmıştı ekrandaki kelimeleri okurken. Elini ensesine götürüp ovalarken sıkıntıyla boynunu bir sağa bir sola gerdi. Derin bir soluk koyuverip cevap yazdı.

"Kulübe hoş geldin! Bu konuda azarlayacaksan, sıraya gir!"

Dağlı dudaklarını büzdü okurken. Sırf damarına basmak için hemen cevap yazdı.

"Gerek yok. Hakkında düşündüğüm şeyin sağlamasını görmüş oldum."

Yaman'ın kaşları çatıldı. Ne düşünüyordu ki hakkında? Çabucak merakla tek kelime yazıp gönderdi.

"Derken?"

Dağlı da tek kelimeyle cevap verirken gülüyordu kendi kendine.

"Arıza!"

Yaman ekrandaki tek kelimeye baktı. Sinirlenmekle gülmek arasında bocaladı bir süre. Sonra sakin olmaya çalışıp kızın eline koz vermeme isteğiyle karşılık verdi.

"Nihayet adını öğrendim! :)"

Dağlı mesajı okuyunca alayla, "Ha ha ha! Çok komik!" dedi kendi kendine sesli bir şekilde. Aslında sert bir şekilde tersleyebilirdi ancak itiraf etmek zor olsa da bu gece o olmasaydı başı ciddi beladaydı. Bütün gecenin adrenalini üzerinden gidince bir gevşeme hâkim olmuştu vücuduna. Şu an tartışmak istemediği için ters cevap yazmaktan vazgeçip, doğru düzgün teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Omuz-

larını hafifçe sallayarak karşılık yazdı.

"Bu arada teşekkür ederim... Yani o saatte ne işiniz vardı orada bilmiyorum ama sayenizde paçayı yırttım."

Yaman gelen mesaja baktı. Bu sefer kavga etmek istemediği anlaşılıyordu. Kısa bir ateşkes yaşıyorlardı. Bunu değerlendirmek istedi.

"Teşekküre gerek yok. Sen de bana yardım etmiştin bir kez. Ödeşmiş olduk. Planlı bir şey değildi. Tesadüfen yolda fark ettim seni, peşindekileri de tanıyınca öyle gelişti."

Yaman, kız kesmediği sürece yazışmak istiyordu. En azından uyumaması için oyalayabilirdi. Görmediği için emin olamıyordu ama hâkim olamadığı bir gücün kontrolü altında gibi hissediyordu. Onun için endişeleniyordu. Bunu neden hissettiğini bilmiyordu ama tek hissettiği şey, kızın iyi olduğunu bilme isteğiydi.

Kızdan gelen tek kelimelik cevap, *"Anladım,"* oldu.

"İyi olduğuna eminsin değil mi? Bence bir doktora görünseydin. Yanında birileri var mı ilgilenecek?"

Dağlı sızlayan kaslarına aldırmamaya çalışarak, şimdiden boylu boyunca morarmaya başlamış olan sol bacağına baktı. Duştan sonra kas gevşetici ve ağrı kesici almıştı ama bir süre o acıları çekeceğini biliyordu. Acı çekmeye aldırmıyordu. Hiçbir fiziksel acı ruhunda hissettiğinden daha fazla, daha çekilmez olamazdı. Aksine vücudunda hissettiği en ağır acı bile ona lütuf gibi geliyordu. Kendi cezası da buydu. Katlanacaktı tüm acılara.

"Söyledim ya, doktorluk bir şey yok! Kimseye ihtiyacım da yok!"

'İnatçı keçi!' diye mırıldandı Yaman. Yine de pes etmedi.

"Uyuma o zaman! Ben buradayım. Oyalarım seni."

İçine tarifsiz bir rahatlama dolmuştu. Yalnızdı demek ki şu an. Zengin arkadaşı yoktu yanında. Kızın yanında başkalarının olduğunu bilmek onu huzursuz ve aksi yapıyordu. Her ne kadar şu an birilerinin onunla ilgilenmesini istese de içindeki başka bir duygu, yalnız olmasını hoşnutlukla karşılıyordu.

Dağlı bir süre sessizce oturup son kelimelere baktı. İnatla uyumasını istemiyordu. Başından bir darbe aldıysa diye endişe ettiği belliydi. Oysa kaskı çok iyi korumuştu kafasını. Yine de onu uyutmamaya çalışıyordu. Küçük Alaz her koşulda kafasını fena halde karıştırmayı başarıyordu. Adama öfkelenip çatlamakla, sakin sakin oturup konuşmak arasında gidip geliyordu. Belki de vücuduna çöken yorgunluk nedeniyle veya zaten uyumaktan nefret ettiği ve birkaç saatlik kâbus dolu uykudan kaçmak isteğiyle, sohbeti devam ettirmeye karar verdi. *"Uykuyla pek aram yok zaten. Sen neden hâlâ ayaktasın?"*

"Seninle konuşuyorum."

"Gerek yok, uyuyacaksan git yat."

"Bir kez de ne yapacağımı söylemesen?"

"İyi peki. Ne yaparsan yap!"

"Çok düşüncelisin. :). Soru sorma hakkım var mı?"

"Abuk sabuk değilse var."

"Bir gün yüz yüze doğru düzgün konuşma şansımız olacak mı?"

"Abuk sabuk!"

Yaman güldü gelen cevaba. Tekrar şansını denedi.

"Neden hiçbir şans vermeden beni sürekli tersliyorsun?"

"Abuk Sabuk!"

Yaman sıkıntıyla ofladı. Kız her kapıyı kapatıyordu.

"Hiçbir soruya cevap vermiyorsun, her konuyu kapatıyorsun, o zaman sen seç bir konu, onu konuşalım."

Dağlı başını sağa sola yatırarak, "E haklı biraz" diye mırıldandı. Sonra kendi mesajını yazdı.

"Senin Çakal'la derdin ne?"

Yaman soruya kaşlarını çatarak baktı. Sıkılmıştı bu durumdan.

"Adil mi bu soru sence? Kendin hiçbir soruya cevap vermezken!"

"Tamam. Haklısın. O zaman bunu da geç."

Dağlı hak vermek zorundaydı bu sefer. Kendisi hiçbir şey açıklamazken ondan cevap beklemek haksızlık olacaktı.

"Bak yanlış anlama, tersleme ama sakin sakin konuşabilir miyiz?"

"Gördüğün gibi gayet sakin konuşuyoruz ya şu an."

"Böyle değil. Kahvaltı yaparken konuşsak olmaz mı?"

Dağlı ilk önce yanlış okuduğunu sandı. Kaşları çatıldı. Ne demek istiyordu şimdi bu? Parmakları hızla hareket ederek çabucak yazdı soruyu.

"Ne kahvaltısı?"

"Uyumaman gerek. Sabah oldu zaten. Sana kahvaltı ısmarlayayım?"

Yaman gerginlikle gelecek cevabı bekliyordu. Öne doğru eğildi ve elindeki telefona düşecek mesajı bekledi.

Dağlı bir süre ekrana kilitlendi. Elbette böyle bir şey yapmayacaktı. Anında itiraz kelimelerini ekrana sıralamak istedi. Birkaç harf yazmıştı ki durdu. Geri sildi. Bu saatten sonra uyuyacağı yoktu zaten. Aklına giren düşünce, kabul etmekti. Bunu kontrol edebilirdi. Sadece bir kahvaltı... Hem belki birkaç cevap da alabilirdi küçük Alaz 'dan.

Diğer taraftan Fırat'a küçük Alaz'la görüşmeye gideceğini söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı. Elbette Fırat'tan gizlemeyecekti böyle bir şeyi. Biraz daha düşününce yine fikir değiştirdi. Buluşması doğru olmazdı. Neden çekindiğini bilemiyordu ama bu adamdan uzak durması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Eğer uzak durmazsa istediğinden çok daha fazla yakınlaşacağından korkuyordu.

İki duygu arasında gidip gelmeye başladı. Tekrar yazdı, tekrar sildi. Saatine baktı. Sekize geliyordu. Fırat'ı arayıp söylemeli miydi yoksa bu ikisinin arasında mı kalmalıydı? Nedense bunu sadece kendisine saklamak istiyordu. Adamın uzun süredir cevap beklediğini biliyordu. Düşünürken epey zaman geçirmişti. Nihayet karar vererek çabucak harflere bastı.

Yaman uzun süredir elinde tuttuğu telefona artık umudunu kesmiş bir şekilde bakıyordu. Kızın yine geri kaçtığını düşündü. Belki de çok acele etmişti. Keşke bunu teklif etmeden, ilk defa yapmış oldukları sakin sohbete devam etseydi. Her zamanki sabırsız Yaman devreye girmiş, acele etmişti. Kendi

kendisine küfrederken mesaj geldi.

"Şartlarım var!"

Elleri titredi mesajı okurken. Kız ilk defa görüşme teklifini kabul etmişti. Kalp atışları yükseldi. Yüz yüze normal bir şekilde konuşabileceklerdi nihayet. Kızın fikrini değiştirmesine fırsat vermeden aceleyle cevapladı.

"Ne istersen kabul!"

Dağlı'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Demek o kadar istekliydi. Ne isterse kabul edecekti. Rahatlayarak bir nefes aldı. Şartlarını çabucak sıraladı.

"Bu buluşmadan kimsenin haberi olmayacak! İsim sormak falan yok... İstemediğim hiçbir soruya cevap vermem... Şu an aklıma gelenler bunlar, yenileri olursa koyarım masaya hemen!"

Yaman çabucak mesajı okudu ve hızla cevap verdi.

"Kabul!"

"Ne zaman, nerede?"

"Bir saat sonra... Gideceğimiz yeri sana konum olarak gönderiyorum. Gelip alayım diyeceğim ama biliyorum kabul etmeyeceksin?"

"Ben kendim gelirim. Gerek yok!"

Yaman tahmin ettiği cevabı alınca, hızla ayağa kalktı. Banyoya doğru hareketlenirken çabucak kıza gidecekleri yerin konumunu gönderdi.

Gözlerden uzak rahat rahat konuşabilecekleri bir yer düşünmüştü. Şehrin içine girmenin hiç gereği yoktu. Sakin orman içi, en doğrusu olacaktı. Telefonu banyo tezgâhının üzerine atıp hızla üzerindeki giysilerden kurtuldu, duş kabinini açıp küvete girdi. Çok hızlı bir şekilde duş alıp çıkması gerekiyordu. İlk defa bir kızla buluşmaya giden yeniyetme bir delikanlı gibi kalbi küt küt atıyordu.

Bu kız onda neden bu tepkilere yok açıyordu, bir türlü açıklayamıyordu. İçine yaşam enerjisi girmiş gibi hissediyordu. Sanki çok uzun zaman hiç mutlu olmamış ya da bitkisel hayattaymış da o an içinde patlayan havai fişekler varmışçasına bir mutluluk, hayata geri dönmüş gibi çılgıncasına bir

duygu içindeydi. Yüzünde kontrol edemediği bir gülümseme vardı.

Dağlı, konuma tekrar bakarken ağır hareketlerle bacaklarını indirdi. Kasları ve derisi geriliyordu ama aldırmadı. Üzerine bir şeyler geçirip hemen çıkarsa vaktinde orada olurdu. Bir an doğru yapıp yapmadığından emin olamadı ama içinde onu dürten bir his gitmesini söylüyordu. Fırat'a ya da diğerlerine bunu söylemeyecekti. Bunu neden yapmak istediğini de bilmiyordu. Sadece kendisine saklamak istiyordu.

Giysilerinin olduğu rafa yaklaştı. Tahriş olmuş derisi yüzünden tenine sert kumaş değmemesi için kot pantolon giymek istemedi. Siyah pamuklu bir tayt çıkardı. Ekim sonuna geldiklerinden hava serinlemeye başlamıştı. Üzerine uzun kollu siyah bir tişört giyindi. Kurumuş olan gür siyah saçlarını, eliyle gelişigüzel toplayarak lastik bir tokayla başının üzerinde topuz haline getirdi. Önüne dökülen perçemleri, başına taktığı siyah bandın altına sıkıştırmaya çalıştı ama birkaçı yine yüzüne döküldü. Umursamadan omuz silkti. Ayağına siyah deri botlarını geçirdi. Bağcıkları bağlamak için oturduğunda yine yüzünü buruşturdu. Dişlerini sıkarak bağladı. İşi bitince derin bir nefes aldı.

Deri kısa ceketini, cep telefonunu ve sehpanın üzerinden arabasının anahtarını alıp, ağır adımlarla dışarı çıktı.

31. BÖLÜM

1991

Tahir yetişene kadar Nermin binadan çıkmış, içinde Halil'in kendisini beklediği aracına varmıştı. Arka kapıyı açtığı anda şoför koltuğunda kaykılmış oturan Halil yerinden fırladı. Başını arkaya atıp kadını görünce şaşırarak, "Erken çıktın abla," dedi.

Nermin arka koltuğa yerleşirken, "Eve dönüyoruz Halil. Hadi gidelim," dedi öfkeli bir sesle.

Halil hemen toparlanıp kontağı çevirirken, Nermin'in oturduğu taraftaki arka kapı tekrar açıldı. Tahir başını içeri uzatıp önce Halil'e seslendi. "Kapat o kontağı Halil."

Halil şaşkınlıkla başını çevirdi, eli aracın kontağındaydı.

"Hayır Halil! Sür arabayı!" diye Nermin çıkıştı bu sefer.

"Kapat o kontağı Halil!" diye Tahir kükredi. Öldürecek gibi Halil'e bakıyordu.

Halil bir Tahir'in yarı beline kadar araca girmiş haline, bir öfkeyle kendisine bakan Nermin'e bakıyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Nermin'in sinirli sesi tekrar ona ulaştı.

"Halil, sür arabayı, eve dönüyoruz. Benim dediğimi mi yapacaksın yoksa onun mu?" diye eliyle Tahir'i gösterdi.

Halil, Tahir'e bakıp, "Abi, ne olur kusura bakma ama arabadan çıkarsan ablamı eve götüreceğim. Kapıyı kapaman lazım," dedi yalvarır bir sesle.

Tahir okkalı bir küfür savurup, bir elini Nermin'in bacaklarının altından geçirdi, diğeriyle sırtından tutup kucaklayarak arabadan

dışarı çıkardı.

Nermin'in, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağıran sesini duymadı bile. Kadın panikle çırpınıyor, adamın ellerinden kurtulmaya çalışıyordu ama diğeri oralı değildi. Kucağında çırpınan kadına aldırmadan diğer tarafa dönüp, "Ragıp!" diye kükredi yine.

Tam Nermin'in arabasından iki adım uzaklaşmıştı ki başka bir araç ani bir frenle önlerinde durdu.

Tahir, telaşla arabadan çıkıp onlara doğru yaklaşan Halil'e dönüp, "Halil oğlum, sen eve dön, ben ablanı bırakacağım. Sen merak etme, ablan bana emanet!" dedi çocuğa güven verircesine.

Halil çaresiz gözlerle Nermin'e bakıyordu. Nermin öfkeyle minik yumruğunu adamın göğsüne vurup, "İndir beni aşağıya! Evime gideceğim ben. Halil, sakın beni almadan bir yere gitme, kovarım seni!" diye neredeyse çığlığı andıran bir sesle konuştu.

Halil bir adım öne çıktı. Tahir uyaran bakışlarla ona bakıp, "Halil!" dedi.

Halil yine bir Tahir'e bir Nermin'e baktı. "Abla!" diye Nermin'e seslendi. Sonra Halil herkesi şaşırtan bir şey yaptı. Nermin'in çaresiz bakışlarını görünce bir adım daha ileri çıkıp, "Tahir abi, olmaz! Ben ablamı almadan hiçbir yere gitmem. Bırak ablamı!" dedi bir cesaretle.

Diğer araçtan çıkan Ragıp belindeki silahı çekip Halil'in şakağına dayadı. "Aslanım, abim git diyorsa gideceksin!"

"Halil!" diye bağıran Nermin, panikle Tahir'in yüzüne bakıp, "Söyle şuna indirsin silahı! Halil'e bir zarar verirse, yemin ediyorum hepinizi parçalarım," diye devam etti bağırarak.

Adamın kucağında çırpınmaya devam ediyordu. Tüm bu cereyan eden tuhaf sahnede Tahir gülümseyerek Halil'e baktı. Takdir dolu bir yüzle, "Halil oğlum, sen ablan için ölmeye razı mısın?" diye sordu.

"Razıyım abi. Ablam eve gitmek istiyorsa eve gidecek. Sen de beni durdurmak için vuracaksan vur o zaman!" dedi, başına dayanmış silaha aldırmamaya çalışarak. Cesaretle Tahir'e bakıyordu. Şakaklarından akan birkaç damla teri yalnızca kendisi hissediyordu.

Tahir normal bir sesle biraz da azarlayarak, "Ragıp, indir şu silahı. Bir daha da ben çıkar demeden çıkarma şunu belinden," dedi.

Ragıp hemen silahı beline sokarken, "Kusura bakma abi, önüne

çıkınca arkadaş..." diye dik dik Halil'e baktı. Halil de ondan aşağı kalmadan aynı dik bakışlarla cevap verdi.

Nermin derin bir soluk aldı Tahir'in kucağında. Halil'e diktiği gözleri ateş saçarak azarlamaya başladı. "Halil! Çıldırdın sen iyice. Nedir bu silahlara falan kafa tutmak? Ailen var senin! Benim için bile olsa bir daha asla kendini tehlike atmayacaksın! Hepiniz kafayı mı yediniz, nedir anlamıyorum ki?" diye ardı ardına kelimeleri sıralamaya başladı Nermin.

Tahir başını eğip kadının yüzüne bakarken, "Bir sus Nermin, bir sus!" dedi bu sefer sakin bir sesle.

"Susmayacağım! Senin istediğin hiçbir şey olmayacak! Evime gideceğim ben. İndir beni," diyerek, sanki rahat bir kanepede oturuyormuş gibi kollarını göğsüne kavuşturdu. Yüzünde inatçı bir ifade vardı.

"Yemek yiyecektik beraber?" dedi Tahir başını ona eğip.

"İstemez! Gerek yok!" deyip başını çevirdi boşluğa.

"Bir daha olmayacak dedim diye?" Tahir bir kaşını kaldırmış, kadına bakıyordu alayla.

Nermin başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Kalp kırıklığı içinde, derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Şurada harcadığımız enerjinin yarısını beraber Çakal'a karşı harcasaydık, biz zaten her şeyle başa çıkabilirdik Tahir. Anladım ben seni! Senin ancak gücün Halil gibi güçsüzlere yetiyor!" dedi gözleri dolu dolu. Sesinde pes etmiş bir tını vardı.

Tahir'in duyduklarıyla yüzü kardı. Kucağındaki kadının canını yakarcasına elleri vücuduna baskı yapmaya başladı. Nermin'in gözünden, hâkim olamadığı bir damla yuvarlandı yanağından aşağıya. Ortalık bir anda sessizleşmişti.

Birkaç saniye kimse ne kıpırdadı ne ses çıkardı. Yüzü neredeyse siyaha dönmüş Tahir, topuklarının üstünde dönüp, kucağında kadınla arabasına doğru hareketlenirken, Ragıp fırlayıp arka kapıyı açtı.

Tahir arkasını dönüp, "Halil!" diye seslendi. "Arkamızdan gel. Madem ablan için ölmeye razısın, sabaha kadar nöbet de tutarsın," dedikten sonra, kucağında Nermin'le arka koltuğa geçip oturdu.

Nermin gözünden yaşlar akarken ağzını açtı, itiraz olduğu belli olacak kelimeler ağzından çıkmadan, Tahir'den tüylerini diken diken

eden, "Sus Nermin!" diyen sert ses çıktı.

Adam dimdik karşıya bakıyordu. Nermin hâlâ kucağındaydı. Ra- şip öne geçip aracı çalıştırdı. Halil arkalarına takıldı. Başka bir araç daha en arkadan geliyordu. Arabanın içinde ölüm sessizliği vardı. Nermin burnunu çekiyordu. Başını adamın göğsüne yaslamıştı. Tahir belli etmeden hafifçe gözlerini indirip, kucağında ağlayan kadına baktı.

Aklı bir anda aylar öncesine gitti. Nermin yine böyle kucağında yarı baygın, yüzü gözü yaş içerisindeydi. Çakal'ın kadına silah çekti- ği gece sanki yeniden yaşanıyor gibiydi. Tahir iki duygu arasında sü- rekli gidip geliyordu. Nermin'in kararlılığına hem delicesine öfkele- niyor hem de gurur duyuyordu. Böyle bir kadın her şeyi göze alacak kadar kendisini seviyordu. Kendisi zaten onun için ölmeye hazırdı ama ona zarar gelecek düşüncesi Tahir'i çaresiz bırakıyordu. Sanki o mutlu, huzurlu yaşasın, Tahir ondan uzakta olsa da dayanırdı.

Yol boyu Tahir bir heykel gibi gözlerini karşıya dikip, kafasında yüzlerce düşünce ve ihtimalle kararlar vermeye çalıştı. Önce bir fikri benimsiyor, sonra onu hemen eliyor, başka bir fikir tekrar kafasın- da şekilleniyordu. Pes etmek üzere olduğunu hissediyordu ama pes edecekse de tüm tedbirleri aldıktan sonra yapacaktı ne yapacaksa. Nermin perişan halde görünüyordu. Bu gece her şeyi etraflıca tartı- şabilecek gibi görünmüyordu. Azıcık onun da huzura ihtiyacı vardı. En azından sakin bir başlangıç belki de her ikisi için en iyisiydi.

Nermin ağır konuşmuştu. Kadının sözleri kalbine keskin bir bı- çak gibi oturmuştu. Onun gözünde böyle biri gibi mi görünüyordu. Güçlüyle savaşamaz, sadece güçsüze gücü yeten biri gibi mi görü- yordu Nermin onu?

Kalbi kırılmıştı ama kadını da suçlayamıyordu. Başından beri kadından uzak duruyor, tüm sinyallere rağmen ileri bir adım atmı- yordu. Kendisi de olsa belki onun gibi düşünecekti. Kadının çılgın halleri kendisinin de aklını başına getirmişti. Birkaç dakika önce Nermin'in yüzündeki pes etmiş ifadeyi görünce, içinde bir panik duygusu baş göstermişti. Nermin'in ondan uzaklaşmasını istemi- yordu ama kendisinin bu tutarsız tavırlarıyla da kadın daha ne ka- dar dayanabilirdi ki? Üstelik kadınlık gururunu da ayaklar altına almıştı.

İçinden, "Nermin Tekin lan! Nermin Tekin senin için savaşıyor,

sen tek adım atmıyorsun!" diye kendine de saydırmaya başlamıştı.

Araçlar peş peşe Tahir'in evinin önüne gelince, kapıdaki korumalar ağır demir kapıyı yana kaydırarak açıp, arabaları içeri aldılar. İki katlı evin etrafında geniş bir bahçe ve bahçeyi çevreleyen yüksek duvarlar vardı. Arabalar eve açılan kapının önündeki geniş boşlukta peş peşe durdular.

Ragıp dışarı fırlayıp Tahir'in kapısını açtı. Tahir arabadan çıkmadan önce, bir eliyle Nermin'in eteğini düzeltip kapıya doğru kaydı.

Diğer arabadaki adamlar ellerinde poşetlerle eve yönelmişlerdi bile. Halil kendi arabasından çıkmış, çaresiz ne yapacağını bilemez halde arabanın yanında dikiliyordu. Tahir kucağında kadınla ilerlerken, Ragıp önden gidip kapıları açıyordu ona. Evin kapısından içeri girmeden Tahir arkasına dönüp, "Halil, çocuklar sana da yiyecek bir şeyler verir, yandaki müştemilatta dinlen sen de. Haber gönderirim ben sana ablan gitmeye hazır olunca," dedi.

Halil soran bakışlarla adamın kucağındaki Nermin'e bakıyordu. Kadın yarı üzgün yarı mahcup bir yüzle kendisine bakıp başını salladı hafifçe. O da karşılık verdi başıyla 'tamam' der gibi.

Tahir, Nermin'i kucağından indirmeden ana girişten devam edip, yukarı çıkan ahşap merdivenlerin yanından geçti ve sağındaki kapıdan salona girdi. Salonun bir ucunda bulunan uzun, büyük kanepeye Nermin'i bıraktı. Yastıkları toplayıp, hiç sesini çıkarmadan onu izleyen kadına aldırmadan arkasına yastıkları yerleştirdi. Kanepenin arkasına katlanıp bırakılmış olan ince örtüyü alıp, kadının bacaklarının üstüne örtü.

"Sen dinlen biraz. Ben mutfağı bir kolaçan edeyim, geleceğim şimdi yanına," dedi kadının gözlerinin içine bakıp.

Bedeni kadının üstüne doğru eğilmişti. Gözleriyle Nermin'in yüzünü inceliyordu. Yüzündeki gözyaşı izlerine bakıp, şefkatli bir sesle, "Elini yüzünü yıkamak ister misin önce?" diye sordu.

Nermin onaylayarak sesini çıkarmadan başını salladı. Tahir doğruldu, elini ona uzatıp, "Gel o zaman, sana banyoyu göstereyim," dedi.

Nermin bacaklarındaki örtüyü yana çekerek elini adamın avucunun içine koydu ve ayağa kalktı. Tahir, elinde Nermin'in eli yürüyerek ahşap merdivenlere doğru yönlendirdi onu.

Ağır adımlarla el ele üst kata çıktılar. Üst katta geniş koridora beş kapı bakıyordu. Tahir sağ ve soldaki kapıları geçti ve koridorun sonuna doğru ilerledi. En sondaki soldaki kapıyı açıp, elini uzatarak ışığı yaktı ve Nermin'in içeri girmesi için yana çekildi. Nermin çekingen adımlarla odadan içeri girdi. Odanın ortasındaki geniş yataktan ve odanın dekorasyonunun renginden, burasının Tahir'in odası olduğunu anladı. Tahir odanın sağında kalan tarafa yan dönüp kapalı kapıyı gösterdi. "Banyo bu tarafta, sen keyfine bak," dedi.

Nermin soran bakışlarını adama çevirip, "Başka banyo yok mu evde? Neden kendi banyonu kullandırıyorsun?" dedi.

Tahir yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifadeyle ona baktı. "Benim banyom olduğunu ne biliyorsun?"

Nermin iki ayağının üstünde ağır ağır etrafında dönerken elini yavaşça sallayarak, "Ortada çift kişilik yatak, köşede tek kişilik bir koltuk, komodinin üstünde bir kitap, bir sürahi su ve bardak, yatak örtüsü siyah, perdeler koyu renk, eminim şu gardırobu açsam senin giysilerin içindedir, ayrıca odanın içinden kendi özel banyona giriş... Senin odan olmadığını mı söyleyeceksin şimdi?" dedi o da ifadesiz bir yüzle.

Tahir dudaklarını büzdü. Ellerini pantolonunun cebine sokup, ağır ağır başını salladı. "Misafir odası olamaz mı?" dedi kaşlarını kaldırıp.

Nermin dilini dişine vurup bir cık sesi çıkardı. Başını kaşlarıyla beraber yukarı kaldırıp, "Sanmam," dedi.

Tahir karşılık vermeden kapıya doğru hareketlendi. "Ben aşağıdayım. İşin bitince inersin, acele etme."

Elbette kadını başka bir odaya götürecek değildi. Doğru, evde misafir odası vardı ama Nermin'i kendi odasında istiyordu. Başka bir odaya götürmek aklının ucundan dahi geçmezdi.

Tahir odadan çıkıp, kapıyı usulca arkasından kapattı. Nermin bir süre kapanan kapının ardından baktı. Sonra yavaş yavaş odanın içinde dolaştı. Pencereye doğru yaklaşıp kapalı perdeyi araladı hafifçe. Bahçede düzenli aralıklarla yanan ışıklar olsa da karanlıktan aşağısı pek net görünmüyordu ama birkaç adamın ağır ağır etrafta dolandığını seçebiliyordu. Nöbetleri hiç bitmiyordu anlaşılan.

Camdan uzaklaşıp tahmin ettiği üzere geniş dolaba yaklaştı. Ka-

pakları tek tek açıp içlerine baktı. Hepsi koyu renk takım elbiseler, sıra sıra ütülenip asılmış gömlekler, kazaklar, tişörtler. Çekmeceler de çamaşırlar, çoraplar, hepsi muntazam bir şekilde yerleştirilmişti. Bir kadının eli değdiği belliydi. Muhtemelen buranın düzeni için de Füsun ayarlamalar yapıyordu.

Kapakları kapatıp yatağın yanına yanaştı. Komodinin üzerindeki kitap ilgisini çekti. Ne okuduğunu merak etmişti. Yavaşça kitabı eline alıp kapağına baktı. "Uğultulu Tepeler." Dudaklarında minik bir gülümsemeyle kitabın sayfalarını çevirdi. Tahir onu şaşırtmaya devam ediyordu. Birkaç satıra gözleri takıldı.

Bir süre sonra elindeki kitabı yerine bıraktı. Epey vakit harcadığını düşündü. Banyonun kapısına doğru yürüdü. Yine yavaş hareketlerle kapının kulpunu aşağı indirip araladı. Önce başını içeri uzattı. Karanlıktı. Elini uzatıp girişte sağda, duvardaki düğmeye dokundu. İçerisi aydınlandı. Kapıyı ardına kadar açarak içeri girdi. Banyo epey genişti. Sağ tarafta kocaman bir küvet, solda duvardan duvara uzun bir tezgâh vardı. Tuvalet banyonun ilerisinde, küvetin yanındaydı. Tezgâhın üzerindeki duvar tamamen aynaydı. Tezgâhın üzerinde sadece bir erkeğin ihtiyacı olabilecek malzemeler vardı. Tıraş takımları, tıraş köpüğü, losyon, parfüm, cam bir kavanoz içerisinde diş fırçası ve macun... Geri kalan alan bomboştu. Tezgâhın altındaki dolaplarda yedek havlular vardı. Küvetin girişindeki askıda bir bornoz asılıydı.

Nermin tezgâhın ortasında, lavabonun önünde durup aynadan kendi yüzüne baktı. Ağlamasının ardından rimelleri yüzüne akmıştı. Kaşlarını çatarak kendisini seyretti. Berbat görünüyordu. Derin bir nefes alıp aşağı eğilerek tezgâhın altındaki dolapta üst üste duran havlulardan bir tanesini çekip aldı. Çeşmeyi açıp sıcak suyu ayarladı ve yüzünü yıkamaya başladı. Tüm makyajı çıkarması gerekecekti. Yanında yüzünü toparlayacak bir şey yoktu zaten. Yüzünü iyice yıkadıktan sonra havluyla kuruladı, işi biten havluyu tezgâhın üzerine bıraktı.

Çekmeceleri açıp saçlarını toplayacak bir şeyler bakındı. Uygun bir şey bulamadı. Çekmecelerin içinde de yine bir erkeğin ihtiyaç duyabileceği şeyler vardı. Tarak, tırnak makası, kulak çöpü, krem, tıraş makinesi, bir saç kurutma makinesi vs. çekmecelere konulmuştu.

Orada bir şey bulamayacağını kanaat getirerek tekrar odanın içine girdi.

Doğruca dolaba yaklaşıp yine kapakları açtı. Asılı duran sayısız kravattan bir tane koyu renkli olanı çekip aldı. Bant gibi kullanıp saçlarını topladı kravatla. Başını eğip üzerindeki elbiseye baktı. Buruş buruş olmuştu. Çıkarmak istiyor ama yanında giyecek başka bir şey olmadığı için memnuniyetsiz bir ifadeyle elbiseye bakıyordu.

Omuzlarını silkti. 'Yapacak bir şey yok' diye mırıldandı kendi kendine. Gözü bir an adamın gömleklerine gitti. Tekrar elbiseye baktı. Belki de elbiseyi çıkarıp bir gömlek giymeliydi. Nasılsa gömlek de kendisine elbise gibi gelecekti. Emin olamıyordu. Belki de Tahir hoşlanmazdı gömleklerinden birini giymesine. Birkaç dakika çekimser halde üzerini değiştirip değiştirmemek arasında gitti geldi. Neden sonra adamın buna da bir arıza çıkarabileceğini düşünüp vazgeçti bu düşünceden. Omuz silkerek odanın kapısına doğru hareketlendi. Kapıyı açıp odadan çıktı.

Koridordan geçerken merakına yenilip geçtiği kapıları açıp başını içlerine soktu. Üç tane daha oda vardı. Biri yine çift kişilik olduğu belli geniş bir odaydı. Diğeri daha küçüktü, muhtemelen misafir odasıydı. Bir tanesi çocuk odası olarak düzenlenmişti. Yaman'ın gelince nerede uyuduğunu anladı Nermin gülümseyerek. Son kapı geniş bir banyoya açılıyordu. Nermin, gördüklerinden Füsun ve Ekrem'in sık sık buraya geldiklerini anladı. Bu fikir hoşuna gitmişti. Başkalarının gelmesindense onların gelmesi içini rahatlatmıştı anlamsız bir şekilde.

Koridorun başına gelip ağır adımlarla merdivenlerden indi. Ayaklarındaki topuklu ayakkabılar her adımında basamaklarda ses çıkarıyordu. Tahir merdivenin dibinde belirdi. Şüphesiz sesi duyup gelmişti. Elini kadına uzattı. Nermin doğal bir hareketle kendisine uzanan eli tuttu son basamağı inerken. Adam ses çıkarmadan eli avucunun içinde kadını yönlendirdi. Tekrar salona girdiler. Salondaki masa iki kişilik hazırlanmıştı.

Tahir masanın başındaki sandalyeyi geçerek hemen solundaki sandalyeye oturttu Nermin'i. Servisler bir masanın başına, bir de hemen soluna hazırlanmıştı. Tahir kadehlere şarabı koyduktan sonra masanın başındaki sandalyesine oturdu. Nermin masaya baktı.

Minik tabaklara çeşitli mezeler konulmuştu. Kadehine uzanıp bir yudum aldı önce. Tahir arkasına yaslanmış, onu izliyordu. Nermin kadehini masaya geri koyarken, "Evinde yardımcın yok mu?" dedi, erkek elinden çıktığı belli olan masa düzenine tekrar göz atarak.

Tahir masaya mahcup bir bakış attı. "Var ama hafta sonları izin veriyorum."

Nermin başını sallayıp çatalına uzandı ve tabağına ufak bir parça yiyecek koydu. Tahir öne çıkıp eline bir servis kaşığı aldı ve tüm yiyeceklerden küçük parçalar halinde kadının tabağını doldurmaya başladı.

Nermin eliyle durdurarak itiraz etti ."Yeter bu kadar. Hepsini bitiremem."

"Yersin yavaş yavaş. Acelemiz yok," diyen Tahir'e, Nermin alay ve sitem dolu bir bakış attı.

Tahir, Nermin'in bakışını yakalayınca kaşığı bırakıp tekrar arkasına yaslandı. Kadehine uzanıp bir yudum da o aldı. Kadehi masaya geri koyarken, "Konuşacağız! Ama bu gece değil. Yeteri kadar yordun kendini. Yemeğini ye şimdi, daha sonra konuşacağız," dedi.

"Konuşacak bir şey bırakmadın. Kestirip atıyorsun. Ne konuşacağız?"

"Sonra dedim."

"Aynı şeyleri konuşacaksak gerek yok."

"Nermin, sonra dedim," diye uyardı Tahir. Başıyla işaret etti. "Ye şimdi."

Nermin bir an isyan dolu bakışlarla baktı adama. Gözlerindeki kararlı ifadeyi görünce sinirden dudakları gerildi. Sonra çaresizce eline çatalını alıp, ağır ağır önündekileri yemeye başladı. Bir süre sessizce atıştırdılar.

Tahir'in bakışları Nermin'in toplanmış saçındaki kravata takıldı. Dudaklarının ucu kıvrıldı. "Kravat yakışmış," dedi gülümseyerek.

Nermin bir an boş boş adama baktı, adamın bakışlarını fark edince neden söz ettiğini anladı. Oralı olmadan omuzlarını silkti. "Başka bir şey bulamadım. Kusura bakmazsın herhalde."

"Hayır, kusura bakmam merak etme."

"İstersen yenisini alırım. Bu baya buruşmuştur."

"Gerek yok. Yenisini istemem. Bu da sende kalsın istersen," di-

yen Tahir'in bakışları çok şey söylüyordu.

İkisi de önlerindeki tabaklarla bir süre oyalandılar. Nihayet Nermin daha fazla devam edemeyeceğini hissedince çatalını bıraktı. Tahir bir ona, bir önündeki yarısı dolu tabağa baktı.

"Aç olduğunu sanıyordum."

"Artık değilim."

Birbirlerine bakıyorlardı. Tahir elindeki kadehle oynuyordu. Bir yudum daha alıp masaya geri bıraktı. Yüzünden yorgunluk akan kadına baktı.

"Kanepeye geçmek ister misin? Daha rahat edersin."

"İyi olur," dedi Nermin, yorgun gözlerle ilerideki kanepeye bakıp.

Tahir kalkınca o da kalktı. Ağır adımlarla yürüyerek kanepeye yaklaştı, kendini kanepeye bırakıp ayakkabılarını çıkardı. Bacaklarını yukarı toplayıp yan oturdu, sırtını kanepenin arkasına verdi, kolunun altında daha önce Tahir'in sırtına koymaya çalıştığı yastıklar ummadığı bir konfor sağlamıştı.

Tahir uzanıp daha önce çekip aldığı örtüyü yine kadının bacaklarının üstüne örttü. Nermin alaycı bir bakış attı. Tahir kadının bakışlarını görmezden gelip, kanepenin kalan kısmına, Nermin'in ayaklarının dibine oturdu. Ayaklarını önündeki sehpaya uzatıp kadına döndü.

"Kahve ister misin?"

"Sen mi yapacaksın?" dedi Nermin bir kaşını kaldırarak.

Tahir daha önce Nermin'in yaptığı gibi bir cık sesi çıkardı. Nermin soran gözlerle baktı.

"İster misin?" diye yineledi sorusunu.

Nermin gülerek onayladı. "İyi olur. Gözlerim kapanmak üzere."

"Ragıp!" diye kükredi Tahir. Nermin iki gözünü yumup elleriyle kulaklarını kapadı.

"Daha uygun bir şekilde çağıramaz mısın acaba?" diye mırıldandı.

Tahir şaşırarak ona döndü. "Duymaz ki o zaman," dedi masum bir yüzle kadına bakıp.

Nermin gözlerini devirdi. O sırada kapıda telaşla içeri dalan Ragıp göründü. "Buyur abi?"

"Ragıp, bize iki kahve aslanım," dedi Tahir, Nermin'e yan gözle bakıp.

"Hemen abi." Bir an duraksayıp Nermin'e döndü. "Nasıl içersin yenge?"

"Sade," dedi Nermin'le Tahir aynı anda.

Nermin şaşırarak Tahir'e baktı. Diğeri Ragıp'a döndü. "Sağ ol aslanım," dedi Nermin'in verdiği tepkiyi görmezden gelerek.

Ragıp salondan çıkınca Nermin yerinde kımıldanıp Tahir'e baktı tekrar. Hafta sonu beraber geçirdikleri kısacık zamanda, kadının kahvesini nasıl içtiğini hatırlıyordu.

Tahir, Nermin'le ilgili birçok şeyi biliyordu. Öğrendiği hiçbir şeyi unutmuyordu. Nermin, adamın karşıya dönük yüzüne bakıyor, profilini inceliyordu doya doya. Tahir bir kolunu kanepenin diğer yanına yaslamış, diğerini kanepenin arkasına atmış, ayakları önündeki sehpaya uzanmış, dalgın dalgın düşünüyordu. İkisinden de ses çıkmıyordu. İçeride huzurlu bir sessizlik vardı.

On dakika sonra Ragıp elindeki tepside iki fincanla içeri girdi. Tahir ayaklarını indirip toparlandı. Fincanların birini alıp Nermin'e uzattı, diğerini önüne, sehpanın üzerine koydu. Nermin hafifçe toparlanıp adamın elinden fincanı aldı.

Ragıp "Afiyet olsun abi..." deyip çabucak başını çevirip, "...yenge," dedi.

Nermin adama sinirli bir bakış attı. Sol elinde kahvesini tutarken sağ elinin işaret parmağını adama kaldırdı. "Kahve için sağ ol ama Halil'e silah çektiğini unutmadım," dedi sitemli bir sesle parmağını sallayarak.

Ragıp doğrulurken şaşkınca Nermin'e baktı. Yüzü kızarmaya başlamıştı. Telaşla Tahir'e çabuk bir bakış attı. Ağzının içinde gevelemeye başladı. "Yenge... Kusura bakma... Abime karşı çıkınca..." diyerek açıklama yapmaya çalışıyor, yardım dileyen gözleri kadınla Tahir arasında gidip geliyordu.

Tahir bıyık altı gülerken araya girmemiş, işkenceyi uzatmak istercesine konuşmamak için kahvesinden bir yudum alıyordu.

Nermin, "Abine karşı çıkan herkese silah çekeceksen listenin başına beni al o zaman," dedi diklenerek.

"Ne diyorsun yenge? Haşa! Elimi keserim daha iyi," diyerek Ragıp cevap vermeye çalışırken, Tahir'den ürkütücü bir sesle, "Kafasına sıkar, onu yapamaz işte," diyen karşılık geldi.

Tahir başıyla yaptığı ufak bir işaretle Ragıp'ı gönderdi salondan. Adam rahatlayarak, kaçarcasına salondan çıktı.

Nermin ayaklarını biraz yukarı çekip tekrar yerleşti oturduğu yere. Sol dirseğini yastıklarla destekleyip sol eliyle tabağı tutarken, sağ eliyle fincanı alıp dudaklarına götürdü. Kaşları çatık Ragıp'ın çıktığı salon kapısına bakıyordu.

Tahir bacağını yukarı toplayıp kadına doğru yan döndü. O da fincanını eline almıştı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Demek bana karşı çıkacaksın?" dedi alayla.

"Çıkıyorum zaten," diye cevabı yapıştırdı Nermin hemen.

Tahir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Gülmemek için kendisini tutuyordu. "Nasıl?" diye sordu merakla.

"Senin dediğin her şeyin tersini yaparak," dedi Nermin omuz silkerek.

"Ben ne diyor muşum?"

Nermin bir süre düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Mesela..." diye uzatarak yine düşünüyormuş gibi yaparken fincanını tabağa geri koydu. "...Bugün oyunum yarım kaldı. En kısa zamanda tekrar etmeyi düşünüyorum. Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum..." dedi parmağını sallayarak sonra devam etti "... benim elim daha iyiydi. Flush Royal gerçekten bende vardı. Gerçi ful şarjörü alt edemezdi... Ama ortayı alırdım," diye sözlerini bitirdi meydan okuyan bakışlarla.

"İlla ateşle oynayacağım diyorsun yani?" diye karşılık verdi Tahir uyaran bakışlarla.

"Kararlı olmak, ne istediğini bilmek diyelim."

"Ben kararlı değilim, ne istediğimi bilmiyorum öyle mi?" Tahir'in gözleri yine kararmaya başlamıştı.

"Öyle görünüyor," diye cevap veren Nermin, cesaretle adama bakıyordu.

"Ben öyle geri zekâlıyım ki elimdeki hazinenin kıymetini bilmiyorum, elimin tersiyle itiyorum öyle mi?" diye üsteledi Tahir.

Nermin cevap vermedi bu kez ancak bakışları adamı onaylar gibiydi. Gözlerini kaçırmadan, karşısında yan dönmüş karanlık bakışlarla kendisine bakan adama bakıyordu. Tahir sanki elindeki fincan kendisini rahatsız ediyormuş gibi yüzünde memnuniyetsiz bir ifa-

deyle fincanı önündeki sehpaya bıraktı.

Öfkesine hâkim olmaya çalıştığı belli bir ifadeyle Nermin'e döndü tekrar. "Bu gece çok yorgunsun, bunu şimdi tartışmayacağım ama şunu söyleyeyim; yapmaya çalıştığın şeyin tam olarak farkında değilsin."

"Yanlıyorsun. Aksine, tam olarak farkındayım. Sen sadece benim bunu göze alabileceğime inanmıyorsun," diyen Nermin, elindeki fincanı adama uzattı doğal bir hareketle. Diğeri istemsizce uzatılan fincanı alıp sehpanın üzerine koydu hemen.

Nermin kanepede aşağı doğru kaykıldı. Kendini gittikçe daha yorgun hissediyordu. Tahir'le tartışacak daha fazla gücü kalmamıştı. "Dediğin gibi yorgunum. Ben de şimdi bunu tartışmak istemiyorum. Daha yumuşak bir şeylerden söz edelim şimdilik."

Tahir kadına baktı. Doğal bir halde kanepeye uzanmış, yarı kapalı gözleriyle kendisine bakıyordu masumca. Tahir, Nermin'in bacaklarını rahatça uzatabilmesi için ayaklarını kucağına koydu. Kadın sesini çıkarmadı. Şimdi daha rahat etmişti.

Tahir, "Ne tür yumuşak bir şeyler?" diye mırıltıyla sordu. Bir yandan kucağındaki ayaklara ağır ağır masaj yapıyordu.

"Bir gününü nasıl geçirirsin, bana onu anlat?" dedi Nermin. Adamın ayaklarındaki elleri onu çok rahatlatmıştı. Tüm gece topuklu ayakkabıların içindeki ayakları ağrımıştı ve Tahir'in yumuşak dokunuşları çok iyi geliyordu.

Tahir gülümseyerek kadına baktı. "Çok sıradan bir şekilde geçiririm. Sadece işle ilgilenirim."

"Mesela?" diyen Nermin'in gözleri kapanmak üzereydi. Tahir kucağındaki ayaklara belli belirsiz masaj yaparken Nermin iyice gevşemişti. Tahir'in cevap verip vermediğini fark etmedi bile. Gözleri tamamen kapanmıştı.

Tahir hayranlıkla uzun süre uyuyan kadını seyretti. Melek gibi uyuyordu Nermin. Kadını kendi evinde, kendi kanepesinde bu şekilde uyurken seyrederken ondan asla ayrı kalamayacağını çok iyi anlamıştı. Çok zorlu geçecekti her şey. Çok yıpranacaktı bu kadın, biliyordu ama onu bırakmayacaktı. Bırakamazdı. Minik ayakları avuçlarının içindeyken, onların üzerinde yürüyüp kendisinden uzaklaşmasına artık izin veremezdi. Hayatı boyunca tatmadığı bir

duyguyu yaşıyordu Tahir.

Bir duygunun kendini hem bu kadar güçsüz hem de bu kadar güçlü yapabileceğine inanmazdı. Şimdi Nermin'i seyrederken, hem dünyanın en büyük yenilgisini almış gibi ezilmişçesine mağlup hem de tüm dünyayı fethetmiş yücelikte, galip hissediyordu.

Nermin'i rahatsız etmekten ürkerek ağır ağır yerinden kalktı, usulca kadının ayaklarını kanepeye bıraktı. Bacaklarındaki örtüyü aşağı çekip ayaklarını örttü yavaşça. Sessiz adımlarla salondan çıktı. Evin kapısından çıkıp kapıda bekleyen Ragıp'a işaret etti.

Ragıp koşturarak geldi karşısına. "Halil'i çağır."

"Yenge gidiyor mu abi?" diye sordu Ragıp, şaşkınlık ve merak karışımı bir ifadeyle.

Tahir birkaç saniye adamın yüzüne baktı. Yüzündeki aydınlık ifadeyi, Ragıp şimdiye kadar onun yüzünde asla görmemişti. "Hiçbir yere gitmiyor. Bundan sonra yengeniz hep burada," diye cevap verdi Tahir parlayan bakışlarla.

Ragıp gülümseyerek karşılık verdi. "Hayırlı olsun o zaman abi. Gözün hiç arkada kalmasın. Canım pahasına korurum ben yengemi," dedi tüm içtenliği ile.

Tahir elini uzatıp Ragıp'ın omzunu sıktı. "Eyvallah aslanım."

Ragıp'ın ettiği her sözün gerçek olduğunu çok iyi biliyordu. Ragıp hiçbir zaman boş laf etmezdi. Laf olsun diye de konuşmazdı.

"Halil'i niçin istedin abi?"

"Sen çağır gelsin."

"Hemen abi," diyen Ragıp, uzatmadan fırlamıştı yerinden.

Tahir ellerini cebine sokup kapıda bekledi. Birkaç dakika sonra Halil geldi Ragıp'la.

"Buyur Tahir abi? Gidiyor muyuz? Ablam hazır mı?" diye sordu peş peşe.

"Halil, ablan uyudu aslanım. Rahatsız etmeyelim. Bu gece burada...Sen eve git. Ablana küçük bir çanta hazırlat. Birkaç kıyafet, başka ihtiyacı olabilecek şeyleri de al gel. Yardımcısı biliyordur. Sabah uyandığında yeni kıyafet ister, üzerindeki uygun değil," dedi son kelimelerde yüzünü buruşturarak.

Halil'in ilk anda yüzü düştü ancak Tahir'in kararlı bakışlarını görünce gönülsüzce de olsa başını sallayıp onayladı. Arkasını dönüp

arabaya doğru hareketlenirken Tahir arkasından seslendi.

"Halil!" Halil dönüp ona baktı. "... Bu arada, yarın Ragıp'la atışa başlayın. Bir an evvel öğren. Sana da bir silah versinler. Belinden çıkmayacak! Ablan artık yanımdan ayrılmayacak... Çakal belası başımızdan gitmeden, silahsız dolanmayacaksın!" dedi hükmü koyarak.

Halil'in duyduklarıyla yüzü karıştı. Bir Tahir'e bir Ragıp'a baktı. Ragıp şimdi başka türlü bakıyordu kendisine. Dost gibi. Halil omuzlarını dikleştirdi. Kara gözlerini Tahir'e dikti.

"Emredersin abi. Sen merak etme. Ablam bana emanet," dedi sesinde gururla.

"Biliyorum aslanım. Sen onun yanındayken gözüm arkada değil zaten," diye karşılık verdi çocuğa samimiyetle. Bakışları yumuşaktı Tahir'in.

Halil dolan gözlerini hiçbiri fark etmeden aceleyle başını çevirip, "Eyvallah abi," dedi arabaya koştururken. Arabayı çalıştırıp kapıdan çıkarken, iki adam evin kapısının önünde ayakta dikilmiş, gidişini izliyorlardı.

Ragıp, "Sağlam çocuk bu, abi," diye mırıldandı.

Tahir gözleri tekrar geriye kapanan kapıda, "En az senin kadar Ragıp... En az senin kadar..." diye karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra evin kapısına döndü, içeri girecekken durdu, başını arkaya çevirip Ragıp'a, "Yarın bir konuşalım seninle. Yeni düzenleme yapacağız. Savaş kapıda," dedi uyarırcasına. Gözleri karanlık bakıyordu yine.

Ragıp, Tahir'e aynı bakışlarla karşılık verdi. "Başımla beraber abi."

Tahir sadece başını salladı. Düşünceliydi. İçeri adım atıp gözden kayboldu.

Ragıp arkasından kapanan kapıya bakarken, "Abim be! Adamsın adam!" diye mırıldandı.

Tahir önce üst kata çıkıp, odasındaki yatağın üzerindeki örtüyü çekip aldı. Yatağı hazırladı. Yatağın her iki yanında bulunan komodinlerin üzerindeki lambaları yaktı. Çıkarken odanın ışığını kapadı. Sonra tekrar aşağı indi.

Salona girip kanepeye yöneldi. Nermin hâlâ derin bir uykudaydı. Yavaşça üzerindeki örtüyü kaldırıp aldı. Uyandırmamaya çalışarak

usul hareketlerle kadını yine kucağına aldı, yukarı çıkan merdivenlere yöneldi. Ağır adımlarla merdivenleri çıktı. Kadın kollarında kuş gibi hafif kalıyordu.

Üst katta koridoru geçip odasına girdi, yavaşça Nermin'i yatağa bıraktı. Üzerindeki elbiseyle uyuyamayacağını çok iyi biliyordu.

Dolabından kendi tişörtlerinden bir tane çıkarıp, kadının yanına döndü. Yavaş hareketlerle, kadını uyandırmadan üzerindeki elbiseyi çıkardı. Odanın loş ışığında, Nermin incecik, muhteşem vücuduyla gözlerinin önünde tanrıça gibi uzanıyordu. Kendine hâkim olup doya doya bakmadı. Savunmasız kadını çıplakken izlemeyi kendisine yakıştıramıyordu.

Acele hareketlerle, iç çamaşırlarına dokunmadan bir çocuğu giyindirir gibi tişörtü kadının üzerine geçirdi. Kendi tişörtü kadının üzerinde gecelik gibi olmuştu. Nermin uyanmamıştı. Derin bir nefes alıp kadının üzerine ince yorganı örttü. Nermin'in dudaklarının arasından anlaşılmaz mırıltılar çıktı. Kadın yatağın ortasına doğru sol tarafına dönüp, gözlerini açmadan elini yanağının altına koydu.

Tahir şefkatle gülümsedi. Yüzüne düşen birkaç tutam saçı geri itti. Birkaç saniye kadını seyretti sevgiyle. Sonra doğrulup banyoya geçti. Hızlı bir duşun ardından beline sardığı havluyla banyodan odaya girdiğinde, Nermin deliksiz bir şekilde uyumaya devam ediyordu.

Tahir dolaptan kendisine siyah bir pijama altı alıp üzerine geçirdi. Havluyu odada bulunan koltuğun üzerine atıp yatağa yanaştı. Usulca oturdu. Ağırlığıyla yatak aşağı çöktü. Yorganı kaldırıp altına girdi. Sağ kolunu başının altına koyup Nermin'e çevirdi başını. Melekler gibi uyuyan kadını seyretmek ona huzur veriyordu. Kalbinin atışlarını kontrol edemiyordu. Aylardır rüyalarından çıkmayan, görüntüsü bir an bile gözünün önünden gitmemiş olan kadın, kendi yatağında, yanında yatıyordu.

Sol elini uzatıp işaret parmağının tersiyle Nermin'in yanağını okşadı usulca. Şimdiye kadar sadece el ele tutuşabildiği kadının yanında uyuduğunu algılamakta zorlanıyordu. Aylardır kaçmaya çalıştığı, uzak durduğu kadın şimdi koynundaydı. Bu noktaya nasıl geldiğine hala şaşırıyordu.

Uzun süre kadını seyretti. Neden sonra elini uzatıp lambayı söndürdü. Sağına dönüp Nermin'le yüz yüze dururken uyumaya

hazırlandı. Yavaşça uzanıp Nermin'in alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi geceler inatçı kadın," diye fısıldadı gülümseyerek. Sağ kolunu başının altına koyup gözlerini kapadı. O sırada Nermin kımıldandı. Yine anlaşılmaz mırıltılar çıktı ağzından. Tahir'e doğru iyice sokuldu. Tahir kolunu hareket ettirip Nermin'in boynunun altından geçirdi, kadının başını göğsüne yasladı.

Nermin rahatlamış gibi başını iyice yerleştirdi gözlerini açmadan. Derin bir iç çekip sağ elini yüzünün yanına, Tahir'in göğsüne koydu. Tahir'in kalbi Nermin'in elinin altında atıyordu. Hayatı boyunca hiç hissetmediği kalbi, ait olduğu kadın için atıyordu şimdi.

Tahir kollarıyla kadını iyice sarıp, gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra ikisi de derin uykudaydı.

* * *

Nermin yattığı yerde sanki mengeneyle sarınmış gibi kımıldayamadığını hissettiğinde gözlerini açtı. İlk anda nerede olduğunu çıkaramadı. Dışarıdan gelen ışığın kalın, koyu renk perdelerin içeriye girmesine izin vermemesi nedeniyle bulunduğu oda neredeyse karanlıktı. Bir süre gözlerinin içerideki karanlığa alışmasını bekledi. Yavaş yavaş görüş açısı genişlemişti. Şimdi oda loş görünüyordu.

Başını kımıldatmadan gözlerinin izin verdiği bir açıyla etrafı tarayınca Tahir'in odasında olduğunu anladı. Üstelik Tahir'in yatağındaydı. Arkasından kendisine sımsıkı sarılmış olan kollar Tahir'in kollarıydı. Sırtı adamın geniş göğsüne yaslanmıştı. Elini yavaşça kaldırıp, göğsünün altında duran Tahir'in elinin üstüne koydu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Hissettiği mutlulukla yataktan fırlayıp odanın ortasında dans etmek istiyordu ama şu anki keyfini bozmamak için bunu sonraya bıraktı. Birkaç dakika geceyi düşündü. En son kanepede uzandığını hatırlıyordu. Buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen Tahir taşımıştı. Kucağında. Yine. Tekrar kendi kendine gülümsedi.

Hayallere dalmışken yüzündeki gülümseme yavaş yavaş donmaya başladı. Adamın inadını biliyordu. Tamam, dün gece uyuyakalmıştı. Uyandırmamak için belki buraya getirip yatırmıştı ama ya

uyandığında yine başa dönerlerse? Sanki hiçbir şey olmamış gibi yine görüşmemeleri konusunda inat ederse ne olacaktı? İstemeden vücudu gerildi. Tahir'in elinin üstündeki eli yavaşça aşağı kaydı. Yüzüne yine mutsuz bir ifade yerleşti.

Aşağı düşen elini bir el kavrayıp iki elin arasına aldı. Kulağında, tüylerini hazdan diken diken eden bir fısıltı duydu.

"Gevşe. Sen kazandın."

"O ne demek?" diye fısıltıyla sordu. Başını çevirmemişti.

Tahir kollarıyla onu daha çok sarıp, iyice vücuduna bastırdı kadını. Nermin, tüm hücrelerinde adamın varlığını hissediyordu. Kalbi delicesine atmaya başlamıştı.

"Ne sen ne de ben bir yere gitmiyoruz demek," diye fısıldamaya devam etti adam.

"Yani inadından vazgeçtin!" diye sordu şaşırarak Nermin.

"İnadımdan vazgeçtim! Senden vazgeçemiyorum!"

Nermin'den keyifli bir kıkırtı yükseldi. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Tahir o sırada burnunu kadının boynuna gömdü. O da derin bir nefes çekti.

"Bütün gece kokun başımı döndürdü. Öyle güzel kokuyorsun ki."

Nermin sırıtarak adamın kollarında döndü. Şimdi yüz yüzeydiler. Tahir hala kollarını çözmemişti. Nermin'e derin bakışlarla bakıp, "Günaydın" dedi Nermin'in kalbini hoplatan o tok sesiyle. Uykunun verdiği bir boğukluk vardı ki bu ses Nermin'e daha çok iç gıcıklayıcı gelmişti.

Nermin, kara gözlerini adamın yeşil gözlerine dikip gülümseyen bir suratla, "Günaydın," diye karşılık verdi.

Tahir elini uzatıp kadının yüzüne düşen saçları geri itti. Hareketleri incitmekten korkar gibi yumuşacıktı. Nermin aydınlık bir yüzle adama bakıp, "Fikrini değiştirdin?" diye sorarken, bir kaşını kaldırmıştı.

Tahir cevap vermeden Nermin'e baktı. Yüzünü sanki her hücresini ezberlemek istermiş gibi inceliyordu. Gözleri Nermin'in her iki gözü arasında gidip geldi. Elini kaldırıp kadının burnuna dokundu. Parmaklarının ucuyla, sanki körmüş gibi kadının yüzüne dokunuyor, yüzünün hatlarını beynine kazıyor gibiydi.

"Nermin," diye fısıldadı dudaklarının arasından.

Sesinde öyle bir yoğunluk vardı ki o tek kelimeye sanki dünyanın tüm kelimelerini sığdırmıştı.

Nermin'in gülümsemesi dondu. Adamın yoğun bakışları altında büyülenmiş gibi o da karşısındaki yüzü inceliyordu. Aynı adamın yaptığı gibi elini kaldırıp parmaklarının ucunu adamın yüzünde gezdirdi. Hafif çıkmış sakallar parmaklarının ucunu gıdıklıyordu. Kalın biçimli kaşların üzerinden parmaklarıyla geçti. Alnından burun kemerine inip, üst dudağında, sonra alt dudağında parmaklarını gezdirdi. Güçlü çenesi, sıktığı dişleri nedeniyle kasılmıştı. Yutkunurken âdem elması oynuyordu. Nermin parmaklarının ucunu boynuna indirdi, oraya dokundu. Sonra elini açıp yukarı kaldırdı, avucunu Tahir'in yanağına bastırdı.

Tahir yavaş yavaş başını ona yaklaştırdı. Gözlerini gözlerinden hiç ayırmamıştı. Nermin gelecek hamlenin ne olduğunu hissediyor, kalbi kuş gibi atarken geri çekilmeden kendisininkilere kilitlenmiş gözlere bakıyordu. Tahir'in yumuşak dudakları bir kelebek kanadı hafifliğinde Nermin'in dolgun dudaklarına dokundu.

Nermin'in gözleri kapandı. Devamını beklercesine dudaklarına konan hafif dokunuşların tadını çıkarıyordu. Tahir minik dokunuşlarla dudaklarını kadının dudaklarının bir kenarında, üstünde, sonra diğer kenarında gezdiriyordu. Nermin her an kalbinin duracağından korkarak zevkten ölmek üzere olduğunu hissediyordu.

Tahir'in minik dokunuşları daha belirgin öpücüklere döndü. Nermin, zaman kavramını yitirmiş, beyni uyuşmuş bir şekilde adamın öpücükleriyle mest olmuş bir haldeyken, Tahir kadının dudaklarını birden ağzının içine aldı.

Ani gelen saldırıyla Nermin, dudaklarının arasından çıkan haz dolu inlemeye engel olamadı. Adamın ağzının içinde hafifçe aralanan dudakları, Tahir'in dilini içeri sokmasıyla fethini tamamlamasına yardımcı oldu. Nermin kendini kaybetmiş bir halde, aç bir şehvetle adamın öpüşlerine karşılık veriyordu. Diline dolanan dil, ağzının içinde keşfe çıkmıştı. Dişlerinde, ağzının her köşesinde dolaşıyordu. Nermin zaman kavramını yitirmişti. Kaç saniye, kaç dakika ya da kaç saattir dudakları adamın dudaklarının arasındaydı bilemiyordu. Sanki geri çekilirse nefessizlikten ölecekmiş gibi hiç bitmesin istiyordu. Tahir yavaşça dilini dışarı çıkarırken kadının kalın alt dudağını

dişlerinin arasına alıp hafifçe dişledi.

Nermin perişan haldeydi. Adamın sadece öpmesi bile Nermin'i sınıra getirmişti. Dudaklarından durduramadığı inlemeler dökülüyordu. Ellerini ne zaman Tahir'in ensesine götürdüğünü, saçlarını çekerek adamın başını yüzüne çekmeye çalıştığını hatırlamıyordu bile.

Tahir kocaman elini Nermin'in boynuna koymuştu. Kulağının altında, boynundan tuttuğu eli neredeyse kadının yüzünün yarısını da kaplamıştı. Başparmağıyla yanağını okşarken yavaş yavaş geri çekildi. Hiçbir şey demeden Nermin'in yüzünü seyrediyordu. Dudakları şişmiş, gözleri yaşadığı heyecandan cam gibi olmuştu. Yanakları al al, bembeyaz pürüzsüz teninde oluşan kırmızılık, yüzüne Tahir'in karşı koyamadığı bir seksilik katmıştı.

"Bu dudaklara bundan sonra bir başkası uzanırsa çeker vururum, haberin olsun," dedi Tahir delici, yeşil bakışlarını Nermin'in gözlerine dikip. Sesi çok ciddi çıkıyordu.

Nermin büyülenmiş gibi adama baktı. Bir an sesi çıkmadı. Ağzını açtı. Tekrar kapadı. Birkaç saniye sonra yine denedi. Başını iki yana sallayıp, "Dokunmayacak!" diye fısıldadı. Sesi ancak o kadar çıkmıştı.

"Dediğimi duymadın! Dokunmayı geç, uzanırsa dedim. Dokunmaya kadar vardıramaz kimse. Anladın mı?" dedi Tahir ciddi bakışlarla.

Nermin sesini çıkaramadı. Başını salladı yavaşça anladığını belirtircesine.

"Bana ne istediğini söyle" dedi adam boğuk sesiyle.

"Seni!" dedi Nermin tereddütsüz.

"Ben zaten seninim. Başka?"

"Sadece seni. Başka bir şey istemem."

"Zor olacak biliyorsun değil mi?" dedi Tahir kısık, yumuşak bir sesle. Gözlerinde şefkat vardı.

"Razıyım ben," diye cevap verdi Nermin derin bakışlarıyla.

"Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama pişman olmaman için elimden geleni yapacağım."

"Asla pişman olmayacağım!"

"Asla, asla deme! Bu sözüne bir saat sonra pişman olabilirsin,"

dedi Tahir uyaran bir tonla.

"Olmam!"

Tahir bir süre ses çıkarmadı. Dudağının ucu hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Kadına bakarken bakışlarından ateş çıkıyordu. İleri uzanıp kadının dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudaklarını Nermin'in dudaklarından uzaklaştırmadan, "Oyunculuk yok! İstediğin zaman istediğin yere gitmek yok! En az beş korumayla dolaşacaksın! Benim haberim olmadan tek adım atmayacaksın! Çantanda silah olacak, gerektiğinde de kullanacaksın!" dedi keskin bir sesle.

Söylediği her kelimede ciddiydi. Nermin'den gelecek tepkiyi bekliyordu. Şimdi geri çekileceğini, itiraz edeceğini çok iyi biliyordu. Dudaklarını geri çekmeden, tetikte gelecek cevabı bekledi.

Nermin dudaklarını Tahir'in dudaklarına değdirip, aynı onun yaptığı şekilde konuştu kararlı bir sesle.

"Oyunculuk yok! İstediğim zaman istediğim yere... Seninle gideceğim! En az beş korumayla dolaşacağım! Senin haberin olmadan tek adım atmayacağım! Çantamda silah olacak! Gerektiğinde kullanamayacağım çünkü önce bana nasıl ateş edileceğini öğretmen gerekecek."

Tahir gülümsedi. Kadının en azından ilk yaptırıma itiraz edeceğini düşünmüştü. Oyunculuk onun hayatıydı ama ondan da vazgeçiyordu tereddütsüz.

"Seni ilk gördüğümde 'işte benim kadınım' demiştim... Yanılmamışım," dedi ve ardından şehvetle tekrar kadının dudaklarını ağzına aldı.

Saatler sonra yataktan çıktılar. Nermin evden hazırlanıp getirilmiş çantasını görünce çok şaşırdı. Tahir duşunu alıp, üzerine bir şeyler geçirdikten sonra aşağı inmiş, onu odada yalnız bırakmıştı. Acele etmeden hazırlandı. Duş aldı, saçlarını kuruttu. Çantasını açtı, içinden üzerine oturan, kalçalarını sımsıkı saran bir siyah pantolon çıkarıp giyindi. Üstüne krem renginde bir bluz geçirdi. Ayağına siyah babetlerini giyindi. Kuruttuğu gür saçlarını toparken muzip bir şekilde gülüp, bir gece önce kullandığı kravatı eline aldı. Yine kravatla saçlarını topladı. Hazır olduğuna kanaat getirip odadan çıktı.

Aşağı indiğinde mutfak tarafından gelen sesleri takip ederek o

taraf yöneldi. Mutlak kocamandı. Aydınlık bir havası vardı. Mutfaktan bahçeye açılan kapı ardına kadar açıktı. İçeriye temiz hava dolmuştu. Tahir tezgâhın üzerindeki tabaklara kahvaltılıkları yerleştiriyordu. Arkasındaki hareketlenmeyi fark edince Nermin'e döndü.

Kadını baştan aşağı süzüp gülümsedi. "Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyorsun."

Nermin gülerek cevap verdi. "Görünüş aldatıcıdır biliyorsun."

Tahir kaşlarını kaldırdı, alaycı bir sesle, "Bilmez miyim?" dedi birkaç saat öncesini ima edercesine.

Nermin ateş basan yüzüne aldırmamaya çalışarak, "Yardım edeyim mi?" diye ona doğru hareketlendi.

Tahir elindekileri bırakıp kendisine doğru gelen kadına kollarını açtı. Sımsıkı kadına sarılıp, "Olur ama önce bana günaydın öpücüğünü ver," dedi başını eğip, kadının boynuna burnunu sokarak. Derin bir nefes çekti.

Nermin boynunda adamın burnu ve nefesiyle gıdıklanınca kıkırdadı. Gülerek, "Daha birkaç saat evvel onu yaptım sanıyordum," dedi.

"O sayılmaz! O ilk öpücüktü... İlk öpücük, ilk öpücük olarak kalır, şimdiki günaydın öpücüğü olacak."

Nermin kollarını adamın boynuna sarıp başını arkaya attı. Neredeyse parmaklarının üzerinde duruyordu ama boyu hala Tahir'in omuzlarındaydı. Adam kollarını Nermin'in beline sarıp vücudunu iyice kendisine yasladı. Başını aşağıya eğdi, dudaklarını Nermin'in dudaklarına bastırdı. Nermin zevkle karşılık verirken kendinden geçmek üzereydi. Adamı öpmeye doyamıyordu. Birkaç dakika sonra zorlukla birbirlerinden ayrıldılar. İkisinin de yüzü kızarmıştı. Nermin hülyalı bakışlarını adama dikip yumuşak bir sesle, "Günaydın," dedi.

Tahir kadının burnunun ucunu öptü. Ciddi bir yüzle kadına bakıp, "Günaydın güzel kadın," dedi.

Nermin mahcup gözlerle ona baktı. Tahir yavaşça ellerini gevşetti, bir adım geri attı, çekinerek Nermin'e bakıp konuşmaya başladı.

"Ekremler geliyor kahvaltıya. Senin için sakıncası olur mu? Daha ilk günden baş başa kalamadık diye üzülür müsün?"

Nermin'in yüzü aydınlandı. "Hayır. Çok sevinirim. Füsun'u

da özledim. Gerçi her gün telefonda konuşuyoruz ama bir haftayı geçti, görüşemedik. Çok iyi olur. Yaman da geliyor mu?" diye sordu heyecanla.

Tahir birkaç saniye kadının yüzünü seyretti. Hiç sorun yapmamıştı, aksine çok mutlu görünüyordu.

"Evet. Yaman'ı da getiriyorlar..." Duraksadı. "...Siz Füsun'la her gün görüşüyor musunuz?" diye sordu kaşının birini kaldırarak.

Şüpheyle Nermin'e bakıyordu. Nermin gözlerini kaçırdı. Öne hareketlenerek tezgâhın üzerinden bir salatalık dilimi alıp kemirmeye başladı. Sıradan bir havada başını sallayıp, "Hı hı," diye ses çıkardı dudaklarının arasından.

Tahir dönerek kadına doğru bir adım attı. Kalçasını tezgâha yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bizim mekânı ondan mı öğrendin?" dedi şüpheyle.

Nermin hemen savunmaya geçti. Gözlerini açıp, "Ne alakası var canım? Herkes biliyor nerede mekânlarınız olduğunu," deyip sırtını döndü adama.

Mutfağın ortasında, ocak ve davlumbazın olduğu ada tezgâha yanaşıp ocağın üzerindeki boş tavaya baktı. Tavayı eline alıp kaldırdı, adama döndü. "Bununla ne yapacaksın?" dedi konuyu değiştirme çabasıyla.

Tahir pozisyonunu değiştirmeden kadına bakıyordu. Omuzlarını silkti. "Ben bir şey yapmayacağım. Sen yaparsın diye düşündüm. Ben pişirme işinden anlamam. Omlet yaparsan, yeriz."

"Olur, tabii," dedi Nermin gülerek cevaplarken. "O zaman ben yumurtaları çıkarayım. Sen de işine devam edersin. Madem Füsunlar da gelecek çok yapayım o zaman," diye devam etti buzdolabına doğru hareketlenip.

"Nermin?" diye seslendi Tahir. Sesinde kadını durduran bir tını vardı.

Nermin ağır ağır, temkinli bir tavırla Tahir'e döndü. Soran bakışlarla, "Efendim?" dedi.

"Ben bir kadın ittifakı mı seziyorum burada?"

"Nasıl kadın ittifakı? Ne oldu ki şimdi?"

"Füsunla her gün konuşmalar... Mekâna gelmen... Mekânların hepsinin nerede olduğunu Füsun bilir. O söylemiş olmasın?"

"Bence sen bunu düşünecegine liste yapmaya başla. Ben de bileceğim hepsi nerede," dedi Nermin diklenerek.

Tahir'in kaşları kalktı havaya. Şaşırdığı belliydi. Nermin en iyi savunma saldırıdır misali üstelemeye devam etti. "Füsun seneledir sizinle beraber. Her şeyi biliyor tabii. Benim açığı kapamam lazım. O yüzden çok sorum var, ona göre," dedi işaret parmağını sallayarak. "Tabii benim de bir liste yapmam, sormak istediğim her şeyi atlamadan yazmam lazım."

Arkasını dönüp dolabı açtı, kafası dolabın içindeyken konuşmaya devam ediyordu. "Sana ulaşamadığımda kiminle irtibata geçeceğim? En çok nerelere gidersin? Sürekli nerede olursun? Çakal'dan başka düşmanların kimler? Kimlerle iş yapıyorsunuz? Kendini gerçekten güvene aldın mı? Bu işler tam olarak nasıl yapılıyor? Ne zaman bana silah kullanmayı öğreteceksin?" Elinde yumurtalarla döndü. Tezgâha bıraktı.

Tahir elleri göğsünde, sırtı tezgâha yaslı hala bulunduğu yerden kımıldamamıştı. Kadını izliyordu. Nermin ona baktı yan gözle. Adam sırıtıyordu. Şaşırarak ne var der gibi ona baktı. Tahir kollarını indirip kendini tezgâhtan uzaklaştırdı, Nermin'e doğru yaklaşırken yüzündeki gülümseme silinmemişti.

Kadının dibine kadar geldi. Başını eğip kulağına doğru neredeyse fısıldarcasına bir tonla konuştu.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama unutma sakın. Bu şehrin en kurtlarıyla uğraşıyorum... Sen onların yanında kuzu kalıyorsun," derken, elini kadının poposuna götürüp sıktı.

Nermin yerinden sıçradı. Ayıplayarak adama baktı. Adam arkasını dönüp kaldığı işe devam etmeye başlarken, "Alış bunlara. O vücut benim! Ne zaman istersem ellerim," dedi aldırmadan.

Nermin utançtan kızaran yüzünü görmemesi için başını çevirdi. Kâse bulmak için dolapları açıp kapamaya başladı. Tahir yan gözle sırıtarak kadının kızarmış yüzüne baktı. Ses çıkarmadı.

32. BÖLÜM

2015

Yaman hızlı hareketlerle odasından çıktı. Üzerine siyah bir kot pantolon, V yaka uzun kollu siyah bir tişört giyinmişti. Belinin arkasına silahını takmış, tişörtün eteğini üstüne örtmüştü. Odadan çıkarken bir eline siyah deri ceketini aldı, cüzdanını pantolonun arka cebine soktu. Diğer elinde telefonu ve arabasının anahtarları, hızla merdivenleri indi ve mutfağa yöneldi.

Salondan hiçbir ses gelmeyince babasının yatmaya gitmiş olduğunu anladı. Seri hareketlerle bir çekmeceyi açtı ve içinde bulunan ilaçlardan birkaç tane alıp ceketinin cebine attı. Evden çıkıp arabaya yönelirken Kürşat çıktı karşısına. Şaşkınca Yaman'a baktı.

Yaman'ın adımlarına ayak uydurarak onunla beraber yürürken, "Abi hayrola? Nereye?" dedi.

"İşim var. Gelirim birkaç saate," dedi Yaman baştan savma.

Kürşat hızla diğer arabaya yönelirken, "Tamam abi. Arkandayım," dedi koşar adım giderek.

Yaman açtığı kapıdan ceketini içeri attı ve içeri girmeden gürledi. "Kürşat!"

Diğeri topuklarının üzerinde aniden durdu. Başını çevirip, soru soran gözlerle baktı.

"Sen gelmiyorsun! Yalnız gidiyorum. Tartışma yok!" dedi keskin gözlerinde kararlı bir ifadeyle.

Kürşat itiraz etti. "Abi mümkün değil. Yalnız bırakmam seni. Hele bu geceden sonra..."

"Kürşat! Yalnız gidiyorum dedim."

"Ekrem abi vurur beni," diye üsteledi Kürşat. Bakışları çaresizdi. Yaman çok kararlı görünüyordu ama yalnız gitmesine müsaade edemezdi.

"Gelirsen de ben vururum!" dedi Yaman, elini kaldırıp işaret parmağını tehdit edercesine sallayarak.

Kürşat olumsuz anlamda başını sallarken, Yaman elini arkasına attı. "Ciddiyim Kürşat."

"Abi kurban olayım, hiç değilse nereye gittiğini söyle. Ekrem abi kalkar bir saate, sorarsa ne diyeceğim?" dedi yalvaran bakışlarla.

"Birkaç saate döneceğimi söyle."

"Abi, atma beni ateşe."

"Kürşat, sakın peşimden gelme. Acımam vururum," derken, sesindeki ciddiyet yüzündeki tüm ifadeyle eşleşiyordu.

Kürşat istemeden boyun büktü. Her nereye gidiyorsa durdurmak imkânsız görünüyordu. Eğer karşı gelirse söylediğini yapacağına adı kadar emindi. Yaman boş konuşmazdı. Çaresizce omuzlarını kaldırdı.

"Bari bir delilik yapmayacağına söz ver.".

"Söz! Delilik yok. Tehlikeli bir şey yapmaya gitmiyorum zaten."

Daha fazla oyalanmadan arabaya bindi. Arabayı çalıştırırken gözlerini Kürşat'tan ayırmamıştı. Uyaran bakışları, arabanın önünde yılgın bir halde duran genç adamın üzerindeydi. Bahçe kapısına yaklaşırken kapıyı açtılar. Gaza basıp yola koyuldu.

Kıza konum bilgisini gönderdiği mekân şehrin biraz dışında, orman içinde, köy kahvaltısı servis eden küçük bir yerdi. Arabayı mekânın önündeki boş alanda park etti. Sadece bir araba daha vardı. İlk buluşma için belki lüks bir yer seçse daha iyi olabilirdi ama kız zaten öyle lüksten falan etkilenecek biri gibi görünmüyordu. Sakin ve gözlerden uzak bir yer olması çok daha iyiydi. Hava sabahın erken saati ol-

ması nedeniyle serin ancak düşündüğünden iyiydi. Dışarıda masalar olmasına rağmen içeride cam kenarında bir masaya oturmayı uygun buldu. Oturur oturmaz genç bir delikanlı gelip sipariş sordu.

"Birini bekliyorum, sonra verelim siparişi," deyince, diğeri onaylayıp uzaklaştı.

Ellerini masanın üzerinde birleştirip gözünü camdan dışarı çevirdi. Kızın son anda vazgeçmiş olmamasını umut ediyordu. Sabırsızca saatine baktı. Söz ettikleri saatten beş dakika geçmişti. İçine bir kurt düştü. Ya kız onunla oynayıp dalga geçtiyse? Ya gelmezse? Kaşlarını çatarken masanın üzerinde birleştirdiği ellerini sıktı. Parmakları iç içe geçmiş, geçen her saniye gerilmeye başlamıştı. Başını önüne çevirdi ve kararan bakışlarla ellerine bakmaya devam etti. Kolunu hafifçe çevirip tekrar saate baktı. Yedi dakika geçmişti ve kız hala yoktu. Sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Parmakları daha fazla gerildi. Tam o sırada lastiklerin toprakta çıkardığı sesi duyunca başını çevirip dışarı baktı.

Kendi arabasının yanına, siyah küçük bir araba yanaştı. Daha önce takip ettiklerinden dolayı kızın arabasını tanıdı. Ellerini masadan çekip rahatlayarak arkasına yaslandı ve gözlerini araçtan ayırmadı. Şoför kapısı açıldı. Kız ağır hareketlerle dışarı çıktı. Harekelerinin yavaşlığından, Yaman kızın canının yandığını oturduğu yerden bile anlıyordu. Kızın yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ağır hareketleri ele veriyordu acısını. Kızın üzerindekilere bakınca şaşkınca, "Yok artık!" diye mırıldandı.

Dağlı etrafına bakındı. Adamın camın öteki tarafından, garip bir yüz ifadesiyle kendisine baktığını görünce mekânın kapısına doğru yavaşça yürüdü. Nedensiz bir şekilde dizleri titremeye başlamıştı. Dışarıdan birinin bunu fark etmemesini umdu. Neden böyle hissettiğini de anlayamıyordu. Kafası o an karmakarışık olmuştu ve kimsenin duyamadığı mırıltılı sözler dudaklarından döküldü.

"Bunu niye yapıyorum ben?"

İçeriye girince, ileride sadece tek masanın dolu olduğunu

gördü. Küçük mekânda diğer masalar boştu. Sevimli bir yerdi. Tahta masalar, beyaz örtüler, tahta sandalyeler. Tamamen ağaçtan yapılmış yer, köy evini andırıyordu. Ağır adımlarla küçük Alaz' ın oturduğu masaya yaklaşırken diğeri ayağa kalkmıştı. Masanın başında karşılıklı durdular. İkisinden de ses çıkmadı bir süre. Yaman sıkıntıyla elini ensesine götürüp ovuştururken, "Tokalaşmak salakça olacak değil mi?" dedi, neredeyse duyulmaz bir sesle.

Dağlı, "Yani," dedi kaşlarını kaldırıp başını sallayarak.

İçinde hissettiği paniği ters tavırlarıyla kapatmaya çalışıyordu. Adamdan neden bu kadar etkilendiğini anlayamıyordu. Titreyen ellerini fark etmemesini umdu. Aldırmaz bir tavır takınmaya çalışarak, adamın karşısındaki sandalyeyi çekip yavaşça oturdu. Diğeri de onu taklit etti.

Yaman gözlerini kızın üzerinden ayırmıyordu.

Dağlı adamın üzerindekilere baktı. Sinirle güldü. Adam neden güldüğünü anladı. O da istemsiz gülerken, "Anlaşsak böyle olmazdı herhalde," dedi yavaş bir sesle.

İkisi de neredeyse aynı şekilde giyinmişti. Sanki evden çıkarken konuşup sözleşmiş çiftler gibiydiler. Yarı sıkıntı yarı tedirginlikle yerlerinde kıpırdandılar.

Biraz önceki delikanlı tekrar masaya yanaştı. "Siparişi şimdi alayım mı?"

Yaman gözlerini zorlukla çocuğa çevirdi. Başını hafifçe sallayarak "Evet... Kahvaltı yapacağız, önerin ne?" diye sordu.

Dağlı, karşısındaki adam siparişi almaya gelen çocukla konuşurken onu inceliyordu. Yüz hatları keskindi. Kirli sakalı çehresini daha sert göstermişti. Sol kaşının üzerinde ince bir çizgi halinde bir yara izi vardı. Siyah saçları neredeyse asker tıraşı gibi kısacık kesilmişti. Burnu bir erkeğe göre fazlasıyla düzgündü. Estetik olduğuna bahse girebilirdi. Hiçbir adamın burnu bu kadar güzel olamazdı. Ancak hiç belli olmuyordu. Alt dudağı üst dudağına göre daha kalındı. Kalın kaşların altındaki gözleri koyu renkti. Bara geldiği zamanlarda, içerideki ışıktan siyah gibi görünüyordu ama şimdi gün

ışığında koyu kahve olduklarını görmüştü. Uzun, gür kirpikleri gözlerinin altında gölgeler oluşturuyor, elmacık kemiklerini daha belirgin hale getiriyordu.

Siparişi alan çocuk tam uzaklaşacakken Dağlı atıldı. "Ben çay istemem. Kahve var mı?" diye sordu.

Çocuk başını salladı. Yaman araya girdi. "O zaman hanımefendiye kahve, bana çay." Kıza dönerek, "Süt, şeker?" diye sordu.

Dağlı başını iki yana sallayıp, "İstemem," deyince, diğeri tekrar delikanlıya dönüp, "Kahve sade olacak," dedi.

Çocuk uzaklaşınca Yaman arkasına yaslanıp tekrar gözünü kıza dikti.

Dağlı da arkasına yaslanıp bacaklarını önüne uzattı. Sol bacağını uzatırken elinde olmadan yüzünü buruşturdu.

Yaman kızın yüzündeki sıkıntıyı görünce, başını çevirip eliyle çocuğa işaret ederken dudaklarını oynatarak, "Su," dedi.

Çocuk elinde iki bardak ve bir şişe suyla koşturarak geldi. Yaman baş hareketiyle çocuğu uzaklaştırdı. Şişeyi açıp bardaklara su doldurdu. Bir bardak suyu kızın önüne itti, cebinden ilaçları çıkarıp masanın üzerine koydu. İçinden iki tane hapı avucuna çıkarıp kıza uzattı. "İç şunları," dedi sakin bir sesle.

Dağlı şaşırarak masanın üzerindeki ilaçlara baktı. Kas gevşetici ve ağrı kesici. Kendisi alalı epey olmuştu ve etkisini çoktan kaybetmişlerdi. Yola çıkacağı için depodan ayrılmadan evvel tekrar almayı unutmuştu. Şaşkın gözlerle adamın eline baktı. Adam başıyla tekrar işaret etti alması için.

İsteksizce elini uzattı ve adam avucunun içine iki hap bıraktı. Minicik bir dokunuş geçti aralarında. Belli belirsiz. Kız hızla elini geri çekti. Hiçbir şey olmamış gibi davranarak ilaçları ağzına atıp suya uzanırken, karşısındaki yanındaki sandalyeyi ileri itti.

"Uzat bacağını üstüne, daha rahat edersin."

Adamın düşünceli tavırları Dağlı'yı şaşırtıyordu ama dediklerini de yaptığını fark etti. Sol bacağını yavaşça kaldırıp, masanın altından karşıdaki sandalyenin üzerine uzattı. Derisi gerilmeyince şimdi daha iyi hissediyordu. Uzun kirpikleri-

nin örttüğü bakışlarını kaldırmadan, dudaklarının arasından zorlukla çıktı kelime.

"Teşekkürler."

Yaman yumuşak hareketlerle uzanıp ceketini çıkardı ve oturduğu sandalyenin arkasına astı. Daha sonra neredeyse normal sayılacak bir doğallıkla yerinden kalkıp, kızın yanına yaklaştı ve ceketini çıkarmasını işaret ederek kızın hafifçe öne eğilmesini sağladı. Ceketi alıp kızın oturduğu sandalyenin arkasına astı. Yerine geçerken ağzının içinde mırıldandı.

"Böyle daha rahat edersin."

Kız biraz da şaşkınlıkla adamın tavırlarına ayak uydururken, ondan böyle bir şey beklemediğini düşünüyordu. Adam fazla ince davranıyordu ve bunun onun doğal tavrı mı olduğundan emin olamıyordu.

Yaman o sırada tekrar yerine oturdu...Arkasına yaslandı. Bir eli masada, diğeri dizinin üzerindeydi. Gözlerini ayırmadan kızı izliyordu. Taktığı bandın arasından birkaç perçem yüzüne düşmüştü. Uzun olduğunu bildiği saçları, şimdi lastik bir tokayla toplanmıştı. Bembeyaz cildi pürüzsüz seramik gibiydi. Yemyeşil iri gözlerinin altında uykusuzluktan olduğu belli olan hafif siyah gölgeler vardı. Yanaklarının üstüne hafif bir pembelik yayılmıştı. Kalkık, minik bir burnu, kalın, öpülesi dudakları vardı.

Dizinin üzerindeki eli istemeden yumruk haline geldi. Kendine hâkim olamasa iki elini de kızın yüzünün iki yanına koyar, ne zaman biteceği belirsiz bir öpücük için o dudaklarına gömülürdü.

Bu görüşme boyunca kızın canını sıkacak hiçbir şey yapmadan uslu uslu durmayı planlıyordu. Bunun için tüm iradesini kullanıyordu. Bu, sanki hayatı boyunca iradesiyle yaptığı en büyük savaştı. Eğer iyi bir izlenim bırakırsa ikinci görüşmeyi garantilemek tek amacıydı. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktı.

İkisinden de ses çıkmıyordu. Kız sıkıntıyla yerinde kıpırdanıyordu. Başını camdan dışarı çevirmiş boş alana bakıyordu. Yaman da onu izliyordu. Kız nihayet sıkıntıyla düzgün

kaşlarını çatarak, "Bitmedi mi hala?" dedi, başını ona çevirip ters bir sesle.

Yaman şaşkınca ona bakarak gözlerini ayırdı. "Ne bitmedi mi?" dedi çabucak. Derin bir uykudan uyanmış gibi hissetti kendisini.

"Geldiğimden beri gözünü dikip bakman," dedi kız kızgın bir sesle.

Yaman yüzüne basan ateşi durdurmaya çalışıyordu. Kendine hâkim olacağına söz vermişti ama huylu huyundan vazgeçemiyordu. Yarı küskün, yarı kızgın bir sesle ağzının içinde konuşurken başını önüne eğmişti.

"Ne kadar göz alıcı olduğunun farkında bile değilsin," dedi suçlarcasına.

Kaşları çatıldı. Bunları gerçekten kendisi mi söylemişti? Şaşkınlık ve biraz da panik dolu yüzünü aceleyle kaldırıp, elini öne uzatarak, "Tamam tamam özür dilerim. Bunu demek istemedim. Duymamış farz et," dedi çabucak. Kızın sinirlenip, kalkıp gitmesini istemiyordu. Kız bu tür şeylerden hoşlanmıyordu. Elinden geldiğince alttan alacaktı.

Dağlı şaşırarak adama baktı. Söylediği kelimelere en az kendisi kadar şaşırmıştı. Adam sanki içini görüyormuş gibi bakıyordu. Kalkıp gitmek istedi ama karşısındakinin bakışlarındaki bir şey onu durdurdu. Adam tedirgin ve tetikte kendisine bakıyordu. Her an yerinden fırlayacakmış gibiydi. Muhtemelen kalksa, kendisini engellemeye çalışacaktı. Parmağını sallayarak uyarırcasına konuştu dişlerinden arasından.

"Abuk sabuk konuşmak yok!"

Diğeri uysalca başını salladı. "Tamam. Yok! Bir anda ağzımdan çıktı. Bir daha olmayacak," dedi özür diler bir sesle.

Yaman kendisine inanamıyordu. Herkesi tersleyen, kimseden en ufak korku duymayan Yaman, bu kızın karşısında liseli ergenler gibi davranıyordu.

O sırada elinde tepsiyle siparişi getiren delikanlı masayı doldurmaya başladı. Dağlı ortaya konan domatesi görünce hızla başını cama çevirdi. Yüzündeki kan tamamen çekilmiş-

ti. Panikle konuştu. "Domates yok! Götür onları," dedi istemeden çıkardığı sert bir sesle.

Yaman şaşkınlıktan açılmış gözlerle kızın yüzüne baktı. Yüzündeki renk tamamen gitmişti. Bembeyaz cildi şu an tam bir ölü gibi daha da beyazlamış, yüzündeki tüm kan çekilmişti. Başını çevirip masaya bakmıyordu. Aceleyle ileri atılıp, domates dolu tabağa uzanarak çocuğun elindeki tepsiye geri koydu.

"Götür şunları hemen."

Çocuk bir an kalakaldı. Emin olmadığı bir sesle, "Domatesler organik abi, bahçeden kendimiz topluyoruz" dedi güven vermeye çalışan bir sesle.

Yaman kaşlarını çatıp çocuğa baktı. "Domates istemiyoruz!" dedi kızgınca. Yan gözle tekrar kıza baktı. Kız hâlâ başını çevirip bakmamıştı. Bir eli ağzında, bir eli karnındaydı. Sanki kusacakmış da kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Bu sefer Yaman sesini yükseltti.

"Koçum istemiyoruz dedik, uzaklaştır şunları hemen."

Çocuk panikle, boş tepsideki tek dolu tabakla geri döndü anlaşılmaz bir yüzle. Giderken başını sağa sola hareket ettiriyordu. Dudaklarının kımıltısından kendi kendine söylendiği belliydi. Yaman tekrar kıza dönerken sakin bir sesle, "Tamam, gitti. Rahat ol," dedi.

Dağlı derin bir nefes alıp yavaşça elini ağzından çekti. Kusmamak için kendisini sıkıyordu. Birkaç saniye başını çevirmedi ve gözlerini diktiği dışarıdan bakışlarını çekmedi. Derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Temkinli bakışlarla masanın üzerindekilere baktı yan gözle. Sadece kahvaltılık yiyecekler vardı. Rahatlayarak yavaşça başını çevirdi.

Yaman soran gözlerle kıza bakıyordu. Yumuşak bir tavırla konuştu. "Sevmediğini bilseydim en başta söylerdim getirmemelerini."

Kız cevap vermeden başını iki yana salladı çabucak.

"Neden sevmiyorsun?" dedi Yaman. "Tadını mı beğenmiyorsun?"

Kız gözlerini kaldırıp ona baktı. Hala yüzünden çekilen

kan geri gelmemişti. Ağzından tek bir kelime çıktı.

"Kırmızı," dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Tek kelimeyle sanki her şey anlatılırmış gibi başka hiçbir açıklama yapmamıştı.

Yaman bir süre anlamadığı bir bakışla baktı kıza. Kız perişan görünüyordu. Sürekli gözlerini kırpıştırıyor, elini karnının üstüne bastırıyordu. Yaman oturduğu sandalyeden kalkıp, kıza sarılarak teselli etmemek için elleriyle sandalyenin kenarlarını sıkıyordu. Böyle bir hareket yapsa kız bir saniye durmaz giderdi. Kıza belli etmeden derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Bu kız neden sürekli onu sarıp sarmalama hissi uyandırıyordu ki kendisinde? Dişlerini sıktı. Ellerini yavaşça masanın üzerine kaldırdı. Uzanıp minik, seramik sürahiden kızın kahvesini koydu. Önüne doğru itti fincanı.

"Hadi iç biraz. İyi gelir kafein," dedi sakin bir sesle. Başka hiçbir şey sormamıştı.

Kız kahvesinden bir yudum aldı. Yaman o sırada kendi çayını koyarken gözleriyle sürekli kızı takip ediyordu. Yanındaki sepetten bir dilim ekmek alıp kızın tabağının yanına koydu. Tüm hareketleri yumuşak, kendinden emin ve kızın ürkmemesi için yavaştı. Ortadaki kahvaltılıklardan azar azar kızın tabağına koydu. Minik sahanın içindeki yumurtanın yarısını da diğerlerinin yanına ekledi. Kendi tabağını da doldurunca başıyla kıza, 'başla' dercesine işaret etti. Kız çekingen hareketlerle ekmeğe uzandı. Bir parça koparıp yavaşça ağzına attı ve ağır ağır çiğnerken çatalını eline aldı.

Dağlı bir süre ses çıkarmadan kahvaltısını yaptı. Karşısındakinden de ses çıkmıyordu ancak bakışları üzerindeydi. Adam, gözlerini alamıyormuş gibi sürekli onu izliyordu. Bu durum canını sıkmaya başlamıştı. Bu kadar dikkatli incelenmeye alışık değildi. Kızgın gözlerini kaldırıp ona baktı. Diğeri utanarak gözlerini kaçırdı. Elini belli belirsiz kaldırmış, 'tamam tamam, bakmıyorum' diyen bir ifadeyle başını çevirmişti.

Yaman'ın kahvaltı umurunda bile değildi. Hiçbir şey yemek istemiyordu ama bu buluşmayı uzatmak için önündeki-

leri elinden geldiğince ağır hareketlerle yemeye çalışıyordu. Kızın da kendisinden farkı yoktu. Ağzına attığı her lokmayı uzun uzun çiğniyordu.

Yaman bir yerden bir konuşma konusu açmak istiyor ancak kendini keskin bir bıçak üzerinde yürüyor gibi hissediyordu. Ne dese ne konuşsa sanki kız hepsini tersleyecekmiş gibi geliyordu.

Başı önüne eğik tabağındakilerle uğraşırken konuşacak bir şey bulmaya çalışıyordu. Daha fazla dayanamadı. Sıkıntıyla çatalını masaya koydu, arkasına yaslanırken derin bir nefes koy verdi.

"Güvenli bölge neresi?"

Kız anlamayan bakışlarını ona kaldırdı. Soru sorar gibi kaşları kalktı.

"Ne desem ne söylesem tersliyorsun. Güvenli bölge neresi? Seni kızdırmayan ya da hemen basıp gitmene sebep olmayacak ne diyebilirim?" dedi çaresiz bir sesle.

Dağlı savunma dolu bir sesle, "Saçma ve cevap veremeyeceğim sorular sorma, onun dışında ne istiyorsan konuş," dedi.

"Neyin saçma olduğunu bilemiyorum ki. Sana göre her şey saçma," diyen sesi saldırgandı Yaman'ın. Sitemle bakıyordu kıza.

"Neden illa da görüşmek istiyorsun?" dedi kız karşı saldırıya geçip.

"Bir nedeni mi olması lazım?"

"Olmaması saçma değil mi?" dedi kız şaşırarak.

"Sıralayacağım nedenlerin canını sıkmayacağını ya da alıp başını gitmeyeceğini bilemiyorum ki," dedi Yaman omuzlarını silkerek. Yılgın bir ifade vardı yüzünde.

"Bir dene bakalım," dedi kız temkinle.

Yaman sinirle güldü. Boynunu sağa sola çevirdi. "Sen kaçıp gitmeyeceğine söz ver, sıralayayım" dedi meydan okuyan gözlerle bakarak.

Dağlı bir süre ses çıkarmadan adama baktı. Bir yanı merakla diyeceklerini duymak istiyor, diğer yanı duyacaklarından hoşlanmazsa diye endişeleniyordu. Adamın neden

bu kadar ısrarcı olduğuna anlam veremiyordu. Öte yandan içten içe bu durumdan garip bir zevk aldığını da itiraf etmekten çekiniyordu. Sanki üzerine doğru gelen iki duvar arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Merakı her şeye baskın geldi, pes etmiş gibi başını salladı.

"Tamam. Peki. Dinliyorum," dedi isteksiz bir tonla.

Yaman elini kaldırıp, "Şu yüzüne bak. Gören biri başına silah dayamışım da zorla konuşturuyorum sanacak," dedi kızgın gözlerle.

"Canım istemezse silah dayasalar da konuşmam, merak etme."

Yaman başını camdan dışarı çevirdi. Bir süre ses çıkarmadı. Düşündüğü belliydi. Neden sonra başını kıza çevirdi tekrar. Bir eli masada diğeri yine dizinin üzerindeydi.

"Nedeni yok desem?"

"Ne demek, nedeni yok?"

"Yok işte. Ben de bilmiyorum. Tek bildiğim görüşmek istiyorum. İlla bir açıklaması mı olması gerek?"

"Şu söylediklerin sana mantıklı geliyor mu?"

"Sen her şeyin mutlaka mantıklı bir açıklaması olduğunu mu düşünüyorsun?

"Olmamalı mı?"

"Olmalı mı?"

"Tabiki de olmalı."

"O zaman neden beni sürekli terslediğine dair mantıklı açıklamanı dinliyorum," dedi Yaman, merakla.

"Birçok sebebi var" dedi kız hemen.

"Mesela?" dedi Yaman bir kaşını kaldırarak.

"Mesela çok ısrarcı olman sinir bozucu..."

"Bu mu mantıklı açıklama?" dedi burun bükerek Yaman.

Küçümseyen bakışlarla kıza bakıyordu.

"İstemiyor olmamın neresi mantıksız?"

"Sana zarar mı verdim? Kalbini kıracak bir şey mi yaptım?"

Dağlı'dan ses çıkmadı. Sadece bakmayı sürdürdü. Adam kısmen haklıydı. Zarar vermemişti. Kalbini kırmamıştı ama

içinde bulunduğu durumda aklını karıştıracak hiçbir şey istemediğini nasıl anlatacağını bilmiyordu. Korkusunu anlatmasına imkân yoktu. Kendisini bu adama kaptırırsa her şeyden vazgeçebilecek kadar kapılabileceğini hissediyordu. İçten içe bunu biliyor ancak buna izin vermiyordu. Veremezdi. Sıkıntıyla düşünceli bir halde başını eğdi. Diğeri tekrar konuştu.

"Anladım. Bir sıkıntı var. Anlatmak istemediğin bir şeyin içindesin. Bu konuda hiçbir şekilde ısrarcı olmayacağım. İstersen söylersin, istemezsen seni zorlayacak değilim."

Dağlı başını kaldırıp ona baktı. Hala konuşmamıştı, ne diyeceğini bilemiyordu ki. Hayatında ilk defa böyle bir konuşma yapıyordu. Ömrü boyunca çevresindeki insanların hayatındaki yeri belliydi. Karşısındaki adamı hiçbir yere koyamıyordu. Yeri belli olmadığı için de ne konuşacağını bilemiyordu. Adam yine konuştu.

"Neyse bu sorun... Anlatmadığın... Benim yapabileceğim bir şey olursa seve seve yardım ederim. Tek yaptığım dost eli uzatmak... Söyleyemediğin şeylerin bunu zorlaştırmasını istemiyorum."

"Ne istiyorsun benden? Beklentin nedir?" dedi nihayet ağzını açıp.

"Senden bir beklentim yok. Sadece arada sırada görüşmenin ne zararı var?"

"Görüşüp de ne yapacağız?" dedi kız çocuksu bir şaşkınlıkla.

"Şu anda ne yapıyoruz?"

Kız masaya baktı, sonra tekrar Yaman'a kaldırdı bakışlarını. Omuzlarını umursamazca silkti. "Kahvaltı ediyoruz?" "Eee? Çok mu zor yeniden bunu yapmak?" "Gerek var mı?" dedi kız boş bir yüzle.

Ancak birkaç saniye de olsa beyninden geçen resimler içini titretmişti. Bu adamla geçirilecek zaman yüreğinde tarifi imkânsız hislere neden olurdu. Ancak nereye kadar? Ruhundaki acılarla, yüreğindeki eksiklikle, vicdanındaki o ağır yükle, bunu nereye kadar götürebilirdi ki? Bunu umut dahi etmemeliydi. Ederse en büyük zararı kendi kendisine verirdi.

Yaman oflayarak yine arkasına yaslandı, bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Dişlerinin arasından, "Azıcık yardımcı olsan, azıcık uyumlu olsan ölmezsin," dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Dağlı anlamadığı belli olan boş gözlerle adama bakıyordu. Adam kendisiyle görüşmek için neden bu kadar ısrar ediyordu ki?

Yaman vakit geçtikçe paniklemeye başlamıştı. Oyalanarak uzattığı kahvaltı çoktan bitmişti. Kız her an kalkıp gitmek isteyecekti ve o hâlâ gitmesine hazır değildi. Tekrar görüşmek için ikna edebilmiş değildi kızı. Hayatında hiç bu kadar garip bir kızla karşılaşmamıştı.

Kız adam öldürecek kadar soğukkanlı olmasına rağmen, karşısındaki adamın kendisinden hoşlanmış olabileceğini anlamayacak kadar masumdu. Hala anlayamıyordu ondan hoşlandığı için onunla vakit geçirmek istediğini. Evet, kızdan hoşlanıyordu. İçinde tarif edemediği garip duygular vardı kıza karşı. Elinden gelse kızın bir saniye bile yanından ayrılmasını istemiyordu. Bunun çok tuhaf olduğunun o da farkındaydı ama yoktu işte... Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu. Sadece içinden taşan garip duygular, kızın eline yapışmak ve bir daha bırakmamak için kendisini dürtüp duruyordu.

Masayı toplayan çocuğa Türk kahvesi söyledi iki tane.

Gerçi kız hali hazırda iki kahve içmişti, bu fazla gelecekti ama zaten uyumaması gerekiyordu. Kafein uyanık tutardı onu. Şimdi geldiği ana göre daha rahat görünüyordu. İlaçlar etkisini göstermiş olmalıydı. Kahveler gelince çocuğa dönüp, "Meyve var mı?" diye sordu.

Çocuk, "Hemen bir tabak hazırlatayım abi," dedi başını eğip.

Tam çocuk arkasını dönmüşken Yaman seslendi "Çilek, elma koyma," dedi uyaran bir sesle.

Dağlı şaşırarak gözlerini ona çevirdi. İkisine de tahammül edemezdi zaten. Kaşlarını kaldırarak adama baktı. Yaman umursamazca omuz silkti "Onlar da kırmızı. Sevmediğini sanıyorum," dedi teyit alır gibi bakarak.

Dağlı. "Sevmem," dedi düz bir sesle.

Adamın, kendi tuhaf tavrını bu kadar doğallıkla karşılamasını ilginç bulmuştu. Ağrılılar bile çok uzun zaman sonra kabullenebilmişlerdi kırmızıya karşı olan bu tepkisini. Kaç sinir krizinin ardından anlayabilmişlerdi kırmızıya tahammül edemediğini ve sonrasında buna göre tedbirlerini almışlardı. Kızın bulunduğu ortamda kırmızı renkli hiçbir şey olmazdı.

Diğeri başını camdan dışarı çevirerek, "Tamam, sorun yok o zaman," diye karşılık verdi. Bir yandan elinde tuttuğu minik fincanı dudaklarına götürdü. Kızın garip takıntıları vardı belli ki. Yine de garipsemedi. Kızın her türlü tuhaflığı ona doğal geliyordu. Kızın normal olmadığını en başından beri biliyordu. Onun da hoşuna giden zaten tüm o anormal tavırlardı. Kendi de normal değildi ki normal insanlarla ne yapacaktı?

Dağlı kahvesine uzandı. Tam bir yudum alıp fincanı geri bırakmışken diğeri ona döndü. Dirseklerini masaya koyup çenesini ellerine dayadı.

"Tehlikesiz konulardan konuşalım madem. Adını soramıyorum... Nerede yaşadığını bilmemem gerekiyor... O zaman kendinle ilgili zararsız şeylerden bahset."

"Ne gibi?" dedi temkinli bir sesle Dağlı.

Adam bir süre düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. "Mesela... Hangi okulu bitirdin?" dedi merakla.

Belki okuduğu bölüm hakkında konuşabilirlerdi. Hem böylece kızın ilgisini çeken başka nelerin olduğunu da öğrenebilirdi.

Dağlı başını iki yana salladı. "Ben hiç okula gitmedim" dedi doğal bir sesle.

Yaman, "Üniversiteye gitmedin yani?" dedi sıradan bir sesle. İlk anda algılayamamıştı kızın söylediklerini.

"Ben hiçbir okula gitmedim" diye tekrarladı kız.

"Lise?"

Kız başını iki yana salladı.

"İlkokul?"

Kız yine başını iki yana salladı.

Yaman dirseklerini masadan çekip şaşkınca arkasına yaslandı.

"Ama okuma yazma biliyorsun?" diye sordu. Sonra da sorusuna kızdı. Kızla mesajlaşıp duruyordu ya. Herhalde biliyordu. Yüzünü buruşturup, eliyle özür diler gibi bir işaret yaptı. Salakça davranıyordu şu an ancak ne diyeceğini bilememişti. Kızın cevabı o kadar beklenmedikti ki ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Ama neden?" dedi gözlerinde yok edemediği şaşkınlık ve kısmen merakla.

"Öyle gerekti," dedi kız yine düz bir sesle. Yüzü ifadesizdi ama gözleri bambaşka bakıyordu. Bu durumun onu üzdüğünü belli etmek istemiyordu.

"Okuma yazmayı nasıl öğrendin?"

Yaman tamamen meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Bakışlarında ne acıma ne de benzer bir ifade vardı. Kızın böyle bir şey istemediğini anlayabiliyordu.

Dağlı umursamazca omuz silkti. O kelimeyi ağzından çıkarmak istemiyordu. Şu an öldürseler, "Babam öğretti" diyemezdi. Ağzından o kelime çıkarsa çok iyi biliyordu, kendisini tutamaz ağlamaya başlardı. Konuyu bir an evvel kapatmak için aynı soruyu karşısındakine yöneltti.

Yaman bir süre kıza baktı. O da bu soruya cevap verirken sıkıntılıydı. "Lisenin sonunu ve üniversiteyi yurt dışında okudum. İşletme mezunuyum," dedi kestirip atarcasına.

"Babanın seni buradan uzaklaştırmak için yurt dışına gönderdiğini söylüyorlar. Neden seni uzaklaştırma ihtiyacı hissetti?" dedi Dağlı ilk defa merak dolu bir yüzle adama bakarak.

"Vaayy. Bakıyorum birileri de araştırma yapmış," dedi Yaman alaycı bir sesle. Demek ki kız bir şekilde ilgilenmişti kendisiyle. Gözleri parladı.

"Sadece tedbir amaçlı araştırdım," dedi kız savunmaya geçerek.

"Öyle olsun bakalım," derken gülüyordu Yaman.

Kız ters ters baktı. "Soruma cevap alamadım. Ağzını to-

parlayabilirsen belki cevap verirsin."

"Bak, bu da benim cevap veremeyeceğim bir şey işte."

"Sebep?"

"Öyle gerekti diyelim," dedi kestirip atarak.

Dağlı geldiğinden beri ilk defa gülmeye başladı. Her şey öyle saçma gelmişti ki kendisine, sinirlerine hâkim olamıyordu.

Adam, "Ne oldu şimdi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Ancak bir yandan da büyülenmiş gibi kızın gülen yüzüne bakıyordu. Ay, kızın yüzünde parlıyor olabilir mi şu an diye düşünmeden edemedi.

"Dediğim zaman bozuluyorsun ama saçma işte her şey. Sen sorunca benim anlatamayacağım şeyler, ben sorunca senin anlatamayacağın şeyler... Ve sen hâlâ ısrarla görüşelim diyorsun. Hiçbir şey konuşamadıktan sonra görüşmek çok saçma değil mi şimdi?"

Yaman kıza baktı ses çıkarmadan. Kısmen haklıydı. Dik dik kıza bakarken ciddi bir sesle konuştu.

"Güven böyle durumda devreye giriyor. Ben sana güvendiğimde, istediğin her soruya açıkça ve dürüstçe cevap veririm ama bu güveni alamıyorum. Sen de bana güvenmiyorsun... İkimizin arasındaki fark... Ben sana güvenmek istiyorum, bunun için adım atmaya hazırım... Ama sen o adımı atmak için hiçbir çaba sarf etmiyorsun."

Kızgındı sesi. Sitemkâr konuşması Dağlı'nın içine oturdu. Sanki hainlik yapmış gibi konuşuyordu. Oysa hiçbir şey yapmamıştı.

O sırada meyveler gelmişti. Tabaktaki meyvelere gözü ilişti. Hiçbiri kırmızı değildi. Farkına varmadan rahatlayarak nefes aldı.

Tekrar gözlerini adama çevirdi. Meydan okuyan bir yüzle bakıyordu kendisine. Kapkara gözleri onun şu an anlayamadığı birçok şey anlatıyordu. Sanki ondan gelecek bir işareti bekler gibiydi. Dağlı biri onu dürtmüş gibi derin bir nefes alıp konuşmaya başladı ve sözlerinin ardından kendisi bile kelimelerin nasıl ağzından çıktığına inanamadı.

"Evet, haklısın, hiçbir soruna cevap veremiyorum. Bu

daha ne kadar sürer bilmiyorum. Hayatım boyunca sadece tek bir şeyi amaç edindim ve o amaç uğruna her şeyi... Hatta kendi hayatımı bile feda edebilirim. Bunu yapamazsam, bırak senin sorularına, kendi sorularıma bile cevap veremem. Şu an sana hiçbir şey anlatmıyorum çünkü dediğin gibi sana güvenmiyorum çünkü seni tanımıyorum. Tanımak için zaman harcamalı mıyım? Şu an bu soruya bile cevap arayacak zaman yok benim için. Senin benden ne umduğunu gerçekten bilmiyorum. Neden peşimde dolandığını da anlamıyorum. Bunun için hiçbir şey yapmadım sana. Bugün buraya geldim... Çünkü dün gece sen olmasaydın amacıma ulaşamadan ölmüş olurdum... Hâlâ bir şansım var... Ve bundan memnun olmasam da bunu sana borçluyum. Bu borca karşılık da bugün buraya geldim. En azından doğru düzgün seni dinlemek için. Ama dinlediklerimden hiçbir şey anlamıyorum. Bütün bunlar bana zaman kaybı gibi geliyor. Ben şu an, sen ne düşünüyorsan düşün senin istediğin... Ümit ettiğin... Hiçbir şeyi... Ama hiçbir şeyi sana veremem... Ne güvenimi verebilirim... Ne de senin bana güvenmeni isteyebilirim. Hatta bana hiç güvenmemeni söyleyebilirim. Bana yarın yine görüşelim desen, şimdi sana evet derim, yarın kesin gelmem. Hayatımın şu döneminde öncelik sıralamam çoktan yapıldı ve bu sıralamanın hiçbir şekilde değişmesi mümkün değil. Sana da benimle zaman kaybetmemeni öneririm. Ben sana arkadaşlık yapamam çünkü bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Demek istediğimi anlatabildim mi bilmiyorum ama kısaca benden hiçbir şey olmaz," dedi yorgun bir sesle.

Yaman hiç ses çıkarmadan kızın sözlerini sindirmeye çalıştı. Kız sözlerinin ardından ellerini masanın üzerinde birleşmiş parmaklarını sıkıyordu.

"Benim de bir amacım var. Tüm hayatımı adadığım bir amaç... Ama bu hayatımın bir diğer yönünü devam ettirmeme engel değil. Şurada oturduğumuz bu kadar zaman boyunca sana anlatmaya çalıştığım şeyi, anlamamakta direniyorsun. Bir adam senden hoşlandığını daha nasıl anlatabilir ki? Nedenini sorma! Hissettiğim bu! Bunun için illa da bir

sebep olması gerekmiyor. İçinde bulunduğum karmaşaya kendimi tamamen bıraksam kaybolacağım. Bir ölüden farkım kalmayacak ama bunun olmasını istemiyorum. Neyin içinde olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi her neyse, seve seve elimden geleni yaparım. Yeter ki bir şans ver... Çabalıyorum... Yaşamak için çabalıyorum... Bunu sen yanımdayken yapmak istiyorum. Bu, bu kadar mı zor?" dedi Yaman kızın içine işleyen bir ses tonuyla.

Kız başını kaldırmadan mırıltılı bir sesle, "Ben zaten yaşamıyorum ki," dedi. Ses tonundaki bir şeyler Yaman'a farklı geldi.

"Bunu görebiliyorum. Etrafındaki her şeye karşı bir ölü gibi tepkisizsin. Gözlerinde gördüğüm tek tepki o şerefsizleri öldürürken gördüğüm ateş. Sen bizim şu konuşmamızı normal mi sanıyorsun? Burada oturmuş patır patır adam öldüren bir kızla görüşebilmek için dil döküyorum. Sürekli saçma, mantıksız deyip duruyorsun. Bizim başından beri mantıklı ya da normal hiçbir şeyimiz yok... Bununla ilgili bir rahatsızlığım da yok! Ne yaparsan yap, ne olursan ol, benim kabulüm... Benim de bu manyaklıkla normal insanlar gibi davranmamı beklemiyor zaten kimse."

Kız başını kaldırıp ağır ağır iki yana salladı. "Bu konuşma bizi hiçbir yere götürmez. Dediğim gibi, dün gecenin hatırına geldim bugün ama bir daha görüşeceğimi sanmıyorum. Yalan söylemek istemiyorum. Şu an hiçbir şekilde dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

"Ne zaman bitecek peki bu? Hızlandırmak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey yapamazsın. Ne zaman biteceğini de bilmiyorum. Belki bir haftada, belki bir ayda, belki bir yılda, belki daha uzun..."

"Bu adamlarla sorunun ne?"

"Senin sorunun ne?"

İkisi de tartarak birbirine bakıyordu. Her ikisi de diğerine bir açıklama yapacak gibi görünmüyordu.

Dağlı artık kalkıp gitmesi gerektiğini biliyordu. Planladığından daha fazla kalmıştı. Belki bir şeyler sorar öğrenirim

diye kendisini kandırarak gelmişti. Oysa hiçbir şey sormak istemiyordu. Aynı şekilde karşısındakinin de bir şey sormasını istemiyordu. Anlatacak hiçbir şeyi yoktu. Adamın kendisinden hoşlandığını kabul etmek istemiyordu. Ona bu olası gelmiyordu. Diğer kızlar gibi değildi. Hiçbir erkek kendisi gibi birinden hoşlanmazdı. O kadar parça parça haldeydi ki kendisini bütünleştiremeden kimseye bir faydası olmazdı. Hiçbir zaman bütünleşemeyecekti. Seneler önce ruhu parçalanmıştı. Hiçbir zaman normal biri olamayacaktı. Verdiği sözü yerine getirdikten sonra yaşamış ya da yaşamamış umurunda bile değildi. Bütün olanlardan sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi sıradan bir hayat yaşayacağını ummuyordu zaten. Sıradan bir hayatın ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Yaman kızın her an kalkacağını biliyordu. Ona doğru tek bir adım bile atacak gibi görünmüyordu. Yaman'ın sözlerine inanmadığı yüzünden anlaşılıyordu. Kendisini nasıl gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu ancak tavırlarından karşı cinsten birinin, kendisini beğenmiş olabileceği düşüncesinin kesinlikle inandırıcı gelmediği belli oluyordu. Yaman çaresizdi şu an. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın kızın başındaki bela gitmeden başka hiçbir şeye kulak vermeyeceğini kabul etmek zorundaydı.

Kız ayağını uzattığı sandalyeden indirdi, hafifçe oturduğu sandalyeyi geri itti. Kalkıyordu. Yaman'ın yine kalp atışları hızlandı. Bu sefer içindeki, durduramadığı bir panik duygusuydu. Aceleyle öne uzandı.

"Hemen gitme. Biraz daha otur."

"Düşündüğümden bile çok kaldım."

"Tam konuşmaya başlamışken gitme hemen. Biraz daha."

"Dinlenmek istiyorum. Yorgunum. "

Yaman çaresiz bakışlarını etrafta gezdirdi. "Biliyorum yorgunsun ama hemen uyumaman lazım zaten... Biraz daha kal."

"Gitmem lazım," dedi kız yorgun bir sesle. Kâbusla dolu olsa bile hiç değilse bir iki saat uyumaya çok ihtiyacı vardı.

Yaman'ın gözleri aceleyle etrafta gezindi. Sonra gözleri

parlayarak kıza döndü, camdan dışarıda ileriteki bir noktayı gösterdi.

"Bak, şurada hamak var, orada dinlen. Bu arada sohbete devam ederiz."

Kız başını çevirip işaret ettiği noktaya baktı. Bahçenin ilerisindeki ağaçlık alanda bir hamak sallanıyordu. Şaşırarak Yaman'a döndü.

"Manyak mısın? Ne işim var hamakta? Hem ne gereği var? Ben kendi yatağımda dinlenmek istiyorum."

"Daha erken ama... Şimdi uyumaman lazım..."

"Bak! Kırk sekiz saattir uyumuyorum. Ayrıca sürekli söylüyorum ama dinlemiyorsun. Başımı çarpmadım! Uyumamın hiçbir sakıncası yok. Doğru düzgün dinlenmek istiyorum. Gidiyorum ben," dedi ayağa kalkarken.

Yaman da ayağa kalktı. Kendine hâkim olamadan kızın koluna yapıştı.

"Rahat edeceksin! Garanti ediyorum. Hem madem o kadar yorgunsun, bu halde araba kullanmaman lazım. Ya burada kalıp birkaç saat dinlen ya da eve ben bırakacağım seni. Bu şekilde araba kullanmana izin vermem!" dedi inatçı bir sesle.

Kız kolunu silkeleyip kurtarmak istedi ama parmaklar mengene gibi yapışmıştı koluna. "Bırak kolumu!" dedi öfkeyle.

"Bu kadar yorgunken araba kullanman, diğer insanların can güvenliği için tehlikeli. Biraz dinlen sonra gidersin," dedi kıza aldırmadan. Kolundan tutmuş sürüklüyordu.

"Bırak kolumu dedim. Bir de güvenden bahsediyorsun. Söz verdim geldim buraya, şimdi düş yakamdan artık."

Yaman aldırmadan kızı peşinden çekiştirdi. Dışarı çıkmadan servis yapan çocuğa işaret etti. Çocuk yanına gelince, "İki tane örtü getir bana," dedi.

Çocuk anlamamış gibi bakınca, "Hamak için iki örtü getir!" dedi başıyla ileriyi işaret ederek. Çocuk başını sallayıp hızla uzaklaşırken kız, "Bırak şu kolumu," dedi kendini geri çekip.

Yaman dışarı çıkıp kızı da peşinden sürükleyerek hamağa doğru yürüdü. O sırada çocuk elinde iki örtü ile koşarak yanlarına geldi. Yaman kızın kolunu bırakmadan, "Birini hamağa ser," dedi emir verircesine. Çocuk aceleyle örtülerden birini hamağa serdi. Yaman birden eğilip kızı kucağına aldı.

Dağlı adamın yaptıklarına inanamıyordu. Şaşkınlıktan açılmış gözlerle, "Ne yapıyorsun? İndir beni manyak!" dedi, neredeyse bağırarak.

Yaman oralı olmadan kızı hamağa yatırdı. Kız debelenip kalkmaya çalışırken eliyle omuzuna yüklenerek geri bastırdı. Azarlayan bir sesle, "Rahat dur. Dinlenmeden gitmek yok," dedi. Sonra çocuğun elinden diğer örtüyü alıp, gülerek kendilerine bakan çocuğu gönderdi.

Seri hareketlerle kızın üstünü örttü. Kız tekrar kalkmaya yeltendi, öfkeli bir sesle, "Geri zekâlı! Ne yaptığını sanıyorsun? Bırak beni, gideceğim ben," dedi.

"Anladım. Gideceksin. Anladım. Bir daha görüşmeyeceksin. Tamam işte. İstediğin olacak ama önce dinlen biraz, sonra gidersin. Ayrıca debelenip durma, daha çok canını yakıyorsun," dedi Yaman bacağını işaret ederek.

Dağlı, adamın iki yanına bastırdığı örtü nedeniyle doğrulamıyordu. Sinirle kollarını göğsünde birleştirip, kaşlarını çattı. Bacağı sızlıyordu ve gücünü toplayıp doğrulamıyordu. Yorgunluk tüm bedenini ele geçirmişti. Uykusuzluğun ardından gece yaptığı kaza bütün enerjisini tüketmişti. Suratını asarak başını arkaya bıraktı. Sinirle gözlerini yumup, derin nefes almaya çalıştı.

Yaman kızın az da olsa sakinleştiğini görünce, temkinli bakışlarını kızın üzerinden ayırmadan biraz ilerisindeki sandalyelerin üzerindeki birkaç minderi alıp, hızlı adımlarla hamağın yanına döndü, kızın ayağının altına minderleri koyup yükseltti.

"Böyle daha rahat edersin," dedi şefkatli bir sesle.

"Manyak!" dedi dişlerinin arasından kız.

"Bildiğim şeyleri söyleme bana. Teşekkür etmen lazım aslında... Bu halde trafiğe çıksan, kaç kişinin hayatına mal olur.

Sen uyumana bak, ben seni uyandırırım."

"Ne uyuması? Burada uyuyacağımı mı sanıyorsun?"

"Bence uyursun. Gözlerinden belli, her an bayılmak üzeresin yorgunluktan."

"Çek git başımdan!"

"O kadar da rahatsız değil, değil mi?" dedi Yaman. Kızın söylediklerine aldırmadan, örtüyü kızın yanlarına sıkıştırıyordu.

Kız hızla ellerine vurdu. "Rahat bırak! Tamam, ben halledeyim."

Adam geri çekildi. Dağlı, kızgın gözlerini ona çevirerek örtüye sarındı. Saat öğlene geldiği için sabahki serinlik biraz kırılmıştı, yine de örtüye can simidi gibi yapışıyordu. İnat ediyordu ancak yorgunluktan bayılmak üzere olduğunu o da kabul ediyordu. Sadece adamın yanında daha fazla kalmak istemiyordu. Arabayla bir saatlik yol kolay değildi şu anki haliyle ama en azından yol kenarında bir yerde çekip yarım saat de olsa uyurdu. Şimdiyse yerinden kalkacak gücü kalmamıştı.

Sinirle ters ters baktı, sırtını adama dönüp yüzünü çevirdi diğer yana. Ötekinden ses çıkmadı. Başını çevirip bakmak dahi istemiyordu. Bir sandalyenin sürtünme sesini duydu, yine dönüp bakmadı.

Yaman hamağın yanına bir sandalye çekti. Çocuğa tekrar işaret etti. Çocuk yanına gelince, "Koçum, bugünkü gazeteler varsa getirsene. Yoksa dünküler de olur. Şuraya bir sehpa, bir de çay kapıp getir," dedi.

"Hemen abi," dedi çocuk uzaklaşırken.

Sonraki yarım saat ikisinden de ses çıkmadı. Yaman ayaklarını ileri doğru uzatmış, bir yandan çayını içip, bir yandan gazete okuyordu.

Sanki kırk yıldır beraberlermiş de sıradan bir pazar sabahı geçiriyorlarmış gibiydi her şey.

Dağlı gözleri karşıya dikili, sırtı adama dönük kımıldamadan hamakta yatıyordu. İlk anlar gergin vücudu kasılmış halde yatarken, yorgunluk iyice üzerine binince yavaş yavaş

gevşemişti. Etraf sessizdi, sadece ara sıra kuş cıvıltıları ve adamın gazeteyi çevirirken ki çıkan kâğıt sesi kulağına çarpıyordu. Böyle bir havada, normal şartlarda burasının dolu olması gerekirken sadece birkaç kişi gelmişti kendilerinden sonra. Gelenler de sessizliğin tadını çıkarmak ister gibiydi.

Uyumamak için direniyordu. Sadece biraz dinlenecekti. Eğer uyursa kısa süre içinde attığı çığlıklarla uyanacağını biliyor, bunu adamın yanında yaşamak istemiyordu. Bir saat uyuyor numarası yapıp, dinlendiğini söyleyerek gidebilirdi. Bu arada biraz da güç toplardı. Şu an kolunu bile kıpırdatacak hali yoktu. Göz kapakları ağırlaşırken elinden geldiğince zihnini açık tutmaya çalıştı. Neden sonra daha fazla dayanamamıştı. Etrafın huzurlu sessizliğinde içi geçti.

Yaman elindeki gazeteyi katlayıp yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Kızın düzenli nefeslerinden nihayet uyuyakaldığını anladı. Sessizce yerinden kalkıp kızın yüzüne baktı.

İki eli yanağının altındaydı. Yavaşça örtüyü sırtına çekti iyice. Bir süre ellerini pantolonun cebine sokarak ayakta dikilip etrafa baktı. Sıkıntıyla birkaç adım attı. Aşağı yukarı hamağın yanında adımlarken bir elini ensesi götürüp ovuşturdu. Kendisinin de kızdan farkı yoktu. Çok yorgun hissediyordu. En azından kızı biraz daha yanında tutabildiği için kendi kendiyle gurur duydu.

Kızın tüm aksiliklerine rağmen onun yanında huzurlu ve sakindi. İçinde şeytanların cirit attığı Yaman, kızın yanındayken küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Bedenine zerk edilen uyuşturucu gibiydi kız. Beyni dumanlanıyor, bedeni gevşiyor, kafasının içinde dolanan tüm kötü düşüncelerden uzaklaşıyor ve huzurlu bir vahadaymış gibi hissediyordu. Bu duyguları yaşarken nasıl ondan uzak kalabilirdi ki? Bu anı nasıl uzatmazdı?

Cebindeki telefon titremeye başlayınca çıkarıp ekrana baktı. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Aceleyle kıza bir bakış atıp biraz uzaklaşarak telefonu açtı.

"Yaman neredesin sen?" diyen babasının sesi, sinirli çıkıyordu.

"Dışardayım baba," dedi sakin bir sesle. Fazla sesli konuşmamaya çalışıyordu kız uyanmasın diye. Gözlerini hamaktan ayırmamıştı.

"Onu anladık! Neredesin?"

"Bir işim vardı, onu hallediyorum."

"Ne işiymiş bu? Oğlum delirdin mi? Ben sana tek başına bir yere gitmeyeceksin demedim mi?"

"Baba, sakin! Düşündüğün gibi bir şey yapmıyorum. Sorun yok."

"Hemen eve geliyorsun!"

"Birkaç saat içinde olurum evde, merak etme."

"Hemen geliyorsun dedim!"

"Baba. Lütfen! Aklın kalmasın. İnan bir delilik yapmıyorum. Sadece birkaç saat ver bana."

"Oğlum sen beni delirtmeye mi uğraşıyorsun? Neredesin sen?"

"Biraz kafa dinlemek için çıktım. Daha fazla soru sorma, birkaç saate evde olurum. Hadi görüşürüz," deyip, babasının itiraz dolu sesi kulağına gelirken telefonu kapattı. Yine dünya kadar laf işitecekti ama umursamadı.

Hamağa yaklaştı tekrar. Sandalyeye oturacakken bir an hamağa baktı. Sonra tekrar sandalyeye çevirdi bakışlarını. "Siktir et!" diye mırıldanıp hamağa yanaştı. Ağır hareketlerle geniş hamağın ucuna oturdu. Hamak sallanınca endişeli gözlerle kıza baktı. Kız uyanmadı. Bacaklarını kaldırıp kızın yanına uzandı. Hamak sallanmaya devam etti, neyse ki kızdan bir hareket gelmedi. Sağ elini başının arkasına koyup gözlerini ağaçların arasından görünen gökyüzüne dikti.

Sonbahardan olmalı yaprakların çoğu dökülmüştü. Kalan yapraklar hafif hafif sallanıyordu. Kapalı havada gökyüzündeki bulutlara baktı. Hepsi iç içe geçmiş anlamsız şekiller oluşturmuşlardı. Yattığı yerde içinde huzurlu bir boşluk hissetti. Kafasının içinden binbir düşünce geçerken, epey bir süre beyaz pamuksu gökyüzünü ve ağaçların dallarında tutunmak için direnen yaprakları seyretti.

Gözleri ağırlaşmaya başlamıştı. Omuzlarında hafif bir se-

rinlik hissedince doğal bir hareketle örtünün ucunu kaldırıp altına girdi ve yan döndü, rahat bir pozisyon almak için sol elini kızın başının altından geçirip sırtını göğsüne yasladı. Sağ elini kızın üzerinden atarak kendisine iyice yaklaştırdı. Kız hiçbir harekette bulunmadı.

'Yorgunluktan hakikaten bayılmak üzereymiş inatçı keçi' dedi kendi kendine. Burnunu kızın boynuna gömüp gözlerini kapadı. Derin bir nefes çekti, kızın kokusu ciğerlerine doldu.

Beyni kısa devre yapmış gibi hissetti aldığı kokuyla. Vücudundaki tüm hücrelerde kıvılcımlar çakıyordu. Sanki yüzyıllar sürmüş bir hasretin ardından, dolu dolu hissettiği kavuşma duygusuyla, 'Bunu arıyordum işte!' diye mırıldandı.

Koku ona o kadar tanıdık geliyordu ki... İçini huzur kapladı. Sanki hayatı boyunca varmak istediği yer orasıymış gibiydi... Sanki çok uzun bir yolun sonunda, evine varmış gibiydi...

Vücudu gevşedi... Birkaç dakika geçmeden onun da içi geçti ve huzurlu, derin bir uykuya daldı.

DEVAM EDECEK...

tg: @serserikitap